

the
Love Revolution

นาง
ปฐวิทย์ ด้วยความรัก

จอยซ์ ไมเออร์
JOYCE MEYER

17S ປຶ້ມວິທີດຳລົງຄວາມຮັກ

ปฐวีตถ์ด้วยความรัก

จอยซ์ โมเออร์

ประวัติด้วยความรัก

เขียนโดย จอยซ์ ไมเออร์
แปลโดย ประพันธ์ ทนอราช
ธारा นิมมานเหมินทร์
บรรณาธิการ สุรพงศ์ ประทุมวรรณ
พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2009

พิมพ์ที่ เกวลีพรินติ้ง
โทร. 053-306508

สำนักงาน รายการชีวิตเปี่ยมสุขทุกวัน
ตู้ ป.ณ.272 อ.เมือง จ.เชียงราย 57000
โทร. 053703881, 0849902519
อีเมล jmmthailand@gmail.com

สารบัญ

หน้า

อารัมภบท

1. โลกเราเป็นอะไรไปแล้ว?	1
2. รากของปัญหา	25
3. ไม่มีสิ่งดีอันใดที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ	39
4. เมื่อพระเจ้าทรงแทรกแซง	59
5. ความรักจักพบหนทาง	71
6. ชะนะความชั่วด้วยความดี	83
7. ความยุติธรรมสำหรับผู้ถูกกดขี่ข่มเหง	99
8. ความรักรวบรวมทุกสิ่งเข้าด้วยกัน มิใช่กัดกันกันและกัน	125
9. ทำให้ผู้อื่นรู้สึกมีคุณค่า	145
10. การแสดงความเมตตาส่งสารเชิงรุก	167
11. สิบเสาะดูว่าคนอื่นมีความเดือดร้อนเรื่องใดบ้าง แล้วเข้าไปมีส่วนในการแก้ไขปัญหานั้น	181
12. ความรักแบบไม่มีเงื่อนไข	191
13. ความรักไม่ช่างจดจำความผิด	201
14. การสำแดงความรักในทางปฏิบัติ	211
15. เราต้องการการฟื้นฟู หรือการปฏิวัติ?	236

สารบัญ

หน้า

นักเขียนรับเชิญ "นักปฏิบัติด้วยความรัก"

ดาร์ลีน เชิร์ช 14

มาร์ติน สมิธ 116

ศิษยาภิบาล พอล สแกนลอน 136

จอห์น ซี แม็กซเวล 156

ศิษยาภิบาล ทอมมี บาร์เน็ตต์ 224

อารัมภบท

การปฏิวัติ คำๆ นี้จุดประกายแห่งความหวัง สร้างแรงบันดาลใจ ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจที่จะจงรักภักดีอย่างที่ไม่มีความอื่นใดในภาษาของมนุษย์จะกระทำได้ตลอดประวัติศาสตร์มนุษยชาติ แนวคิดเรื่องการปฏิวัติได้ราดน้ำมันลงไปบน กองไฟ และก่อให้เกิดความกล้าหาญขึ้นในหัวใจของคนท้อถอย การปฏิวัติได้ปลุกกระตุ้นคนผู้แสวงหาเป้าหมายชีวิตที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เป็นอยู่ ทำให้ชายและหญิงผู้ไร้ทิศทางได้มีจุดหมายใหม่ซึ่งทำให้เต็มใจที่จะตายแทนมันได้ มันก่อให้เกิดผู้นำที่ยิ่งใหญ่ และสร้างบรรดาผู้ติดตามที่ยิ่งใหญ่ การปฏิวัติทำให้โลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

การปฏิวัติ คือการเปลี่ยนแปลงวิธีของสิ่งต่างๆ อย่างทันทีทันใด แบบหน้ามือเป็นหลังมืออย่าง ครบถ้วนสมบูรณ์ ต่างไปจากที่เคยเป็นอยู่ในปกติ โดยทั่วไป การปฏิวัติเกิดขึ้นจากคนหนึ่งคน หรือคนกลุ่มเล็กๆ ผู้ซึ่งไม่เต็มใจที่ดำเนินชีวิตในวิถีทางแบบที่เคยเป็นมาในอดีตอีกต่อไป พวกเขาเชื่อว่าบางอย่างเปลี่ยนแปลงได้ และจำเป็นต้องเปลี่ยนพวกเขาเผยแพร่แนวคิดของตัวเองต่อไปเรื่อยๆ จนเริ่มมีคนตอบสนอง และในที่สุดทำให้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งหลายครั้งเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือ เป็นหลังมือ

โลกเราได้ประสบการปฏิวัติมาแล้วในอดีต เมื่อรัฐบาลที่เอารัดเอาเปรียบประชาชนถูกคว่ำอำนาจ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในการปฏิวัติของอเมริกา ฝรั่งเศส และรัสเซีย (ซึ่งเรียกอีกชื่อว่า การปฏิวัติบอลเชวิก) เป็นต้น การปฏิวัติอาจยัง เกิดขึ้นเมื่อระบบหรือวิธีการปฏิบัติเก่าๆ หรือล้าสมัย ถูกแทนที่ ด้วยวิธีใหม่และวิธีการคิดเก่าๆ ได้หลีกทางให้แก่วิธีการคิดใหม่ๆ เช่น สิ่งที่เกิดขึ้นในการปฏิวัติทางวิทยาศาสตร์ หรือการปฏิวัติอุตสาหกรรม โรแมนติก เจฟเฟอร์สัน กล่าวว่า "คนรุ่นใหม่แต่ละรุ่น จำเป็นต้องมีการปฏิวัติ ครั้งใหม่" และฉันเชื่อว่า นี่เป็นเวลาสำหรับการปฏิวัติครั้งใหม่ของโลก ซึ่งเป็นการปฏิวัติครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด เราไม่ต้องการการปฏิวัติ

แบบเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของโลกในยุคของคนรุ่นก่อนหน้าเรา เราไม่ต้องการการปฏิวัติทางด้านการเมือง, เศรษฐกิจ, หรือเทคโนโลยี แต่เราต้องการ การปฏิวัติด้วยความรัก

เราจำเป็นต้องโค่นบัลลังก์ครอบงำของการดำเนินชีวิตที่เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว ถือเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง จะไม่มีสิ่งใดในโลกของเราที่เปลี่ยนแปลงเลย จนกว่าเราแต่ละคนเต็มใจพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง บ่อยครั้งที่เราอยากให้โลกของเราเปลี่ยนแปลง แต่กลับลืมนึกไปว่า สภาวะของโลกที่เป็นอยู่นี้ เป็นผลมาจากวิธีดำเนินชีวิตของเราแต่ละคน และสิ่งที่เราตัดสินใจทำลงไปในแต่ละวันนั่นเอง

ถ้าทุกคนบนโลกใบนี้รู้จักวิธีรับและให้ความรัก โลกของเราก็คงจะเปลี่ยนไปแบบหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว ฉันคิดว่าเราทุกคนรู้ว่ามีบางอย่างผิดปกติในสังคมของเราซึ่งจำเป็นต้องรับการแก้ไข แต่ดูเหมือนไม่มีใครรู้ว่าควรทำอย่างไร หรือจะเริ่มเปลี่ยนแปลงจากตรงไหน ปฏิกริยาของเราเมื่อเห็นโลกอยู่นอกเหนือการควบคุม ก็คือบ่น และคิดว่า น่าจะมีใครทำอะไรสักอย่าง เราคิดและพูดว่า พระเจ้า หรือรัฐบาล หรือผู้มีอำนาจบางคนน่าจะเป็นผู้ที่ลงมือทำอะไรสักอย่าง แต่ความจริงนั้น เราแต่ละคนจำเป็นต้องทำอะไรบางอย่าง เราต้องเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตด้วยทัศนคติที่แตกต่างจากที่เคยเป็นมาไปอย่างสิ้นเชิง เราต้องเต็มใจที่จะเรียนรู้ ที่จะเปลี่ยน และที่จะยอมรับว่า เราคือส่วนหนึ่งของปัญหา

เราคงไม่อาจแก้ไขในสิ่งที่เราเองไม่เข้าใจ ดังนั้น สิ่งที่เราต้องทำเป็นอย่างแรก ก็คือการค้นหารากเหง้าของปัญหา ทำไมผู้คนส่วนใหญ่ถึงไม่มีความสุข? ทำไมถึงเกิดความรุนแรงขึ้นมากมายในครอบครัว ในชุมชน ในเมือง และในประเทศของเรา? ทำไมผู้คนถึงโมโหร้าย? คุณอาจคิดว่าเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะบาป คุณอาจบอกว่า "ก็คนเต็มไปด้วยบาป นั่นแหละคือปัญหา" ฉันเห็นด้วยในทางทฤษฎี แต่ก็อยากหาหนทางแก้ปัญหาด้วยทัศนะในเชิงปฏิบัติ ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องด้วยในชีวิตประจำวัน ฉันเชื่อว่ารากเหง้าของประเด็นทั้งหมดนี้ และประเด็นปัญหาอื่นๆ ด้วย ก็คือความเห็นแก่ตัว แน่نون ความเห็นแก่ตัวคือผลงานของความบาป มันทำให้คนพูดออกมาว่า "ฉันอยากได้ในสิ่งที่อยากได้ และฉันจะทำทุกอย่างที่จำเป็นต้องทำ เพื่อให้ได้มันมา" ความบาปเกิดขึ้น เมื่อคนเราทำในสิ่งที่ต่อต้านพระเจ้า และวิธีการของพระองค์

เรามีแนวโน้มที่จะดำเนินชีวิตในทิศทางตรงกันข้ามกับสิ่งที่ควรจะเป็น เรามีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง แต่ก็ดูเหมือนจะยังไม่พบสิ่งที่ทำให้เราอึ้งใจเลยซักที เราควรจะมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น และเรียนรู้เคล็ดลับอันประเสริฐที่ว่า สิ่งใดที่เราให้คนอื่นไป จะย้อนคืนกลับมาสู่เราด้วยปริมาณเพิ่มพูนทวีคูณ ฉันชอบคำกล่าวของ นายแพทย์นามว่าลูกาที่ว่า "จงให้ชีวิตของคุณไป แล้วคุณจะได้ชีวิตนั้นกลับคืนมา ซึ่งไม่ได้คืนกลับมาเฉยๆ เท่านั้น แต่มันมาพร้อมด้วยโบนัสและพระพร จงให้ ไม่ใช่ฉวยเอา นั่นแหละคือหนทาง การมีใจกว้างขวางก่อให้เกิดความมีน้ำใจ กว้างขวาง" (ลูกา 6:38 ฉบับเดอะแมสเสจ)

ในหลายๆ ลัทธิ การเป็นเจ้าของ, การครอบครอง, และการควบคุม กลายเป็นเป้าหมายสำคัญอันดับแรกของคนไปแล้ว ทุกคนต้องการเป็น "หมายเลขหนึ่ง" ซึ่งก็สะท้อนให้เห็นโดยอัตโนมัติว่า จะมีอีกมากมายหลายคนที่ต้อง ผิดหวังไป เพราะเบอร์หนึ่งในแต่ละช่วง แต่ละพื้นที่ ก็จะมีได้เพียงคนเดียวเท่านั้น มีเพียงคนเดียวที่เป็นนักวิ่งยอดเยี่ยมของโลก มีเพียงคนเดียวที่จะเป็นประธานบริษัท หรือเป็นยอดนักแสดงชายหรือหญิงบนเวทีแสดง หรือบนจอภาพยนตร์ มีเพียงคนเดียวที่จะได้เป็นสุดยอดนักประพันธ์ หรือสุดยอดศิลปินภาพเขียนของโลก ถึงฉันจะเชื่อว่าเราควรเป็นคนที่เน้นเป้าหมาย และพยายามทำให้ดีที่สุด อย่างเต็มกำลังความสามารถของเรา แต่ฉันไม่เชื่อว่าเราควรจะไขว่คว้าหาทุกอย่าง มาเพื่อตัวเอง และไม่สนใจคนอื่นใดทั้งสิ้น

ฉันมีชีวิตในโลกมาหกสิบห้าปีแล้วในตอนที่ย่านหนังสือเล่มนี้ และฉันว่า แค่นี้ก็จะทำให้ฉันมีคุณสมบัติเพียงพอแล้วที่จะรู้อะไรมาพอสมควร อย่างน้อย ฉันก็อยู่ในโลกมานานพอที่จะได้ลองทำตามวิธีการต่างๆ ว่าแบบไหนที่จะทำให้เราพบความสุข และได้ค้นพบด้วยการลองผิดลองถูกมาแล้วว่า อันไหนได้ผล อันไหนไม่ได้ ความเห็นแก่ตัวทำให้ชีวิตไม่เป็นไปอย่างที่เราควรจะเป็น และไม่ใช้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแน่นอน ฉันเชื่อว่า ฉันสามารถพิสูจน์ให้เห็นจากหนังสือเล่มนี้ได้ว่า ความเห็นแก่ตัวแท้จริงแล้วคือปัญหาหลักที่เรากำลังเผชิญอยู่เหมือนกันทั่วโลก และคำตอบของเรานี้ก็คือการสร้างขบวนการเพื่อกำจัดความเห็นแก่ตัวอย่างเอาจริงเอาจัง เราต้องประกาศสงครามกับความเห็นแก่ตัว เราต้องการการปฏิบัติด้วยความรัก ความรัก ต้องเป็นมากกว่าทฤษฎี หรือแค่คำพูด มันต้องเป็นการกระทำ มันต้อง

มองเห็นได้ และรู้สึกสัมผัสได้ พระเจ้าทรงเป็นความรัก! ความรักคือแนวคิด ของพระเจ้า และมันจะเป็นเช่นนั้นตลอดไป พระองค์เสด็จมาเพื่อรักเรา เพื่อสอนเรา ให้รู้จักวิธีรักพระองค์ และสอนเราให้รู้จักวิธีรักตนเองและคนอื่น

เมื่อเราทำอย่างนี้แล้ว ชีวิตก็จะสวยงาม แต่ถ้าเราไม่ยอมทำ ทุกอย่างก็ติดขัดไปหมด ความรักคือคำตอบสำหรับปัญหาเรื่องการเห็นแก่ตัว เพราะความรักคือการให้ แต่ความเห็นแก่ตัวคือการกอบโกยเอา เราจำเป็นต้องรับการปลดปล่อยออกจากตัวเอง และพระเยซูก็ได้เสด็จมาเพื่อจุดประสงค์นั้น ดังที่เราได้เห็นแล้วใน 2 โครินธ์ 5:15 "และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้อยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย"

เมื่อไม่นานมานี้ ขณะที่ฉันกำลังคิดใคร่ครวญถึงปัญหาเลวร้ายต่างๆ ที่กำลังเกิดขึ้นในโลก เช่น เด็กหลายล้านคนที่กำลังขาดอาหาร, โรคเอดส์, สงคราม, การกดขี่, การค้ามนุษย์, การค้าประเวณี และอื่นๆ อีกมากมาย ฉันก็ได้ทูลถามพระเจ้าว่า "พระองค์ทรงทอดพระเนตรดูสิ่งต่างๆ ที่กำลังเกิดขึ้นในโลกโดยไม่ทำอะไรเลยได้อย่างไร?" ฉันได้ยินพระเจ้าตรัสในวิญญาณของฉันว่า "เราทำการผ่านทางคน เรากำลังรอคอยให้ประชากรของเราลุกขึ้นมาทำอะไรบางอย่าง"

คุณอาจกำลังคิด เช่นเดียวกับผู้คนอีกหลายล้านคนว่า ฉันรู้ว่าโลกนี้มีปัญหา แต่ปัญหามันใหญ่โตเป็นภูเขาเลากา ฉันคนเดียวจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้? ความคิดแบบนี้แหละที่กำลังทำให้เราเป็นอัมพาตในขณะที่ความชั่วร้ายมีชัยชนะอยู่เรื่อยๆ เราต้องเลิกคิดถึงสิ่งที่เราทำไม่ได้ แล้วมาเริ่มต้นทำในสิ่งที่เราทำได้ ในหนังสือเล่มนี้ฉันกับนักเขียนรับเชิญหลายท่าน จะแบ่งปันแนวคิดและวิธีการบางอย่างกับคุณ เพื่อให้คุณสามารถเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการใหม่ ที่จะสามารถนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงในทางสร้างสรรค์ ชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ

ฉันขอปฏิเสธที่จะยิรนอเฉยๆ แล้วปล่อยให้โลกตกต่ำลงไปเรื่อยๆ โดยไม่ยอมทำอะไรเลย ฉันอาจไม่สามารถแก้ปัญหาทุกอย่างที่ได้พบเห็น แต่ฉันจะทำในสิ่งที่ทำได้ ฉันอธิษฐานขอให้คุณเข้าร่วมกับฉัน ที่จะแสดงจุดยืนต่อผู้กับความอยุติธรรม และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงมุมมองต่อชีวิตไปอย่างสิ้นเชิง ชีวิตเรา

จะมัวแต่คอยให้คนอื่นมาทำอะไรเพื่อเราไม่ได้อีกต่อไปแล้ว แต่เราเริ่มคิดว่าเราจะทำอะไรเพื่อคนอื่นได้บ้าง

ทุกขบวนการ จำเป็นต้องมีคำขวัญ หรือปรัชญาไว้เป็นแนวทางในการต่อสู้ พวกเราในองค์กรพันธกิจจอยซ์ ไมเออร์ ได้อธิษฐานและทำพันธสัญญาขึ้นมาเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของเรา คุณจะเข้าร่วมกับเราไหม?

ฉันแบกความสงสารไว้ และยอมทิ้งข้อแก้ตัวทุกอย่างไป

ฉันยืนหยัดต่อต้านความอยุติธรรม

และอุทิศตัวเพื่อดำเนินชีวิตที่สำแดงถึงความรักของพระเจ้า

ฉันปฏิเสธที่จะอยู่เฉยๆ โดยไม่ทำอะไร นี่คือปณิธานของฉัน

ฉันคือการปฏิบัติด้วยความรัก

ฉันอธิษฐานขอให้ถ้อยคำเหล่านี้กลายเป็นปรัชญาของคุณ เป็นมาตรฐานใหม่ที่คุณใช้ในการดำเนินชีวิตด้วย คุณจะต้องไม่รอให้ใครลงมือทำอะไรก่อน และอย่าคอยดูว่าขบวนการนี้เป็นที่นิยมของคนทั่วไปก่อนหรือไม่ นี่เป็นสิ่งที่คุณต้องตัดสินใจด้วยตนเอง เป็นสัญญาใจที่มีเพียงคุณเท่านั้นสามารถเลือกทำได้ จงถามตัวเองว่า "ฉันจะเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างปัญหาต่อไป หรือฉันจะเป็นคำตอบดี?" ฉันได้ตัดสินใจแล้วว่าที่จะเป็นส่วนหนึ่งของคำตอบ ความรักจะเป็นประเด็นสำคัญของชีวิตฉัน

ถามตัวเองว่า "ฉันจะเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างปัญหาต่อไป หรือฉันจะเป็นคำตอบดี?" ฉันได้ตัดสินใจแล้วว่าที่จะเป็นส่วนหนึ่งของคำตอบ
ความรักจะเป็นประเด็นสำคัญของชีวิตฉัน

แล้วคุณล่ะ? คุณจะช่วยผดุงรักษาปัญหาไว้ในโลกต่อไปไหม? คุณจะเพิกเฉยต่อปัญหา และทำทีเหมือนมันไม่มีตัวตน? หรือคุณจะเข้ามาพร้อมกับขบวนการปฏิบัติด้วยความรัก?

17S ປຶ້ມວິທີດຳລົງຄວາມຮັກ

โลกเราเป็นอะไรไปแล้ว?

ผมเป็นแค่คนคนเดียว แต่ก็ต้องถือว่าเป็นคนหนึ่งคน
ผมไม่อาจทำทุกอย่างได้ แต่ผมก็สามารถทำบางอย่างได้
เพราะเหตุที่ผมไม่อาจทำทุกอย่างได้
ผมจึงไม่ปฏิเสธที่จะทำบางอย่าง ที่ผมสามารถทำได้นั้น
เอ็ดเวิร์ด เอเวอร์เรทท์ เฮล

ปขณะที่ฉันนั่งตีสมาธิเพยามเช้า และมองดูทีวีทัศน์ที่สวยงามด้านนอก
หน้าต่างอยู่นั้น ผู้คนจำนวน 963 ล้านคน กำลังหิวโหย

กว่าหนึ่งพันล้านคน มีรายได้ไม่ถึงหนึ่งเหรียญต่อวัน

วันนี้ เด็กสามหมื่นคนจะต้องตายไปเพราะความยากจน พวกเขาอนตายอยู่
ในหมู่บ้านที่ยากไร้ที่สุดในโลก โดยที่คนอื่นๆในโลกไม่มีใครรู้สึกรู้สึสา เท่ากับว่า
มีคนตายสัปดาห์ละ 210,000 คน ปีละ 11 ล้านคน ซึ่งเด็กเหล่านี้ส่วนใหญ่
อายุไม่ถึงห้าขวบด้วยซ้ำ

จากเด็ก 2,200 ล้านคนที่มีอยู่ในโลกนี้ มีถึง 640 ล้านคนที่ไม่มีที่พักอาศัย
อันเหมาะสม เด็ก 400 ล้านคนไม่มีน้ำสะอาดดื่ม และ 270 ล้านคนไม่มีสถาน
พยาบาลให้ใช้บริการ

สถิติเหล่านี้ทำให้คุณรู้สึกเข้าอ้อนเหมือนฉันหรือเปล่า? ฉันหวังว่าจะเป็นเช่นนั้น สถิติเหล่านี้เป็นข้อเท็จจริงของโลกที่เราอาศัยอยู่ มันทำให้เรารู้สึกอึ้ง และเย็นวาบเข้าไปถึงชั่วหัวใจ เหตุการณ์เหล่านี้กำลังเกิดขึ้นบนผืนโลก ต่อหน้าต่อตาของเรา ฉันตระหนักดีว่าสถิติที่ฟังผ่านสายตาคูณไปนั้น อาจจะไม่สอดคล้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นในเมืองหรือประเทศที่คุณอาศัยอยู่ กระนั้นเราต่างก็เป็นประชากรของโลกใบนี้ เราเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนระดับโลก และสมาชิกของครอบครัวมนุษยชาติที่กำลังทุกข์ทรมานอย่างที่เราไม่อาจคาดคิดหรือพรรณนาออกมาได้

ฉันเชื่อว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องมီးอะไรบางอย่างมาปลุกโลกเราให้ลืมตาขึ้นมาเสียที อะไรก็ได้ที่จะกระตุ้นเราให้ตื่นขึ้นมาจากรู้สึกเฉื่อยชา ความบอดใบ้ หรือความรู้สึกรังเกียจความทุกข์ยากลำบาก และเขย่าเราให้ลุกขึ้นมาต่อสู้กับความเจ็บปวด ความยากไร้ ความสูญเสีย ความขาดแคลน ความอยุติธรรม และการกดขี่ ตลอดจนสภาพการดำรงชีวิตที่ด้อยคุณภาพ ปราศจากศักดิ์ศรีขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ นี่เป็นเวลาสำหรับการปฏิวัติด้วยความรักอย่างแน่วแน่ทีเดียว

ปากเล็กๆ กับฟันเป็นหนองหกซี่

ระหว่างที่มีการจัดกิจกรรมหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ โดยพันธกิจจอยซ์ ไมเออร์ ในประเทศกัมพูชานั้น ทันตแพทย์อาสาได้ถอนฟันของเด็กคนหนึ่งออกถึงยี่สิบเอ็ดซี่ มีหกซี่ซึ่งอักเสบเป็นหนอง เมื่อนึกถึงสถานการณ์ที่ทุกข์ทรมานแบบนี้ ทำให้ฉันหวนนึกถึงตอนที่สามีของฉันปวดฟันอย่างรุนแรง ระหว่างที่เรากำลังเดินทางไปออสเตรเลีย เขาทุกข์ทรมานอย่างหนักเพราะว่ากำลังอยู่บนเครื่องบิน และไม่มีทางใดๆ พอลจะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดได้เลย ทันทีที่เครื่องบินแตะพื้นตอนสี่ทุ่ม ก็มีบางคนช่วยนัดให้เขาได้พบกับทันตแพทย์ซึ่งสามารถช่วยเหลือเขาได้ แต่เด็กหญิงตัวเล็กๆ คนนี้ และคนอื่นๆ อีกนับพันนับหมื่นที่ต้องทนรับความเจ็บปวดอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน โดยที่ไม่มีโอกาสได้รับการรักษาเลยละ? ลองใช้เวลาสักครู่ จินตนาการถึงเรื่องนี้ คุณจะรู้สึกอย่างไร ถ้าหากคุณมีฟันยี่สิบเอ็ดซี่ที่กำลังปวดอยู่ตุงๆ

ความทุกข์ทรมานแบบที่เราไม่อาจจินตนาการได้นั้นมีอยู่จริง สิ่งนี้เกิดขึ้นจริงกับผู้คนในพื้นที่ห่างไกลอยู่ทุกๆ วัน เราส่วนใหญ่ไม่รู้จักเขา หรืออย่างมากที่สุดแค่เคยเห็นภาพบางคนทางจอโทรทัศน์เท่านั้น เราพูดว่า "ช่างน่าอายจริงๆ ใครน่าจะลงมือจัดการกับเรื่องนี้เสียทีนะ" จากนั้นเราก็ก็นั่งไปจับกาแฟยามเช้าและชื่นชมกับทิวทัศน์ของเราต่อไป

ที่ซึ่งขยะเป็นสิ่งมีค่า

จีซี เด็กหญิงวัยสิบขวบอาศัยอยู่ในพื้นที่ทิ้งขยะแห่งหนึ่งในกัมพูชา เธอย้ายไปอยู่ที่นั่นตอนอายุได้สี่ขวบ พ่อแม่หมดปัญญาที่จะเลี้ยงเธอต่อ จึงได้ขอให้พี่สาวของเธอพาเธอไปอยู่ด้วย ทางเดียวที่เด็กทั้งสองจะมีชีวิตรอดต่อไปได้ก็คืออาศัยและทำงานอยู่ที่กองขยะนั้น จีซีซูดขยะด้วยมือเปล่า ไม่ก็ใช้ลื้อแชะขยะทุกวันไม่มีวันหยุด เพื่อหาของกิน หรือหาพวกพลาสติกหรือแก้วที่พอจะนำไปขายแลกเงิน จากนั้นจึงนำไปซื้ออาหารกิน เธออาศัยอยู่ที่กองขยะมาหกปีแล้ว คนอื่นๆ อยู่ที่นั่นมานานกว่านั้นอีก

สิ่งสำคัญยิ่งที่คุณต้องเข้าใจคือ นี่เป็นที่ทิ้งขยะของทั้งเมือง และในแต่ละคืนบรรดาถบรรทุกขยะจะลำเลียงกองขยะมูลฝอย อันเป็นเศษซากที่เหลืออยู่จากวิถีชีวิตของคนอื่นๆ ซึ่งถูกโยนทิ้งแล้วจากทั่วเมืองมารวมกันไว้ที่นี่ เด็กๆ ต้องทำงานกันในความมืดของยามค่ำคืน พวกเขาสวมหมวกครอบติดไฟฉาย เพราะว่าขยะที่ได้ราคามากที่สุด จะได้จากตอนที่รถขนมาทิ้งใหม่ๆ เท่านั้น

หลังจากเดินทางไปเยี่ยมพื้นที่ทิ้งขยะนั้นแล้ว ผู้สัมภาษณ์คนหนึ่งถามฉันว่าคิดเห็นอย่างไรบ้างเกี่ยวกับเรื่องนี้ ขณะที่กำลังพยายามเรียบเรียงความคิดอยู่นั้น ฉันก็ตระหนักว่าสถานการณ์นั้นเลวร้ายเสียเหลือเกิน จนฉันคิดอะไร ไม่ออก สภาพความเสื่อมโทรมนั้นเลวร้ายจนฉันไม่อาจบรรยายออกมา เป็นคำพูดได้ แต่ฉันก็ได้ตั้งปณิธานไว้ว่า ฉันจะต้องลงมือทำอะไรบางอย่าง เกี่ยวกับเรื่องนั้น

เราใช้เวลาหนึ่งปีโดยการทุ่มเทความพยายามของหลายฝ่าย เพื่อหยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมาหารือ และทำการระดมทุนสมทบจากบรรดาหุ้นส่วนผู้ร่วมพันธกิจ

ร่วมกับเงินทุนส่วนตัวของฉันทันกับเดฟ ในที่สุดเราก็สามารถจัดการแปลงโฉมรถบัสนาฬิกาใหญ่สองคันให้กลายเป็นร้านอาหารเคลื่อนที่จนได้ จากนั้นพวกเขาก็ขับรถบัสนั้นไปยังพื้นที่ทิ้งขยะนั้น แล้วให้พวกเด็กๆ ขึ้นมานั่งทานอาหารอร่อยๆ บนรถมีการสอนให้พวกเขาอ่านหนังสือและเรียนเลขคณิต เพื่อช่วยเตรียมพวกเขาไปสู่อนาคตที่ดีกว่า แน่นนอน เราแบ่งปันถึงความรักของพระเยซูกับพวกเขา เราไม่ได้เพียง บอกว่ามิคนรักพวกเขาแค่นั้น แต่เราลำแดงให้เห็นด้วยการให้ในสิ่งที่พวกเขาขาดสนอยู่นั้นด้วย

แค่ตั้งใจดี ยังไม่พอ

ฉันทเคยได้ยินเรื่องราวของชายคนหนึ่งซึ่งไปยังประเทศรัสเซียด้วยความตั้งใจดีที่จะบอกเล่าถึงความรักของพระเยซูคริสต์กับผู้คนที่นี่ ระหว่างการเยี่ยมเยียนหลายๆ คนกำลังอดหยาก เมื่อเขาเห็นผู้คนที่กำลังต่อแถวด้วยความหวังว่าจะได้รับอาหารของวันนั้น ตัวเขาก็รีเข้าไปหาพวกเขาพร้อมกับแผ่นพับเกี่ยวกับพระกิตติคุณอยู่ในมือ แล้วเริ่มต้นเดินไปตามแถวและบอกกับคนเหล่านั้นว่า พระเยซูทรงรักพวกเขาพร้อมกับแจกแผ่นพับซึ่งบรรจุเนื้อความเกี่ยวกับความรอดเอาไว้ แน่นนอนว่าเขาพยายามจะช่วย แต่หญิงคนหนึ่งจ้องตาเขาและพูดด้วยความ ขมขื่นว่า "คำพูดของคุณนั้นดี แต่มันไม่ช่วยทำให้ฉันอิ่มท้องได้หรอก"

ฉันได้เรียนรู้ว่า ผู้คนบางคนเจ็บปวดเสียจนไม่อาจได้ยินข่าวประเสริฐที่ว่าพระเจ้าทรงรักพวกเขา พวกเขาจะต้องล้มผัสผ่นเสียก่อน และวิธีการที่ดีที่สุดที่จะให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นได้ก็คือ เราต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานของพวกเขา นอกเหนือไปจากการบอกพวกเขาว่า พวกเขาเป็นที่รัก

เราจะต้องระวังความคิดที่ว่า แค่คำพูดก็เพียงพอแล้ว

เราจะต้องระวังต่อความคิดที่ว่า แค่ว่าพูดก็เพียงพอแล้ว แทนที่เดียวว่า พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนชาวประเสริฐ แต่ว่าพระองค์ก็ทรงลงมือกระทำสิ่งที่ดี และทรงเยียวยาแก่บรรดาผู้ที่ถูกกดขี่ด้วย (กิจการ 10:38) การพูดนั้นไม่มีราคาแพง หรืออาศัยความพยายามมากนัก แต่ความรักที่แท้จริงนั้นสูงค่ายิ่งนัก พระเจ้าทรงต้องจ่ายด้วยพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ และการยินยอมให้ความรักที่แท้ หลั่งไหลผ่านตัวของเรามากขึ้น เราก็ต้องจ่ายบางสิ่งออกไปด้วยเช่นเดียวกัน บางทีเราอาจจะต้องลงทุนด้วยเวลา เงินทอง ความพยายาม หรือทรัพย์สิน ไม่ว่า จะเป็นอะไร เราต้องจ่ายออกไปอย่างแน่นอน!

พระเจ้ากำลังทรงฟังเรา

อีกไม่ช้าฉันก็จะออกไปซื้อกาแฟกับสามีของฉัน และหลังจากนั้นเราก็จะไปทานมื้อเที่ยงกัน เราอาจจะออกไปสักสองชั่วโมง และในช่วเวลานั้นเด็ก ๆ ประมาณ 240 คน จะถูกล่อลวงให้เข้าไปสู่ธุรกิจการค้าประเวณี นี่หมายถึงว่า ถ้าเราไม่ยอมลงมือทำอะไรเลย ในทุกๆ นาทีจะมีชีวิตของเด็กสองคนที่ถูกทำลายลง เพราะความเห็นแก่ตัวและความละโมภของบางคน เราทำอะไรได้หรือไม่? เราสามารถห่วงใยได้ เราสามารถเปิดหูเปิดตาเรียนรู้ข้อมูลได้ เราสามารถอธิษฐานได้ และเราสามารถลงมือทำได้ เราสามารถสนับสนุนพันธกิจและหน่วยงานต่างๆ ซึ่งมี บันทึบที่พิสูจน์ได้ว่าพันธกิจและองค์การเหล่านั้นได้ให้ความช่วยเหลือแก่เด็ก และสตรีให้หลุดพ้นจากสภาพอันเลวร้ายเหล่านี้ได้ หรือถ้าหากพระเจ้าทรง เรียกเราให้ลงมือกระทำ เราก็อาจเลือกทำงานช่วยเหลือในเรื่องนี้ได้ ถ้าหาก การทำงานเต็มเวลาเป็นไปได้ เราก็อาจพิจารณาทำเป็นโครงการหรือทำใน ลักษณะมิชชั่นทวีป ล้วนๆ ก็ยังได้เช่นกัน

การตกเป็นทาสทางเพศ

ขณะที่คุณเดินเข้าไปในตรอกมืดๆ ลัญญาณของความผูกพันและซาทปรักก็ไหลซึมออกมาจากความมืด บรรดาเศษโลหะและเหล็กเส้นยึดตัวอาคารหินซึ่งจวนเจียนจะพังไว้ กลิ่นไอของขยะเน่าเปื่อยและกลิ่นสาบมนุษย์ฟุ้งอยู่ในอากาศ ด้านหลังของอาคารอันทรุดโทรมนั้น มีเสียงร้องไห้เยเยของเด็กคนหนึ่งดังออกมาพร้อมกับเสียงแผดร้องด้วยความโกรธ เกรี้ยวกราด แต่ถูกมือปิดปากไว้และเสียงหอมแหลมเล็กจากสุนัขจรจัดตัวหนึ่งที่ท่องไปตามท้องถนนอันโหดร้ายแบบนี้

เหนือสัมผัสอื่นใดที่คุณมีอยู่ คุณมั่นใจในสิ่งที่คุณรู้สึกได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าที่แห่งนี้ชั่วร้าย แม้ว่านี่อาจจะเป็นเรื่องยากที่คุณจะจินตนาการได้ แต่ที่แห่งนี้ถูกสร้างขึ้นโดยเหล่าคนชั่วช้าไร้ศีลธรรมที่มีเด็กๆ ไว้เพื่อบำบัดการทางเพศ

นรกบนดินแห่งนี้ได้กลายเป็นบ้านของชมราเวิร์คตั้งแต่เธออายุเจ็ดขวบ ตอนที่เธอได้รับการช่วยเหลือที่สถานีนบนลงนั้นเธออายุสิบสองขวบ แต่ร่างกายทรุดโทรมราวกับซากศพเดินได้ มีแต่หนังหุ้มกระดูก เย็นชา ดวงตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึก นานห้าปีที่เธอตกเป็นเหยื่อของพวกกบฏปริตัตถนหาจัดที่ขมง่ายแพ่งกว่าปกติ เพื่อจะได้รับสิทธิพิเศษในการล่วงล้ำร่างกายเล็กๆ ของเธอ พวกเขาขมง่ายสามเหรียญแทนที่จะจ่ายเพียงแค่เหรียญเดียว เพราะว่าเธอยังเด็กมากเกินไป

อวัยวะเพศของเธอบอบช้ำสาหัส ต้องทำศัลยกรรมเพื่อซ่อมแซมอย่างหนักจึงจะสามารถใช้ชีวิตอย่างปกติได้ แต่ความจำเป็นเร่งด่วนทางกายภาพของเธอก็ยังนับว่าเป็นรอง เมื่อเทียบกับความเจ็บช้ำทางอารมณ์ ความรู้สึก และวิญญาณที่เธอประสบอยู่

ชมราเวิร์คถูกตรวจพบว่ามีเชื้อไวรัสเอดส์ เธอเป็นเด็กกำพร้าและไม่มีความทรงจำใดๆ เกี่ยวกับพ่อแม่อยู่เลย เช่นเดียวกับเด็กคนอื่นๆ ที่ตกอยู่ในสภาพเดียวกัน ชมราเวิร์คตกอยู่ในความชั่วร้ายอันมืดมิดเกินจะจินตนาการได้

จากสถิติ¹พบว่า

- มีเด็กจำนวน 1.2 ล้านคนถูกขายทุกปี นี่ยังไม่รวมเด็กๆ อีกหลายล้านคน ที่ตกเป็นทาสของการค้าประเวณีอยู่แล้ว
- ทุกๆ สองนาทีกมีเด็กหนึ่งคนถูกจัดเตรียมเอาไว้เป็นเหยื่อของการล่วงละเมิดทางเพศ
- ตลอด 30 ปีที่ผ่านมา มีเด็กประมาณ 30 ล้านคนต้องสูญเสียช่วงชีวิตวัยเด็กไป เพราะถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ทันตแพทย์ที่ฉันได้เอ่ยถึงเมื่อตอนต้นของบทนี้ได้เข้าร่วมกิจกรรมหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ พันธกิจจอยซ์ไมเยอร์ครั้งหนึ่ง ซึ่งจัดขึ้นในประเทศโลกที่สามหลายๆ ประเทศ พวกเขาได้เข้ามาเป็นทีมงานโดยเจ้าหน้าที่ของเราสองสามคน ซึ่งรับเงินเดือนจากเรา พวกเขาส่วนใหญ่เป็นอาสาสมัครที่ดีเยี่ยม พวกเขาทำงานและออกเงินเพื่อจะไปกับเรา พวกเขาทำงานวันละ 12-16 ชั่วโมง ในสถานที่ที่มีอุณหภูมิสูงกว่าอุณหภูมิที่พวกเขาคุ้นเคย ทั้งไม่มีเครื่องปรับอากาศหรือบางทีก็ไม่มีพัดลมด้วย พวกเขาทำงานอยู่ในเต็นท์ ในหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลออกไป ทว่าสามารถให้ความช่วยเหลือ แก่ผู้คนที่อาจจะไม่เคยได้รับบริการทางการแพทย์ใดๆ มาก่อนเลย เราสามารถให้ยาช่วยชีวิต และยาบรรเทาปวดแก่พวกเขา เราให้วิตามิน ให้อาหาร และบอกให้พวกเขาได้รู้ว่าพระเยซูทรงรัก พวกเขาจริงๆ แต่ละคนได้รับโอกาสที่จะต้อนรับพระเยซูเข้ามาในชีวิต และพวกเขาส่วนใหญ่ก็เลือกที่จะทำเช่นนั้น ฉันน้ำตาคลอ เมื่อนึกถึงแพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล และผู้ช่วยแพทย์อื่นๆ ที่ได้บอกกับเรา ด้วยความรู้สึกท่วมท้นว่า การเดินทางครั้งนี้ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาไปตลอดกาล เราพยายามจะขอบคุณพวกเขา แต่พวกเขากลับลงท้ายด้วยการขอบคุณเราที่ได้เปิดตาพวกเขาให้เห็นว่าจริงๆ แล้วชีวิตนั้นคืออะไรกัน

เราพาเจ้าหน้าที่บัญชีคนหนึ่งซึ่งทำงานให้กับพันธกิจของเราร่วมเดินทางไปยังประเทศกัมพูชา และถึงแม้ว่าเธอจะเห็นภาพการนำเสนอผ่านสื่อเกี่ยวกับกิจกรรมให้ความช่วยเหลือต่างพื้นที่ที่อยู่บ่อยๆ แต่ชีวิตของเธอก็ได้รับผลกระทบจริงๆ จากสิ่งที่ได้เห็นกับตาของตัวเอง เธอบอกว่า "ฉันรู้สึกว่าคุณเองมีชีวิตอยู่ในฟองสบู่มาตลอด" เธอหมายถึงว่าเธอแยกตัวออกมาจากความเป็นจริงมาตลอด และฉันคิดว่าพวกเราส่วนใหญ่ก็เป็นอย่างนั้น ฉันตระหนักดีว่าไม่ใช่ทุกคนในโลกนี้จะสามารถเดินทางไปยังประเทศโลกที่สาม เพื่อจะได้เห็นกับตาตัวเองว่าคนที่นั่นจำเป็นต้องใช้ชีวิตกันอย่างไบบ้าง แต่อย่างน้อยที่สุดเราอาจพยายามจดจำว่าทุกครั้งที่เราอ่านเจอหรือได้เห็นพวกเขาทางโทรทัศน์นั้น เรื่องเหล่านั้นกำลังเกิดขึ้นจริงๆ กับใครมากมายหลายคน พระเจ้าทรงรักคนเหล่านี้ และพระองค์ต้องอาศัยเราที่จะทำบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้

ภาวะทุโภชนาการ

แม่เรทมองโลกด้วยมุมมองที่ต่างออกไปในหมู่บ้านอันกาซา ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ในประเทศเอธิโอเปีย เธอพยายามอย่างดีที่สุดที่จะตามเด็กคนอื่นๆ ให้ทัน แต่ว่าเธอก็ไม่เหมือนกับเด็กคนอื่นๆ เสียเลยทีเดียว

ตอนแรกเกิดนั้นแม่เรทก็แข็งแรงดี แต่ภาวะทุโภชนาการกัดกร่อนร่างกายของเธออยู่ทุกวัน จนกระดูกสันหลังของเธอค่อมลงกว่าเดิมมาก มันทำให้เธอเดินลำบาก วิ่งเล่นกับเพื่อนๆ ก็ไม่ได้ ทั้งยังทำให้มีก้อนยื่นโปนออกมาจากหลังด้านขวา ใหญ่เกินกว่าจะซ่อนเอาไว้ อีกทั้งยังเจ็บปวดเกินกว่าจะไม่ใส่ใจกับมันได้ กระดูกของเธอไม่แข็งแรง ตัวของเธอเองก็เช่นกัน

ถ้าหากจะมีใครที่รู้ว่าแม่เรทกำลังทุกข์ทรมานด้วยความเจ็บปวดอยู่แล้วละก็ นั่นคืออเบบาผู้เป็นพ่อ สิ่งหนึ่งที่เขาคือต้องการมากกว่าสิ่งใดๆ ก็คือ มีอาหารให้ลูกๆ ได้กินอิ่มท้อง ...และทำให้ลูกสาวสุดที่รักหายดีอีกครั้งหนึ่ง ถ้าแม่เรทสามารถเริ่มต้นได้รับอาหารดีๆ มีประโยชน์อย่างที่เขาจำเป็นต้องได้รับก็อาจหยุดยั้งขบวนการเสื่อมโทรมของร่างกายได้ แต่ ณ ขณะนี้ ยังไม่มี ความหวังใดๆ ให้เห็นเลยแม้แต่น้อย

วันแล้ววันเล่า อาบาบาต้องต่อสู้กับความรู้สึกผิดที่ไม่อาจหาอาหารมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องลูกๆ ของเขาได้ เขาู้เช่นกันว่าถ้ายังไม่มียารักษาอาการของเมห์เรทก็จะเลวลงเรื่อยๆ ในไม่ช้า เธอคงเดินไม่ได้ และก็จะตายไปในที่สุด

วันนี้ เมห์เรทรู้จักดีถึงความเจ็บปวดของความรู้สึกหิวโหย ...ความเจ็บปวดของการแตกต่างไปจากคนอื่นๆ และเธอรู้ว่า วันใหม่แต่ละวันก็จะยากขึ้นไป อีกทีละนิด

จากการร่วมเป็นพันธมิตรกับองค์กรอินเตอร์เนชั่นแนลโครซิสเอด พันธกิจจอยซ์ไมเยอร์ได้เริ่มต้นมอบอาหารให้แก่เมห์เรทที่เธอจำเป็นต้องได้รับเพื่อจะมีชีวิตอยู่และหยุดยั้งไม่ใหักระดูกสันหลังเสื่อมโทรมไปกว่าเดิม ...แต่ว่าเด็กๆ ที่มีคุณค่าเหล่านี้ยังมีอยู่อีกมากมาย ...อีกหลายๆ คนที่เป็นเหมือนกับเมห์เรท ...ซึ่งต้องการความช่วยเหลือของเราเพื่อจะได้เอาชนะสงครามต่อต้านภาวะทุโภชนาการได้

จากสถิติ² พบว่า

- ขณะนี้มีผู้คนประมาณ 963 ล้านคนในโลกที่กำลังหิวโหย
- มีเด็กๆ เกือบ 16,000 คน ตายเนื่องจากสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความหิวโหยทุกวัน นั่นคือ ในทุกๆ 5 วินาทีมีเด็กตาย 1 คน
- ในปี 2006 มีเด็กประมาณ 9.7 ล้านคน ตายก่อนที่จะทันมีอายุครบห้าขวบ ผู้ที่เสียชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในประเทศกำลังพัฒนา 4/5 ของจำนวนผู้เสียชีวิต ทั้งหมดอยู่ในพื้นที่ทะเลทรายซาฮารา ทวีปแอฟริกา และทวีปเอเชียใต้ ประชากรในทั้งสองพื้นที่นี้ยังประสบปัญหาเรื่องความหิวโหยและภาวะทุโภชนาการอย่างหนักอีกด้วย

รอยร้าวที่ฐานของโลก

สำหรับฉันแล้วดูเหมือนว่าระบบของโลกนี้มีรอยร้าวที่รากฐานของมัน และเราทุกคนก็กำลังนั่งเฝ้าอยู่เฉยๆ ปล่อยให้มันล่มสลายลงไปต่อหน้า แต่ถ้าคุณฟังให้ดีก็จะได้ยินผู้คนพูดว่า "โลกกำลังล่มสลาย" อยู่ทุกหนทุกแห่ง เราได้ยินจากข่าวและจากบทสนทนาทั่วๆ ไป ดูเหมือนว่าทุกๆ คน ก็กำลังพูดกันถึงความอยุติธรรมในโลกนี้ แต่การพูดโดยปราศจากการกระทำก็ไม่ได้แก้ปัญหาอะไรขึ้นมา คำถามของฉันก็คือ "ใครจะเป็นคนต่อต้านความอยุติธรรมและทำให้สิ่งต่างๆ ที่ผิดเพี้ยนไปกลับมาถูกต้องกันล่ะ?" ฉันได้ตัดสินใจแล้วว่าฉันจะเป็นคนนั้น ฉันรู้ว่ามีคนอีกหลายพันคนที่ได้ตัดสินใจแล้วว่าจะทำอย่างเดียวกัน แต่เราจำเป็นจะต้องดึงคนอีกมากให้มาร่วมงานกับเราเพื่อจะให้สิ่งนี้เกิดขึ้นได้

อะไรที่คุณทำได้ ก็มีคุณค่า สมควรที่จะทำ

คุณอาจคิดว่า จอช สิ่งที่ฉันทำได้คงไม่มีความหมายอะไรมากมายเมื่อเทียบกับปัญหามากมายที่เราอยู่ในโลก ฉันรู้ว่าคุณรู้สึกยังไง เพราะครั้งหนึ่งฉันก็เคยรู้สึกแบบเดียวกันด้วย แต่ถ้าเราทุกคนมัวแต่คิดแบบนั้นก็คงไม่มีใครยอมทำอะไร และการเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็คงไม่เกิดขึ้น ถึงแม้ความพยายามของเราเพียงลำพังอาจไม่สามารถแก้ปัญหาได้ แต่ถ้าเราช่วยกัน การเปลี่ยนแปลงใหญ่จะสามารถเกิดขึ้นได้แน่นอน พระเจ้าไม่ได้เรียกร้องให้เรารับผิดชอบต่อสิ่งที่เราทำไม่ได้ แต่พระองค์ทรงเรียกร้องให้เรารับผิดชอบต่อสิ่งที่เราน่าจะทำได้

เมื่อเร็วๆ นี้ฉันกลับมาจากประเทศอินเดียและไปที่สถานออกกำลังกายผู้หญิงที่ฉันมักจะพบที่สถานออกกำลังกายถามกับฉันว่า ตัวฉันเชื่อจริงๆ หรือว่าความพยายามทั้งสิ้นที่ได้ทุ่มเทลงไปกับการเดินทางเพื่อออกไปช่วยเหลือผู้คนนั้นจะช่วยแก้ปัญหาได้บ้าง เพราะว่าคนอื่นก็เป็นล้านๆ ก็ยังคงไม่มีอาหารกิน ไม่ว่าเราจะเลี้ยงอาหารคนไปมากแค่ไหนแล้วก็ตาม ฉันได้แบ่งปันสิ่งที่พระเจ้า

ได้ทรงใส่ไว้ในใจของฉันกับเธอ บางสิ่งที่ได้กลายมาเป็นประเด็นสำหรับฉัน อย่างถาวร ถ้าคุณหรือฉันทิวเพราะว่าไม่ได้กินอะไรมาสามวันแล้ว และมีบางคนให้อาหารเราหนึ่งมือ ซึ่งจะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดในท้องของเรา ไปได้หนึ่งวัน เราจะรับมันและรู้สึกยินดีที่จะรับมันหรือไม่? แน่นอนว่าเราจะรับและยินดีที่จะทำเช่นนั้น เฉกเช่นเดียวกับผู้คนที่เราช่วย เราสามารถตั้งโครงการห่วงใยซึ่งดำเนินไปอย่างต่อเนื่องให้กับหลายๆ คนได้ แต่จะมีคนที่เราช่วยได้เพียงแค่ครั้งเดียวหรือสองครั้งเท่านั้นอยู่เสมอ กระนั้นฉันก็รู้ว่ากิจกรรมให้ความช่วยเหลือนอกพื้นที่เหล่านี้คุ้มค่าที่จะทำ ถ้าเราสามารถมอบอาหารหนึ่งมือให้กับเด็กหิวโหยหนึ่งคนเท่านั้น มันก็คุ้มค่าที่จะทำแล้ว ฉันได้ตั้งใจเอาไว้ว่าจะทำสิ่งที่ฉันทำได้เสมอ และจดจำในสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับฉันว่า "ถ้าเจ้าสามารถช่วยให้ความเจ็บปวดของคนๆ หนึ่ง บรรเทาลงสักหนึ่งชั่วโมง มันก็คุ้มค่าที่จะทำแล้ว"

โลกนี้ได้สูญเสียรสชาติของมันไป

ฉันคิดว่าเป็นการถูกต้องที่จะกล่าวว่าสิ่งที่โลกหยาบย่นให้นั้นไร้รสชาติ และฉันก็ไม่ได้กำลังพูดถึงอาหารหรือขนม ตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์ฮอลลีวูดส่วนใหญ่ค่อนข้างไร้รสนิยมน บทพูดและภาพที่น่าเสนอนอยู่เป็นจำนวนมากแสดงถึงรสนิยมอันตกต่ำ เวลาที่เราเห็นพฤติกรรมที่แสดงถึงรสนิยมอันตกต่ำ เราก็มักตำหนิ "โลกนี้" อย่างรวดเร็ว เราอาจจะพูดอย่างนี้ว่า "นี่โลกเป็นอะไรไปเสียแล้ว?" กระนั้นคำว่า "โลก" ก็หมายถึงผู้คนที่อาศัยอยู่ในโลก ถ้าโลกได้สูญเสียรสชาติของมันไป นั่นก็เพราะว่าผู้คนได้กลายเป็นคนที่ไร้รสชาติ ไร้รสนิยมในความคิดและการกระทำ พระเยซูได้ตรัสเอาไว้ว่า เราเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก แต่ถ้าเกลือนั้นสูญรสเค็มไป (กำลังและคุณภาพ) มันก็ไม่มีประโยชน์อันใดอีก (ดูมัทธิว 5:13) พระองค์ได้ทรงตรัสอีกด้วยว่า เราเป็นแสงสว่างแห่งแผ่นดินโลกและไม่ควรเก็บแสงสว่างของเราซ่อนเอาไว้ (ดูมัทธิว 5:14)

ให้เราคิดอย่างนี้ว่า ในแต่ละวัน ขณะที่ออกจากบ้านเพื่อเข้าไปสู่โลกอันมืดมน ไร้รสชาติ คุณสามารถเป็นแสงสว่างและรสชาติที่โลกต้องการได้

คุณสามารถนำความชื่นชมยินดีเข้าไปสู่ที่ทำงานด้วยการตั้งใจแน่วแน่ ที่จะ มีทัศนคติในแบบของพระเจ้าอยู่อย่างสม่ำเสมอ ผ่านสิ่งธรรมดาๆ อย่างการ เป็นคนรู้จักขอบคุณแทนที่จะเป็นคนช่างบ่นเหมือนอย่างที่คุณส่วนใหญ่เป็น การเป็นคนอดทน มีใจปราณี ใฝ่ในการยกโทษให้กับเรื่องขุ่นเคืองใจต่างๆ มีเมตตาและหนุนน้ำใจ แม้กระทั่งการยิ้ม และเป็นมิตรก็เป็นหนทางหนึ่งที่จะนำ รสชาติเข้ามาสู่สังคมที่ไร้รสชาติ

ฉันไม่รู้ว่าคุณจะชอบหรือไม่ แต่ตัวฉันไม่ชอบอาหารรสจืด ครั้งหนึ่งสามี ของฉัน เคยมีปัญหาเรื่องท้อง และแพทย์ต้องสั่งอาหารจืดๆ ให้เขาทานอยู่ ติดต่อกันสองสามวัน เมื่อย้อนนึกดูแล้ว ฉันพบว่าเดฟไม่ได้ตั้งตารอคอย ที่จะได้รับประทานอาหารเลย เดฟไม่ใช่คนช่างบ่น แต่ฉันจะได้ยินเขาพูดว่า "เจ้าพวกนี้ไม่มีรสชาติ เอาเสียเลย" อยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า ในทุกมื้ออาหาร อาหารเหล่านี้ต้องการเกลือนิด เครื่องชูรสหน่อย และนั่นก็เป็นสิ่งเดียวกันที่โลกนี้ ต้องการ

เมื่อปราศจากความรักและคุณสมบัติอันล้ำเลิศต่างๆ ของความรัก ชีวิตนี้ก็ไร้ รสชาติและไม่ควรค่าที่มีชีวิตอยู่อีกต่อไป ฉันอยากให้คุณลองทำบางสิ่งดู เพียงแค่ คิดว่า วันนี้ฉันจะออกไปสู่โลกนี้และทำสิ่งต่างๆ ให้มีรสชาติมากขึ้นกว่าเดิม จากนั้น ก็จัดความคิดให้เข้าที่ก่อนจะก้าวออกประตูไปว่า คุณจะเป็นทูตของพระเจ้า และ เป้าหมายของคุณก็คือการเป็นผู้ให้ เป็นผู้ที่รักผู้คน และเติมรสชาติให้กับชีวิต ของพวกเขา คุณอาจเริ่มต้นด้วยการยิ้มให้กับผู้คนที่พบปะตลอดทั้งวัน รอยยิ้ม เป็นสัญลักษณ์ของการยอมรับและเห็นชอบ ซึ่งเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ในโลกนี้ ต้องการเป็นที่สุด มอบตัวคุณไว้กับพระเจ้า และวางใจว่าพระองค์จะทรงดูแลคุณ ขณะที่คุณหว่านเมล็ดพันธุ์พืชที่ตกลงในทุกหนทุกแห่งที่ไปด้วยการตัดสินใจว่า จะเป็นพระพรให้กับคนอื่น ๆ

การเปลี่ยนแปลงเริ่มต้นที่ตัวคุณ

ฉันตระหนักดีว่าคุณไม่อาจทำทุกอย่างได้หมด ฉันไม่ได้สงสัยในเรื่องนั้นเลย คุณต้องปฏิเสธบางอย่าง มิฉะนั้นแล้วชีวิตของคุณก็จะเต็มไปด้วยความเครียด ฉันไม่สามารถเป็นอาสาสมัครตีวงหนังสือให้กับเด็กๆ หรือเดินส่งอาหารให้กับคนสูงอายุได้ แต่ฉันก็กำลังทำอย่างอื่นอีกหลายๆ อย่าง เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางบวกขึ้นในโลกนี้ ฉันคิดว่า คำถามที่เราแต่ละคนต้องตอบให้ได้ก็คือ "ฉันจะทำอะไรดีเพื่อช่วยให้ชีวิตของคนอื่นดีขึ้น?" และบางทีคำถามที่ดีกว่าก็คือ "วันนี้ฉันได้ทำอะไรลงไปบ้างที่ช่วยให้ชีวิตของคนอื่นดีขึ้น?"

หนังสือเล่มนี้อาจจะเป็นหนังสืออ่านยากในบางครั้ง เพราะฉันหวังเอาไว้ว่า มันจะยกประเด็นต่างๆ ที่ไม่น่าสะทกใจขึ้นมา แต่ก็เป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องหยิบยกประเด็นเหล่านั้นขึ้นมาพูดกับเราแต่ละคน ไม่มีสิ่งดีอันใดที่เกิดขึ้นมาโดยอุบัติเหตุ ถ้าหากเราอยากจะเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติ นั้นหมายความว่า สิ่งต่างๆ ต้องเปลี่ยนแปลงไป และสิ่งเหล่านั้นก็ไม้อาจเปลี่ยนแปลงไปได้ ถ้าคนไม่เปลี่ยน เราแต่ละคนต้องพูดว่า การเปลี่ยนแปลงเริ่มต้นที่ตัวฉัน!

ไม่มีสิ่งดีอันใดที่เกิดขึ้นมาโดยอุบัติเหตุ ถ้าหากเราอยากจะเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติ นั้นหมายความว่า สิ่งต่างๆ ต้องเปลี่ยนแปลงไป และสิ่งเหล่านั้นก็ไม้อาจเปลี่ยนแปลงไปได้ถ้าคนไม่เปลี่ยน เราแต่ละคนต้องพูดว่า การเปลี่ยนแปลงเริ่มต้นที่ตัวฉัน!

นักปฏิวัติด้วยความรัก ดาร์ลีน เช็คซ์

การเดินทางของหัวใจเป็นปริศนาอันสลับซับซ้อนมากที่สุดประการหนึ่งที่มีอยู่ ความปิติอิ่มใจและความโศกเศร้า ความหวังและการรอคอย จังหวะขึ้นลงของชีวิต และที่น่าเศร้าสำหรับหลายๆ คนก็คือ ความผิดหวังที่ไม่อาจบรรยายเมื่อพบว่าหัวใจยังอยู่ในตำแหน่งที่มันทำงานอยู่ แต่กลับไม่อยากจะรู้สึกกับรู้อะไรอีกต่อไปแล้ว เมื่อคนเราขาดความเข้าใจถึงความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพื่อจะได้พึ่งพาและรับกำลังหัวใจของคนเราก็จะหาหนทางของมันเองเพื่อรับมือเพื่อจัดการเพื่อเอาตัวรอดให้ได้ แม้จะเป็นสถานการณ์ที่ร้ายแรงที่สุดก็ตาม ทุกวันนี้ผู้คนจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วนกำลังตกอยู่ในสภาพนี้ ไม่ว่าจะเป็นคนที่ร่ำรวยที่สุดไปถึงคนที่ยากจนที่สุด เพราะความจนทางใจไม่เคยแบ่งแยกว่ามันจะเกิดขึ้นกับใคร

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้พูดถึงการปฏิวัติความรักแบบสวนกระแส ในพระธรรมอิสยาห์ 61:11 ดังที่พระวจนะอธิบายถึงวันหนึ่งความรักจะส่งผลให้ผู้คนได้พบกับความยุติธรรมที่เฝ้ารอ ...และอธิบายถึงว่าพระเยซูได้ทรงกระทำหนทางในที่ทุระกันดาร "เพราะ [แน่ที่เดียวที่] แผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวนทำให้สิ่งทีหวานในนั้นงอกขึ้นมาฉันใด [แน่ที่เดียวว่า] พระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรม และความสรรเสริญงอกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติ [ผ่านทางฤทธาานุภาพที่ทรงกระทำให้สำเร็จได้ด้วยพระองค์เองซึ่งปรากฏอยู่ในพระวจนะ] ฉะนั้น"

การปฏิวัติด้วยความรักไม่ได้เป็นเพียงแค่ความคิดอันดีเยี่ยม แต่เป็นแนวคิดที่ต้องนำมาปฏิบัติอย่างเร่งด่วนที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเรากำลังเชื่อว่าจะได้เห็นความยุติธรรมที่น่าเศร้าซึ่งกำลังดำเนินไปอยู่ในโลกทุกวันนี้ได้ผลึกผัน ...รวมถึงโศกนาฏกรรมอันหนักอึ้งที่สุด นั่นคือโศกนาฏกรรมแห่งหัวใจที่แตกสลายของมนุษยชาติ

ภาวะแตกสลายเข้ามาอยู่ในความสนใจของเราครั้งแล้วครั้งเล่า ดังเช่นที่ปรากฏอยู่ในภาพหลายๆ ภาพ ของแม่ยังสาวกำลังให้นมลูกน้อย ซึ่งร่างกายของ

ผู้เป็นแม่เอง ก็เจ็บป่วยทรุดโทรมเนื่องจากโรคเอดส์ เธอกำลังทำอย่างดีที่สุด แต่ก็ต้องประจันหน้ากับทางเลือก ...เธอจะช่วยให้ลูกอึดท้องและแพร่เชื้อโรค คร่าชีวิต โดยทั้งๆ ที่รู้อยู่ หรือเธอจะดูแลสุขภาพอาหารเพราะว่าไม่มีโภชนาการอื่น ให้เลือก? หัวใจของแม่คนนี้แตกสลายอย่างที่สุด เธอคนนี้เป็นแม่คนเหมือนกับฉัน เธอจึงรู้สึกปิติยินดียิ่งนักเมื่อได้รับโอกาสที่จะได้เห็นลูกน้อยสมบูรณ์แข็งแรงขึ้น ภายใต้การเลี้ยงดูของเธอ

การได้เห็นคนหนุ่มสาวยืนอยู่รอบข้างโดยไม่มีอาหารและน้ำ ไม่มีที่ไป ไม่มีอะไรให้ทำนั้น ทำให้ฉันรู้สึกปวดร้าวจนหัวใจแทบสลาย เต็มไปด้วยความรู้สึก ผิดหวังอย่างไม่รู้จบสิ้น หัวใจและความคิดของเด็กเหล่านี้เต็มไปด้วยความฝันมากมายไม่รู้จบ จะเป็นการดีเพียงใดถ้าพวกเขามีโอกาสได้ไปโรงเรียน และมีเงินพอซื้ออาหารกินได้

ช่างน่าแปลกใจที่ความสิ้นหวังอาจผลักดันให้ผู้คนลงมือทำสิ่งต่างๆ ซึ่งก่อให้เกิดภัยอันตรายและความรุนแรงสุดขีดต่อกันและกันมากกว่าเดิม ...ชีวิตของคนเราช่างมีค่าน้อยเหลือเกินเมื่อต้องเผชิญกับความยากแค้นอย่างที่สุด ซึ่งดำเนินไปอย่างไม่หยุดหย่อน กระนั้นหัวใจก็ยังทานทนต่อความเจ็บปวดแสนสาหัสได้

เด็กชายวัยสิบสี่คนหนึ่งต้องรับภาระเลี้ยงดูน้องชายและน้องสาวกับหลานชายอีกคนหนึ่ง ในกระท่อมหลังเล็กมุงด้วยสังกะสี ซึ่งพวกเขาเรียกว่าบ้าน ในย่านทะเลทรายซาฮารา ทวีปแอฟริกา เขาทำงานทั้งวันในไร่เล็กๆ แห่งหนึ่ง โดยไม่มีวันหยุด เพื่อต้นรณหารายได้มาส่งเสียตัวเองและน้องๆ เข้าเรียน และเพื่อจะมีอาหารพอให้ทุกคนแข็งแรงอยู่ได้ พ่อแม่ของพวกเขาเสียชีวิตจากโรคเอดส์ และคนในเมืองไล่เด็กเหล่านี้ออกไปอยู่ย่านทะเลทราย เพราะกลัวว่าพวกเขาจะติดเชื้อ ความเสี่ยงยังคงรออยู่ เพราะพวกเขายังไม่ได้รับการตรวจเลือด หัวใจอันห้าวหาญของเด็กชายวัยสิบสี่ผู้นี้เริ่มเปราะบางลง เพราะการที่ต้องทำงานหนักอย่างไม่หยุดหย่อนกับโรคภัย และความไม่แน่นอนที่รออยู่เบื้องหน้า

คุณแม่วัยสาวคนหนึ่งในนครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย ทุ่มเทชีวิตให้กับสามี และลูกๆ สุดท้ายกลับพบว่าสามีของเธอนอกใจมาเป็นเวลานานหลายเดือนแล้ว และเขาก็อยากจะแต่งงานกับสาวคนใหม่ที่ได้พบ ผู้หญิงคนนี้รู้สึกแปลกแยก ไร้ค่า ถูกเหยียดหยาม และต้องเผชิญหน้ากับอนาคตที่ไม่เพียงแต่จะปราศจาก

สามิเท่านั้น แต่ยังอาจปราศจากลูกๆ อีกด้วย เพราะว่าตัวสามิต่อสู้เพื่อให้ได้สิทธิ์ในการเลี้ยงดูบุตร หัวใจของเธอแตกสลายเสียกระทั่งการสูญหลมหายใจก็เป็นเรื่องยากเสียแล้ว และตัวเธอเองก็ไม่อาจเห็นหนทางข้างหน้าได้เลย

ฉันจำได้ว่าเคยนั่งอยู่ที่ชายขอบประเทศอุกันดากับผู้นำที่ยอดเยียมของโครงการสนับสนุนเด็กที่นำทิ้งโครงการหนึ่งซึ่งมีฐานตั้งอยู่ที่นั่น ขณะที่เราพูดคุยกันอยู่นั้น เธอก็แบ่งปันให้ฉันฟังว่า ถึงแม้ว่าพวกเขา กำลังทำสิ่งต่างๆ มากมาย เพื่อช่วยเหลือเด็กกำพร้าในภูมิภาคนั้น จำนวนของเด็กซึ่งอยู่ในพื้นที่ที่เข้าถึง ซึ่งปราศจากสิ่งดำรงชีพใดๆ ก็มีมากอย่างน่าใจหาย ฉันลุกขึ้นยืนและเริ่มต้นลงมือวาดบ่าอันเมื่อยล้าของเธอ ขณะที่เธอยังคงพูดต่อไปถึงหัวใจที่แตกสลายของเธอ ถึงความคับข้องใจที่ไม่อาจบรรเทาเบาบางลงได้ และในไม่ช้าคำพูดก็กลายเป็นเสียงสะท้อน หลายๆ ปีของการใช้ชีวิตด้วยสิ่งดำรงชีพอย่างกระเบียดกระเสียรที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้ เป็นสิ่งที่ยังพอนทน แต่การได้เห็น ได้ยินว่าเด็กๆ ยังคงต้องเข้านอนด้วยท้องว่างและโดดเดี่ยวนั้น ได้บีบคั้นหัวใจที่อ่อนระโหยดวงนี้

เรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับผู้คนที่ดีนั้นจะมีชีวิตรอดอาจหลังไหลเข้ามาเรื่อยๆ จากที่นี้ไปจนถึงสุดขอบฟ้า นับตั้งแต่ดินแดนอันล้าลึกของทวีปอัฟริกาไปจนถึงดินแดนที่จำนวนประชากรมากล้นอย่างทวีปเอเชีย จากประเทศสหรัฐอเมริกาไปจนถึงประเทศออสเตรเลีย ดูเหมือนว่าไม่ว่าคุณหันหน้าไปทางใดก็มีกำแพงสูงชัน ซึ่งไม่มีใครอาจฝ่าเข้าไปได้จากบรรดาสิ่งที่ทำให้หัวใจแตกสลายตั้งอยู่ทั้งนั้น แม้ว่าจะมีพัสดุ อาหาร วัคซีนป้องกันโรค ผู้ให้คำปรึกษา และการสนับสนุนจากชุมชน จำนวนมากล้าเลียงใส่ขบวนรถบรรทุกแล้วก็ตาม เราต้องการมากกว่านั้นเพื่อให้สามารถทะลายวัฏจักรอสังคายนี้ออกไปได้ การปฏิบัติความรัก...สิ่งนี้ได้อยู่ที่นี้เพื่อให้เรา ได้พบกับภารกิจแห่งชีวิต

พระธรรมลูกา บทที่ 4 มีใจความที่บันทึกเอาไว้อย่างชัดเจนว่า

พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย (ดูลูกา 4:18-19)

ทุกครั้งที่ฉันอ่านและกลับไปอ่านข้อความนี้ ฉันก็ได้รับการย้ำเตือนว่า ให้มีใจจดจ่อ และชัดเจนในการพยายามยกระดับชีวิตของคนอื่นๆ ...จากขอบเขตงานขนาดเล็กๆ ไปจนถึงแผนการขนาดใหญ่ ...เพราะว่านี่เป็นเวลาที่เราลุกขึ้นเดินออกจากชีวิตที่เต็มไปด้วยความสะกดกลายและเน้นอยู่ที่ตัวเอง แล้วยึดตัวออกไปสู่พี่น้องชายหญิงผู้ยากไร้ทั่วโลกในวิถีที่เราสามารถกระทำได้

มีคำพูดที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นคำพูดที่มีฤทธิ์เดชที่สุดคำพูดหนึ่งซึ่งแท้จริงแล้วความรัก ได้นำคำพูดนั้นเข้ามาสู่ชีวิต ...และคำพูดนั้นก็คือความหวัง พระวจนะกล่าวว่า ...ความหวังที่เรายึดมั่นนั้นเป็นเสมือนสมอที่แน่นและมั่นคงของจิตใจ (ดูฮีบรู 6:19) ...และพระธรรมสดุดี บทที่ 39 ข้อ 7 กล่าวว่า... "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอยอะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์" ความหวังมีชีวิตอยู่เสมอ แม้ว่าสถานการณ์จะดูมืดมนหรือดูราวกับว่าจะไปไม่ได้ก็ตาม พันธกิจของเราคือการนำความหวังควบคู่ไปกับความศรัทธาและความรักไปสู่ผู้ที่เจ็บช้ำ

หัวใจของฉันได้เหี่ยยงออกไปและถูกทดสอบจนเหนื่อยล้าจากความพยายามจะหาคำตอบให้กับผู้คนซึ่งดำรงอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมอันยากแค้นที่สุดบางอย่าง แต่ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ ที่ในขณะที่คุณกำลังนั่งอยู่ท่ามกลางผู้คนที่ไม่มีอะไรเลย และอยู่ในสถานการณ์ที่ดูสิ้นหวัง คุณก็สัมผัสได้ถึงพระคุณของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางผู้คนเหล่านี้ ถึงแม้ว่าขณะที่พวกเขาดีขึ้น กระเลื่อกระสนเพื่อจะให้มีชีวิตรอดอยู่นี้ พระเจ้าก็ทรงส่องสว่างอีกครั้งหนึ่ง ฉันได้พบกับบรรดา "นักโทษแห่งความหวัง" อย่างที่บันทึกไว้ในพระธรรมเศคาริยาห์ บทที่ 9 ข้อ 12 (ฉันรักความคิดนี้จัง) ...ผู้เชื่ออย่างไม่สงสัยและเชื่ออย่างหมดหัวใจและรู้ว่าพระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นคำตอบและเป็นผู้เลี้ยงดูของพวกเขา

การแสวงหาส่วนตัวของฉันที่จะรักองค์พระผู้เป็นเจ้า และนมัสการพระองค์ ตลอดชั่วชีวิตของฉันเป็นความสำคัญสูงสุดสำหรับฉันในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ...การแสวงหาพระองค์ รักพระองค์ และรับใช้พระองค์ เรียนรู้ถึงน้ำหนักรูปแบบ การใช้ชีวิตที่ประกอบด้วยการนมัสการ คุณค่าของการทรงสถิตของพระองค์ และพระคุณอันล้ำเลิศของพระองค์เป็นของขวัญ ที่ไม่อาจจะอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ และเราต้องการเวลาทั้งชั่ววันรันดร์ เพื่อจะแสดงความ

ขอบคุณได้มากพอต่อสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำมาโดยตลอด และต่อสิ่งที่พระองค์จะได้ทรงกระทำต่อไป วินัยในการถวายบทเพลงแห่งความเชื่อศรัทธา และยกชูพระเยซูขึ้นท่ามกลาง การต่อสู้ที่ฉันได้เรียนรู้มาได้กลายเป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่บทเรียนหนึ่ง ที่ฉันได้พากเพียรเรียนรู้ แต่บทเรียนที่ฉันยังคงต้องเรียนต่อไปก็คือสิ่งใดกันที่พระเจ้า ทรงต้องการจากเราผ่านทางการณ์การมากมายยิ่งขึ้น และฉันล้มล้มได้ถึงน้ำพระทัยของพระองค์ซึ่งปรากฏอยู่ในทั่วทุกข้อพระธรรม อยู่เสมอว่า การนมัสการเป็นมากกว่าบทเพลงต่างๆ ที่เราขับร้อง แต่เป็นการเทชีวิตออกมา เป็นการปรารภอย่างสิ้นสุดใจว่าจะเป็นพระหัตถ์ พระบาทของพระองค์ในโลกวันนี้

เมื่อหลายปีก่อน ฉันได้ไปเยี่ยมเด็กๆ ชาวอัฟริกันที่น่ารักที่บ้านพักผู้ติดเชื้อเอดส์แห่งหนึ่ง เด็กๆ ทุกคนเป็นเด็กกำพร้า กระนั้นพวกเขาก็เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นแบบคนที่มีความหวัง พวกเขาขึ้นขับร้องบทเพลง "ทุกอย่างเป็นไปได้ทั้งสิ้น" ให้แก่ฉัน ...ขณะที่บรรดาเสียงเล็กๆ นำชีวิตและความชื่นชมยินดีมาสู่ท่ามกลางบรรยากาศในที่แห่งนั้น เนื้อความของบทเพลงก็ทำทลาย และให้แรงบันดาลใจแก่ฉันเป็นอย่างยิ่ง นั่นเป็นช่วงเวลาที่ดีจริง และเป็นเครื่องย้ำเตือนอันไม่ลบเลือนถึงฤทธิ์เดชของพระวาระของพระเจ้าในชีวิตของเรา

พระธรรมฮีบรู บทที่ 13 ข้อ 15 กล่าวว่า "เพราะฉะนั้นให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือคำกล่าวอันยอมรับเชื่อพระนามของพระองค์" ข้อ 16 กล่าวต่อไปอีกว่า "จงอย่าละเลยที่จะกระทำการดี และจงแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า"

การขับร้องบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าและร่วมขับขานบทเพลงสรรเสริญถึงนิรันดร์กาลนั้นเป็นความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของชีวิตบนโลกนี้ เราได้รับการเสริมกำลัง ได้รับฤทธิ์เดช และถูกมอบหมายอย่างชัดเจนจากการทรงสถิตของพระองค์เพื่อให้กระทำพระมหาบัญชาให้สำเร็จ ...เราได้รับการเสริมกำลังเมื่อเราเหยียดมือของเราขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ...และได้ถูกกระทำให้พริ้วพร้อมกับมือซึ่งอยู่ในท่าที่พร้อมจะรับใช้ ดังที่นักบุญออสตินได้กล่าวเอาไว้ว่า "ชีวิตของเราควรจะเป็นเสียงร้องฮาเลลูยาห์จากศิระจรดปลายเท้า"

อย่างไรก็ตาม การนมัสการด้วยเพลงอย่างเดียวเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นของ สิ่งที่องค์พระผู้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกทรงมีพระประสงค์เท่านั้น กว่าสี่สิบครั้งที่พระคัมภีร์สั่งให้เราร้องเพลงบทใหม่ และยิ่งกว่านั้นเรายัง ถูกเชื้อเชิญ ให้นำเครื่องสักการบูชาและการเชื้อฟุ้งอันสูงค่ามาถวายต่อ องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่มีข้ออ้างอิงกว่าสองพันครั้งที่บอกให้เราถวายเป็นตัวเอง เป็นเครื่องบูชา โดยการเอาใจใส่ดูแลคนทั้งหลายที่ประสบความทุกข์ยากลำบาก ในด้านต่างๆ ของชีวิต แต่เป็นการดีที่เราต้องระลึกอยู่เสมอว่า การปรนนิบัติรับใช้ของเรา อาจกลายเป็นเพียงกิจกรรมจากเรียวแรงของเราได้โดยง่าย ถ้าปราศจาก การใช้เวลาอธิษฐาน การภาวนาพระวาระของพระเจ้า และการใช้เวลาเพื่อ สร้างความสัมพันธ์สนิทกับพระคริสต์อย่างลึกซึ้ง ถ้าเรามีวาระซ่อนเร้นที่จะทำการ ปรนนิบัติเพื่อเน้นความสำคัญของตนเอง แทนที่จะเน้นที่คนซึ่งเรากำลัง ปรนนิบัติรับใช้

เมื่อคุณตัดสินใจนมัสการพระเจ้า คุณก็วางหัวใจของคุณอยู่ในตำแหน่งที่ต้อง ประจันหน้า ต้องยอมจำนน และถูกเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ในการทรงสถิตของ พระเจ้า ด้วยว่าการเดินทางชีวิตคริสเตียนเป็นเรื่องของหัวใจ ดังนั้นคุณจึงสามารถ เข้าใจ ได้ว่าเหตุใดการเรียนรู้ที่จะนมัสการอย่างที่คุณเป็นจึงเป็นก้าวสำคัญ ของกระบวนการ เมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการรับใช้พระองค์แล้ว พระเจ้า ทรงปรารถนาความจริงเสมอ ...ความจริงก็ถูกพิจารณาอยู่ในกรอบหัวใจของคุณ นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าเหตุใด พระเจ้าจึงทรงให้ความสำคัญต่อการดูแลหัวใจของเรา ทั้งทรงใส่พระทัยต่อสุขภาพของหัวใจของเราเป็นที่สุด

"จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน

เพราะชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ"

(สุภาษิต 4:23)

ฉันจะไม่มีวันลืมคำทำชวนที่ท่านศิษยาภิบาลบิลล์ ไฮเบลล์ จากคริสตจักร ชุมชนวิลโลว์ครีก ไกลรัฐชิคาโก ได้มอบให้กับเราเมื่อสองสามปีที่แล้วได้เลย

ท่านได้กล่าวเอาไว้ว่า ในฐานะที่เป็นคริสเตียนและผู้นำคริสเตียน มันไม่เพียงพอที่เราจะเพียงแต่พูดถึงเรื่องความอยุติธรรมและดูดีวิถีเกี่ยวกับความอยุติธรรม ท่านได้กล่าวเอาไว้ว่า เราต้องยอมให้ความยากไร้ล้มผัสเรา เข้ามามีส่วนในชีวิตเรา...ให้กลืนอายและความเป็นจริงของการมีชีวิตอยู่รอดนั้นเป็นสัมผัสที่เราจะไม่ลืมได้ง่ายๆ หรือแม้กระทั่งแค่การบริจาคเงินไปและรู้สึกเหมือนกับว่าเราได้ทำในส่วนของเราแล้ว แต่ให้เราได้รับการทรงเรียกสู่การกระทำโดยความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า นั่นคือลงมือแบ่งปันความรักและพระชนม์ชีพของพระองค์ และวางใจ พระองค์ว่าจะทรงจัดเตรียมหนทาง นี่เป็นการเดินทางที่พระเจ้าทรงเรียกเรามา และนี่คือจุดที่ความรักของเราจะกลายเป็นการนมัสการด้วยชีวิตทั้งหมดของเราจะปรากฏให้เห็น

"ถ้าผู้ใดจะรับ ยอมรับ และต้อนรับเด็กเล็ก
เช่นนี้คนหนึ่งเพื่อเห็นแก่เราและในนามของเรา
ผู้นั้นก็รับ ยอมรับ และต้อนรับเราด้วย"
(มัทธิว 18:5)

"ใครจะดูแลลูกๆ ของฉันต่อไปล่ะ?" แม่ที่โกลั้จะตายร่ำไห้ด้วยรู้ว่าอีกไม่ช้าลูกๆ ของเธอก็จะเป็นอีกคนหนึ่งในเด็กๆ อีกหลายล้านคนทั่วโลกที่มองหาแม่คนใหม่ ฉันได้เห็นเพื่อนๆ ที่ป่วยด้วยโรคมะเร็งร่ำไห้ด้วยคำอธิษฐานอย่างเตียวกันมาแล้ว ฉันไม่คิดว่าจะมีหัวใจที่แตกสลายไปยิ่งกว่านี้หรือเสียงคร่ำครวญใดที่เปล่งออกมา ในช่วงที่มีดมืดที่สุดจะบาดลึกไปกว่านี้อีกแล้ว ฉันอยากจะตะโกนร้องบอกเธอ "เราจะดูแลเอง" แน่ทีเดียวว่านี่เป็นเรื่องที่เราต้องพบแขนเสื้อขึ้น กลืนน้ำลาย อธิษฐาน เชื่อ และก้าวไปด้วยความเชื่อศรัทธา คุณไม่จำเป็นต้องอาศัยอยู่ในประเทศโลกที่สามจึงจะพบเด็กกำพร้าที่ต้องการครอบครัว หรือพบคนเหงาที่ต้องการมิตรภาพ เราแต่ละคนอาศัยอยู่ในเมืองที่เด็กๆ ถูกโยนไปมาเนื่องจากระบบของภาครัฐ ซึ่งพยายามอย่างดีที่สุดที่จะตอบสนองความต้องการที่เราซึ่งเป็นคริสตจักรสามารถช่วยเหลือได้

ฉันรักคริสตจักร ...คริสตจักรนั้นช่างหลากหลายและรุดหน้าอยู่ทั่วผืนแผ่นดินโลก ด้วยความรู้สึกเชื่อมั่น และเบิกบานใหม่ๆ แต่คริสตจักรจะดีที่สุดเมื่อคริสตจักรรักพระเจ้าเป็นอันดับแรก และอย่างสูงสุดอย่างที่คริสตจักรเป็น...จากนั้นคริสตจักรก็ยืนขึ้นพร้อมกับแขนที่เหยียดออกไปเพื่อรับใช้ชุมชนที่เจ็บช้ำและโลกที่แตกสลาย และเชื่อมโยงผู้คนเข้ากับพระเยซู ไม่ใช่ตัดสินหรือวิพากษ์วิจารณ์คนยากไร้ แต่รัก ...รักนั้นสูงค่า เป็นคำกริยา ...ไม่ใช่คำนาม เราสามารถยืนอยู่ในช่องว่างให้กับคนที่ไม่มีปากเสียง ...เพื่อจะรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเราอย่างสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดความคิดและกำลัง ...และเพื่อจะรักเพื่อนบ้านของเราอย่างรักตัวเราเอง ช่างน่าทึ่งจริงๆ!

ดังนั้นเราจะจัดการกับยักษ์ใหญ่แห่งความสิ้นหวังดังที่มองเห็นได้อย่างไร? เราจะเริ่มเปิดประตูให้กับคนที่ติดอยู่ในคุกอันตรายเป็นอย่างไรกัน?

ไม่มีใครสักคนสามารถจัดการสิ่งนี้ด้วยกำลังของตัวเอง แม้กระทั่งคนที่มิไจรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งช่างสนอกสนใจและเฉลียวฉลาดที่สุดในโลกก็ต้องการคนอื่นๆ และความชำนาญจากผู้เชี่ยวชาญหลายแขนงที่มาทำงานด้วยกันเพื่อสิ่งที่ดีกว่าจะเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้คนจำนวนมากที่สุด แต่เราจำเป็นต้องเริ่มต้นเราอาจให้การสนับสนุนเด็ก เป็นปากเสียงให้กับผู้ที่หัวใจแตกสลายในชุมชนของเรา มีส่วนช่วยเหลืออุปถัมภ์ในวิถีที่คุณสามารถช่วยเหลือปฏิบัติได้ (เช่น การดูแลฉุกเฉิน การให้การดูแลระยะสั้นหรือระยะยาว ระบบคู่อธิษฐานสุดสัปดาห์) ระดมเงินเพื่อการกุศล หรือทำกิจกรรมที่คุณมีภาระใจ สนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ในคริสตจักรของคุณ เพื่อให้พระกายเคลื่อนที่ไป โดยระลึกว่าคุณมีชีวิตอยู่เพื่อที่จะให้ ไม่ใช่ใช้จ่ายเพื่อตัวเองเท่านั้น

แต่ที่สำคัญไม่แพ้กันก็คือ ให้เรามั่นใจว่าหัวใจและชีวิตของเรามีไฟ และมีชีวิตชีวา พร้อมเสมอที่รับมือกับสถานการณ์ที่เข้ามาในแต่ละวันไม่ว่าในระดับท้องถิ่นหรือระดับโลก ...เหมือนกับเรื่องชาวสะมาเรียใจดีซึ่งได้ยอมทำการที่อยู่นอกเหนือกิจวัตรประจำวัน และยอมออกนอกเส้นทางของตนเพื่อหยิบยื่นความช่วยเหลือให้ชายผู้นั้น ในขณะที่คนอื่นๆ ก็เพียงแต่เดินผ่านไป ชาวสะมาเรียคนนี้รู้สึกสงสารเพราะเขามี ความมีเมตตา ...และไม่เพียงแต่รู้สึกสงสารเท่านั้นแต่เขาได้ตอบสนองด้วยการลงมือช่วยเหลือด้วย

และขอให้ฉันได้พูดบางสิ่งสักนิด นั่นคือ ถ้าคุณกำลังอยู่ในช่วงเวลาที่รู้สึกว่าคุณเองต้องการการดูแลมากกว่าจะเป็นคนที่หิบบยื่นให้กับผู้อื่น ขอให้คุณได้รับการหนุนน้ำใจเถิด ห้อมล้อมตัวของคุณไว้ด้วยบรรยากาศของการนมัสการและการสรรเสริญ ให้บ้านของคุณเต็มไปด้วยดนตรีที่จะจุดแรงบันดาลใจ บรรจุรถของคุณด้วยแผ่นดิสก์ที่บรรจุพระวจนะของพระเจ้าอยู่กับครอบครัว คริสตจักร และชุมชน ซึ่งคุณรู้ว่าคุณจะได้รับ การเลี้ยงดูและหนุนน้ำใจ ...และอนุญาตให้พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าเติมเต็มคุณจากภายในสู่ภายนอกอย่างไม่มีหยุดหย่อน ไม่ว่าคุณจะต้องการการเยียวยารักษา หรือการทะลุทะลวงทางการเงิน ...พระเจ้าของเราทรงสามารถช่วยคุณได้ จงทิ้งตัวของคุณลงในวงแขนอันปลอดภัยของพระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นกำลังของเรา เพราะว่าพระองค์จะไม่ทรงละเลยหรือทอดทิ้งคุณ การวางใจในพระองค์เป็นความชื่นชมยินดีและเป็นความหวังอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่คุณมีอยู่ แต่ฉันขอฝากเครื่องย้ำเตือน อันยิ่งใหญ่ไว้ให้คุณรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของคุณอย่างสุดหัวใจ สุดความคิด สุดวิญญาณ และกำลัง และรักเพื่อนบ้านของคุณเหมือนกับที่คุณรักตัวเอง คุณล้ำค่าและมีค่าโดยแท้ อย่าลืมเป็นอันขาด!

ด้วยสุดหัวใจ

ดาร์ลีน ซี

การเดินทางของหัวใจเป็นปริศนาอันสลับซับซ้อนมากที่สุดประการหนึ่งที่ มีอยู่ ความปิติ อิ่มใจและความโศกเศร้า ความหวังและการรอคอย จังหวะขึ้นลงของชีวิต และที่น่าเศร้าสำหรับหลายๆ คนก็คือ ความผิดหวังที่ไม่อาจพูดออกมาได้เมื่อพบว่าหัวใจอยู่ในจุดที่ทำงานอยู่ แต่ไม่อยากจะรู้สึกอะไรอีกต่อไปแล้ว เมื่อใครคนหนึ่งไม่เข้าใจถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าว่ามีให้พกพึงและพบกับกำลังหัวใจของมนุษย์ก็จะหาวิธีที่จะรับมือ จัดการ เอาชีวิตรอดมาได้แม้ว่าจะต้องผ่านความเป็นอันจริงอันโหดร้ายที่สุด และนั่นก็เป็นจุดที่หัวใจของผู้คนมากมายนับไม่ถ้วนตั้งอยู่ ไม่ว่าจะเป็นคนที่

ร่ำรวยที่สุดไปถึงคนที่ยากจนที่สุด ด้วยว่าความยากไร้ ของหัวใจนั้นไม่ได้แบ่งแยก
ว่าจะให้เฉพาะที่แห่งใดเป็นสถานพักพิงของมัน

เช่นเดียวกับที่ดาร์ลีน เช็คโต้ย้าเตือนเรา ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ก็ได้
กล่าวถึงการปฏิบัติความรักแบบสวณกระแสในพระธรรมอิสยาห์ 61:11
ดังที่พระวจนะอธิบายถึง วันหนึ่ง ความรักจะส่งผลให้ผู้คนได้พบกับความยุติธรรม
ที่เฝ้ารอ ...และอธิบายถึงว่า พระเยซูได้ทรงกระทำหนทางในถิ่นทุรกันดาร "เพราะ
[แน่ที่เดียวที่] แผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวณทำให้สิ่งที่หวนในนั้น
งอกขึ้นมาฉับใด [แน่ที่เดียวว่า] พระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความ
สรรเสริญงอกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติ [ผ่านทาง ฤทธานุภาพที่ทรงกระทำ
ให้สำเร็จได้ด้วยพระองค์เองซึ่งปรากฏอยู่ในพระวจนะ] ฉะนั้น"

ไม่ใช่เพียงความคิดที่ดีเท่านั้น

การปฏิบัติความรักไม่ได้เป็นเพียงแค่อารมณ์อันยิ่งใหญ่ หากเป็นสิ่งจำเป็น
โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเรากำลังเชื่อว่าจะได้เห็นความอยุติธรรมที่น่าเศร้าซึ่งกำลัง
ดำเนินไปอยู่ในโลกทุกวันนี้ผลึกผัน ...รวมถึงโคกนาฏกรรมอันหนักอึ้งที่สุด นั่นคือ
โคกนาฏกรรมแห่งหัวใจที่แตกสลายของมนุษยชาติ พระธรรมสดุดี บทที่ 27 ข้อ 3
กล่าวว่า "แม้กองทัพตั้งค่ายล้อมข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว แม้ข้าพเจ้า
จะได้รับภัยสงคราม [กระนั้น] ข้าพเจ้ายังไว้วางใจได้อยู่"

รากของปัญหา

กุญแจสู่ความสุขไม่ใช่อยู่ที่การถูกรัก
แต่การที่มีใครให้รักต่างหาก
นิรนาม

รากของสิ่งของก็คือต้นตอของมัน จุดเริ่มต้นของมัน สิ่งสนับสนุนที่แฝงเร้นโดยทั่วไปแล้วรากมักอยู่ใต้ดิน และเพราะว่าเราเพิกเฉยต่อมันอยู่บ่อยๆ และเอาแต่สนใจสิ่งที่เราเห็นที่อยู่บนผิวภายนอก บ่อยครั้งคนที่ปวดฟันต้องรักษารากฟัน รากของฟันผุและต้องได้รับการรักษาหรือมิเช่นนั้นแล้วก็จะฟันก็จะไม่มีทางหายปวดได้เลย เราไม่อาจมองเห็นรากฟันได้ แต่เรารู้ว่ามันอยู่ที่นั่นก็เพราะว่าความเจ็บปวดนั้นร้ายกาจจริงๆ โลกกำลังเจ็บช้ำและความเจ็บปวดจะไม่หยุดยั้งถ้าหากเราไม่จัดการกับรากของปัญหาซึ่งสร้างความหายนะให้แก่แต่ละบุคคลและสังคมเสียก่อน ฉันเชื่อรากคือความเห็นแก่ตัว

ฉันได้พยายามจะนึกถึงปัญหาซึ่งไม่ได้มีรากอยู่ที่ความเห็นแก่ตัว แต่ก็ไม่สามารถคิดหาได้เลยแม้แต่ปัญหาเดียว ผู้คนไม่คิดอะไรกับการทำลายชีวิตของคนอื่นเพื่อจะให้ได้สิ่งที่พวกเขาต้องการหรือได้สิ่งที่พวกเขารู้สึกว่าดี กล่าวก็คือความเห็นแก่ตัวเป็นต้นตอของปัญหาทั้งหมดในโลกนี้

ฉันได้พยายามจะนึกถึงปัญหาซึ่งไม่ได้มีรากอยู่ที่ความเห็นแก่ตัว
แต่ก็ไม่อาจ คิดหาได้เลยแม้แต่ปัญหาเดียว

ความเห็นแก่ตัวมีหมื่นพันโฉมหน้า

ความเห็นแก่ตัวมีนับหมื่นพันโฉมหน้า และบางทีนั่นก็คือเหตุผลว่าเพราะอะไร เราจึงมองมันไม่ออก เราเห็นความเห็นแก่ตัวในเด็กทารกที่กรีดร้องเวลาไม่ได้สิ่งที่อยากได้ และในเด็กที่แย่งของเล่นของเด็กคนอื่น เห็นแก่ตัวปรากฏอยู่อย่างชัดเจนในความปรารถนาของเราที่อยากจะดูดีกว่าคนอื่น หรือทำอะไรได้ดีกว่าคนอื่น เห็นแก่ตัวเป็นเรื่องของการเป็นที่หนึ่งในทุกๆ สิ่ง ในขณะที่ไม่ใช่เรื่องผิดที่อยากจะทำสิ่งต่างๆ ให้ดีที่สุด แต่เป็นสิ่งที่ผิดที่จะทำให้คนอื่นล้มเหลว เพื่อตนเองจะได้ประสบความสำเร็จ

ฉันเชื่อว่าความเห็นแก่ตัวทุกรูปแบบเป็นสิ่งที่ไม่ดีและสร้างปัญหาได้ในเนื้อหาตอนนี้ ฉันอยากให้คุณฟังความสนใจมาที่ความเห็นแก่ตัวสามประเภทซึ่งปรากฏอยู่ดาษดื่นในโลก ตลอดจนผลร้ายที่เกิดขึ้นจากมัน

การละเมิดทางเพศ แอนน์อายุสิบสามปี พอบอกกับเธอว่า เธอเป็นผู้หญิงเต็มตัวแล้ว และก็ถึงเวลาแล้วที่เธอจะต้องทำเหมือนผู้หญิงทั่วไปเสียที เมื่อท่านแสดงให้เธอเห็นว่าการเป็นผู้หญิงเต็มตัวนั้นหมายถึงอะไรจนเสร็จสิ้น เธอก็รู้สึกละอาย หวาดกลัว และสับสน ถึงแม้ว่าพ่อจะรับรองว่าสิ่งที่ท่านทำเป็นสิ่งที่ดี แต่เธอก็รู้สึกสงสัยว่า เพราะอะไรท่านจึงสั่งให้เธอเก็บเรื่องนี้เอาไว้เป็นความลับ และนึกสงสัยว่า เพราะอะไรเรื่องนี้จึงทำให้เธอรู้สึกแย่ถึงเพียงนี้ หลายปีผ่านไป พ่อของเธอล่วงละเมิด และข่มขืนเธอซ้ำๆ อยู่เช่นนั้น ตัวแอนน์เองปิดตายทางอารมณ์ เพื่อว่าจะได้ไม่ต้องรู้สึกเจ็บปวดอีกต่อไป พ่อของแอนน์ได้ขโมยวัยเด็กของเธอไป พรหมจรรย์ของเธอ ความไร้เดียงสาของเธอ และถ้าปราศจากการแทรกแซงจากพระเจ้า เขาก็คงจะขโมยชีวิตของเธอ เพื่อจะได้ในสิ่งที่เขาต้องการ

เรารู้สึกสะเทือนใจเมื่อได้ยินเรื่องการร่วมประเวณีระหว่างคนในครอบครัวเดียวกัน แต่ความจริงก็คือ 90-95% ของกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นโดยไม่ได้มีรายงานบันทึกฉันถูกพ่อละเมิดทางเพศอยู่หลายปี ฉันพยายามจะบอกกับคนอื่นว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉันอยู่สองครั้ง และเนื่องจากพวกเขาไม่ได้ช่วยเหลือฉัน ฉันจึงต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ตามลำพังจนกระทั่งโตเป็นผู้ใหญ่ และในที่สุดฉันก็เริ่มต้นแบ่งปันเรื่องราวของฉัน และได้รับการเยียวยารักษาจากพระเจ้า พ่อของฉันเสียชีวิตเมื่ออายุได้ 86 ปี โดยไม่ได้รับการลงโทษสำหรับอาชญากรรมที่ได้กระทำลงไปอย่างเป็นทางการจะเป็นกิจจะลักษณะ คนที่ทำงานกับท่าน ไปงานเลี้ยง ไปปิกนิกกับท่านไม่เคยรู้เลยว่าท่านได้ฆ่มขืนลูกสาวตั้งแต่ที่ตัวลูกสาวยังเป็นเด็กเล็กๆ

เราเห็นสิ่งที่คนทำแล้วก็ตัดสินใจว่าเขาอย่างรวดเร็ว แต่เราไม่ค่อยรู้ถึงรากต้นเหตุของพฤติกรรม ผู้หญิงหลายๆ คนที่เราตัดสินว่าเป็น "ตัวปัญหาของสังคม" นั้น แท้จริงแล้วเป็นเหยื่อของการร่วมประเวณีของคนในครอบครัวเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

- 66% ของหญิงโสเภณีทั้งหมดเป็นเหยื่อของการละเมิดทางเพศต่อเด็ก
- 36.7% ของผู้หญิงในคุกทั้งหมดในประเทศสหรัฐอเมริกาถูกทำร้ายเมื่อเป็นเด็ก
- หนึ่งในสามของเด็กที่ถูกทำร้ายและถูกละเลยทั้งหมดจะเป็นผู้ที่ทำร้ายและ ละเลยลูกๆ ของตนในภายหลัง
- 94% ของการละเมิดทางเพศทั้งหมด เหยื่อมีอายุน้อยกว่า 12 ปี เมื่อถูกละเมิดทางเพศครั้งแรก

ความเจ็บปวดในโลกของเราที่เกิดขึ้นจากการร่วมประเวณีระหว่างคนในครอบครัวเดียวกัน และการละเมิดทางเพศอย่างเดียวนั้นก็น่าตกใจอย่างยิ่ง และทั้งหมดนั้นก็เริ่มต้นขึ้นเพราะว่าคนเห็นแก่ตัวและไม่สนใจว่าใครจะได้รับความเจ็บปวดราบใดที่พวกเขาได้ในสิ่งที่ต้องการ

แน่นอนว่าคุณอาจจะไม่ฆ่า ขโมย โกหก หรือใช้ความรุนแรงกับเด็กๆ แต่คุณก็ยังมีโอกาสที่จะเห็นแก่ตัวในรูปแบบต่างๆ ถ้าเรากล้าดีที่จะแก้ตัวให้กับความ

เห็นแก่ตัวของเราด้วยการขึ้นไปทีคนที่ทำผิดมากกว่าเรา เราจะไม่มีความประสบความสำเร็จในการจัดการกับปัญหาในสังคมทุกวันนี้ได้เลย เราแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำอันเห็นแก่ตัวของเราเอง ไม่ว่าความเห็นแก่ตัวนั้นจะอยู่ในระดับไหน ไม่ว่าเราจะแสดงมันออกมาอย่างไร

ความโลภ ความเห็นแก่ตัวปรากฏอยู่ในรูปโฉมของความโลภอยู่บ่อยๆ ความโลภเป็นวิญญาณที่ไม่เคยรู้สึกพอใจและต้องการมากขึ้นอยู่ตลอดเวลา สังคมในปัจจุบันเป็นสังคมที่เน้นผู้บริโภค ฉันรู้สึกทึ่งเวลาที่ขับรถไปรอบๆ แล้วเห็นบรรดาห้างสรรพสินค้าตามย่านแคบๆ ที่มีอยู่แล้ว และบรรดาห้างที่กำลังอยู่ระหว่างการก่อสร้าง ไม่ว่าจะหันไปทางไหนก็มีอะไรให้เราซื้อได้เสมอ ข้าวของ ข้าวของ ข้าวของ มากกว่าเดิม และทั้งหมดนั้นก็เป็สภาพลวงตา ข้าวของ เหล่านี้สัญญาว่าจะช่วยให้ชีวิตสะดวกสบายขึ้นกว่าเดิม มีความสุขมากกว่าเดิม แต่สำหรับหลายๆ คน สิ่งที่ข้าวของเหล่านี้หยิบยื่นให้ก็มีแต่หนี้ร้ายเท่านั้น

ความกดดันและการล่อใจให้ซื้อมากขึ้น มากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ตัวเราติดอยู่ในความเห็นตัว แต่ข่าวดีก็คือ เราอาจเปลี่ยนแปลงได้ถ้าตัวของเราอยากเปลี่ยนแปลงจริงๆ ให้เราเรียนรู้ที่จะซื้อสิ่งที่เราต้องการกับซื้อสิ่งที่อยากได้บางอย่าง จากนั้นให้เราเรียนรู้ที่จะยกข้าวของของเรา โดยเฉพาะของที่เราไม่ใช่แล้วนั้นเอาให้กับคนอื่นที่มีน้อยกว่า ให้เราฝึกฝนการให้จนกว่ามันจะกลายเป็นสิ่งแรกและเป็นธรรมชาติที่เราทำอยู่ทุกๆ วัน สำหรับคนส่วนใหญ่แล้ว นี่เป็นการปฏิวัติวิถีการใช้ชีวิตอย่างหนึ่งโดยแท้เลยทีเดียว

พระคัมภีร์กล่าวว่า ความรักเงินทองเป็นรากของความชั่วร้ายทั้งปวง (ดู 1 ทิโมธี 6:10) เหตุผลเดียวที่คนรักเงินทองและทำทุกอย่างเพื่อจะให้ได้มันมากก็คือ พวกเขาารู้สึกว่าเงินทองช่วยให้พวกเขาได้สิ่งใดก็ตามที่ต้องการ พวกเขาเชื่อมั่นซื้อ ความสุขได้ ผู้คนฆ่า ขโมย และโกหกอยู่เป็นประจำเพื่อเงินทอง และมันก็หยั่งราก อยู่ในโรคภัยแห่งความเห็นแก่ตัว เมื่อไม่นานมานี้ฉันได้อ่านบทความซึ่งเขียนโดย นักแสดงมีชื่อคนหนึ่งซึ่งได้กล่าวเอาไว้ว่า ผู้คนเชื่อกันว่าถ้ามีทุกอย่างที่อยากได้ก็จะมีความสุข แต่นั่นเป็นคำสัญญาจอมปลอม เขากล่าวต่อไปอีกว่า เขาเคยมีทุกสิ่ง ทุกอย่างทีใครๆ ต่างนึกฝันอยากจะมี และได้พบว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เขามีความสุขเลย เพราะว่าเมื่อใดทีใครก็ตาม

บรรลุปเป้าหมายในการเป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างที่โลกหยาบยื่นให้นั้น สุดท้ายตัวเขาเองนั้นก็ยังคงถูกทอดทิ้งเอาไว้ให้อยู่กับตัวเองอยู่ดี

การหย่าร้าง ความเห็นแก่ตัวก็เป็นรากที่ก่อให้เกิดการหย่าร้างเช่นเดียวกัน บ่อยครั้งผู้คนแต่งงานด้วยความคิดผิดๆ ว่าชีวิตแต่งงานนั้นควรจะเป็นอย่างไร เราหลายคนเชื่อว่า คู่ครองของเราควรเป็นคนที่ทำให้เรามีความสุข แต่พอมันไม่เป็นไปเช่นนั้น การทะเลาะเบาะแว้งก็เกิดขึ้น สิ่งต่างๆ จะแตกต่างออกไปสักเพียงไหน ถ้าเราแต่งงานและตั้งใจว่าจะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อให้คู่สมรสของเรามีความสุข!

เวลานี้คุณก็อาจจะกำลังคิดว่า ฉันจะไม่ทำอย่างนั้นเพราะฉันรู้ว่าฉันจะถูกเอาเปรียบ หากย้อนกลับไปหลายปีก่อน ฉันก็คงจะเห็นด้วย แต่หลังจากที่ได้มีชีวิตยืนยาวมาจนเกือบจะครบชั่วชีวิตแล้ว ฉันก็เชื่อว่า พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้ถูกต้องมาตลอด พระคัมภีร์สอนว่า ความรักไม่เคยล้าเหลว (ดู 1 โครินธ์ 13:8) ทั้งยังกล่าวด้วยอีกว่า ใครหว่านสิ่งใด เขาก็จะเก็บเกี่ยว "สิ่งนั้นเท่านั้น" (กาลาเทีย 6:7) ถ้าฉันเชื่อพระคัมภีร์ และฉันลงมือกระทำ ฉันเชื่อว่าฉันเป็นผู้ดูแลสิ่งที่ฉันจะเก็บเกี่ยวในชีวิตของฉัน เพราะว่ามันขึ้นอยู่กับสิ่งที่ฉันหว่านลงไป ถ้าเราหว่านความปราณี เราก็เก็บเกี่ยวความปราณี ถ้าเราหว่านความเมตตา เราก็จะเก็บเกี่ยวความเมตตา

มีฉันอยู่ในความคิดจิตใจของตัวเองตลอดเวลา

เมื่อมองย้อนกลับไปที่ตลอดสี่สิบสองปีที่ฉันกับเดฟแต่งงานกันมา ตัวฉันก็ต้องตกใจจริงๆ ที่ได้เห็นว่า ที่ผ่านมานั้นฉันเห็นแก่ตัวมากเพียงไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปีแรกๆ ฉันพูดได้เต็มปากว่า ฉันไม่รู้อะไรเลย สิ่งที่ได้เห็นในบ้านที่เติบโตมาก็คือความเห็นแก่ตัว และก็ไม่มีใครสอนฉันให้เข้าใจให้ถูกต้องว่าจริงๆ แล้ว ควรจะเป็นเช่นไร ถ้าฉันรู้จักที่จะเป็นผู้ให้มากกว่าที่จะเป็นผู้รับแล้วละก็ ฉันแน่ใจว่า ชีวิตแต่งงานช่วงแรกของฉันจะต้องดีกว่าอย่างที่เคยเป็น เนื่องจาก

พระเจ้าทรงอยู่ในชีวิตของฉัน ฉันจึงได้เห็นสิ่งต่างๆ ย้อนกลับมา และบาดแผลเก่าๆ ก็ได้รับการรักษาจนหายดี แต่ฉันก็เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์อยู่หลายปี และฉันก็เอามันย้อนกลับมาไม่ได้

ตรงกันข้ามกับวิธีที่ฉันถูกเลี้ยงดูโดยสิ้นเชิง เดฟเติบโตขึ้นมาในครอบครัวคริสเตียน แม่ของเดฟเป็นคนที่มีความเชื่อศรัทธาในพระเจ้า ซึ่งทั้งอธิษฐานและสอนให้ลูกๆ รู้จักให้ ผลจากเลี้ยงดูก็คือ เดฟได้พัฒนาคุณลักษณะหลายๆ อย่างที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลยตลอดชีวิตตอนที่ฉันได้พบกับเขา เขาได้แสดงตัวอย่างที่มีค่าอย่างน่าทึ่งสำหรับฉัน ถ้าเขาไม่ได้เป็นที่ยอดคนมาก ซึ่งนั่นก็เป็นแง่มุมของความรักฉันแน่ใจเลยว่า ชีวิตสมรสของเราก็คงจะไม่ยั่งยืนเป็นแน่ แต่ฉันขอบพระคุณพระเจ้าที่มันยั่งยืน และตลอดระยะเวลาสี่สิบสองปีของชีวิตสมรส ฉันพูดได้เต็มปากว่ามันดีขึ้นเรื่อยๆ ฉันมีความสุขมากกว่าที่เคยเป็นมาตลอดเพราะว่าฉันให้สิ่งต่างๆ กับชีวิตสมรสมากกว่าที่เคยให้มาก่อน ฉันมีความสุขจริงๆ ที่ได้เห็นเดฟทำในสิ่งที่เขามีความสุข และนั่นค่อนข้างจะขัดแย้งกับเมื่อหลายปีก่อนที่ฉันรู้สึกโกรธทุกครั้งที่ไม่ได้อะไร ด้วย "วิธีของฉัน"

ฉันอยู่ในความคิดของตัวเองตลอดเวลา และก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงจนกระทั่งฉันรู้สึกเลิกละกับการที่ "ทุกอย่างล้วนเป็นเรื่องของตัวเอง" อยู่ตลอดชีวิต และ "เรื่องของตัวของฉันยิ่งกว่าเดิม" พระเยซูได้เสด็จมาเปิดประตูคุกออกและทรงปลดปล่อยเชลยให้เป็นไท (ลูอิสยาห์ 61:1) พระองค์ได้ทรงปลดปล่อยฉันจากหลายสิ่งหลายอย่าง สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ พระองค์ได้ทรงปลดปล่อยฉันจากตัวของฉันเอง ฉันได้เป็นไทจากตัวของฉันเองแล้ว! ฉันยังคงเติบโตในเสรีภาพนี้อยู่ทุกๆ วัน แต่ฉันรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าที่ได้ตระหนักว่า เราไม่อาจพบความชื่นชมยินดีแท้ จากการได้สิ่งต่างๆ ด้วย "วิธีของเรา" อยู่ตลอดหรอก

บางทีคุณอาจจะเป็นเหมือนกับฉันที่เคยมีตัวอย่างแย่ๆ ในชีวิตและจำเป็นจะต้องเลิกเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่คุณได้เรียนรู้มาในช่วงอายุนั้นๆ ขอให้คุณชื่อตรง: คุณตอบสนองอย่างไรเวลาที่ฉันไม่ได้สิ่งที่อยากได้? คุณโกรธไหม? คุณบ่นว่า หรือไม่? คุณสามารถไว้วางใจพระเจ้าให้พระองค์ดูแลคุณ หรือคุณมีชีวิตอยู่กับความกลัวว่า ถ้าฉันไม่ดูแลตัวเองก็จะมีใครมาดูแลคุณหรือไม่? การเชื่อว่าฉันต้องดูแลตัวเองนั้นนำไปสู่ความเห็นแก่ตัวซึ่งนำไปสู่ชีวิตที่

ไม่มีความสุข ฉันขอร้องให้คุณหันหลังให้กับความเห็นแก่ตัวเสียวันนี้ และเริ่มต้นให้คุณค่า ใฝ่ใจ และรักผู้อื่นอย่างแท้จริง

ความเห็นแก่ตัวเป็นทางเลือก

เราส่วนใหญ่ใช้เวลาไปกับการคิด พุด และวางแผนเกี่ยวกับตัวเอง ถึงแม้ว่าฉันจะสอนว่าเราควรรักตัวของเราในแบบที่สมดุล แต่ฉันก็ไม่เชื่อว่าเราควรรักตัวเองเสียจนตัวของเรากลายเป็นศูนย์กลางของโลกของเรา อีกทั้งเอาแต่สนใจว่าต้องได้ในสิ่งที่เราอยากได้ ในทางตรงกันข้าม เราต้องดูแลตัวของเราในทุกๆ ทาง เพราะว่าตัวของเรานั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อแผนการของพระเจ้าที่ทรงมีต่อโลกนี้ พระองค์ทรงประทานชีวิตให้แก่เราเพื่อให้เรามีความสุข (ดยอห์น 10:10) ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องทำเช่นนั้น แต่เราก็ต้องตระหนักด้วยเช่นกันว่าหนทางที่แท้จริง ที่นำไปสู่ความสุขนั้นก็คือการมอบชีวิตของเราแทนที่จะพยายามรักษาชีวิตของเราไว้เพื่อตัวของเราเอง

พระเยซูตรัสว่าถ้าเราต้องการจะเป็นสาวกของพระองค์ เราก็ต้องลืมนตัวเอง เลิกสนใจตัวเองและผลประโยชน์ส่วนตัวทั้งหมด แล้วติดตามพระองค์ไป (ดูมาระโก 8:34) ฉันยอมรับว่านี่เป็นความคิดที่ค่อนข้างน่ากลัวอยู่ แต่ฉันมีข้อได้เปรียบก็เพราะ ฉันมีชีวิตอยู่ยาวนานมากพอที่จะได้ลองทำมันดูและพบว่า การทำอย่างนั้นได้ผล พระเยซูตรัสต่อไปอีกว่า ถ้าเรายอมเลิกชีวิตที่ "ต่ำต้อยกว่า" (ชีวิตที่เน้นไปที่ตัวเอง) เราก็สามารถมีชีวิตที่ "สูงส่ง" กว่า (ชีวิตที่ไม่เห็นแก่ตัว) แต่ถ้าเรารักษาชีวิตที่ ต่ำต้อยกว่า เราก็จะสูญเสียชีวิตที่สูงส่งกว่าไป (ดูมาระโก 8:35) พระองค์ทรงให้เรา เลือกว่าเราใช้ชีวิตอย่างไร พระองค์ทรงบอกเราว่า สิ่งไหนจะได้ผลดีและทรงให้เรา ตัดสินใจเองว่าจะทำตามหรือไม่ ฉันสามารถจะเป็นคนเห็นแก่ตัวต่อไป คุณเองก็เช่นกัน แต่ข่าวดีก็คือเราไม่ต้องเป็นเช่นนั้น เรามีฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่พระองค์ทรงประทานให้กับเราเพื่อจะช่วยให้เราก้าวข้ามตัวของเราไปและมีชีวิตอยู่เพื่อจะทำให้ชีวิตของคนอื่นดีขึ้น

การเดินทาง

ความเห็นแก่ตัวไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่ถูกเรียนรู้ขึ้นในภายหลัง เราเกิดมาพร้อมกับมัน มันอยู่ในธรรมชาติของเรา พระคัมภีร์อ้างถึงมันว่าเป็น "ธรรมชาติบาป" อาดัมกับเอวาได้กระทำบาปต่อพระเจ้าด้วยการทำในสิ่งที่ พระองค์ได้ทรงสั่งพวกเขาไว้ว่า ไม่ให้กระทำและกฎแห่งความบาปที่ทั้งคู่ได้ตั้งขึ้น ก็ถ่ายทอดมายังมนุษย์ทุกคนที่ถือกำเนิดขึ้นในโลกนี้ พระเจ้าได้ส่งพระเยซูพระบุตรมาสิ้นพระชนม์เพื่อความบาป และนำเราออกจากความบาปพระองค์ ได้ทรงเสด็จมาเพื่อยกเลิกสิ่งที่อาดัมได้กระทำเอาไว้ เมื่อเราต้อนรับพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ก็ทรงดำรงอยู่ในจิตวิญญาณของเรา และถ้าเรายอมให้ส่วนของเราที่ได้รับการกอบกู้ใหม่กำหนดการตัดสินใจของเรา เราก็สามารถเอาชนะธรรมชาติบาป ในเนื้อหนังของเราได้ มันไม่ได้จากไป แต่พระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ในเราจะทรงช่วยเรา ให้เอาชนะมันได้ วันต่อวัน (ดูกาลาเทีย 5:16) นั่นไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่ทำบาปอีกเลย แต่เราจะปรับปรุงขึ้นและก้าวหน้าไปตลอดชีวิต

แน่ที่เดียวว่าฉันไม่อาจพูดได้ว่าฉันได้เอาชนะความเห็นแก่ตัวได้จนหมดสิ้น แต่ฉันก็สงสัยอยู่เช่นกันว่าจะมีใครสามารถทำอย่างนั้นจริงๆ หรือไม่ การกล่าวอย่างนั้น ก็เท่ากับเป็นการกล่าวว่าเราจะไม่ทำบาปอีก เนื่องจากความบาปทั้งสิ้นมีรากอยู่ในความเห็นแก่ตัวบางประการ ฉันยังไม่ได้เอาชนะความเห็นแก่ตัวได้จนหมด แต่ฉันมีความหวังที่จะปรับปรุงตัวเองขึ้นในแต่ละวัน ฉันยังอยู่ระหว่างเดินทาง และถึงแม้ว่าฉันจะยังไม่ถึงที่หมาย แต่ฉันก็ได้ตั้งใจเอาไว้ว่า เมื่อพระเยซูทรงเสด็จมารับฉันกลับบ้านนั้น จะทรงพบว่าฉันกำลังบากบั่นมุ่งไปยังหลักชัยอยู่ (ดูฟิลิปปี 3:12-13)

ท่านอัครทูตเปาโลเป็นผู้กล่าวคำแถลงการณ์ถัดไปนี้ว่า "ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า" (กาลาเทีย 2:20) เปาโลหมายถึงว่าท่านไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองหรือมีชีวิตอยู่ตามความตั้งใจของตัวเองอีกต่อไป แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าและเพื่อน้ำพระทัยของพระองค์

วันหนึ่ง ฉันได้รับกำลังใจอย่างมาก เมื่อค้นพบผ่านการศึกษาพระคัมภีร์ว่า เปาโลได้กล่าว คำแถลงการณ์นั้นหลังจากที่เขาได้กลับใจใหม่ประมาณยี่สิบปี การเรียนรู้ที่จะมีชีวิตอยู่อย่างไม่เห็นแก่ตัวเป็นการเดินทางของท่านเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ เปาโลได้กล่าว เอาไว้เช่นกันว่า "ข้าพเจ้าตายวันต่อวัน [ข้าพเจ้าเผชิญหน้ากับความตายทุกวันและตายต่อตนเอง] (1 โครินธ์ 15:31) กล่าวอีกอย่างก็คือ การให้คนอื่นเป็นอันดับแรก เป็นการสู้รบประจำวันซึ่งต้องอาศัยการตัดสินใจในแต่ละวัน เราแต่ละคนต้องตัดสินใจว่าจะใช้ชีวิตอย่างไรและมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร และก็ไม่มีเวลาไหนที่จะตัดสินใจได้ดีไปกว่าตอนนี้อีกแล้ว คุณและฉันมีหนึ่งชีวิตให้ใช้และมีหนึ่งชีวิตที่จะให้ ดังนั้นคำถามก็คือ "เราจะใช้ชีวิตอย่างไร?" ฉันเชื่ออย่างหนักแน่นว่า ถ้าเราแต่ละคน ทำในส่วนของเรา ในการที่จะยกเอาสวัสดิภาพของคนอื่นมาเป็นอันดับแรกแล้ว เราก็จะได้เห็น และเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติที่มีศักยภาพมากพอที่จะเปลี่ยนแปลงโลกเสียใหม่ได้

ไม่มีใครอยู่คนเดียวตามลำพังได้

ฉันแน่ใจว่าคุณเคยได้ยินประโยคขึ้นชื่อของ จอห์น ดอนนี ที่ว่า "ไม่มีใครอยู่คนเดียวตามลำพังได้" คำพูดเหล่านี้แสดงถึงข้อเท็จจริงที่ว่า คนเราต้องการซึ่งกันและกัน และส่งผลต่อกันและกัน เช่นเดียวกับที่ชีวิตของพ่อของฉันส่งผลต่อฉันในทางลบ และที่ชีวิตของเดฟส่งผลต่อฉันในทางบวก ชีวิตของเราสามารถส่งผลต่อชีวิตของคนอื่นจริงๆ พระเยซูได้ทรงบอกให้เรารักคนอื่น เพราะว่าเป็นหนทางเดียวที่โลกจะรู้ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ (ดูยอห์น 13:34-35) พระเจ้าทรงเป็นความรัก และเมื่อเราแสดงความรักด้วยคำพูดและการกระทำ เราก็กำลังแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นเช่นไร เปาโลกล่าวเอาไว้ว่าเราเป็นทูตของพระเจ้า (ดู 2 โครินธ์ 5:20) ทุกครั้งที่ฉันคิดถึงข้อพระธรรมข้อนี้ฉันก็พูดได้เพียงว่า "ว้าว! นั่นช่างเป็นสิทธิพิเศษ และเป็นความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่จริงๆ"

บทเรียนหนึ่งที่ฉันต้องเรียนรู้ก็คือฉันไม่อาจมีสิทธิพิเศษโดยปราศจากความรักผิดชอบได้ นั่นเป็นปัญหาหนึ่งในสังคมทุกวันนี้ ผู้คนอยากได้ในสิ่งที่ไม่สมควร

ได้รับ! ความเห็นแก่ตัวพูดว่า "เอามันมาให้ฉัน ฉันอยากได้มันและอยากได้เดี๋ยวนี้" สติปัญญา พูดว่า "อย่าทำอะไรฉันเลย ถ้าฉันยังไม่ใช่ผู้ใหญ่พอที่จะรับมือกับมันได้" โลกชาดสำนักของการกตัญญูรู้คุณ และโดยส่วนใหญ่แล้วก็เป็นเพราะว่าเรา ไม่อยากจะรอหรือเสียสละเพื่อให้ได้อะไรก็ตาม ฉันได้พบว่าสิ่งที่ฉันรู้สึกขอบคุณ พระเจ้ามากที่สุดก็คือสิ่งที่ฉันต้องทำงานหนักที่สุดและต้องรอคอยนานที่สุด สิ่งต่างๆ ที่ได้มาง่ายๆ มักไม่มีคุณค่ามากนักสำหรับเรา

ในหลายๆ ทาง เรากำลังเลี้ยงคนรุ่นลูกให้เห็นแก่ตัว เพราะเราให้พวกเขา มากเกินไป ให้เร็วเกินไป เรามักจะซื้อจักรยานให้เขาเร็วไปหนึ่งปีก่อนที่เขาจะทัน ขี่เป็น หรือซื้อรถให้พ่อเขาอายุถึงสิบหกปี เราจ่ายค่าหน่วยกิต ชื้อบ้านให้ตอนที่ เขาแต่งงาน และประเคนซื้อเฟอร์นิเจอร์แพงๆ ไว้แต่งบ้าน จากนั้นพอลูกๆ ของเรามีปัญหาเรื่องการเงิน ถ้าช่วยได้เราก็คจะช่วย และคอยอยู่ข้างๆ ทุกครั้งที่ เขาต้องการเรา เราทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ในนามของความรัก แต่เรากำลังรักลูกๆ ของเราจริงๆ หรือว่าเรากำลังโอ้อวดพวกเขากันแน่? บางครั้งพ่อแม่กำลังพยายาม "จ่ายชดเชย" ให้กับเวลาที่พวกเขาไม่ได้ใช้เวลากับลูกๆ ตอนที่เขายังเล็กอยู่ด้วยการ ทำเช่นนั้น การให้สิ่งของสารพัดอย่างแก่ลูกๆ บรรเทาความรู้สึกผิดของพวกเขา ให้ลดน้อยลง พ่อแม่หลายคนเลือกที่จะโยนเงินให้ลูกแทน เมื่อตัวเองไม่มีเวลา

เราทุกคนล้วนรักที่จะอวยพรลูกๆ ของเรา แต่เราเองควรจะฝึกวินัย ตัวของเรา ด้วยว่าควรจะทำให้พวกเขามากแค่ไหน กษัตริย์โซโลมอนทรง แนะนำเราให้ใช้ "ความรอบคอบอย่างมีปัญญา" (ดูสุภาษิต 1:3) หลายๆ ครั้งการกล่าวปฏิเสธอาจจะเป็นของขวัญที่ดีที่สุดที่เราจะสามารถมอบให้กับลูกๆ ของเรา เพราะว่ามันอาจช่วยสอนพวกเขาถึงบทเรียนอันมีค่าเกี่ยวกับलिทธิพิเศษ กับความรับผิดชอบได้

หล่อหลอมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

หล่อหลอมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไม่เพียงแต่ต่อหน้าลูกๆ ของคุณ แต่ต่อหน้า ทุกๆ คนที่คุณพบปะ ถ้าในชีวิตคุณเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับแล้วละก็ ใช้เวลาไม่นาน

หรือที่พวกเขาจะตระหนักได้ว่าคุณค่อนข้างแตกต่างไปจากผู้ที่เขาค้นเคย จากนั้นเมื่อพวกเขาได้เห็นความชื่นชมยินดีของคุณ พวกเขาอาจจะเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ เข้าด้วยกัน และตระหนักได้ว่าการทำให้มีความสุขยิ่งกว่าการเห็นแก่ตัว ผู้คนกำลังจับตามองอยู่ และฉันเองก็รู้สึกถึงในสิ่งที่พวกเขาสังเกตและจดจำ

เปาโลได้กล่าวเอาไว้ว่า ทุกคนรู้และเห็นถึงความไม่เห็นแก่ตัวของคุณ คุณเป็นคนช่างนึกถึงหัวอกผู้อื่นของคุณ การข่มใจของคุณ (ฟิลิปปี 4:5) พระเยซูได้ทรงหนุนใจเรา ให้ทุกคนได้เห็นการกระทำดีมีเมตตาของเราเพื่อพวกเขาจะได้ยอมรับและถวายเกียรติแด่พระเจ้า (ดุมัทธิ 5:16) พระเยซูมิได้ทรงบอกให้เราควรแสดงอวดหรือทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้คนเห็น พระองค์กำลังทรงหนุนใจเราให้ตระหนักว่า สิ่งที่เราทำนั้นส่งผลต่อคนรอบข้างมากเพียงไหน แน่แน่นอนว่าพฤติกรรมในแง่ลบ ส่งผลต่อคนอื่นๆ ดังที่ฉันได้กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ก็ส่งผลต่อคนรอบข้างในทางบวกเป็นอย่างยิ่งและทำให้เราเป็นคนที่มีความสุข

แล้วตัวฉันล่ะ?

เวลานี้ คุณก็อาจจะกำลังคิดว่า แล้วตัวฉันล่ะ? ใครจะทำอะไรให้กับฉันล่ะ? สิ่งนี้มักจะกั้นเราไว้ไม่ให้ใช้ชีวิตแบบที่พระเจ้าทรงต้องการมันจะกลับมาที่ "ตัวฉัน" เสมอ แล้วตัวฉันล่ะ แล้วตัวฉันล่ะ แล้วตัวฉันล่ะ? เราคุ้นเคยกับการได้เห็นว่าความปรารถนาต่างๆ ของเราได้รับการตอบสนองเสียจนกระทั่งความคิดที่จะลืมตัวเองสักหนึ่งวันก็เป็นเรื่องที่น่ากลัวแล้ว แต่ถ้าหากเราสามารถรวบรวมความกล้าและลองทำดู เราจะรู้สึกถึงต่ออิสรภาพและความชื่นชมยินดีที่เราได้รับ

ตลอดชีวิตของฉันเกือบทั้งหมด ฉันตื่นขึ้นและนอนแช่อยู่ในเตียงไปพร้อมกับวางแผนให้กับตัวเอง ฉันคิดถึงสิ่งที่อยากได้และอะไรจะดีที่สุดสำหรับฉัน และฉันจะหว่านล้อมให้คนในครอบครัวกับบรรดาเพื่อนๆ เห็นดีเห็นงามกับแผนการของฉันได้อย่างไร ฉันลุกขึ้นและยุ่งเรื่องของตัวเอง และทุกๆ ครั้งที่สิ่งต่างๆ ไม่ได้เป็นตามวิธีของฉัน ฉันก็จะอารมณ์เสีย ใจร้อน คับข้องใจ แม้กระทั่งโกรธเกรี้ยว ฉันคิดว่าฉันไม่มีความสุขก็เพราะว่าฉันไม่ได้สิ่งที่อยากได้ แต่จริงๆ แล้ว ฉันไม่มีความสุข

ก็เพราะว่า ทั้งหมดที่ฉันได้ทำลงไปก็เป็นการพยายามให้ได้สิ่งที่อยากได้โดยไม่ได้หวังถึงคนอื่น

ด้วยเหตุที่ฉันกำลังค้นพบว่าความลับของความชื่นชมยินดีนั้น อยู่กับการใช้ชีวิตของฉันกับคนอื่นๆ มากกว่าที่จะพยายามสงวนเก็บเอาไว้ เวลาเช้าของฉันก็เลยค่อนข้างต่างออกไป เช้าวันนี้ก่อนที่ฉันจะเริ่มต้นเขียนบทนี้ ฉันได้อธิษฐานแล้ว ใช้เวลาสักพักคิดถึงคนที่ฉันรู้จักทั้งหมดที่จะต้องพบปะกันในวันนี้ จากนั้นฉันก็อธิษฐานตามพระธรรมโรม บทที่ 12 ข้อ 1 ซึ่งพูดถึงการอุทิศตัวของเราให้เป็นเครื่องถวายบูชาที่มีชีวิตแก่พระเจ้า ถวายตัวเราทั้งหมดสิ้นเพื่อให้พระองค์ได้ทรงใช้ขณะที่ฉันคิดถึงคนที่ฉันจะร่วมงานหรืออาจจะพบในวันนี้ ฉันก็ร้องขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงให้ฉันเห็นอะไรก็ได้ที่ฉันอาจจะได้ทำต่อพวกเขา ฉันตั้งใจที่จะหนุนน้ำใจและชมเชยพวกเขา แน่แน่นอนว่าเราสามารถหาสิ่งดีลึกสิ่งที่จะกล่าวต่อแต่ละคนที่เราพบ การพยายามทำเช่นนั้นช่วยดึงความคิดออกไปจากตัวของเรา ฉันวางใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำฉันเมื่อฉันเริ่มต้น

ถ้าคุณอยากจะอุทิศตัวต่อพระเจ้า เพื่อให้พระองค์สามารถใช้คุณที่จะรักและช่วยเหลือคนอื่นๆ แล้วละก็ ฉันขอแนะนำให้คุณอธิษฐานดังนี้ "องค์พระผู้เป็นเจ้า ลูกขอถวายตา หู ปาก มือ หัวใจ การเงิน ของประทาน ความถนัด ความสามารถ เวลา และพลังงานให้กับพระองค์ โปรดใช้ลูกเป็นพระพรในทุกแห่งที่ลูกไปในวันนี้"

"องค์พระผู้เป็นเจ้า ลูกขอถวายตา หู ปาก มือ หัวใจ การเงิน
ของประทาน ความถนัด ความสามารถ เวลา
และพลังงานให้กับพระองค์
โปรดใช้ลูกเป็นพระพรในทุกแห่งที่ลูกไปในวันนี้"

คุณไม่มีทางรู้ถึงความชื่นชมยินดีจากการใช้ชีวิตแบบนี้ได้เลย ถ้าคุณไม่ได้ลองใช้ชีวิตดูจริงๆ ฉันเรียกมันว่า "นิลยอันบริสุทธ์" และเช่นเดียวกับนิลยอื่นๆ ที่เราต้องฝึกฝนมันจนกลายเป็นอุปนิสัยจริงๆ แต่ฉันรู้สึกถึงการเตือนได้ไว เวลาที่ฉันสูญเสียความชื่นชมยินดีและความกระตือรือร้นในชีวิตไป นั่นก็แสดงว่าฉันได้หลงออกจากทางมาแล้วอีกครั้งหนึ่ง

ฉันได้พยายามจะใช้ชีวิตแบบนี้มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว และมันเป็นการต่อสู้ อยู่พอสมควร "ชีวิตที่มีตัวฉันเป็นเจ้าเรือน" ได้ฝังแน่นอยู่ในทุกอณูของตัวเรา และไม่ยอมตายลงง่ายๆ ฉันได้อ่านหนังสือหลายๆ เล่มเกี่ยวกับความรัก ศึกษาเกี่ยวกับความรักในพระคัมภีร์ อธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ ฉันได้พูดกับเพื่อนๆ ถึงเรื่องนี้ เทศนาเกี่ยวกับเรื่องนี้ และทำทุกอย่างที่จะทำให้เรื่องนี้อยู่ในความคิดของฉัน เวลาที่ฉันตระหนักได้ว่าตัวฉันเห็นแก่ตัวอีกแล้ว ฉันไม่รู้สึกรู้สึกอารมณ์เสีย เพราะการ รู้สึกอารมณ์เสียกับตัวเองก็มีแต่จะทำให้ฉันหมกมุ่นอยู่กับตัวเองเท่านั้น เวลาที่ฉันลืมหเลว ฉันร้องขอให้พระเจ้าทรงโปรดยกโทษฉันและเริ่มต้นใหม่ และฉันเชื่อว่านี่เป็นวิธีการที่ดีที่สุด เราใช้เวลาไปกับการรู้สึกแยกับตัวเอง เนื่องจากความผิดพลาดที่ได้ทำลงไปอยู่มากเกินไป นั่นเป็นการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถยกโทษเราได้ และพระองค์ก็ทรงยินดีที่จะทำเช่นนั้น เมื่อเราร้องขอต่อพระองค์

ใช่แล้ว ฉันเชื่อแน่ว่ารากปัญหาของโลกนี้ก็คือความเห็นแก่ตัว แต่ก็เป็นไปได้ ที่เราจะอาศัยอยู่ในโลกนี้ แต่ปฏิเสธที่จะเป็นเหมือนกับโลกนี้ ถ้าคุณเข้าร่วมเริ่มต้น การปฏิบัติความรักกับฉัน ถ้าคุณจะทำสิ่งที่สวนกระแส พลิกรูปแบบดำเนินชีวิต ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง และเริ่มต้นที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อจะรักคนอื่นแทนที่จะถูกคนอื่น รักอย่างแข็งขันเอาจริงเอาจังแล้วละก็ คุณก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของทางออก แทนที่จะเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาได้ คุณพร้อมจะเริ่มต้นแล้วหรือยัง?

ไม่มีสิ่งใดอันใดที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ

เราตื่นตัวและลงมือกระทำสิ่งต่างๆ
เราเฝ้าดูถ้อยคำของเราเพื่อให้กระทำสำเร็จ
เยเรมีย์ 1:12

ไม่มีการปฏิวัติที่เปลี่ยนแปลงโลกครั้งไหนที่เกิดขึ้นมาโดยบังเอิญ ในบางกรณี การปฏิวัติเหล่านั้นเริ่มต้นจากการที่คนไม่กี่คนพูดคุยอภิปรายกันถึงการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นจะต้องมีขึ้น ไม่ว่าเหตุการณ์พลิกโฉมหน้าประวัติศาสตร์เหล่านั้นจะกำเนิดขึ้น เนื่องจากความไม่สงบหรือการปฏิวัติที่ได้มีการวางแผนเอาไว้เป็นอย่างดีก็ตาม มันไม่ได้อยู่ดีๆ ก็เกิดขึ้นมา มันเกิดขึ้นด้วยความตั้งใจ ด้วยความตั้งใจ เกิดขึ้นมาด้วยความร้อนรนอย่างมีกลยุทธ์ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นมาเพราะว่า บางคนปฏิเสธที่จะไม่ลงมือทำอะไร บางคนปฏิเสธที่จะยอมให้ "สิ่งต่างๆ ค่อยคลี่คลายไป" บางคนปฏิเสธที่จะยอมอิงอเท้า เฉื่อยชา ในขณะที่ความยุติธรรมกำลังคืบค่นองอยู่

ลงมือเดี๋ยวนี้!

พระคัมภีร์เต็มไปด้วยคำสั่งสอนให้เราเป็นคนที่มุ่งลงมือกระทำการสิ่งต่างๆ การมุ่งหมายจะเป็นคนที่ลงมือกระทำการสิ่งต่างๆ แทนที่จะเป็นคนที่รอให้คนอื่นลงมือกระทำการสิ่งต่างๆ ให้นั้นเรียบง่าย แต่ผู้คนนับล้านกลับเพิกเฉยต่อมัน บางทีพวกเขาคิดว่าสิ่งต่างๆ จะดีขึ้นด้วยตัวของมันเอง ทว่ามันไม่ได้เป็นอย่างนั้น ไม่มีสิ่งดีอันใดเกิดขึ้นโดยบังเอิญ เมื่อฉันเรียนรู้ถึงเรื่องนี้ ชีวิตของฉันก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

การเฝ้าปรารภบางสิ่งบางอย่างไม่ได้ช่วยให้เกิดผลลัพธ์อย่างที่เราต้องการขึ้นมา เราต้องเป็นฝ่ายลงมือทำ สิ่งที่เราจำเป็นต้องทำอย่างแข็งขันเพื่อให้บรรลุผลนั้น เราจะไม่มีทางได้พบกับบุคคลที่ประสบความสำเร็จที่ใช้เวลาตลอดทั้งชีวิตเอาแต่เฝ้าหวังถึงความสำเร็จ แล้วก็บรรลุถึงความสำเร็จนั้นๆ หรือได้พบกับคนที่ไม่ลงมือทำอะไรสักอย่าง แต่กลับประสบความสำเร็จขึ้นมาได้ด้วยเหตุผลบางประการเป็นอันขาด หลักการเดียวกันนี้ใช้ได้กับการเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติความรัก ถ้าเราอยากจะรักคนอื่นๆ ดังที่พระเยซูได้ทรงสั่งสอนแล้วละก็ เราก็ต้องทำอย่างนั้นด้วยความตั้งใจ สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ

พระคัมภีร์กล่าวว่า เราต้องพยายามมีเมตตาและเป็นคนดี (ดู 1 เธสะโลนิกา 5:15) ความพยายามเป็นคำที่หนักแน่น ชัดเจน ซึ่งมีความหมายว่า "กระหาย ไล่ตาม และมุ่งมั่นเพื่อบางสิ่ง" ถ้าเรากระหายหาโอกาส เราก็แน่ใจได้ว่าตัวเรานั้นจะได้พบกับโอกาสอย่างแน่นอน และสิ่งนี้ก็จะมีป้องกันเราเอาไว้ไม่ให้เป็นคนเฉยชา ไม่เกิดผล เราต้องถามตัวของเราเองว่า เราตื่นตัวและกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว หรือว่าเฉื่อยชา งอมืองอเท้ากันแน่ พระเจ้าทรงตื่นตัวและทรงเป็นผู้กระทำการสิ่งต่างๆ! ฉันดีใจที่พระองค์ทรงเป็นเช่นนั้น มิฉะนั้นแล้วสิ่งต่างๆ ในชีวิตของเราก็คงจะทรุดโทรมไปอย่างรวดเร็วเป็นแน่ พระเจ้ามิได้ทรงเพียงแต่เนรมิตสร้างโลกนี้ และสิ่งต่างๆ ที่เรามองเห็นและชื่นชมกับมันเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงผดุงสิ่งต่างๆ เหล่านั้นไว้อย่างแข็งขัน ด้วยทรงรู้ว่าสิ่งดีต่างๆ นั้นไม่ได้อยู่ดีๆ ก็เกิดขึ้นมา สิ่งต่างๆ เหล่านั้นเกิดขึ้นเป็นผลจากการกระทำที่ถูกต้อง (ดู ฮีบรู 1:3)

กิจกรรมที่สมดุลและได้รับการดูแลจากพระเจ้านั้นช่วยกันเราเอาไว้จากการเป็นคนเฉื่อยชาและไม่เกิดผล และทำหน้าที่เป็นเครื่องป้องกันให้กับเรา การมุ่งทำสิ่งต่างๆ ที่ถูกต้องจะกันเราไว้จากการทำสิ่งผิดๆ ดูเหมือนว่าเราไม่ได้ต้องพยายามอย่างหนักเพื่อจะทำสิ่งที่ผิดธรรมชาติของเราเบี่ยงออกนอกเส้นทางได้ ถ้าเราไม่เลือกทำสิ่งที่ถูกต้อง

ตัวอย่างเช่น เราไม่ต้องเลือกว่าอยากเจ็บป่วยหรือไม่ แค่ไปอยู่ใกล้คนป่วย เราก็สามารถติดเชื้อโรคได้แล้ว แต่เราจำเป็นต้องเลือกที่จะมีสุขภาพดี การที่ฉันจะมีสุขภาพดีได้นั้น ฉันจะต้องเลือกออกกำลังกาย นอนหลับ และรับประทานอาหารที่ดีอยู่เสมอ ฉันต้องเลือกที่จะไม่วิตกกังวลหรือกระวนกระวาย เพราะรู้ว่ามันจะทำให้ฉันเหนื่อยและยังอาจทำให้เกิดอาการทางกายต่างๆ ได้ การที่จะมีสุขภาพดี ฉันจะต้องลงทุนกับสุขภาพของตัวเองอย่างแข็งขัน แต่ฉันก็อาจล้มป่วยได้อย่างง่ายดาย โดยการไม่ต้องทำอะไรเพื่อดูแลตัวเองเลย

เนื้อหานั้นก็จรรโลงใจ

ท่านอัครทูตเปาโลสอนไว้ชัดเจนว่า เนื้อหานั้นก็จรรโลงใจ ละโมบ และเฝ้าต้องการสิ่งที่ชั่ว (ดู โรม 13:14) ขอบพระคุณพระเจ้าที่เราเป็นมากกว่าเนื้อหนัง เรายังมีวิญญาณ และส่วนที่ธรรมชาติของพระเจ้ายิ่งกว่านั้นอยู่ในส่วนที่เป็นจิตวิญญาณของคริสเตียน พระเจ้านั้นประเสริฐ และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเรา ก็หมายความว่าเรามีสิ่งที่ดีอยู่ในตัว เราสามารถควบคุมเนื้อหนังของเราด้วยวิญญาณของเรา แต่นั่นก็ต้องอาศัยความพยายาม ต้องอาศัยการร่วมมือกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงประทานกำลังให้กับเรา และทรงช่วยให้เราสามารถทำสิ่งดีต่างๆ ได้ เปาโลกล่าวว่าเราต้องไม่สั่งสมสิ่งต่างๆ ไว้สำหรับเนื้อหนัง และฉันก็เชื่อว่าวิธีเดียวที่เราจะสั่งสมสิ่งต่างๆ ไว้สำหรับเนื้อหนังก็คือ การไม่ลงมือทำอะไรเลย!

การไม่ลงมือทำอะไรเลยนั้น พอถึงเวลาที่ต้องทำก็ยิ่งติดขัด ยิ่งเราไม่ทำอะไรมากเท่าใด เราก็ยิ่งไม่อยากทำอะไรมากเท่านั้น ฉันแน่ใจว่าคุณเคยมีประสบการณ์กับการนอนแช่อยู่กับบ้านไม่ทำอะไรทั้งวัน แล้วหลังจากนั้นก็พบว่ายิ่งนอนแช่อยู่นานเท่าใด ก็ยิ่งยากที่จะลุกขึ้นเท่านั้นเป็นแน่ เมื่อคุณลุกขึ้นใหม่ๆ ทุกอย่างก็ยุ่งยากลำบากมาก เมื่อয়লাไปเสียหมด แต่เมื่อคุณดึงดันขึ้นตัวเองให้ขยับเนื้อตัวต่อไปเรื่อยๆ พลังของคุณก็จะค่อยๆ กลับมา

วันนี้ฉันตื่นขึ้นมาด้วยอารมณ์ค่อนข้างหดหู่ ฉันทำงานหนัก จัดการประชุมตลอดสัปดาห์ และตอนนี้ก็ยิ่งรู้สึกเหนื่อยอยู่บ้าง นอกจากนั้นฉันก็มีเรื่องผิดหวังส่วนตัว ในบางเรื่องที่หวังเอาไว้ ฉันอยากจะนอนสงสารตัวเอง แช่อยู่บนโซฟาทั้งวัน แต่เพราะว่าฉันมีประสบการณ์กับการทำอย่างนั้นอยู่หลายปีแล้วพบว่ามันไม่ได้ช่วยให้เกิดผลอะไรขึ้นมา ฉันจึงตัดสินใจเลือกอีกทางหนึ่ง ฉันตัดสินใจที่จะเดินหน้า และเขียนหนังสือบทนี้ ซึ่งว่าด้วยการเป็นผู้ที่ลงมือกระทำสิ่งต่างๆ แทน นี่เป็นวิธีการที่ฉันต่อสู้กับสิ่งที่เนื้อหนังรู้สึก! ยิ่งฉันเขียนหนังสือนานเท่าใด ฉันก็ยิ่งรู้สึกดีมากขึ้นเท่านั้น

ในสถานการณ์ที่เนื้อหนังของเราล่องลอยให้ตัวเราเกียจคร้าน เราสามารถเอาชนะได้ด้วยการขอให้พระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเรา และด้วยการตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะเป็นคนที่ลงมือกระทำสิ่งต่างๆ แทนที่จะเป็นคนเฉื่อยชา จากนั้นก็เดินหน้าทำอย่างที่ได้ตัดสินใจแล้วเราก็จะพบว่าตัวเราจะค่อยๆ รู้สึกกระฉับกระเฉงคล่องแคล่วมากขึ้นเรื่อยๆ ตามการกระทำของเรา พระเจ้าโปรดประทานให้ฉันมีวิญญานของการมีวินัย และการบังคับตนสำหรับวันที่ตัวฉันรู้สึกหดหู่ เช่นเดียวกับวันนี้ กระนั้นมันก็ขึ้นอยู่กับตัวของฉันว่าจะเลือกทำ ใช้สิ่งที่พระองค์ได้ทรงประทานให้หรือจะทำตามวิถีของเนื้อหนัง

เปาโลยังได้เขียนถึง "คริสเตียนเนื้อหนัง" ซึ่งก็คือผู้ที่ได้อ้อนรับเอาพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด แต่กลับไม่เคยทำงานร่วมกับพระวิญญานบริสุทธิ์ ในการพัฒนาความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญานเลย ในพระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 3 ข้อ 1-3 เปาโลได้กล่าวถึงบรรดาคริสเตียนที่ท่านได้สั่งสอนว่าไม่ใช่เป็นคนฝ่ายจิตวิญญาน แต่เป็นคนที่ธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังมีอำนาจอยู่เหนือกว่า ท่านไม่อาจสอนสิ่งที่หนักแน่นแก่พวกเขา แต่ยังคงต้องสอนด้วยสิ่งที่ท่านเรียกว่าเป็น "เนื้อความซึ่งเป็น

อาหารสำหรับเด็ก" ท่านได้บอกแก่พวกเขาว่า พวกเขาไม่ได้เป็นคนฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เนื่องจากพวกเขายอมให้สิ่งกระตุ้นพื้นๆ มีอิทธิพลควบคุมพวกเขาได้ คุณยอมให้สิ่งกระตุ้นพื้นๆ ควบคุมตัวคุณหรือไม่? วันนี้ฉันถูกล่อลวงให้ยอมให้สิ่งกระตุ้นพื้นๆ มีอิทธิพลควบคุมตัวฉัน แต่พูดกันตามจริงก็คือ ฉันอาจจะต้องต่อต้านการล่อลวงนี้ อยู่ตลอดเวลาทั้งวันด้วยการพยายามเป็นคนที่ไม่ปล่อยให้สิ่งกระตุ้นพื้นๆ เกิดผลดี ฉันไม่อาจยอมแพ้ต่อความรู้สึกรักของตัวเองได้เพราะฉันไม่มีเวลาให้สูญไปเปล่าๆ

ไม่มีรางวัลสำหรับการเป็นคนเฉื่อยชา

ไม่มีใครอาจนั่งอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไร ปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ พระเจ้าไม่ทรงมีบำเหน็จสำหรับการเป็นคนเฉื่อยชาคอยให้ผู้อื่นกระทำการสิ่งต่างๆ ให้คนที่เฉื่อยชางอมืองอเท้า นั่นไม่ใช่เจตน์จำนงเสริมของคนที่รู้ว่าถูกต้อง แทนที่จะทำอย่างนั้น พวกเขากลับรอให้รู้สึกอยาก หรือรอให้สิ่งลึกลับภายนอกมากระตุ้นเสียก่อนถึงจะทำ พวกเขาหวังให้สิ่งดีเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดขึ้นกับตัวเอง พวกเขาอุทิศตัวให้กับการไม่ลงมือทำอะไรในขณะที่เฝ้ารออยู่ว่า สิ่งดีนั้นจะเกิดขึ้นหรือไม่ พระเจ้ามีทรงเห็นชอบกับความคิดนี้ อันที่จริงแล้ว ความคิดแบบนี้ค่อนข้างเป็นอันตรายเสียด้วยซ้ำไป

การตัดสินใจว่าจะไม่ลงมือทำอะไรก็เป็นการตัดสินใจอย่างหนึ่ง และเป็นการตัดสินใจที่ทำให้ตัวเราอ่อนแอลงเรื่อยๆ การตัดสินใจเช่นนี้เปิดโอกาสให้เรามีโอกาส ควบคุมเรามากขึ้นเรื่อยๆ พื้นที่ว่างก็ยังคงเป็นพื้นที่ และพระวณะของพระเจ้า ก็สอนว่าถ้ามารมาพบพื้นที่ว่างมันก็จะเข้ายึดครองพื้นที่นั้น (ดู มัทธิว 12:43-44) การไม่เป็นคนกระฉับกระเฉง คล่องแคล่วก็ทำให้เห็นว่าเราเห็นดีเห็นงามกับสิ่งใดก็ตามที่กำลังดำเนินไปอยู่ เพราะถ้าเราไม่ทำอะไรเพื่อจะเปลี่ยนแปลงมันแล้วก็เท่ากับว่าเราคิดว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้นก็ดีอยู่แล้ว

ลงมือทำบางสิ่ง

เราได้พาหลายๆ คนไปมิชชั่นทริปเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่บรรดาผู้ที่ยากไร้อย่างที่สุด แต่พวกเขาตอบสนองแตกต่างกันออกไป ทุกคนรู้สึกมีเมตตาสงสารเมื่อได้เห็นสภาพอันเลวร้ายที่ชาวบ้านในหมู่บ้านที่ห่างไกลในประเทศอัฟริกา อินเดีย และอีกหลายๆ ส่วนของโลกต้องอาศัยอยู่หลายๆ คนร้องไห้ คนส่วนใหญ่ส่ายหน้า และคิดว่าสถานการณ์เหล่านี้ช่างเลวร้าย แต่ก็ไม่ได้ตัดสินใจลงมือทำอะไรเพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพเหล่านั้น หลายๆ คนอธิษฐานขอให้พระเจ้าได้ทรงโปรดทำบางสิ่ง และจิตใจที่พันธกิจของเรา กำลังทำบางสิ่งบางอย่างอยู่ กระนั้นพวกเขาก็ไม่เคยคิดที่จะแสวงหาพระเจ้าอย่างแข็งขันเพื่อให้รู้ว่าพวกเขาลงมือทำอะไรเองได้บ้าง ฉันทักทายว่าคนส่วนใหญ่กลับบ้านไปสละวนกับชีวิตของตัวเอง จากนั้นก็ลืมสิ่งที่ได้เห็นไปอย่างรวดเร็ว แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่มีบางคนมุ่งมั่นจะหาหนทางเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ โปรดจำเอาไว้ว่าการเมินเฉยไม่แยแสทำให้เกิดข้ออ้าง แต่ความรักจะหาหนทางจนพบ ทุกคนสามารถลงมือทำบางสิ่งบางอย่างได้!

โปรดจำเอาไว้ว่า การเมินเฉยไม่แยแสทำให้เกิดข้ออ้าง
แต่ความรักจะหาหนทางจนพบ

ฉันจำผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้ตัดสินใจแน่วแน่ว่า ตัวเธอจะต้องช่วยด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง เธอหนีทหารวิธี่ไม่ออกอยู่ระยะหนึ่ง เพราะว่าไม่มีเงินจะบริจาค และก็ไม่อาจออกไปใช้ชีวิตทำงานรับใช้อยู่ในภาคสนามได้ แต่เธอก็เฝ้าอธิษฐานในเรื่องนี้ พระเจ้าได้ทรงหนุนใจเธอให้มองไปที่สิ่งที่มีอยู่ไม่ใช่สิ่งที่ไม่มี เธอก็ตระหนักได้ว่าเธอเก่งเรื่องอบขนมเค้ก พาย คุกกี้ และขนมอบประเภทอื่นๆ ดังนั้นเธอจึงถามกับศิษยาภิบาลของเธอว่า ตัวเธอจะอบขนมตลอดสัปดาห์แล้วนำเอาขนมอบนั้นมาขายในวันอาทิตย์ หลังพิธีนมัสการแล้วเอาเงินที่ได้จาก

การขายขนมนั้นมาถวายให้แก่งานรับใช้ได้หรือไม่ นี่กลายเป็นวิธีการที่ช่วยให้เธอและสมาชิกคริสตจักรคนอื่นๆ ได้มีส่วนในงานรับใช้ และช่วยให้เธอเป็นผู้ที่ลงมือกระทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อช่วยเหลือคนอื่น

ฉันยังรู้เรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งที่ยากจะทำบางสิ่งบางอย่างอย่างสุดหัวใจ เสียจนกระทั่งได้ตัดเรือนผมอันยาวสลวยสวยงามของเธอไปขายเพื่อเอาเงินมาช่วยเหลือเด็กกำพร้า นี่อาจจะฟังดูแหวกแนวอยู่สักหน่อย แต่ฉันก็พูดได้อย่างเต็มปากว่า นี่ก็ยิ่งดีกว่าไม่ลงมือทำอะไรเลย การไม่ลงมือทำอะไรเลยเป็นอันตราย เพราะว่ามันเป็นประตูให้กับมารได้เข้ามามีส่วนร่วมในชีวิตของเรา

ฉันได้สัมภาษณ์ผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นนักนวดบำบัด หลังจากที่เราได้เข้าร่วมงานสัมมนาของเรา ซึ่งตัวฉันเองได้พูดถึงความจำเป็นในการหยิบบินความช่วยเหลือแก่คนอื่นๆ เธอก็จัดวันสวดพิเศษขึ้น และตัดสินใจที่จะมอบรายได้ทั้งหมดให้กับการช่วยเหลือคนยากจน ผู้หญิงคนนี้หาเงินได้หนึ่งพันเหรียญสำหรับงานรับใช้ และได้เป็นพยานว่า วันแห่งการให้นั้นเป็นวันเปลี่ยนชีวิตของเธอและคนอื่นๆ ที่ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง เธอได้แบ่งปันว่าทุกๆ คนรู้สึกตื่นเต้นเพียงใดที่ได้ร่วมกันทำงานเพื่อช่วยเหลือคนยากจนขาดสน

เราทุกคนล้วนต้องการจะเป็นที่รัก แต่ฉันเชื่อว่าความชื่นชมยินดีส่วนตัวของเรานั้นเชื่อมโยงอย่างเหนียวแน่นกับการรักคนอื่น บางสิ่งซึ่งดงามเกิดขึ้นในจิตใจในเวลาที่เราหยิบบินแก่ผู้อื่น

ความเฉื่อยชา เกียจคร้านเปิดทางให้แก่มาร

การนอนแช่อยู่บนโซฟาหรือนั่งเอนหลังอยู่บนเก้าอี้ปรับเอนไป ร้องขอให้พระเจ้าโปรดดูแลสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นจะต้องได้รับการดูแลไปนั้นเป็นเรื่องง่าย แต่นั่นทำให้เราเฉื่อยชา ไม่เกิดผล ทั้งยังเปิดตัวเราให้มารได้จู่โจม ถ้าจิตใจของเราไม่มีความคิดดีๆ บรรลุอยู่ มารก็ใส่ความคิดไม่ดีต่างๆ เข้ามาในจิตใจของเราได้ง่าย ถ้าเราเกียจคร้านและเฉื่อยชา มารก็ล่อลวงเราให้ทำผิดหรือแม้กระทั่งทำชั่วได้ง่าย พระคัมภีร์บอกเราอยู่บ่อยๆ ว่าให้เราเป็นคนกระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว เพราะว่า

นี้จะช่วยกันเราไม่ให้เป็นคนเฉื่อยชา ไม่เกิดผล ถ้าเราคิดถึงสิ่งที่เราสามารถทำให้กับคนอื่นอย่างเอาจริงเอาจังก็จะมีที่ว่างในจิตใจให้กับความคิดผุดๆ

คนที่เฉื่อยชาท้อใจง่าย หดหู่ได้ง่าย และเอาแต่สงสารตัวเอง คนเหล่านี้อาจพลาดสู่ความบาปประเภทต่างๆ ได้โดยง่าย อัครทูตเปาโลถึงกับกล่าวว่า ถ้าหญิงสาวคนใดกลายเป็นหญิงหม้ายก็ให้เธอแต่งงานอีก มิฉะนั้นแล้วเธอก็อาจจะกลายเป็นหญิงเฉื่อยชา เอาแต่ซุบซิบนินทา สอดรู้สอดเห็น ยุ่งเรื่องของคนอื่น (ดู 1 ทิโมธี 5:11-15) อันที่จริงแล้ว เปาโลยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า เนื่องจากความเฉื่อยชา เกียจคร้านนี้เอง หญิงหม้ายวัยสาวหลายๆ คนจึงได้หันไปติดตามมารเสียแล้ว การครองตนให้เป็นคนกระฉับกระเฉง คล่องแคล่วนั้นมีความสำคัญมากเพียงไร? ฉันเชื่อว่างานเขียนของเปาโลยืนยันว่ามีความสำคัญยิ่ง

อันที่จริงแล้ว ตลอดข้อพระธรรม พระเจ้าทรงหนุนใจเรามีให้กลายเป็นคนเฉื่อยชา เกียจคร้าน ในสมัยพันธสัญญาเดิมนั้น เวลาที่มีคนตายคนอิสราเอลได้รับอนุญาตให้ไว้ทุกข์บุคคลอันเป็นที่รักอยู่สามสิบวัน (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 34:8) แรกทีเดียวนั้น อาจจะดูเหมือนกับว่าข้างเป็นเรื่องที่ช่างไม่มีหัวจิตหัวใจเอาเสียเลย แต่พระเจ้าทรงบัญญัติพระบัญญัตินั้นขึ้นก็เพราะว่าพระองค์ทรงรู้ดีว่าการร้องไห้คร่ำครวญไว้ทุกข์และการเฉื่อยชา เกียจคร้าน ที่ยืดยาวออกไปนั้นอาจนำไปสู่ปัญหาที่ร้ายแรงได้

เราต้องเป็นคนที่มีงูลงมือกระทำสิ่งต่างๆ อยู่เสมอ แต่ไม่ใช่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ มากเกินไปจนเหนื่อยล้าสุดขีด ความสมดุลมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เราไม่อาจช่วยคนอื่นได้ตลอดเวลา แต่ในทางตรงกันข้าม การไม่ช่วยคนอื่นเลยก็อาจก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ขึ้นได้ ถ้าคุณพอจะนึกถึงบางคนที่คุณรู้จักซึ่งเป็นคนเฉื่อยชา เกียจคร้าน งอมืองอเท้าได้แล้วละก็ คุณก็คงจะตระหนักได้ว่าพวกเขาเป็นคนที่ไม่มีความสุขอย่างที่สุด นั่นก็เพราะว่าการเฉื่อยชา เกียจคร้านกับการขาดความชื่นชมยินดีนั้นมาคู่กัน

เมื่อหลายปีก่อน คุณป้าของฉันจำเป็นจะต้องย้ายเข้าไปพำนักอยู่ที่ 'บ้านพักคนชรา ในช่วงสามสี่เดือนแรก ท่านไม่อยากจะทำอะไรทั้งนั้น ท่านเสียใจที่ต้องจากบ้าน และไม่มีความปลอดภัยใดๆ ที่จะเข้าไปมีส่วนในชีวิตใหม่ที่นั่น ถึงแม้ว่าจะมีกิจกรรมหลายๆ อย่างให้ทำ หรือแม้กระทั่งโอกาสที่จะช่วยเหลือ

คนอื่นๆ แต่ท่านก็ตั้งต้นที่จะไม่ทำอะไรทั้งนั้น ท่านนั่งอยู่ในห้องพักของตัวเอง วันแล้ววันเล่า และรู้สึกท้อใจ ท่านรู้สึกไม่สบายตามเนื้อตามตัวและเข้ากับคนอื่นยากอยู่บ่อยๆ ในที่สุดท่านก็ตัดสินใจว่าไม่อาจนั่งอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไรต่อไปอีกไม่ได้แล้ว และเข้าไปมีส่วนในการศึกษาพระคัมภีร์ ไปเยี่ยมคนป่วยในแผนกดูแลคนชรา ท่านเล่นเกมสไปร์ ร่วมงานเลี้ยง และมีเพื่อนเยอะแยะ ในไม่ช้าท่านก็บอกกับฉันว่าท่านมีความสุขที่สุดในชีวิตและรู้สึกแข็งแรงดีมาก

สภาพของคนเฉื่อยชา เกียจคร้านนั้นจะเริ่มต้นจากเลวร้ายเป็นเลวร้ายมากกว่าเดิม จนกระทั่งความเฉื่อยชา เกียจคร้านนั้นส่งผลต่อชีวิตในทุกๆ ด้าน ตัวเขายอมให้สิ่งแวดล้อมและสถานการณ์รอบตัวขัดเขาไปมา เขายอมให้ความรู้สึกเป็นตัวนำ และเนื่องจากเขาไม่เคยรู้สึกอยากจะทำอะไร เขาก็เลยได้แต่เฝ้าดูและบ่นว่าชีวิตของเขาเลวเหลว เขาอยากทำหลายสิ่งหลายอย่าง แต่กระนั้นความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้ก็ท่วมท้นเขาอยู่ เขารู้สึกเกียจคร้านและไม่มีความคิดสร้างสรรค์ใดๆ เลย เขาอาจจะคิดไปว่ามีบางอย่างผิดปกติในตัวของเขาที่ทำให้ตัวเขานั้นไม่มีพลังเอาเสียเลย สำหรับเขาแล้ว ชีวิตนี้ก็เต็มไปด้วยปัญหาที่ไม่อาจแก้ไขได้ซึ่งคอยถาโถมเข้ามาอย่างไม่หยุดหย่อน

การที่เราปล่อยตัวให้กลายเป็นคนเฉื่อยชา เกียจคร้านมักเกิดขึ้นภายหลังที่เราพบกับความล้มเหลวหรือความผิดหวังอยู่ติดๆ กัน หรือเมื่อเกิดเหตุการณ์โศกนาฏกรรมขึ้น ซึ่งฉันจะพูดถึงไปในตอนท้ายของบทนี้ เมื่อสิ่งต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นเราอาจจะอยากล่าถอย แต่เมื่อเราทำอย่างนั้น มารก็กำลังเฝ้ารอจะกระโจนเข้าใส่' และใช้ประโยชน์จากสถานการณ์นั้นทันที เราไม่อาจยอมให้ความเฉื่อยชา เกียจคร้าน เปิดช่องทางให้มารเข้ามามีส่วนในชีวิตของเราได้เลย

การเป็นคนที่ดีขึ้นตัว ช่วยฉันให้เอาชนะวันแย่ๆ ได้

วันนี้ในขณะที่ฉันกำลังพบกับวันแย่ๆ อยู่ นั่น มีผู้คนอีกเป็นล้านๆ คนในโลกนี้ที่อาจจะมองมาแล้วคิดว่า วันแย่ๆ ของฉันก็ยังเป็นเหมือนกับงานเลี้ยงเดียวที่เดียว เมื่อเทียบกับสิ่งที่พวกเขา กำลังเผชิญอยู่ เป็นเวลากว่าสองทศวรรษมาแล้วที่กองกำลังกบฏในทวีปแอฟริกาตะวันออกได้ขู่เข็ญบังคับเด็กๆ ให้เป็นทหาร เพื่อเข้า

สู้รบในสงครามที่มีกลุ่มทหารกองโจรซึ่งอาจหาญเรียกตัวเองว่า "กองกำลังต่อต้านขององค์พระผู้เป็นเจ้า" เป็นผู้จุดชนวนขึ้น กลุ่มทหารกองโจรเหล่านี้ ก่อการร้ายอยู่ในบริเวณพื้นที่ตอนเหนือของประเทศอุกันดา พวกเขาลักพาตัวเด็กเล็กๆ อายุสักเจ็ดขวบ แล้วบังคับให้เด็กๆ เป็นทหาร เป็นวัตถุรองรับทางเพศ และคอยทำสิ่งเสื่อมทรามต่างๆ สถิติหลายแห่งรายงานว่ามีเด็กๆ มากถึงสามหมื่น - ห้าหมื่นคนที่ถูกลักพาตัว การก่อกบฏต่อต้านรัฐบาลได้กลายมาเป็นการสังหารผู้บริสุทธิ์ ทั้งนี้ก็เป็นผลเนื่องจากน้ำมือของผู้บัญชาการคนหนึ่งซึ่งกล่าวอ้างว่าตัวเขานั้นตั้งใจจะสรรค์สร้างสังคมที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระบัญญัติสิบประการ หากแต่ตัวของเขาเองนั้น กลับได้ละเมิดพระบัญญัติทุกข้อ

ชายผู้นี้ก็คือ โจเซฟ โคนี ครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นเด็กผู้ช่วยพระทำพิธีในโบสถ์มาก่อน เวลานั้นเขานำเอาพันธสัญญาเดิมมาผสมกับคัมภีร์กุรอ่านกับพิธีกรรมของชนเผ่าจนได้เป็นหลักคำสอนของเขาเอง ชื่นเชิงของเขาโหดร้าย ขณะที่ฉันกำลังเขียนอยู่มีการสงบศึกชั่วคราว เด็กๆ หลายคนได้รับการปล่อยตัว แต่พ่อแม่ของเด็กๆ ส่วนใหญ่ถูกสังหารไปแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีบ้านให้กลับไป เด็กๆ ส่วนใหญ่ถูกบังคับให้ใช้ยาเสพติดและกลายเป็นคนติดยา พวกเขาถูกบังคับให้ทำเรื่องโหดร้ายชนิดที่แม้แต่ผู้ใหญ่เองก็ยังไม่อาจจะเชื่อได้ว่าความโหดร้ายเช่นนั้นมียอยู่จริง เด็กเล็กๆ ถูกบังคับให้ยิงสมาชิกทุกคนในครอบครัวของตัวเอง ตอนนี้พวกเขาจะทำอะไรได้เล่า? เดินท่องไปอย่างไม่มีจุดหมายบนเส้นทางที่เต็มไปด้วยความโกรธแค้นพร้อมกับเฝ้าพยายามลืมสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไปให้ได้ พวกเขาต้องการความช่วยเหลือ และวันนี้ฉันก็สามารถอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงโปรดใช้ฉัน ฉันสามารถถึงตัวเองออกมาจากความคิดได้ด้วยความตั้งใจ และคิดถึงคนอื่นๆ อย่างเช่นคนที่ฉันเพิ่งจะอธิบายถึง-คนที่มีปัญหาจริง ๆ

ฉันยังจำสีหน้าอันสิ้นหวังที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของผู้คนที่ฉันได้พบปะเมื่อครั้งที่มิโอกาสได้เดินทางไปยังประเทศอุกันดา และฉันยังสามารถสานต่อความพยายามที่จะส่งความช่วยเหลือไปยังพวกเขา ฉันยังจินตนาการได้ถึงความพยายามที่จะนำรอยยิ้มไปมอบให้กับดวงหน้าเล็กๆ แทนความโกรธแค้นที่ฉันเห็นเมื่อไปถึงครั้งแรก ฉันยังจินตนาการได้ว่าชีวิตของพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงไปขนาดไหนหลังจากที่เราสร้างหมู่บ้านใหม่ขึ้นมา ซึ่งจะเป็นที่ๆ พวกเขาจะมีพ่อแม่

บุญธรรม อาหารดีๆ ความรัก และการศึกษา เช่นเดียวกับการสั่งสอนที่เหมาะสมเกี่ยวกับพระเยซูและแผนการของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา

ทหารเด็ก

"ได้โปรดเถิดพระเจ้าข้า ขอให้วันนี้เราได้มีการฆ่ากันอีกเลย ลูกทนต์อีกต่อไป ไม่ได้แล้ว" คำอธิษฐานกลั่นกรองออกมาได้เช่นนี้

ไกลออกไป อัลเลนสามารถได้ยินเสียงกรีดร้อง เสียงปืนดังก้อง ความหวาดกลัวอย่างรุนแรงเข้าเกาะกุมจิตใจ เขารู้ดีเป็นอย่างยิ่งถึงความสำคัญของเสียงเหล่านั้น เขาจะลืมมันไปได้อย่างไร? นั่นเป็นเสียงเดียวกันที่เขาได้ยินก่อนที่บรรดาทหารจะบุกเข้าไปที่หมู่บ้านของเขา ใช้กำลังลักพาตัวพ่อแม่ของเขาไป และทุบตีพวกเขาอย่างโหดร้าย จนกระทั่งเสียชีวิต เพื่อจะข่มขวัญหมู่เชลยชาวบ้านคนอื่นๆ ที่ถูกลักพาตัวมา

ในวันอันโหดร้ายนั้น พวกทนต์ได้ทิ้งอัลเลนไว้ แต่หลังจากที่ได้ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ นอนกับพื้นกับเด็กชายอีก 5 คน อยู่นานหลายสัปดาห์ โดยไม่มีน้ำหรืออาหารตกถึงท้อง พวกทนต์ก็พบตัวพวกเขาเข้า เวลานั้นอัลเลนอายุได้เพียงสิบขวบ

นับตั้งแต่เวลาที่เขาโดนลักพาตัวเป็นต้นมา อัลเลนโดนทุบตีวันละสองสามครั้ง และได้รับอาหารเพียงเล็กน้อย "ลุกขึ้นได้แล้วไอ้หนู ได้เวลาแกดูเพื่อนๆ ของแกตายแล้ว" ทหารทนต์คนหนึ่งตะคอกใส่เขา อัลเลนถูกบังคับให้ดูพวกทหารเอาไม้กระบองตีเข้าที่ศีรษะของเพื่อนๆ ของเขา จนกระทั่งพวกเขานอนนิ่งจมกองเลือดของตัวเองอยู่กับพื้น พวกทนต์บังคับเขาให้ทำสิ่งอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายนี้เช่นเดียวกัน โดยเชื่อว่าฆ่าเขาให้ตายถ้าหากเขาไม่ทำ อัลเลนรู้สึกได้ว่าหัวใจของเขาเร่งวิ่งหล่นไปในความมืด

คืนนี้ เมื่ออัลเลนถูกมอบหมายให้ไปเก็บฟืน เขาวางแผนที่จะหนี เขาจะวิ่งไปจนสุดกำลัง ถึงต้องเป็นลมล้มพับก็ยอม อิสรภาพคือความใฝ่ฝันของเขา บางทีถ้าเขาวิ่งไปได้ไกลพอเขาอาจจะมีเวลาสักหนึ่งวันที่ไม่ต้องฆ่าใคร และบางทีอาจถึงเวลาที่เขาจะได้รับการเยียวยาเสียที

ปัจจุบันนี้ อัลเลนอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านใหม่ในเมืองกูลู ประเทศอูกันดา ซึ่งเป็นสถานพำนักให้ความช่วยเหลือเด็กๆ พันธกิจจอยซ์โมเออร์ร่วมกับ พันธกิจวาโตโต ได้ร่วมกันพัฒนาหมู่บ้านแห่งนี้เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่เด็กๆ ที่ได้รับผลกระทบจากความโหดร้ายเช่นนี้

จากสถิติรายงานว่า

- ในประเทศอูกันดา กองกำลังต่อต้านขององค์พระผู้เป็นเจ้า (LRA, Lord's Resistance Army) ได้ลักพาตัวเด็กๆ เป็นจำนวนกว่าสามหมื่นคนเพื่อใช้เป็น ทหารหรือเพื่อใช้เป็นวัตถุรองรับทางเพศ¹
- จากสถิติในปี 2007 พบว่า มีจำนวนทหารเด็กอยู่ทั่วโลกอยู่ประมาณ 250,000 คน²

ขณะที่กำลังตัดสินใจอยู่ว่าควรจะมีชีวิตอยู่กับอารมณ์ความรู้สึกแย่ๆ อยู่ตลอดทั้งวันหรือไม่ฉัน ก็ได้รับอีเมลจากเพื่อนๆ ที่ทำงานพันธกิจรับใช้พระเจ้ามานานกว่า 25 ปี อีเมลฉบับนั้นรายงานข่าวความเคลื่อนไหวล่าสุดถึงอาการของลูกชายวัย 22 ปี ของพวกเขา ซึ่งป่วยด้วยโรคมะเร็งต่อมธัยรอยด์อย่างรุนแรงอย่างชนิดที่เป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ถ้าเว้นเสียจากตัวฉันแล้ว ถ้าฉันมองข้ามตัวเองไป และตระหนักได้ว่ามีเรื่องที่หนักหนาสาหัสกำลังดำเนินไปอยู่ในโลกแล้วฉันก็จะค่อยๆ รู้สึกจมกับปัญหาของตัวเองน้อยลง และรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้ามากขึ้นในพระพรต่างๆ ที่ทรงอวยพรให้

ฉันรู้สึกพิศวงเป็นอย่างยิ่งเมื่อคิดว่าปัญหาของเรานั้นเชื่อมโยงกับสิ่งที่เราคิดมากเพียงไร ยิ่งฉันคิดถึงสิ่งที่ตัวเองอยากได้แต่ไม่ได้มานานแค่ไหน อารมณ์ของฉันก็จะพุ่งต่ำลงเรื่อยๆ แต่ถ้าฉันคิดถึงสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ และคิดถึงโศกนาฏกรรมต่างๆ ที่คนอื่น ๆ กำลังเผชิญอยู่ ฉันก็ตระหนักได้ว่า ตัวฉันเองนั้นไม่มีปัญหาอะไรเลย แทนที่ตัวฉันจะกลายเป็นคนที่น่าสมเพชเวทนา ฉันก็กลับเป็นคนที่เต็มไปด้วยความรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าแทน!

ฉันรู้สึกสำนึกบุญคุณพระเจ้าเสมอที่ทรงคอยย้ำเตือนฉันให้เป็นคนที่มีมุ่งลงมือกระทำสิ่งต่างๆ และคอยทำสิ่งที่ดีอยู่ตลอดเวลา เพราะโปรดจำไว้ว่าเราเอาชนะ

ความชั่วด้วยความดี (ดู โรม 12:21) มีใครชมเชยคุณหรือ? ทำไมไม่อธิษฐานเพื่อพวกเขาล่ะ? นั่นจะช่วยให้คุณรู้สึกดีขึ้น คุณมีสิ่งใดที่ผิดหวังหรือ? ให้คุณร้องขอให้พระเจ้า โปรดสำแดงให้คุณเห็นคนอื่นๆ ที่ผิดหวังมากกว่าคุณ และพยายามหนุนน้ำใจพวกเขา นั่นจะช่วยพวกเขาและช่วยให้คุณรู้สึกดีขึ้นพร้อมหน้ากันทุกคน

โลกนี้ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ฉันเขียนอยู่นี้ ฉันได้รับอีกข้อความหนึ่งเป็นข้อความทางโทรศัพท์บอกว่า เมื่อคืนที่แล้วมีผู้ร้ายยิงกราดสมาชิกคริสตจักรที่อีกเมืองหนึ่ง มีผู้เสียชีวิตสองคน และมีผู้บาดเจ็บห้าคน พระเจ้าทรงย้ายเดือนฉันถึงสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ในพระธรรมมัทธิว บทที่ 24 ซึ่งได้อธิบายถึงหมายสำคัญของยุคสุดท้าย และกล่าวถึงว่าท่ามกลางความรุนแรงและความยากไร้อันใหญ่หลวง ความรักของคนจำนวนมากจะเยือกเย็นลง นี่เป็นสิ่งที่เราต้องต่อสู้ เราไม่อาจยอมให้ความรักสูญหายไปเพราะถ้าเราทำเช่นนั้น เราก็กำลังย่ำแผ่นดินโลกนี้กับความชั่วร้าย

เมื่อฉันได้ทราบถึงข่าวผู้ร้ายยิงกราดสมาชิกคริสตจักร ฉันก็อาจจะพูดว่า "โอช่างน่าเศร้าจริงๆ" ฉันอาจจะรู้สึกเศร้าอยู่สักสองสามนาทิจากนั้นก็กลับมาที่เรื่องผิดหวังของตัวเองอีก แต่ฉันปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น เพราะฉันจะไม่ยอมใช้ชีวิตด้วยท่าทีที่ทัศนคติแบบนั้น หลังจากที่ได้ยินเรื่องฉุกเฉินนั้น ฉันคิดอยู่สองสามนาทีและตัดสินใจขอลูกชายให้โทรศัพท์ไปหาศิษยาภิบาลเพื่อถามว่าจะมีสิ่งไหนที่เราพอจะช่วยพวกเขาได้บ้าง บางทีครอบครัวที่สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักอาจต้องการอะไรบางอย่าง หรือบางทีเพียงแค่การได้รู้ว่ามีคนห่วงใยพวกเขาก็ช่วยได้แล้ว

ฉันรู้สึกพิศวงมากจริงๆ เมื่อคิดว่าบ่อยครั้งแค่ไหนที่เราผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบาก และไม่มีใครสักคนโทรศัพท์เข้ามาเลยแม้แต่คนเดียว ฉันเชื่อว่า ผู้คนต่างคิดว่าทุกคนกำลังทำอย่างนั้นอยู่ ดังนั้นก็เลยไม่มีใครลงมือทำ

นี่เป็นงานของใครกัน?

นี่เป็นเรื่องที่ฉันได้ฟังมาเมื่อหลายปีมาแล้ว เป็นเรื่องของคนสี่คนชื่อ "ทุกคน" "บางคน" "ใครก็ได้" และ "ไม่มีใคร" ครั้งหนึ่งมีงานสำคัญที่ต้องทำให้สำเร็จ / "ทุกคน"

มันใจว่า "บางคน" จะทำ / "ใครก็ได้" ก็อาจทำงานนี้ได้ / แต่ว่า "ไม่มีใคร" ทำ / "บางคน" โกรธมากที่ "ไม่มีใคร" ทำ เพราะว่า เป็นงานของ "ทุกคน" / "ทุกคน" คิดว่า "ใครก็ได้" ก็ทำงานนี้ได้ แต่ "ไม่มีใคร" ตระหนักได้ว่า "ทุกคน" จะไม่ทำงานนี้ / สุดท้าย "ทุกคน" โทษ "บางคน" เมื่อ "ไม่มีใคร" ทำในสิ่งที่ "ใครก็ได้" อาจลงมือทำได้

ครั้งหนึ่งฉันอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่น่าตกตลึง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หลักการทำงานด้วยวิธีการที่น่าเศร้าเช่นไรในชีวิตจริงในปี 1964 แคนเธอริน เจโนวีล ถูกแทงตายภายในระยะเวลา 35 นาที ขณะที่มีคนเห็นเหตุการณ์ 38 คน ได้มีการอธิบายถึงปฏิกิริยาของบรรดาผู้เห็นเหตุการณ์เอาไว้ว่า เย็นชาและไม่ใส่ใจ ซึ่งเป็นผลของการขาดความสนใจและความห่างเหินของชาวเมือง ภายหลังการค้นคว้าโดยลาเทนท์บาร์ลีย์ได้เปิดเผยว่าไม่มีใครลงมือช่วย ที่ไม่มีใครลงมือช่วยก็เพราะว่ามีคนเฝ้าสังเกตการณ์มากเกินไป บรรดาผู้สังเกตการณ์มองกันและกัน เพื่อขอคำแนะนำว่าควรจะทำอย่างไรดี แต่เมื่อไม่มีใครทำอะไรสักอย่าง พวกเขา ก็เลยตัดสินใจว่าไม่ต้องมีใครทำอะไรทั้งสิ้น

ผู้คนมีโอกาสดูได้รับความช่วยเหลือทันเวลาน้อยลงไปเรื่อยๆ เมื่อมีจำนวนผู้สังเกตการณ์มากขึ้น นักเรียนที่เป็นลมบ้าหมูมีโอกาสดูได้รับความช่วยเหลือ 85% เมื่อมีผู้สังเกตการณ์คนเดียว แต่เมื่อมีหลายๆ คน ยืนอยู่ทีนั้น เขาก็มีโอกาสดูได้รับความช่วยเหลือเพียง 31%

การศึกษานี้พิสูจน์ว่า ยังมีคนนิ่งเฉยมากเท่าใด ก็จะมีคนนิ่งเฉยตามๆ กันมากขึ้นไปอีก แต่ถ้าคนกลุ่มเล็กๆ ซึ่งมุ่งมั่นอุทิศตัวที่จะหยิบยื่นความรัก ความช่วยเหลือ รอยยิ้ม คำชม การชื่นชม ความเคารพแก่คนอื่นๆ การเคลื่อนไหวในเรื่องนี้ก็จะเกิดขึ้นและเติบโตขึ้นได้

ผลจากการศึกษาจำนวนมากได้พิสูจน์ว่า คนรอบตัวมีผลกระทบต่อเราอย่างยิ่ง เรามองกันและกันเพื่อหาทิศทางทางจิตตัดสินใจ แม้ในเวลาที่เราไม่รู้ตัวเลยว่า กำลังกระทำอย่างนั้นอยู่ คนส่วนใหญ่จะเห็นด้วยกับเสียงส่วนใหญ่ แม้ว่าจริงๆ แล้ว พวกเขาจะไม่ได้เห็นด้วยก็ตาม พวกเขาทำเช่นนั้นก็เพื่อให้ตนเองยังคงเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

ถ้าเราอยากจะเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติความรัก เราซึ่งเป็นคริสเตียน จะต้องเป็นตัวอย่างให้กับคนอื่น แทนที่จะกลืนไปกับระบบของโลกนี้ ถ้าเวลานั้น มีใครสักคน กล้ามากพอที่จะลงมือทำอะไรสักอย่างหรือรักมากพอที่จะลงมือช่วยเหลือ แคเธอรีน จีโนวีส ก็คงจะไม่ต้องจบชีวิตลงจากเหตุการณ์ดังกล่าว

คุณกำลังอธิษฐานเรื่องที่พระเจ้าสามารถตอบได้หรือไม่?

ฉันอยากจะแนะนำให้คุณเพิ่มสิ่งหนึ่งในคำอธิษฐานประจำวันของคุณ แต่ละวัน ให้คุณถามพระเจ้าว่ามีอะไรที่คุณทำเพื่อพระองค์ได้บ้าง จากนั้นคุณก็ดำเนินชีวิตไป เฝ้ามองหาโอกาสที่จะทำสิ่งที่คุณเชื่อว่าพระเยซูจะทรงทำ ถ้าพระองค์ยังทรงดำรงอยู่ในโลกนี้ในสภาพมนุษย์ เวลานี้พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ในคุณแล้ว ถ้าคุณเป็นคริสเตียนและถ้าคุณเป็นทูตของพระองค์ ก็ขอให้คุณตรวจสอบให้แน่ใจว่าคุณเป็นตัวแทนที่ดีของพระองค์แล้ว ฉันใช้เวลาอยู่นานหลายปี ไปกับการบอกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ฉันต้องการให้พระองค์ทรงทำอะไรแก่นับว่า ขณะที่เฝ้าเดี่ยวตอนเช้า จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้เองที่ฉันได้เพิ่มส่วนนี้เข้าไป "พระเจ้าข้าวันนี้ลูกจะทำอะไรให้พระองค์ได้บ้าง?"

เมื่อเร็วๆ นี้ ฉันร้องขอให้พระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเพื่อนคนหนึ่งซึ่งกำลังผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากเป็นอย่างยิ่ง เธอต้องการบางสิ่งบางอย่าง ฉันจึงขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานสิ่งนั้นแก่เธอ ท่ามกลางความประหลาดใจ พระองค์ทรงตอบแก่นับว่า "จงหยุดขอให้เราตอบสนองความต้องการนั้นเถอะ จงขอให้เราสำแดงแก่เจ้าว่าเจ้าทำอะไรได้บ้างจะดีกว่า" ฉันได้ตระหนักว่า ตัวฉันร้องขอให้พระเจ้าทรงโปรดทำหลายสิ่งหลายอย่างเมื่อพระองค์ทรงต้องการให้ฉันทำอะไรเหล่านั้นด้วยตัวเองอยู่บ่อยๆ พระองค์มิได้คาดหวังให้ฉันทำอะไรต่างๆ โดยปราศจากความช่วยเหลือจากพระองค์ และพระองค์ก็ไม่ทรงทำอะไรต่างๆ

พระเจ้าประสงค์ให้เราเปิดใจกว้างและเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งต่างๆ

ให้กับฉันในขณะที่ตัวฉัน เอาแต่นั่งเฉื่อยชา ไม่ทำอะไร พระเจ้าประสงค์ให้เรา มีเปิดใจกว้างและเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งต่างๆ พระองค์ประสงค์ให้เราใช้สิ่งที่มีอยู่ เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น และถ้าเรามีไม่มากพอ เราก็สามารถหนุนใจให้คนอื่น ๆ เข้ามามีส่วนร่วมได้ ดังนั้นเมื่อเราทุกคนร่วมมือกัน เราก็อาจทำสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นให้สำเร็จลงได้

ฉันหนุนใจให้คุณอธิษฐานด้วยคำอธิษฐานที่พระเจ้าทรงสามารถตอบได้ พระองค์กับคุณเป็นพันธมิตร และพระองค์ประสงค์จะทำงานกับคุณและทำงาน ผ่านคุณ ให้คุณขอให้พระองค์ทรงโปรดสำแดงให้คุณเห็นว่า คุณสามารถทำอะไรได้ และฟังหาพระองค์ที่จะทรงโปรดประทาน ไม่เพียงแต่ความคิดสร้างสรรค์แก่คุณ เท่านั้น แต่จะทรงประทานทรัพยากรเพื่อจะทำสิ่งนั้นด้วย

ได้โปรดอย่าฟังตื่นตกใจเมื่อฉันพูดว่า "ใช้ทรัพยากรที่คุณมีอยู่" ฉันกำลังพูดถึง มากกว่าเงินทอง ทรัพยากรที่เรามีอยู่นั้นรวมถึงพลังงาน เวลา ความสามารถ และ วัตถุ สิ่งของต่างๆ เช่นเดียวกับเงินทอง การช่วยบางคนอาจจะเกี่ยวข้องกับ เงินทอง แต่บ่อยครั้งเกี่ยวข้องกับเวลา ฉันคิดว่าเราติดอยู่กับเวลามากเสียจน เรามักจะพบว่า เป็นเรื่องง่ายที่จะเซ็นเช็คมากกว่าที่จะใช้เวลาห่วยไบบุคคล ที่ต้องการความช่วยเหลือ ฉันเชื่อว่าสิ่งที่คุณเรียกว่า พันธกิจ "การอยู่ข้างๆ" มักเป็นสิ่งที่ผู้คนต้องการมากที่สุด

เพื่อนของฉันอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ที่มีเรื่องการไร้ที่อยู่อาศัยเป็นปัญหาใหญ่ หน้าหนาวคืนหนึ่งเธอกำลังกลับบ้านจากที่ทำงาน เธอเดินผ่านชายคนหนึ่ง เขาร้องขอ เงินจากเธอ คืนนั้นมีดและหนาวเย็น และตัวเธอก็เหน็ดเหนื่อยมาแล้วตลอดทั้งวัน และอยากจะกลับถึงบ้านเร็วๆ ด้วยความที่ไม่อยากจะดึงเอากะเป๋ใส่เงินออกมา เพื่อความปลอดภัย เธอจึงล้วงลึกเข้าไปในกระเป๋าสะพายเพื่อหาเศษเงิน ขณะที่เธอกำลังควานนิ้วไปแต่ยังไม่เจออะไร ชายคนนั้นก็เริ่มต้นพูดกับเธอว่า เลือ่ไค้ทของเขาถูกขโมยที่ที่พักรับไว้บ้านเมื่อคืนก่อนหน้า และเริ่มต้นอธิบายถึง ปัญหาอื่นๆ ที่เขามี แต่ระหว่างที่พยายามค้นหาเศษเงินอยู่นั้น ตัวเธอก็คอย พยักหน้า และพูดว่า "ແ່ງຈຶງຈາ" เป็นระยะๆ

ในที่สุดเมื่อเธอควานเจอเงิน เธอก็หย่อนเงินลงในถ้วยของผู้ชายคนนั้น เขายิ้ม และพูดว่า "ขอบคุณมากที่คุยกับผมครับ" เพื่อนของฉันบอกว่า

เธอตระหนักว่า ชายคนนั้นรู้สึกซาบซึ้งต่อเงิน 50 เซนต์ที่เธอให้กับเขา แต่สิ่งที่มีความหมายมากที่สุด สำหรับชายคนนั้นก็คือความจริงที่ว่ามีบางคนพึ่งเขาพูดและมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเหล่านั้น

เรามีทีมงานจากพันธกิจของเราที่พยายามช่วยเหลือคนที่อาศัยอยู่ในอุโมงค์ใต้สะพานในย่านใจกลางเมือง พวกเขาพบว่าคนเหล่านี้มีชีวิตที่แตกต่างออกไป ก่อนหน้าที่จะลงเอยที่อุโมงค์นี้ และเล่าเรื่องราวของตัวเองให้พวกเขาฟัง บางครั้งเหตุการณ์ร้ายๆ เกิดขึ้นกับพวกเขา และนำพวกเขามาสู่สถานการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ พวกเขาสำนึกคุณค่าของแซนด์วิชและยานพาหนะที่ให้พวกเขาโดยสารมาอาบน้ำและรับเสื้อผ้าสะอาดๆ ที่คริสตจักร แต่โดยส่วนใหญ่แล้วพวกเขา ซาบซึ้งที่มีบางคนห่วงใยพวกเขามากพอ และมาพูดคุยกับพวกเขานานพอที่รู้ว่าพวกเขาเป็นใคร และเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา

ขอให้ฉันได้หนุนใจคุณให้ทำทุกอย่างที่คุณทำได้เพื่อจะช่วยเหลือคนอื่นเถิดนะ ถ้าพวกเขาเพียงแต่ต้องการให้คุณอยู่ข้างๆ ก็หาเวลาทำเช่นนั้นเถิดถามพระเจ้าว่า พระองค์ทรงโปรดให้คุณทำอะไรและพระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานของคุณ เพื่อคุณสามารถทำสิ่งนั้นได้

ฝึกทำความดีในเชิงรุก

คุณเชื่อว่าโลกนี้เต็มไปด้วยความอยุติธรรมหรือไม่? คุณคิดว่าจะมีการลงมือบางอย่างเพื่อแก้ปัญหาเรื่องเด็กอดอยากหรือไม่? ควรมีใครบางคนช่วยเหลือคน 1.1 ล้านคน ที่ไม่มีน้ำสะอาดดื่มหรือไม่? ใครควรอาศัยอยู่ข้างถนนหรืออยู่ที่ใต้สะพานหรือไม่? ควรที่ครอบครัวที่ไปคริสตจักรเดียวกับคุณต้องประสบกับโศกนาฏกรรม และไม่ได้รับโทรศัพท์ถามไถ่จากใครแม้แต่คนเดียวว่าเพราะเหตุใดพวกเขาจึงไม่ได้ไป คริสตจักรมาสัปดาห์แล้ว? ถ้าไฟไหม้คริสตจักรต่างนิกายในเมืองของคุณ เป็นเรื่องที่เหมาะสมแล้วหรือที่คุณจะเพียงแต่อธิษฐานเพื่อและไม่ลงมือช่วยเหลืออะไรเลย? คุณเชื่อว่าจะมีใครบางคนลงมือทำบางอย่างเพื่อจัดการกับความอยุติธรรมหรือไม่? ฉันเชื่อว่าคุณ

ตอบคำถามทั้งหมดได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นฉันจึง มีคำถามสุดท้ายที่จะถามคุณ คุณจะทำอะไร? คุณจะเป็น "ใครบางคน" ซึ่งลงมือทำ สิ่งที่จะต้องทำหรือไม่?

เมื่อฉันถามคุณว่า คุณจะทำอะไร คุณรู้สึกกลัว เพราะว่าคุณนึกสงสัยว่า "การลงมือทำบางสิ่งบางอย่าง" ต้องอาศัยบางอย่างหรือไม่? ฉันเข้าใจความรู้สึกตกใจกลัวนั้นดี และจะเกิดอะไรขึ้นกับฉันล่ะ ถ้าฉันตัดสินใจจริงๆ ที่จะลิ้มตัวเอง และ เริ่มต้นพยายามช่วยเหลือคนอื่นอย่างแท้จริง? ใครจะเป็นคนดูแลฉัน ถ้าฉันไม่ดูแลตัวเอง? พระเจ้าได้ตรัสเอาไว้ว่า พระองค์จะเป็นผู้ดูแลเรา ดังนั้นฉันจึงคิดว่า เราน่าจะมาตรวจสอบดูว่า พระองค์ทรงตั้งพระทัยเช่นนั้นจริงๆ หรือ เพราะเหตุใดเราจึงไม่หยุด "ดูแลตัวเอง" และหันมาดูว่าพระองค์จะทรงทำอะไรเหล่านั้นได้ดีกว่าที่เราทำหรือไม่กันเล่า ถ้าเราดูแลการทำงานของพระองค์ ซึ่งก็คือการช่วยเหลือผู้เจ็บไข้ ฉันเชื่อว่าพระองค์ก็จะทรงดูแลการทำงานของเรา

เพียงแค่มองอยู่นิ่ง

ก่อนที่จะจบนี้ไป ขอให้ฉันได้บอกกับคุณว่า ฉันตระหนักดีว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราทำให้เราอยากจะทำตัวออกจากไปโลกนี้สักระยะหนึ่ง ฉันตระหนักดีว่า การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตเกิดขึ้นได้ และต้องอาศัยเวลาในการปรับตัว และฉันตระหนักดีว่า การสูญเสียหรือจิตใจที่เจ็บช้ำอาจทำให้ผู้คนไม่อยากเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์หรือออกไปสัมผัสผู้คนได้ ฉันเห็นใจและเข้าใจดี และถ้าคุณประสบกับการสูญเสียบางอย่างที่ทำให้คุณรู้สึกสิ้นหวังไปและไม่อยากจะทำอะไรเลยแล้วละก็ ฉันเข้าใจความรู้สึกของคุณดี แต่ก็อยากจะทำให้คุณให้บังคับตัวเองอย่าอยู่นิ่งๆ มารอยากแยกคุณไว้ให้โดดเดี่ยว เพราะว่าคุณจะไม่มีการทำอะไรเลยขณะนี้ได้ด้วยตัวเอง ฉันรู้ว่าอาจจะฟังดูน่าหัวเราะอย่างที่สุดที่จะบอกคุณให้ออกไปช่วยเหลือคนอื่น ๆ แต่ฉันเชื่ออย่างหมดหัวใจว่า การทำอย่างนั้นจะเป็นการปกป้องคุณ อีกทั้งยังจะเป็นคำตอบให้กับปัญหาต่างๆ ในโลกนี้

ขอให้ฉันได้บอกกับคุณอีกครั้งหนึ่งว่า ฉันเชื่อว่าเราต้องการการปฏิบัติความรัก เราทุกคนล้วนได้มีประสบการณ์กับความเห็นแก่ตัว ความเศร้าสลด

การท้อใจ การสงสัยตัวเอง และได้เห็นผลของสิ่งต่างๆ เหล่านี้กันมาแล้ว ให้เรามาตกลงร่วมกันว่าเราจะดำเนินชีวิตในวิถีของพระเจ้า ใฝ่ใจที่จะเป็นพระพรแก่ผู้อื่น (ดู กาลาเทีย 6:10) สวมความรัก (ดู โครินธ์ 3:14) นั่นหมายความว่าให้เราเป็นผู้ที่ตั้งใจลงมือกระทำสิ่งต่างๆ ที่เป็นการหยิบยื่นสัมผัสชีวิตผู้คน จงเฝ้าดูและอธิษฐานขอโอกาสเป็นสายลับของพระเจ้า! พระเยซูทรงลุกขึ้นกระทำสิ่งดีในทุกวัน (ดู กิจการ 10:38) นั่นช่างดูเรียบง่ายเสียเหลือเกิน ฉันสงสัยเหลือเกินว่าเราพลาดเรื่องนี้กันตลอดเวลาได้อย่างไร

เมื่อพระเจ้าทรงแทรกแซง

เวลาซึ่งเป็นที่ยอมรับก็คือขณะนี้ ไม่ใช่พรุ่งนี้
ไม่ใช่เหตุผลโดยสะดวกอื่นใด
เราอาจกระทำงานที่ดีที่สุดให้สำเร็จลงได้ในวันนี้
ไม่ใช่วันหรือปีข้างหน้า
ดัลลัส ฮี ปี ดูบัวส์

ระหว่างการเดินทางไปทำพันธกิจต่างๆ นั้น ฉันพักอยู่ที่โรงแรมอยู่บ่อยๆ และเวลาที่อยู่ในห้อง ฉันก็แขวนป้าย "กรุณายำรบกวน" ไว้ที่ประตูเสมอ ดังนั้นจึงไม่มีใครมารบกวนฉัน การแขวนป้ายแบบนี้ที่หน้าประตูห้องพักที่โรงแรมเป็นเรื่องที่ยอมรับกันได้ แต่การแขวนป้ายแบบนี้กับชีวิตของฉันเป็นเรื่องที่ตรงกันข้าม

คุณเคยสังเกตบ้างไหมว่า พระเจ้าไม่เคยทำสิ่งต่างๆ ตามตารางเวลาของคุณหรือในทางที่สะดวกง่ายดายเลย? เปาโลได้บอกกับทิโมธีว่า ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าและพันธกรแห่งพระกิตติคุณ เขาต้องกระทำหน้าที่ของเขาให้สำเร็จไม่ว่าสิ่งนั้นจะทำได้โดยสะดวกหรือไม่ (ดู ทิโมธี 4:2) ฉันสงสัยว่าทิโมธีจะติดความสะดวกสบายเหมือนกับเราในสมัยนี้หรือไม่ กระนั้นเปาโลก็คิดว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะย้ำเตือนให้เขาเตรียมตัว ให้พร้อมต่อความไม่สะดวกสบายหรือต่อการแทรกแซงขัดจังหวะของพระเจ้า ถ้าทิโมธีจำเป็นต้องได้ยืนถ้อยคำนี้แล้วละก็

ฉันคิดว่าเราก็จำเป็นจะต้องได้ยืนถ้อยคำนี้อยู่บ่อยๆ เช่นเดียวกันเพราะว่าเราอาจจะติดความสะดวกสบายมากกว่าที่โมธีก็เป็นได้ ที่ฉันต้องทำเพื่อจะเตือนให้ตัวเองระลึกว่า ตัวของฉันให้คุณค่ากับความสะดวกสบายมากเพียงไหน ก็แค่ฟังตัวเองบนเวลาที่เครื่องใช้ไม่สอยที่มีอยู่ไม่ทำงานตามปกติ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องล้างจาน เครื่องปรับอากาศ เครื่องเป่าผม เครื่องอบผ้า เครื่องซักผ้า เตาไมโครเวฟ และอื่นๆ อีกมากมายนับไม่ถ้วน

ฉันเฝ้าดูผู้คนในงานสัมมนาในประเทศสหรัฐอเมริกาบนเพราะว่าพวกเขาต้องจอดรถห่างจากสถานที่จัดงานไปสองสามช่วงตึก ในขณะที่ประเทศอินเดียผู้คนต้องเดินเท้าสามวันเพื่อมาเข้าร่วมการสัมมนา ฉันเฝ้าดูผู้คนในประเทศสหรัฐอเมริกา เอาแต่รบกวนคนรอบข้างโดย การลุกไปห้องน้ำบ้าง เอาน้ำดื่มบ้าง หรือไม่ก็รับโทรศัพท์ แต่ที่ประเทศอินเดียผู้คนนั่งอยู่ที่พื้นตลอดทั้งวันโดยไม่ได้นิด แม้แต่จะลุกขึ้นไปไหน ในประเทศของฉันคนจะบนถ้าอะไรร้อนหรือเย็นเกินไป แต่เมื่อฉันไปที่ประเทศอินเดีย คนกลุ่มเดียวที่ฉันได้ยินว่าบนเรื่องอากาศร้อนก็คือบรรดาคนที่ฉันพามาด้วย ซึ่งก็รวมถึงตัวฉันเองด้วย

ฉันเชื่อจริงๆ ว่าเราติดความสะดวกสบาย ฉันไม่ได้กำลังแนะนำว่าให้เราหันหลังให้กับความสะดวกสบายสมัยใหม่ต่างๆ หรือกนะ และฉันก็เข้าใจดีว่าเราต้องการสิ่งที่คุ้นเคย แต่เราก็จำเป็นจะต้องมีความคิดที่ถูกต้องเหมาะสมเกี่ยวกับความสะดวกสบาย ถ้าเรามีมันได้ก็ให้เราขอบพระคุณพระเจ้า (อย่างแท้จริง) แต่ถ้าเราไม่อาจมีได้ นั่นก็ไม่ควรหยุดยั้งเราไม่ให้ทำสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสั่งให้เราทำ

ฉันจำได้ว่าเมื่อหลายปีก่อนสองสามีภรรยาตาบอดอยากจะมาชั้นเรียนวันพุธของเรา ซึ่งจัดที่ศูนย์งานเลี้ยงที่เซนต์หลุยส์ ปกติพวกเขาขึ้นรถเมลล์มา แต่เส้นทางปกติที่ทั้งคู่ใช้ถูกยกเลิกไป ดังนั้นทางเดียวที่พวกเขาจะมาได้ก็คือต้องมีใครไปรับและส่งกลับบ้าน ช่วงเป็นโอกาสที่ดีเสียนี้กระไร! ฉันคิดว่าคนคงต่อแถวยาวเพื่อจะให้ความช่วยเหลือแก่สามีภรรยาคู่นี้ แต่ไม่มีใครเต็มใจทำอย่างนั้น เพราะว่าทั้งคู่อาศัยอยู่ "นอกเส้นทาง"

กล่าวอีกอย่างก็คือ การให้สามีภรรยาคู่นี้โดยสารเป็นเรือไม่สะดวก ฉันจำได้ว่าเราต้องให้ลูกจ้างของเราคนหนึ่งทำหน้าที่นั้น ซึ่งนั่นหมายถึงว่าเราต้องจ่าย

ให้เงินกับคนๆ นั้น ช่างน่าพิศวงเสียจริงๆ ที่เราเต็มอกเต็มใจช่วยเหลือมากขึ้นเลยทีเดียวถ้าหากว่าตัวเราจะได้รับเงินตอบแทนจากการทำเช่นนั้น แต่เราต้องจดจำให้ตัวว่าการรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทั้งปวง เราไม่อาจยอมให้เงินทองกลายมาเป็นตัวกระตุ้นหลักในชีวิตของเราได้ เราทุกคนล้วนจำเป็นต้องมีเงิน แต่เราก็กำเป็นจะต้องทำสิ่งต่างๆ เพื่อคนอื่นเช่นเดียวกัน ความจริงก็คือการกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยความเมตตาอันเป็นเรื่องที่ไม่สะดวก ซึ่งบางครั้งก็เป็นสิ่งที่ติดต่อเราจริงๆ บ่อยครั้งที่โอกาสเช่นนั้นเป็นเวลาทดสอบ ที่พระเจ้าจะทรงตรวจสอบดูว่า เราอุทิศตนเพื่อผู้อื่นหรือไม่ ถ้าคุณเต็มใจที่จะทำสิ่งที่ดีเพื่อผู้อื่นโดยไม่ได้รับเงินทอง หรือชื่อเสียงใดๆ นั่นก็เป็นเครื่องหมายที่ตัวหาหัวใจฝ่ายจิตวิญญาณของคุณอยู่ในสภาพที่ดีอยู่

เมื่อพระเจ้าประสงค์จะตรวจสอบดูว่าชาวอิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์หรือไม่นั้น พระองค์ทรงนำพวกเขาไปตามเส้นทางอันยากลำบากยาวไกลในถิ่นทุรกันดาร (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 8:1-2) บางครั้งพระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งเดียวกันนี้กับเรา เราเต็มใจมากที่จะ "เชื่อฟัง" พระองค์ เมื่อทุกอย่างง่ายตาย และเราได้รับบำเหน็จอย่างรวดเร็ว แต่ในเวลาที่ยากลำบากๆ ไม่สะดวกสบายเมื่อสิ่งต่างๆ ไม่ได้เป็นไปตามแผนการของเรา และในเวลาที่คุณเหมือนกับว่าไม่มีสิ่งใดสำหรับเราเลยแม้แต่หน่อยเลยเล่า? เราเชื่อฟังสักเพียงใดกัน? นี่เป็นคำถามที่เราจำเป็นต้องถามตัวเอง เพราะว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่เราจะเชื่อตรงเกี่ยวกับการอุทิศตัวของเรา เป็นเรื่องง่ายที่เราจะยินยอมอยู่ในคริสตจักรและขับร้องว่า "ข้าพเจ้าขอมอบทุกสิ่ง" แต่เราทำอะไรละ ถ้าการยอมจำนนเป็นมากกว่าบทเพลงที่เราขับร้อง ทั้งยังเป็นข้อเรียกร้องที่เราจำเป็นต้องกระทำจริงๆ?

พระเจ้าข้า นี่ยังไม่ใช่ว่าเวลาที่สะดวกนัก

พระคัมภีร์เล่าเรื่องราวของชายคนหนึ่งที่ไม่ได้ติดตามพระเจ้า เพราะว่าการทำงานเช่นนั้นเป็นเรื่องไม่สะดวก ชายคนนี้มีชื่อว่าเฟลิกซ์ เขาขอร้องให้เปาโลมาเทศนาให้เขาฟัง แต่เมื่อเปาโลเริ่มต้นบอกกับเขาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต

ที่ถูกต้อง ชีวิตที่บริสุทธิ์ การควบคุมความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง เพลิดเพลิน ตื่นตกใจ กลัว เขาบอกให้เปาโลกลับไปพร้อมกับบอกว่าเขาจะไปเยี่ยมท่านเมื่อสะดวกกว่านี้ (ดู กิจการ 24:25) ฉันพบว่าเรื่องนี้น่าขบขันเป็นที่สุด ไม่ใช่เพราะว่าเรื่องนี้ตลก หากเป็นเพราะว่าเรื่องนี้อธิบายให้เห็นว่าตัวเรานั้นเป็นอย่างไร เราไม่รังเกียจที่จะได้ยินว่าพระเจ้าทรงรักเรามาเพียงใด ทั้งไม่รังเกียจที่จะได้ยินถึงแผนการอันประเสริฐที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเรา แต่เมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นดำเนินหรือ ตักเตือนเราในเรื่องใดก็ตาม เราก็มักพยายามบอกกับพระองค์ว่า "ขณะนี้" ไม่ใช่เวลาที่สะดวกนัก ฉันสงสัยว่าพระองค์จะทรงเลือกเวลาที่เรามองว่าเป็น "เวลาสะดวก" บ้างหรือไม่ และฉันก็คิดว่าพระองค์ทรงตั้งพระทัยทำเช่นนั้น!

เมื่อคนอิสราเอลเดินทางไปในถิ่นทุรกันดาร พวกเขามีเสาเมฆนำทางในเวลา กลางวันและเสาไฟนำทางในเวลากลางคืน เมื่อเสาเมฆเคลื่อน พวกเขาก็ต้อง เคลื่อนและเมื่อเสาเมฆหยุดนิ่งอยู่ พวกเขา ก็หยุดพักอยู่ที่นั่น สิ่งที่น่าสนใจก็คือ พวกเขาไม่รู้ถึงแบบแผนหรือแผนการใดๆ ที่จะบอกได้ว่าเสาเมฆจะเคลื่อนเมื่อไร พวกเขาเพียงแต่เคลื่อนเมื่อเสาเมฆเคลื่อน (ดู กันดารวิถี 9:15-23) พระคัมภีร์ กล่าวว่า บางครั้งเสาเมฆเคลื่อนในเวลากลางวัน บางครั้งเสาไฟเคลื่อนในเวลา กลางคืน บางครั้งเสาเมฆก็หยุดพักอยู่กับที่อยู่นาน และบางครั้งก็หยุดอยู่วันเดียว ฉันสงสัยเหลือเกินว่าพวกเขาชวนป้าย "กรุณาอย่ารบกวน" ไว้ที่ประตูทางเข้า เต็นท์ในเวลากลางคืนเพื่อให้ พระเจ้าทรงทราบ bahwa พวกเขาไม่อยากถูกรบกวน บ้างหรือไม่ เมื่อพระเจ้าทรงตัดสิน พระทัยว่าได้เวลาเดินทางพวกเขา ก็เก็บ ข้าวของสัมภาระ และติดตามพระองค์ไป และเมื่อพระองค์ทรงตัดสินพระทัยว่า ได้เวลาที่เราจะเคลื่อนเข้าไปสู่การเดินทางอีกระดับกับพระองค์แล้ว เราก็ไม่ควร จะพูดว่า "นี่ไม่ใช่เวลาที่สะดวกนัก!"

คงจะดีไม่น้อยถ้าหากพระเจ้าจะทรงประทานปฏิทินประจำเดือนที่แสดง ให้เห็นว่าวันไหนบ้างที่เราต้องเคลื่อนย้าย เพื่อเราจะได้เตรียมตัวเตรียมใจได้ถูก ฉันนึกสงสัยว่า เพราะเหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงทำเช่นนั้น นั่นเป็นเพราะว่าพระองค์ ทรงตั้งพระทัยที่จะแทรกแซง ชัดแจ้งหะเราเพื่อจะตรวจสอบดูว่าเราจะตอบสนอง ต่อพระองค์ อย่างไรหรือไม่?

พระเจ้าทรงรู้ดีที่สุด และจังหวะเวลาของพระองค์ก็ถูกต้องแม่นยำเสมอ ข้อเท็จจริงที่ว่าฉันไม่รู้สึกว่าตัวเองพร้อมจะรับมือกับบางสิ่งบางอย่างในชีวิต ไม่ได้หมายความว่าฉันไม่พร้อมจริงๆ พระเจ้าทรงเป็นประธานของคณะกรรมการกำหนดพิจารณา "วิธีการและช่องทาง" วิถีของพระองค์ไม่ใช่วิถีของเรา แต่วิถีของพระองค์นั้นสูงกว่าและดีกว่าวิถีของเรา (ดู อีสยาห์ 55:9)

ทำไมมันจึงไม่ง่ายกว่านี้ล่ะ?

ถ้าพระเจ้าประสงค์ให้เราจะช่วยเหลือผู้คนแล้ว เพราะเหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงกระทำให้น่ายาและถูกเงินเล่า ขอให้นฉันตอบคำถามนั้นด้วยอีกคำถามหนึ่ง พระเยซูได้ทรงเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อจะซื้อเสรีภาพจากความบาปและพันธนาการ ให้กับเราใช่หรือไม่? ฉันนึกสงสัยว่าเพราะเหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงกระทำให้แผนการแห่งความรอดง่ายกว่านี้ เพราะท้ายสุดแล้วพระองค์ทรงสามารถกำหนดแผนการ ได้ก็ได้และเพียงแต่ตรัสว่า "แผนการนี้จะได้ผล" ดูเหมือนว่าในแผนการของพระเจ้านั้น สิ่งใดก็ตามที่มีราคาถูกก็ไม่ควรค่าที่จะมีไว้ กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวเอาไว้ว่า พระองค์จะไม่ทรงมอบสิ่งใดที่ไม่ต้องจ่ายให้แก่พระเจ้า (ดู 2 ซามูเอล 24:24) ฉันได้เรียนรู้ว่า การให้ะยังไม่ใช่การให้ตราบใดที่ฉันยังไม่รู้สึกถึงมัน การให้เสื้อผ้าเก่า และของใช้ภายในบ้านที่ฉันไม่ใช่แล้วอาจจะเป็นสิ่งที่ดี แต่มันก็ไม่เท่าเทียมกับการให้ที่แท้จริง การให้ที่แท้จริงเกิดขึ้นเมื่อฉันให้ของบางสิ่งที่คุณอยากเก็บเอาไว้แก่บางคน ฉันแน่ใจว่าคุณมีเวลาทดสอบ เช่นนั้นที่พระเจ้าทรงสั่งให้คุณยกของที่ชื่นชอบให้กับคนอื่น พระองค์ได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพราะทรงรักเรา ดังนั้นความรักจะเป็นเหตุให้เรากระทำการสิ่งใดเล่า? เราจะยอมไม่สะดวกสบาย อย่างน้อยที่สุดเป็นครั้งคราว เพื่อช่วยเหลือคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลือได้หรือไม่?

เมื่อเร็วๆ นี้ ฉันได้เห็นเรื่องราวทางโทรทัศน์เรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องราวของคู่รักหนุ่มสาวคู่หนึ่ง ทั้งคู่รักกันมากเหลือเกินและกำลังจะแต่งงานกันเร็วๆ นี้ แต่ช่างน่าเศร้าหนักที่หญิงสาวได้รับประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์และตกอยู่ในสภาพโคม่า

นานหลายเดือน ชายที่เธอกำลังจะเข้าพิธีแต่งงานด้วยอยู่เฝ้าข้างๆ เธอ วันแล้ววันเล่าจนในที่สุดเธอก็ตื่นขึ้นมา แต่สมองของเธอได้รับความเสียหาย ส่งผลให้ตัวของเธอตกอยู่ในสภาพพิการ และไม่อาจทำหลายสิ่งหลายอย่างได้ด้วยตัวเอง ชายหนุ่มคนนี้ ไม่แม้แต่จะคิดยกเลิกพิธีแต่งงาน หญิงสาวคนนี้เข้าพิธีแต่งงานในสภาพที่ต้องนั่งเก้าอี้เข็น เธอไม่อาจพูดจาได้ชัดถ้อยชัดคำนัก เนื่องจากอาการบาดเจ็บที่เป็นอยู่ แต่เห็นได้ชัดว่าเธอมีความสุขอย่างที่สุดตลอดชีวิตของชายหนุ่มคนนี้ เขาเฝ้าดูแลหญิงสาว ทั้งคู่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขด้วยกัน ด้วยความช่วยเหลือและการหนุนนำใจจากฝ่ายชาย หญิงสาวคนนี้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกพิเศษ สำหรับผู้พิการและสามารถประสบความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยมในหลายๆ สิ่ง

มันคงเป็นเรื่องง่ายและเข้าใจได้สำหรับเราส่วนใหญ่ ถ้าชายหนุ่มคนนี้ผละออกไปจากเธอ เพราะในท้ายที่สุดแล้ว การอยู่ร่วมกับหญิงสาวผู้นี้ก็หมายถึงว่า เขาจะต้องพบกับความไม่สะดวกสบายและต้องเสียสละอยู่ทุกๆ วัน อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้เดินจากไปเหมือนกับที่หลายๆ คนทำในเวลาที่เขาเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ไม่สะดวกสบายสำหรับพวกเขา ชายหนุ่มคนนี้กลับยืนหยัด และเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าตัวของเขาได้สัมผัสกับความชื่นชมยินดีในชีวิตมากกว่าเราส่วนใหญ่เสียอีก

ถ้าคุณเป็นเหมือนกับฉันแล้วละก็ คุณก็คงจะมีความสุขที่ได้อ่านเรื่องราวของผู้คนที่เสียสละอย่างใหญ่หลวงเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่น แต่ฉันสงสัยว่าพระเจ้าประสงค์ให้คุณและฉันทำมากกว่าการอ่านเรื่องราวของคนเหล่านั้น บางทีพระองค์ประสงค์ให้คุณได้มีเรื่องราวของตัวเอง

ไม่สะดวกเพื่อให้คนอื่นได้สบาย

พระเจ้าจะทรงเข้าแทรกแซงคนๆ หนึ่งและสั่งให้เขาหรือเธอทำบางสิ่งที่ไม่สะดวก เพื่อช่วยคนอื่นคนหนึ่งได้มีชีวิตที่สะดวกสบายขึ้น เราต้องเข้าใจวิถีของพระเจ้า หากไม่แล้วเราก็จะต่อต้านสิ่งที่เราควรจะได้รับเอาไว้ด้วยความเต็มใจ ความจริงอันเรียบง่ายก็คือ เราต้องหยิบบั้น เราจึงจะมีความสุข และการให้จะไม่ใช่การให้ที่แท้จริง ถ้าเราไม่รู้ลึกถึงการเสียสละเนื่องจากการให้นั้น

เปโตร อันดรูว์ ยากอบ ยอห์น และสาวกคนอื่นๆ ได้รับการยกย่องอย่างยิ่งใหญ่ พวกเขาถูกเลือกให้เป็นสาวกสิบสองคนที่จะได้เรียนรู้จากพระเยซู และนำเอาพระกิตติคุณไปสู่โลกนี้ พวกเขาทุกคนล้วนแต่มีฐานะอยู่เมื่อพระเยซูทรงเรียกพวกเขา พวกเขามีชีวิตครอบครัว ภารกิจการทำงานที่ต้องดูแล แต่แล้วโดยปราศจากสัญญาณเตือนใดๆ ทั้งสิ้น พระเยซูทรงเสด็จมาและตรัสว่า "จงตามเรามา" พระคัมภีร์กล่าวว่า เปโตรกับอันดรูว์กำลังเหวี่ยงแหลงทะเลอยู่เมื่อพระเยซูทรงเรียกพวกเขา และพวกเขาก็ทิ้งแหและติดตามพระองค์ไป (ดู มัทธิว 4:18-21) เมื่อพูดถึงการแทรกแซง พระองค์มิได้ทรงบอกแก่พวกเขาว่า พวกเขาอธิษฐานในเรื่องนี้ พิจารณาเรื่องนี้ หรือกลับบ้านไปคุยเรื่องนี้กับภรรยากับลูกๆ ได้ พระองค์เพียงแต่ตรัสว่า "จงตามเรามา"

พวกเขาไม่ได้ถามว่า จะต้องจากไปนานแค่ไหน หรือค่าจ้างที่ได้รับจะเป็นอย่างไร พวกเขาไม่ได้ถามถึงเรื่องผลตอบแทนเวลาชดเชยสำหรับการเดินทางหรือโรงแรมแบบไหนที่จะไปพัก พวกเขาไม่ได้ถามกระทั่งว่าตำแหน่งหน้าที่ของพวกเขาคืออะไร พวกเขาเพียงแต่ละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ไป แม้แต่เมื่อฉันอ่านพระธรรมตอนนี้ในเวลานี้ ฉันก็ต้องยอมรับว่าเป็นเรื่องที่เคร่งครัดจริงจังมากทีเดียว แต่บางทีก็อาจจะเป็นไปได้ว่า ยิ่งโอกาสที่ผ่านเข้ามามีใหญ่เพียงใดก็ต้องอาศัยการเสียสละที่ยิ่งใหญ่เพียงนั้นด้วยเช่นกัน

ฉันจำได้ดีถึงครั้งหนึ่งที่ดินบนถึงสิ่งต่างๆ ที่ดูเหมือนว่าพระเจ้าจะทรงเรียกร้องจากฉัน เพราะว่าฉันรู้สึกว่พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกร้องคนอื่นๆ อย่างนั้นบ้างเลย พระองค์ก็เพียงแต่ตรัสว่า "จอยซ์ เจ้าขอเราหลายอย่าง เจ้าต้องการมันหรือไม่?" ฉันได้ขอพระเจ้าที่ตัวของฉันจะสามารถช่วยเหลือผู้คนทั่วโลก และฉันก็กำลังเรียนรู้อยู่ในขณะนั้นว่า สิทธิพิเศษของการทำเช่นนั้นมันจะไม่สะดวกสบายอยู่บ่อยๆ

เป็นไปได้ที่เราจะเก็บเกี่ยวโดยไม่หว่านเมล็ดเสียก่อน กษัตริย์โซโลมอนได้ตรัสเอาไว้ว่า ถ้าเราขอให้สถานการณ์ทุกอย่างเป็นไปดั่งใจก่อนที่เราจะหว่านเราก็คงไม่มีวันได้เก็บเกี่ยวเลย (ดู ปัญญาจารย์ 11:4) กล่าวอีกอย่างก็คือ เราต้องหยิбыื่นและเชื่อฟังพระเจ้าในเวลาที่มันสะดวกและต้องลงมือทำด้วยราคาที่แสนแพง บางทีชายทั้งสิบสองถูกเลือกก็เพราะว่าพวกเขาเต็มใจทำในสิ่งที่คนอื่นๆ ไม่เต็มใจ

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงว่าพระเยซูทรงเลือกผู้ที่ได้ปฏิเสธจะตามพระองค์ไป แต่บางทีพระองค์ก็อาจจะได้เลือกคนอื่นๆ เหล่านั้น บางทีพระองค์ได้พูดกับคนเป็นจำนวนนับพันเพียงเพื่อให้ได้คนสิบสองคน อย่างน้อยที่สุดฉันก็คิดว่านั้นคือสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในทุกวันนี้ คนที่เต็มใจจะเสียสละ เต็มใจจะไม่สะดวกและยอมให้แผนการของพวกเขากลับมาถูกแทรกแซงนั้นมีเพียงไม่กี่คน หลายคน ร้องเพลงถึงความรักของพวกเขามีต่อพระเยซู นั่นเป็นสิ่งที่ดี แต่เราต้องจดจำให้ดีว่าถึงแม้ว่าการร้องเพลงจะเป็นเรื่องสนุก แต่มันไม่ต้องการการเสียสละ ความรักที่แท้จริงต้องการการเสียสละ

ฉันเชื่อไม่มีความรักที่แท้จริงปรากฏให้เห็นอยู่ในโลกนี้นักเพราะว่าความรักนั้นต้องอาศัยความพยายามและต้องลงทุนด้วยบางสิ่งเสมอ เราจำเป็นต้องจดจำความจริงนี้เอาไว้ ถ้าเราตั้งใจอย่างแข็งขันว่าจะมีส่วนในการปฏิรูปความรักเป็นเรื่องฉลาดที่เราจะนับต้นทุนในการลงมือกระทำสิ่งต่างๆ เสียให้ครบก่อนที่จะผูกมัดตัวเองเข้ากับข้อผูกพัน มิฉะนั้นแล้วเราก็จะไม่สำเร็จในสิ่งที่ได้เริ่มต้นเอาไว้

เมื่อพระเจ้าเข้าแทรกแซง

ยิ่งฉันศึกษาเรื่องราวของชายหญิงในพระคัมภีร์ซึ่งเราถือว่าเป็นบุคคลที่ "ยิ่งใหญ่" มากเท่าใด ฉันก็ยิ่งเห็นถึงการเสียสละอันใหญ่หลวงของพวกเขามากขึ้นเท่านั้นสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่งให้พวกเขากระทำ ไม่มีสิ่งใดที่สะดวกสบายเลย

อับราฮัมต้องละทิ้งประเทศบ้านเกิดเมืองนอน ญาติพี่น้อง บ้านเรือน และไปยังสถานที่ที่พระเจ้าไม่ได้ทรงบอกให้เขารู้จนกว่าเขาจะถึงที่นั่น บางทีท่านอาจจะคิดว่าตัวท่านนั้นจะได้ลงเอยด้วยการเป็นกษัตริย์อยู่ในราชวัง แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ท่านต้องรอนแรมจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง อาศัยอยู่ในเต็นท์ชั่วคราว ท่านได้จบการเดินทางที่ประเทศอียิปต์ ดินแดนแห่งการกดขี่ (ทุกขทรมาน เศร้าใจ) ท่ามกลางความทຸກกันดาร (ปฐมกาล 12:10) ถึงแม้ว่าการเสียสละนั้นจะใหญ่หลวงนัก แต่อับราฮัมก็ได้รับสิทธิพิเศษ ในการเป็นผู้ที่พระเจ้า ได้ทรงกระทำพันธสัญญาด้วย

และทุกผู้ทุกคนในโลกนี้ ก็มีโอกาสได้รับการอวยพร จากพระเจ้าโดยผ่านทางตัวท่าน (ดู ปฐมกาล 22:18) ว้าว!

โยเซฟได้ช่วยคนทั้งชาติให้รอดพ้นจากความอดอยาก แต่นั่นก็เกิดขึ้นภายหลังจากที่พระองค์ได้ทรงขับไล่เขาออกจากบ้านอันแสนสุขสบายที่ซึ่งตัวเขาเองนั้นเป็นลูกคนโปรดของพ่อ และทรงนำเขาให้ไปอยู่ในที่ๆ ไม่สะดวกสบายอยู่นานหลายปี พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นเพื่อจะทรงวางโยเซฟให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง ในเวลาที่ถูกต้อง แต่กว่าที่ตัวโยเซฟเองจะรู้ถึงข้อนี้ก็เมื่อทุกอย่างได้ผ่านพ้นไปเรียบร้อยแล้ว เรามักไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเราจึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่เรากำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ และก็มีมักจะกล่าวว่า "พระเจ้าข้า ลูกกำลังทำอะไรอยู่ที่นั่นหรือ?" ฉันรู้ว่า ฉันพูดอย่างนั้นกับพระเจ้าอยู่หลายๆ ครั้ง และถึงแม้ว่าพระองค์จะมีได้ทรงตอบฉัน ในเวลานั้น ตอนนั้นฉันก็สามารถมองย้อนกลับไปได้และตระหนักได้ว่า สิ่งต่างๆ ที่ฉันได้ผ่านพบนั้นได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของตัวฉันในวันนี้

เอลเธอร์ได้ช่วยคนยิวให้รอดพ้นจากความพินาศ แต่แน่นอนทีเดียวว่าพระเจ้าได้ทรงแทรกแซงเธอจากแผนการที่เธอได้วางแผนเอาไว้ เอลเธอร์เป็นหญิงสาว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอมีแผนการสารพัดสำหรับอนาคตข้างหน้า แต่แล้วจู่ๆ โดยไม่ได้มีการเตือนให้ทราบล่วงหน้า เธอก็ถูกเรียกตัวเข้าไปยังฮาเร็มของกษัตริย์และได้รับความโปรดปรานจากพระองค์ เพื่อที่ตัวเธอหนึ่งจะได้เปิดโปงแผนการของฮามานผู้ชั่วร้ายซึ่งตั้งใจจะสังหารชาวยิวเสียทั้งหมด

เอลเธอร์ถูกขอร้องให้ทำสิ่งที่ตัวเธอเองหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่งกว่าจะนำตัวเธอให้ไปพบกับจุดจบ แต่ลูกของเธอได้กล่าวเอาไว้อย่างหลักแหลมว่า "เพราะถ้าเธอเจียบบอยู่ในเวลานี้ ความช่วยเหลือและการช่วยกู้จะมาถึงพวกยิวจากที่อื่น แต่เธอและครัวเรือนบิดาของเธอจะพินาศ ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็เป็นได้นะ ใครจะรู้" (เอลเธอร์ 4:14)

ถ้าเธอไม่เสียสละพระเจ้าก็คงจะทรงใช้ผู้อื่นแทน แต่การช่วยประชาชาติของเธอ เป็นแผนการที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้สำหรับเธอ นี่เป็นวัตถุประสงค์ในชีวิตของเธอ อย่าปล่อยให้ตัวเองต้องพลาดไปจากวัตถุประสงค์ ในชีวิตของคุณไปเพราะการไม่ยอมให้พระเจ้าเข้ามาแทรกแซงแผนการของคุณเลย

เราสามารถไล่ดูรายชื่อบุคคลที่เชื่อฟังพระเจ้าและกระทำการเสียสละเพื่อพระองค์ต่อไปได้อีก พระคัมภีร์เรียกบุคคลเหล่านี้ว่าเป็นผู้ที่ "แผ่นดินโลกไม่สมกับคนเช่นนั้น" (ฮีบรู 11:38)

บุคคลที่เราได้อ่านเรื่องราวของเขานั้นเป็นคนที่ได้รับความไม่สะดวกเพื่อคนอื่นจะมีชีวิตที่สุขสบายขึ้น พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราจะได้ชีวิตและมีชีวิตที่บริบูรณ์ เหล่าทหารเสียชีวิตเพื่อให้บรรดาประชากรชาวสวรรค์ได้อยู่บ้านอย่างปลอดภัย คุณพ่อทุกคนออกไปทำงานเพื่อครอบครัวจะได้มีชีวิตที่ดี บรรดาคุณแม่ทั้งหลายต้องผ่านความเจ็บปวดจากการคลอด เพื่อนำชีวิตน้อยๆ เข้ามาสู่โลก เห็นได้ชัดเจนทีเดียวว่าต้องมีใครบางคนที่ยอมประสพกับความเจ็บปวดหรือความไม่สะดวกสบายเพื่อให้คนอื่นได้รับสิ่งที่ดีอยู่เสมอ

บทนี้มีความสำคัญมาก เพราะถ้าการเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูปความรักเป็นเพียงแต่ความคิดที่ทำให้คุณรู้สึกดี คุณก็จะเปลี่ยนความคิดที่จะเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องนี้ทันทีที่ตระหนักได้ว่า เพื่อจะดำเนินชีวิตอยู่ในความรักนั้น คุณต้องทำบางสิ่งที่คุณไม่ชอบทำ คุณอาจจะต้องทนกับบางคนที่คุณอยากจะหนีไปไกลๆ เพราะว่าความรักอดทนต่อข้อบกพร่อง และความอ่อนแอของผู้อื่น คุณอาจต้องอยู่ในที่ที่ไม่สนุกสนาน เพียงเพราะว่าคุณเป็นแสงสว่างอันเดียวในความมืด คุณอาจต้องออกจากที่ๆ คุณอยู่ เพราะว่าสิ่งรอบตัวล่อลวงให้คุณกระทำความบาป อันที่จริงแล้ว อับราฮัมอาศัยอยู่ท่ามกลางบรรดาคนที่มีสสารรูปเคารพซึ่งก็รวมถึงญาติพี่น้องของเขาด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจว่าพระเจ้าทรงสั่งเขาให้ละทิ้งบ้านเกิดและผู้คนของเขาเสีย บางครั้งพระเจ้าก็ทรงแยกเราออกจากสิ่งที่เราคุ้นเคยเพื่อจะทรงสำแดงให้เราได้เห็นว่าสิ่งใดกันที่พระองค์ประสงค์จะให้เราได้เห็น

ถ้าคุณยอมรับเอาความไม่สะดวก หรือการแทรกแซงจากพระเจ้าได้แล้ว พระองค์ก็สามารถใช้ชีวิตของคุณเพื่อ นำความเปลี่ยนแปลงมาสู่โลกนี้ได้ แต่ถ้าหากคุณยังคงติดอยู่กับความสะดวกสบายส่วนตัว พระเจ้าก็จะทรงผ่านคุณไป และไปหาคนที่อดทนต่อความไม่สะดวกไม่สบายในชีวิตได้มากกว่า

ถ้าคุณยอมรับเอาความไม่สะดวก หรือการแทรกแซงจากพระเจ้าได้แล้ว พระองค์ก็สามารถใช้ชีวิตของคุณได้

โลโดมกับโกโมราห์

คุณอาจจะเคยได้ยินถึงเมืองโลโดมกับเมืองโกโมราห์ ตลอดจนความชั่วช้า
สาปแช่งที่ดำเนินไปในทั้งสองเมือง แต่สิ่งใดกันที่ผู้คนในเมืองดังกล่าวได้กระทำ
ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าเป็นที่สุด? เรามักมีความคิดว่า
ความวิตถารทางเพศของพวกเขากระทำให้ความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า
หมดลงและเป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำลายล้างพวกเขา แต่อันที่จริงแล้วต้นเหตุ
ที่ทำให้พระองค์ทรงต่อต้านพวกเขาเป็นคนละสถานการณ์กัน ฉันรู้สึกตกตลึง
เมื่อได้เห็นความจริงที่อยู่เบื้องหลังการทำลายล้างนี้ ฉันค้นพบความจริงข้อนี้ขณะที่
กำลังค้นหาข้อพระธรรมเกี่ยวกับความจำเป็นที่เราจะต้องเลี้ยงดูบรรดาผู้ยากไร้
"ดูเถิด นี่แหละเป็นความชั่วของโลโดมน้องสาวของเจ้า คือตัวเขาและลูกสาวของ
เขามีความจองหอง มีอาหารเหลือรับประทานและมีความสบายเกินไม่ช่วยเหลือ
คนยากจนและคนขัดสน เขาเยื่อหยิ่งและกระทำสิ่งลามกต่อหน้าเรา เพราะฉะนั้น
เมื่อเราเห็นแล้ว เราจึงขจัดเขาเสีย" (เอเสเคียล 16:49-50)

ปัญหาของเมืองโลโดมกับเมืองโกโมราห์ก็คือพวกเขามีมากเกินไป และ
ไม่แบ่งปันสิ่งเหล่านั้นกับคนที่ยากไร้ขัดสน พวกเขาเฉื่อยชา ใช้ชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อ
ฟุ่มเฟือย ซึ่งนำไปสู่การกระทำอันน่ารังเกียจต่างๆ เราเห็นได้อย่างชัดเจนจาก
เรื่องนี้ว่า ความเฉื่อยชาและการสะดวกสบายมากเกินไปไม่ดีสำหรับเรา และอาจ
นำไปสู่ปัญหาหนักกว่าเดิมได้ การไม่แบ่งปันสิ่งที่เรามีอยู่ให้กับคนที่มีย่อยกว่านั้น
เป็นสิ่งที่ไม่ดี และมักเป็นอันตราย เพราะว่าการใช้ชีวิตแบบเห็นแก่ตัวนั้นเปิดประตู
ให้กับมารได้คืบหน้า สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่ไม่ดีสำหรับเราเท่านั้น มันยังเป็นสิ่งที่
ไม่เป็นที่พอพระทัยสำหรับพระเจ้าอีกด้วย พระองค์ทรงคาดหวังให้เราเป็นช่องทาง
ให้พระองค์ได้ทรงเคลื่อนไหว ไม่ใช่เป็นที่เก็บกักที่กั้นตนทุกอย่างเอาไว้สำหรับตัว
ของเราเอง

เราเห็นคุณค่าของความสะดวกสบายๆ ต่างที่มีอยู่ แต่ฉันคิดว่าด้วยวิธีการ
บางอย่าง มารก็ใช้ความสะดวกสบายบนทอนเรา เมื่อเราเต็มใจจะพบความ
ไม่สะดวกสบายเพื่อเชื่อฟังพระเจ้า หรือเพื่อช่วยเหลือคนที่ต้องการความช่วยเหลือ

เรากลายเป็นคนที่ติดความสะดวกสบายไปเสียแล้ว และเราก็จำเป็นจะต้องระมัดระวังตัวเองให้ดี ฉันชอบของดีๆ ชอบสิ่งทีสะดวกสบายต่างๆ เช่นเดียวกับคนส่วนใหญ่ แต่ฉันพยายามที่จะไม่ออกปากบ่นเวลาที่ไม่มีข้าวของที่ตัวเองอยากได้ ฉันตระหนักได้เช่นกันว่าความไม่สะดวกสบายเกือบจะเป็นส่วนหนึ่งของการช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ และฉันก็รู้ว่าพระเจ้าทรงเรียกฉันให้ช่วยเหลือผู้อื่นและประสงค์ให้ฉันทำเช่นนั้นด้วยท่าทีที่ดี

ฉันไม่ชอบถูกขัดจังหวะขณะที่กำลังเขียนหนังสือ มันเป็นเรื่องไม่สะดวกเวลาที่ถูกขัดจังหวะ เพราะว่าฉันต้องพยายามผลักดันตัวเองให้กลับไปทำงานได้อย่างสิ้นไหล เหมือนเมื่อก่อนหน้าให้ได้ เมื่อสักครู่นี้ฉันเองถูกทดสอบ โทรศัพท์ของฉันดังขึ้นและฉันก็เห็นว่ามันเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องการให้ฉันฟังเธอพูดถึงชีวิตสมรสอันลุ่มๆ ดอนๆ อยู่พักใหญ่ๆ ฉันไม่ได้อยากหยุดเขียนเลย แต่ก็รู้สึกที่ตัวฉันเองควรจะทำอย่างนั้น เพราะผู้หญิงคนนี้เป็นที่รู้จักและไม่มีใครที่เธอจะไว้วางใจพูดด้วยได้ การที่คนๆ หนึ่งเป็นที่รู้จักนั้นไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่เดียวดาย เธอรู้สึกเดียวดาย มีปัญหา และตัวของเธอนั้นเป็นที่รู้จักดีในระดับนานาชาติ พระเจ้าประสงค์จะให้ฉันหยุดเขียนเกี่ยวกับความรักเพื่อจะลงมือกระทำจริง! ลองจินตนาการ ดูเถิด...พระเจ้าประสงค์ให้เราลงมือกระทำในสิ่งที่เราบอกว่าเราเชื่อ

บทที่

5

ความรักจักพบหนทาง

ความล้มเหลวจะมีอาจเอาชนะข้าพเจ้าลงได้
ถ้าหากความมุ่งมั่นของข้าพเจ้านั้นเข้มแข็งพอ
ฮ็อก แมนดิโน

ความปรารถนาเป็นแรงกระตุ้นที่ทรงพลัง ในที่สุดฉันก็ได้พบกับความจริงว่า ถ้าฉันอยากจะทำบางสิ่งบางอย่างจริงๆ แล้วละก็ ฉันก็จะพบวิธีที่จะทำสิ่งนั้นจนได้ ผู้คนถามฉันอยู่บ่อยๆ ว่า ฉันทำทุกๆ อย่างที่ทำอยู่นี้ได้อย่างไรกัน ฉันก็เพียงแต่ตอบว่า "เพราะว่าฉันอยากทำ" ฉันระลึกว่าพระเจ้าทรงโปรดประทานพระคุณและใส่ความปรารถนาไว้ในหัวใจของฉัน แต่ข้อเท็จจริงก็คือ ฉันอยากจะทำสิ่งนั้นๆ และนั่นก็ผลักดันให้ฉันลงมือทำ ฉันอยากจะทำสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ให้ฉันทำ นั่นคือฉันอยากจะช่วยเหลือผู้คน และฉันอยากจะทำบุญเป่าหมายชีวิตของฉัน หรือดังที่ท่านอัครทูตเปาโลได้กล่าวเอาไว้ว่า "ข้าพเจ้าต้องการจะเสร็จการแข่งขัน"

คุณอาจจะถามว่า "แล้วถ้าหากฉันไม่มีความปรารถนาล่ะ?" เห็นได้ชัดว่าคุณมีความปรารถนาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า มิฉะนั้นแล้วคุณก็ควางหนังสือเล่มนี้ลงหลังจากที่ได้อ่านจบบทที่หนึ่งไปแล้ว ถ้าคุณมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ คุณก็จะมีความปรารถนาที่จะทำสิ่งที่ดี เพราะว่า

พระองค์ได้ทรงประทานพระทัยของพระองค์และพระวิญญาณให้แก่คุณ พระธรรมเอเสเคียล บทที่ 11 ข้อที่ 19 สัญญาดังนี้ "เราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเขา เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และให้ใจเนื้อแก่เขา" เราอาจจะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เฉื่อยชา หรือเห็นแก่ตัว และจำเ็นจะต้องจัดการสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นครั้งคราว แต่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยที่คุณในฐานะผู้เชื่อจะมีพระทัยของพระเจ้าแล้วจะไม่อยากเชื่อฟังพระองค์และช่วยเหลือผู้คน

ฉันคิดว่าคำถามก็คือ คุณอยากได้มันมากแค่ไหน? คุณอยากจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้ามากกว่าทำตามใจตัวเองหรือไม่? คุณอยากได้มันมากพอที่จะสละสิ่งอื่นๆ เพื่อให้ได้มันมาหรือไม่?

ไม่นานมานี้ มีชายหนุ่มคนหนึ่งเล่าให้ฉันว่าเขาไม่มีความสุขเอาเสียเลย เขาบอกฉันว่าเขารู้ว่าพระเจ้าทรงเรียกเขาให้ก้าวขึ้นไปสู่ตำแหน่งที่สูงกว่าเดิม แต่เขาไม่เต็มใจจะสละบางสิ่งที่เป็น ฉันรู้สึกเสียใจไปกับเขา เพราะว่าฉันไม่อยากให้เขาพลาดความชื่นชมยินดีที่รออยู่เบื้องหลังการเสียสละ ฉันหวังว่าเขาจะเปลี่ยนใจ

ถ้าเราอยากจะทำอะไรสักอย่างจริงๆ แล้วละก็ เราจะหาวิธีพบจนได้ ถ้าเราไม่ยอมรับความจริงข้อนี้ เราก็จะใช้ชีวิตไปกับข้ออ้างสารพัดว่าเพราะเหตุใดเราจึงไม่อาจทำสิ่งต่างๆ ได้ ข้ออ้างเป็นอันตรายมาก และฉันเชื่อมั่นเป็นเหตุผลหลักประการหนึ่งที่ทำให้เราไม่ศึบหน้าอย่างที่เราปรารถนา บางที่คุณอยากจะออกกำลังกาย แต่คุณก็มีข้ออ้างว่าเพราะเหตุใดคุณจึงออกกำลังกายไม่ได้ บางที่คุณอาจจะอยากใช้เวลากับครอบครัวมากขึ้น แต่คุณมีข้ออ้างว่าเพราะเหตุใด คุณจึงทำไม่ได้ คุณอาจจะระลึกได้ว่าคุณจำเ็นจะต้องช่วยเหลือคนอื่นมากขึ้น และคุณก็อาจจะอยากทำสิ่งนี้ แต่ก็มีเหตุผล (ข้ออ้าง) เสมอว่าเพราะเหตุใดคุณจึงไม่ได้ลงมือทำจริงๆ มารเป็นผู้ที่คอยใส่ข้ออ้างให้เรา เราจะติดอยู่กับการใช้ชีวิตที่ไร้ความชื่นชมยินดีและไม่เกิดผล จนกว่าเราตระหนักได้ว่า ข้ออ้างเหล่านั้นเอง ที่ปล้นเอาสิ่งดีไปจากเราและทำให้เราไม่เชื่อฟังพระเจ้า

เพื่อนบ้านที่ดี

พระเยซูได้ตรัสเอาไว้ว่า "จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" (ลูกา 10:27) พระองค์ยังได้ตรัสกับชาวนักกฎหมายที่พระองค์ได้ทรงสนทนาด้วยต่อไปว่า ถ้าหากเขาทำเช่นนั้นเขาจะมีชีวิต ซึ่งหมายถึงว่าเขาจะมีความสุขกับชีวิตที่กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว เต็มไปด้วยพลังชีวิตที่ได้รับการอวยพรไม่รู้จักจบสิ้นในแผ่นดินของพระเจ้า ชายคนนี้จะจึงกล่าวว่า "ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?" ด้วยต้องการจะกระทำตนให้เป็นผู้ที่ปราศจากข้อตำหนิใดๆ เขาอยากจะมีชีวิตที่ใครกันที่เขาควรจะแสดงความรัก และพระเยซูทรงตอบสนองโดยทรงเล่าเรื่องราวหนึ่งให้เขาฟัง

ชายคนหนึ่งถูกหมีโจรเข้าทำร้ายขณะที่กำลังเดินทางอยู่ พวกโจรแย่งชิงข้าวของของเขาไปพร้อมกับทุบตีเขาแล้วทิ้งเขาไว้เจียนตายที่ข้างถนน นักบวช (คนเคร่งศาสนา) เดินผ่านมาและเห็นคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลือก็เดินหลบไปที่อีกฟากหนึ่งของถนน ฉันไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่อีกฟากหนึ่งของถนนอยู่แล้ว หรือว่าเขาเดินข้ามฟากไปเพื่อว่าชายที่บาดเจ็บจะได้ไม่เห็นเขาและร้องขอความช่วยเหลือ แต่เขาได้ตรวจสอบให้แน่ใจแล้วว่าเขาไม่ต้องเดินเข้าไปหาชายที่ได้รับบาดเจ็บ หลังจากนั้นคนเลวี ซึ่งก็เป็นคนเคร่งศาสนาเช่นกันก็เดินผ่านมา และเดินอยู่ที่อีกฟากหนึ่งของถนนเช่นกัน บางทีชายเคร่งศาสนาทั้งคู่กำลังรีบไปที่คริสตจักรและไม่มีเวลาทำในสิ่งที่คริสตจักรน่าจะได้อสอนพวกเขาให้ลงมือกระทำ คนเคร่งศาสนามักตอบสนองต่อความต้องการความช่วยเหลือด้วยถ้อยคำทางศาสนา แต่ไม่หยิบยื่นความช่วยเหลือจริงๆ จังๆ ฉันเชื่อว่านี่เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดปัญหาหนึ่งของความเป็นคริสตชนที่เรามีอยู่ในทุกวันนี้ เราภาคภูมิใจในสิ่งที่เรา "รู้" แต่ไม่ได้ลงมือทำอะไรมากนักกับความรู้ที่มีอยู่ เราพูดมากแต่ไม่ได้แสดงให้เห็นในสิ่งที่พวกเขาต้องการจะเห็นอยู่ตลอดเวลา นั่นคือการแสดงความรักด้วยการกระทำ

หลังจากที่ชายเคร่งศาสนาสองคนผ่านชายที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างที่สุดไป ชายชาวสะมาเรีย ซึ่งไม่ได้เป็นคนเคร่งศาสนาเดินทางมา เมื่อเขาลังเกตเห็นชายที่ต้องการความช่วยเหลือ เขารู้สึกเมตตาสงสาร เขาเข้าไปหาชายคนนั้นและทำแผลให้ หลังจากนั้นเขาให้ชายที่ได้รับบาดเจ็บขึ้นนั่งบนหลังม้า และพาไปที่โรงแรมพร้อมกับจ่ายค่าจ้างสองวันให้กับเจ้าของโรงแรมพร้อมกับกำชับให้เขาดูแลชายคนนี้นะจนกว่าเขาจะกลับมาและจะจ่ายค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม หลังจากนั้นให้ จากนั้นพระเยซูก็ทรงถามนักกฎหมายว่าคนไหนในชายสามคนนี้ที่พิสูจนตัวเองว่าเป็นเพื่อนบ้าน (ดู ลูกา 10:27-37)

หลายแง่มุมของเรื่องนี้เรียกความสนใจของฉัน ประการแรก อย่างที่ฉันได้กล่าวไปแล้วว่าคนเคร่งศาสนาไม่ได้ทำอะไร เราต้องปฏิเสธที่จะไม่ลงมือทำอะไรเลยสักอย่าง! แม้ว่าสิ่งที่เราทำจะเล็กน้อย แต่เราก็ต้องหาหนทางทำบางสิ่งเพื่อจะตอบสนองต่อความต้องการความช่วยเหลือที่พระเจ้าทรงกระทำให้เราตระหนักถึงนั้น ฉันยอมรับว่ามีบางเวลาที่เรทำได้แค่อธิษฐานเท่านั้นหรืออาจจะเป็นการพูดให้กำลังใจ แต่เราก็ควรจะร้อนรนมากพอที่จะหาหนทางที่จะช่วยเหลืออย่างน้อยที่สุด เราควรจะนึกถึงเรื่องนี้ และไม่ทีกักเองง่ายๆ ว่าเราทำอะไรไม่ได้เลย หรือที่แย่กว่านั้นก็คือหาข้ออ้างที่จะไม่ทำอะไรเพียงเพราะว่าเราไม่ถูกกวนใจ

สิ่งต่อไปในเรื่องนี้ที่กระทบใจฉันก็คือ ชาวสะมาเรียยอมเป็นธุระช่วยเหลือชายที่ได้รับบาดเจ็บ ฉันจินตนาการว่า นั่นกินเวลาและทำให้การเดินทางของเขาล่าช้าออกไปมากเลยทีเดียว เห็นได้ชัดว่าเขาจำเป็นจะต้องไปยังบางแห่ง เพราะว่าตัวเขาทั้งชายที่ได้รับบาดเจ็บเอาไว้นานพอที่จะไปจัดการธุระของตัวเองเสียก่อนที่จะกลับมา เขาลงทุนด้วยเงินทองและเวลา และตัวเขาเองเต็มใจจะพบกับความไม่สะดวกสบาย เพื่อจะดูแลคนบางคนที่ต้องการความช่วยเหลือ

ฉันยังเห็นอีกว่า ชาวสะมาเรียไม่ยอมให้ความจำเป็นฉุกเฉินเบี่ยงเบนเขาออกไปจากเป้าหมายดั้งเดิม นี่เป็นเรื่องสำคัญเช่นกัน เพราะบางครั้งคนเราก็ถูกความรู้สึกเมตตาครอบงำเสียจนหลงลืมที่จะจดจ่ออยู่ที่เป้าหมายของตัวเองนานพอที่จะลงมือทำมันจนสำเร็จ ซานดร้า ลูกสาวของเราชอบช่วยเหลือคนมากๆ และนั่นก็เป็นสิ่งที่ดี เมื่อวานนี้เองเธอโทรศัพท์มาหาฉันและขอให้ฉันอธิษฐานเผื่อเธอด้วย

เพื่อว่าตัวเธอนั้นจะรู้ว่าควรช่วยเหลือใครและควรช่วยแค่ไหน เธอมีลูกสาวแฝดที่ต้องคอยดูแล มีชั้นเรียนเกี่ยวกับการเป็นพ่อแม่ที่ต้องสอนที่คริสตจักร และมีความรับผิดชอบที่รู้สึกว่าจะจำเป็นต้องแบกรับ กระนั้นตัวเธอก็ยังคงได้ยืนเกี่ยวกับความขาดแคลนต่างๆ และยังอยากจะช่วยเหลืออยู่เรื่อยๆ! บ่อยครั้งที่เธอเข้าไปเกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือโดยที่ไม่ทันได้คิดให้ถ้วนถี่ เสียก่อนว่าความช่วยเหลือที่ว่านั้นคืออะไร และจะต้องช่วยเหลืออย่างไรบ้างจึงจะไม่ละเลยสิ่งที่ตัวเธอเองควรให้ความสำคัญสูงสุด ผลก็คือบางครั้งความปรารถนาดีของเธอนั้นก็ลงเอยด้วยความคับข้องใจ ลับสน ซึ่งไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย

ฉันหนุนใจให้ซานดร้าทำในสิ่งที่ชาวสะมาเนียในเรื่องที่พระเยซูทรงเล่านั้นได้กระทำ และฉันก็อยากจะหนุนใจคุณเช่นเดียวกัน จงเต็มใจที่จะเปลี่ยนแผนการและพบกับความไม่สะดวกสบาย เต็มใจที่จะให้เวลาและเงินทอง ในกรณีที่น่าจะเป็น ถ้าการให้นั้นจะช่วยตอบสนองต่อความต้องการความช่วยเหลือได้ แต่อย่าพยายามทำทุกอย่างด้วยตนเองในเวลาที่คุณอื่นๆ ก็ช่วยเหลือได้เช่นกัน ชาวสะมาเรียจดบันทึกให้เจ้าของโรงแรมว่าต้องช่วยเหลืออย่างไรบ้างเพื่อตัวเขาเหล่านั้นจะได้จดจำกับสิ่งที่ต้องเดินทางไปกระทำได้

ดูเหมือนว่ามารจะไม่ค่อยสนใจเลยว่าเราจะออกนอกกลุ่มนอทาง ไปทางใดบ้าง แคขอให้เรายังไม่เดินอยู่บนเส้นทางก็เป็นอันว่าใช้ได้แล้ว กล่าวอีกอย่างก็คือ คนบางคนอยู่เฉยๆ ไม่ยอมลงมือทำอะไรเลย ส่วนบางคนกลับทำสิ่งสารพัดจนเกิดความท้อใจ หรือไม่ก็มาบ่นว่าโดนคนอื่นเอารัดเอาเปรียบชีวิตทุกด้านของเรา ต้องมีความสมดุล การช่วยเหลือผู้อื่นก็เช่นเดียวกัน ฉันได้รับบทเรียนด้วยความยากลำบากว่า ไม่มีทางที่เราจะทำได้ดีไปหมดทุกเรื่องหรอก นี่เป็นความจริงสำหรับเราทุกคน แต่เราก็ต้องไม่ยอมให้ความกลัวว่า ตัวเองจะเข้าไปพัวพันกับเรื่องต่างๆ มากเกินไปจนไม่ยอมทำอะไรไปเลย

ฉันยังเห็นอีกว่า ชาวสะมาเรียไม่ได้จำกัดเขตแดนสูงสุดที่เขาจะยอมจ่ายไปให้กับการช่วยเหลืออื่นๆ เขาบอกกับเจ้าของโรงแรมว่า เมื่อเขากลับมา เขาจะจ่ายค่าดูแลที่ต้องจ่ายเพิ่มเติมทั้งหมด เราไม่ค่อยได้พบคนที่เต็มใจจะทำทุกอย่างที่น่าจะเป็นจะต้องทำ

ดังที่ฉันได้กล่าวไปแล้ว บางครั้งเราต้องกำหนดขอบเขตเพื่อป้องกันสิ่งอื่นๆ ที่เราต้องให้ความสำคัญสูงสุด แต่ในกรณีนี้ เห็นได้ชัดว่า ชายคนนี้มีเงินมาก ดังนั้น เขาจึงไม่ต้องจำกัดขอบเขตความช่วยเหลือ เขากะทำด้วยจิตใจกว้างขวาง ไม่ใช่กระทำด้วยความหวาดกลัว พระเจ้าอาจจะไม่สั่งให้เราทำทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับการแก้ปัญหาหรือตอบสนองต่อความต้องการความช่วยเหลือ แต่พระองค์ประสงค์ให้เราแต่ละคนทำในสิ่งที่เราสามารถทำได้ การให้ทั้งหมดที่เรามีอยู่เป็นเรื่องท้าทาย และยึดความเชื่อศรัทธาของเราออกไปสู่ระดับที่สูงขึ้น แต่มันก็ช่วยให้เราได้ว่าไม่มีสิ่งไหนในโลกนี้อาจยึดตัวเราเอาไว้ได้

ฉันจำได้ดีถึงเมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงสั่งให้ฉันมอบเงินทั้งหมดที่ได้สะสม รวมทั้งบัตรของขวัญต่างๆ การเสียสละทั้งหมดในระดับใหม่นี้เป็นเรื่องยาก เพราะว่าฉันใช้เวลาานสะสมเงินก้อนนี้ และได้วางแผนเอาไว้ว่าจะออกไปช้อปปิ้ง ในเวลาที่เหมาะสม ที่แปลกก็คือการสละบัตรของขวัญกลับเป็นเรื่องยากที่สุด ฉันมีบัตรของขวัญดีๆ อยู่หลายใบที่ได้รับตอนวันเกิด และตัวฉันก็มีความสุขที่ได้รู้ว่ามันอยู่กับตัว ถ้าฉันอยากจะใช้มันขึ้นมา ฉันเคยชินกับการให้ แต่การให้ทั้งหมดเป็นการให้ระดับใหม่สำหรับฉัน หลังจากที่ใช้เวลาได้เคียงกับพระเจ้าและหาข้ออ้างเท่าที่คิดได้ มาสารพัด ในที่สุดฉันก็ยอมเชื่อฟัง ความเจ็บปวดของการยอมปล่อยให้ทรัพย์สินสมบัติหลุดมือไปนั้นมิได้อยู่เพียงชั่วคราว แต่ความชื่นชมยินดีที่เชื่อฟังพระเจ้า และการที่ได้รู้ว่าทรัพย์สินสมบัติไม่อาจยึดตัวฉันเอาไว้ได้นั้นอยู่กับฉันถาวร

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันถูกทดสอบในเรื่องนี้ แต่นั่นก็ไม่ได้เป็นการทดสอบครั้งสุดท้าย พระเจ้าทรงเลือกเวลาที่จะทดสอบ พระองค์ทรงทดสอบเพื่อประโยชน์ของเราเอง มันช่วยกันเราไม่ให้ติดอยู่กับข่าวของต่างๆ พระเจ้าประสงค์ให้เรามีความสุขกับสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงประทานให้ แต่พระองค์ก็ประสงค์ให้เราจดจำว่าเราเป็นเพียงผู้อารักขา ไม่ใช่เจ้าของ พระองค์ทรงเป็นจอมเจ้านาย เรามีหน้าที่รับใช้พระองค์ด้วยความชื่นชมยินดี ด้วยสุดจิตสุดใจ และด้วยทุกอย่างที่มีอยู่

ใครคือเพื่อนบ้านของฉัน?

คุณจะช่วยเหลือใคร และเพื่อนบ้านของคุณคือใครกัน? เพื่อนบ้านก็คือใครก็ตามที่ผ่านเข้ามาในเส้นทางของคุณและเป็นคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลืออยู่ อาจจะเป็นคนที่ต้องการให้คุณช่วยฟัง หรือบางคนที่ต้องการคำชมหรือคำหนุนใจ อาจเป็นคนที่ต้องการเวลาของคุณสักเล็กน้อย บางทีอาจจะเป็นคนที่คุณอาจช่วยหรือมีส่วนช่วยเรื่องการเงินของเขาได้ บางทีเพื่อนบ้านของคุณก็คือคนที่กำลังรู้สึกเหงาและต้องการให้คุณเป็นเพื่อนอยู่ก็ได้

เมื่อไม่นานมานี้ เดฟบอกกับฉันว่า พระเจ้าได้ทรงขับเคี่ยวตัวเขาเกี่ยวกับการใช้เวลาเป็นเพื่อนกับบางคน ฉันคิดมาตลอดว่าเขาเป็นคนที่เปี่ยมมิตรมาก แต่เขารู้สึกว่าพระเจ้าประสงค์ให้เขาใช้เวลากับเรื่องนี้มากขึ้น พระเจ้าทรงถามผู้คนถึงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับพวกเขา เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงห่วงใยในฐานะบุคคลคนหนึ่ง หลายๆ คนที่เดฟใช้เวลาด้วยเป็นคนที่เขาไม่รู้จักเลยสักนิดและอาจจะไม่มีโอกาสได้พบปะอีก บางครั้งคนที่เขาใช้เวลาด้วยเป็นผู้สูงอายุ หรือเป็นคนที่มาจากต่างประเทศซึ่งพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดีนัก และอาจจะรู้สึกว่าตัวเองพลัดถิ่นอยู่ก็ได้ เมื่อไม่นานมานี้ เดฟได้บอกกับฉันเกี่ยวกับชายพิการคนหนึ่ง ที่คนในร้านกาแฟพากันจ้องดูอยู่ เขาใช้เวลาพูดคุยกับสุภาพบุรุษท่านนี้ ถึงแม้ว่าอาการพิการของเขาจะทำให้คำพูดที่เขาพูดนั้นฟังเข้าใจยากอยู่ก็ตาม

เรามักหลีกเลี่ยงคนที่มีบางอย่างต่างไปจากเราเพราะว่าพวกเขาทำให้เรารู้สึกไม่สะดวกใจหรือทำอะไรไม่ถูก บางทีเราควรจะคิดว่าพวกเขาารู้สึกอย่างไรแทนที่จะทำในสิ่งที่สะดวกสำหรับเรา

วิธีการที่เราจะแสดงตัวว่าเป็นเพื่อนบ้านที่ดีนั้นอาจจะมีอยู่ยาวเหยียดไม่รู้จบ แต่ถ้าเราอยากจะช่วยผู้คนและเป็นพระพรสำหรับพวกเขาจริงๆ แล้วล่ะก็ เราจะหาวิธีการจนพบได้ จงจำไว้ว่าการเมินเฉยไม่แยแสทำให้เกิดข้ออ้าง แต่ความรักจะหาหนทางจนพบ

สิ่งเล็กน้อยกับผลกระทบอันยิ่งใหญ่

พระเยซูทรงมิได้ปล่อยเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ดังนั้นเราจึงคาดคะเนได้ว่าทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำล้วนมีความหมายและเป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่ที่เราสามารถเรียนรู้ได้ ให้เราคิดถึงเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ทรงตัดสินพระทัยจะล้างเท้าให้กับบรรดาสาวกของพระองค์ (ดู ยอห์น 13:1-7) นั่นเป็นเรื่องอะไรกัน? พระองค์ทรงมีบทเรียนหลายๆ อย่างอยู่ในพระทัยที่ทรงอยากจะสอนแก่บรรดาสาวก พระเยซูทรงเคยเป็นและยังคงทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า อยู่ในเวลานี้ แท้จริงแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงประจักษ์เป็นพระบุคคลที่สองในพระตรีเอกภาพ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า พระองค์ทรงสำคัญและจะมีทรงล้างเท้าให้กับผู้ใดก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่เป็ศิษย์ของพระองค์ แต่พระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้น เพราะว่าทรงต้องการจะสอนพวกเขาได้รู้ว่า พวกเขาอาจมีสิทธิอำนาจได้ แต่กระนั้นก็ยังคงเป็นผู้รับใช้อยู่ในเวลาเดียวกัน ในทุกวันนี้หลายๆ คนพลาดที่จะเรียนรู้ถึงบทเรียนสำคัญบทนี้ไป

ในสมัยของพระเยซู เท้าคนค่อนข้างสกปรก ผู้คนเดินทางไปตามถนนดิน และสวมรองเท้าซึ่งประกอบด้วยสายรัดกับแผ่นรองเท้าเท่านั้น สมัยนั้นมีธรรมเนียมว่าแขกต้องล้างเท้าก่อนเข้าเรือน แต่ว่าโดยทั่วไปแล้วคนรับใช้จะเป็นคนทำหน้าที่นี้ ไม่ใช่เจ้านายประจำบ้าน พระเยซูทรงถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก แล้วทรงสวมผ้าขนหนูของคนที่รับใช้ นี่เป็นอีกท่าทีหนึ่งที่ทรงตั้งพระทัยให้เป็นบทเรียนแก่บรรดาสาวก พระองค์ทรงประสงค์จะแสดงให้เห็นว่าเราสามารถวาง "ตำแหน่งต่างๆ" ในชีวิตลง นานพอจะรับใช้ผู้อื่น และไม่ต้องกลัวว่าจะสูญเสียตำแหน่งเหล่านั้นไป

เปโตร ซึ่งเป็นสาวกที่ช่างแสดงความคิดเห็นออกมาตรงๆ มากที่สุด ได้ปฏิเสธอย่างรุนแรงที่จะให้พระเยซูทรงล้างเท้าของเขา แต่พระเยซูตรัสว่า ถ้าหากพระองค์มิได้ทรงล้างเท้าของเขา พระองค์กับเขาก็จะมีได้เป็นมิตรแต่ต่อกัน กล่าวอีกนัยก็คือ พระเยซูกับเปโตรต้องกระทำสิ่งต่างๆ เพื่อกันและกัน เพื่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างกันนั้นเข้มแข็งดี จะมีชีวิตสมรสของคนรักก็คู่กันหนอ

ที่อาจประทับใจใครสักคนเอาไว้ได้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ดีขึ้น ถ้าคู่สมรสทั้งสองฝ่ายได้เอาหลักการนี้ไปใช้

สองสามปีที่ผ่านมานี้ ฉันตัดสินใจว่าจะไม่ยอมคบหากับใครในลักษณะความสัมพันธ์ด้านเดียวอีกแล้ว หมายถึงความสัมพันธ์ที่ฉันเอาแต่เป็นฝ่ายให้ ส่วนอีกคนเป็นฝ่ายรับอยู่ตลอดเวลา แบบนี้ไม่ถือว่าเป็นความสัมพันธ์ที่แท้จริง รังแต่จะก่อให้เกิดความรู้สึกขมขื่นและขุ่นเคืองใจขึ้นเท่านั้น การกระทำสิ่งต่างๆ เพื่อกันและกันไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราควรจะทำเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่เราจำเป็นต้องทำ นี่คือส่วนสำคัญที่จะช่วยให้เรารักษาความสัมพันธ์อันดีไว้ได้

การกระทำสิ่งต่างๆ เพื่อกันและกัน ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เรา
ควรจะทำเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่เราจำเป็นต้องทำ

เราทำหลายสิ่งหลายอย่างให้กับลูกๆ ของเรา แต่พวกเขาก็ทำหลายสิ่งหลายอย่างให้แก่เราด้วย สิ่งที่พวกเขาทำให้แก่เรานั้นอาจเป็นสิ่งที่เราทำเองก็ได้ แต่พวกเขาจำเป็นต้องหยิบยื่นให้แก่เราเช่นเดียวกับที่รับไปจากเรา และเราก็จำเป็นต้องให้พวกเขาทำเช่นนั้นด้วย การให้ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นการตอบสนองต่อความต้องการความช่วยเหลืออย่างยืดยาวเท่านั้น บางครั้งเราก็อาจรู้สึกอยากทำ บางอย่างให้กับคนที่ดูเหมือนว่าจะไม่ต้องการสิ่งที่เราทำให้แก่เขาได้เลยสักนิด ถ้าไม่มีความต้องการ แล้วอย่างนั้นเราจะทำไปเพื่ออะไรกัน? นั่นก็เพราะว่า ไม่ว่าจะเป็นการให้แบบใดก็ตามล้วนเป็นสิ่งที่ให้กำลังใจและทำให้คนอื่นรู้สึกว่าคุณเป็นคนที่รัก เราทุกคนต้องการรู้สึกว่าคุณเป็นคนที่รัก ไม่ว่าเราจะมี "อะไรๆ" มากขนาดไหนแล้วก็ตาม จงใช้ทรัพยากรที่คุณมีอยู่ให้เป็นพระพรสำหรับคนอื่น แล้วคุณจะไม่มีความขาดแคลนทรัพยากรเหล่านั้นเลย

การล้างเท้าเป็นงานต่ำต้อยซึ่งถูกสงวนไว้ให้กับคนรับใช้ กระนั้นกลับมีบทเรียนอันยิ่งใหญ่ นั่นคือจงถ่อมตัวคุณลงและเต็มใจกระทำการเล็กน้อยต่างๆ ที่อาจสร้างผลกระทบอันยิ่งใหญ่ได้

สิ่งเล็กน้อย แต่มีความหมายมาก

เราได้พาวงดนตรี "เดลิเรียส" (Delirious!) ไปมิชชันทริปปกับเราที่ประเทศอินเดีย สตู นักตีกลองของวงในขณะนั้นได้รับแถบหนังเล็กๆ จากเด็กหญิงยากไร้ซึ่งก่อนหน้านี้ ได้สวมใส่แถบหนังนั้นเป็นกำไลข้อมือ ท่าทีแห่งความรักจากผู้ที่มิอยู่เพียงน้อยนิดเช่นนี้ได้พลิกผันชีวิตของสตู เขาได้พูดต่อหน้าผู้คนจำนวนมากว่า トラบที่เขายังมีชีวิตอยู่ เขาจะไม่มีวันลืมบทเรียนนี้เลย ถ้าผู้ที่มิอยู่เพียงน้อยนิดเต็มใจที่จะให้แล้วอย่างนั้นตัวเขาจะทำอะไรได้เล่า? ใช่แล้วสิ่งเล็กน้อยอาจสร้างผลกระทบอันยิ่งใหญ่ได้

สิ่งเล็กน้อยใดบ้างที่คุณสามารถทำได้? พระเยซูทรงล้างเท้าและตรัสว่า เราจะได้รับการอวยพรและเป็นสุข ถ้าเราทำตามสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้ เป็นตัวอย่าง ต่อไปนี้เป็นรายการของบางสิ่งที่คุณสามารถและควรกระทำต่อกันและกัน

- ดูแลกันและกัน
- อธิษฐานเผื่อกันและกัน
- ใส่ใจที่จะเป็นพระพรต่อกันและกัน
- แสดงความเมตตาต่อกัน
- เป็นมิตร มีใจกรุณา
- อดทนต่อกันและกัน
- ทนต่อความผิดและจุดอ่อนของกันและกัน
- ไม่ถือสาเมื่อคนอื่นตั้งข้อสงสัยในตัวเรา
- ยกโทษกันและกัน
- ปลอบโยนกันและกัน
- ลัดยืมชื่อ
- จงรักภักดี

- เสริมสร้างกันและกัน หนุนใจผู้อื่น ย้ำเตือนพวกเขาว่า พวกเขานั้น มีจุดแข็งอะไรบ้าง ในเวลาที่รู้สึกอ่อนแอ
- มีความสุขกับคนอื่นเวลาที่เขาได้รับการอวยพร
- ให้คนอื่นสำคัญมากกว่า (ยอมให้คนอื่นนำหน้าหรือให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่พวกเขา)
- เห็นใจกันและกัน
- รักษาความลับของผู้อื่นและไม่พูดถึงความผิดของเขา
- เชื่อในสิ่งที่ดีที่สุดของผู้อื่น

ดังที่ฉันได้กล่าวไปแล้วว่า นี่เป็นเพียงรายการบางส่วนเท่านั้น ความรักมีหลายโฉมหน้าและแสดงออกได้หลายวิธี เราจะพูดถึงถึงการแสดงความรักในเนื้อหาต่อไป รายการข้างต้นนั้นเป็นสิ่งพื้นฐานๆ ที่ฉันคิดว่าเราทุกคนล้วนสามารถทำได้ถ้าหากเต็มใจ เราไม่จำเป็นต้องวางแผนเป็นพิเศษเพื่อลงมือทำสิ่งเหล่านี้ แต่สามารถลงมือทำมันได้ตลอดทั้งวันเมื่อมีโอกาส

เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง

และเฉพาะอย่างยิ่งต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ

กาลาเทีย 6:10

ความรักต้องแสดงออก

เรามักคิดถึงความรักในฐานะสิ่งของ แต่คำว่ารักนั้นก็เป็นการกระทำเช่นกัน ความรักต้องทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อจะคงสถานะที่เป็นอยู่ ธรรมชาติส่วนหนึ่งของความรักนั้นต้องการแสดงออก พระคัมภีร์ตั้งคำถามว่า ถ้าเราเห็นถึงความต้องการความช่วยเหลือแล้วปัดจิตใจที่ประกอบด้วยความเมตตาเสียแล้ว ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในเราได้อย่างไร (ดู 1 ยอห์น 3:17) ความรักจะอ่อนแอลงเรื่อยๆ ถ้าไม่มีการสำแดงความรัก ความจริงก็คือมันอาจเฉื่อยชาไปโดยสิ้นเชิง

ถ้าหากเราตั้งใจที่จะยังคงเป็นคนกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว มุ่งที่จะลงมือกระทำสิ่งต่างๆ ขณะที่เราทำสิ่งต่างๆ เพื่อคนอื่นนั้น เราก็อาจกันตัวเองไม่ให้เป็นคนเห็นแก่ตัว เฉื่อยชา และไม่เกิดผลได้ แก่นสารของการกระทำแห่งความรักก็คือ พระเยซูได้ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อเรา และเราก็ควรจะสละชีวิตของเราเพื่อคนอื่น นั่นอาจฟังดูเหมือนกับตกขอบเกินไปใช่ไหม? โชคดีที่พระเจ้ามิได้ทรงเรียกให้พวกเราส่วนใหญ่ต้องสละชีวิต ฝายร่างกายเพื่อคนอื่น แต่เราก็มีโอกาที่จะสละ"ชีวิต"ของเราในแต่ละวันเพื่อคนอื่น ทุกครั้งที่คุณสละความปรารถนาหรือความต้องการของตัวเอง และทดแทนมันด้วยการกระทำแห่งความรักเพื่อคนอื่น คุณก็กำลังสละชีวิตของคุณอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ชั่วโมงหนึ่ง หรือวันหนึ่ง

ถ้าเราเต็มล้นไปด้วยความรักของพระเจ้า ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว เพราะพระวิญญาณทรงเติมเต็มเราตอนที่เรายังเกิดใหม่ เราก็ควรยอมให้ความรักนั้นหลั่งไหลผ่านชีวิตเราออกไป ถ้าความรักนั้นหยุดนิ่งเนื่องจาก ความเฉื่อยชา ความรักนั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไร พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ (ดู ยอห์น 3:16) คุณเข้าใจเรื่องนี้หรือไม่? ความรักของพระเจ้าเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้พระองค์ประทานบางอย่างออกไป เป็นเรื่องที่ไร้ประโยชน์ที่จะพูดว่าเรารักคนอื่นโดยที่เราไม่ได้ ทำอะไรให้พวกเขาเลย ลองหาป้ายใหญ่ๆ มาติดในบ้านคุณ แล้วเขียนข้อความลงไปว่า "วันนี้ฉันได้ลงมือช่วยเหลืออะไรแก่คนอื่นแล้วบ้าง?" คุณอาจจะเอาติดไว้หลายๆ ที่หน่อย เพื่อคอยเตือนใจตนเองให้นึกถึงเป้าหมายของชีวิต ในขณะที่ตัวคุณกำลังพัฒนาอุปนิสัยใหม่ๆ เพื่อจะได้กลายเป็นนักปฏิวัติด้วยความรัก

ความรักเป็นเรื่องของการกระทำ ความรักไม่ใช่แค่ทฤษฎีหรือถ้อยคำ คำพูดเป็นสิ่งที่สำคัญและเราอาจแสดงความรักต่อคนอื่นได้โดยทางคำพูด แต่เราควรใช้ทุกช่องทางที่เป็นไปได้เพื่อแสดงความรักอยู่เสมอ

วันนี้คุณทำอะไรเพื่อแสดงความรักต่อคนอื่นได้บ้าง? ลองใช้เวลาคิดถึงเรื่องนี้ แล้วลงมือวางแผนทำอะไรสักอย่างหนึ่ง อย่าปล่อยให้แต่ละวันผ่านไปโดยที่คุณไม่ยอมทำให้คนอื่นมีความยินดีเพิ่มขึ้นเลย

ชนะความชั่วด้วยความดี

สิ่งที่จำเป็นทั้งสิ้นสำหรับชัยชนะของมารก็คือ
การที่คนดีไม่ลงมือทำอะไรเลย
เอ็ดมุนด์ เบอร์เคอ

การไม่ลงมือทำอะไรเลยเป็นเรื่องง่าย แต่ก็เป็นอันตรายมาก เพราะถ้าเราไม่ต่อสู้กับความชั่วร้ายเลยมันก็จะทวีมากขึ้น บ่อยครั้งที่เราทุกคนล้วนตกหลุมกับดักของการบ่นว่าเรื่องต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องทั้งในสังคมและในชีวิตของเราเอง แต่การบ่นว่าก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นมา กลับทำให้เรายิ่งท้อใจหนักกว่าเดิม เพราะว่าไม่มีพลังในทางสร้างสรรค์อยู่ในคำบ่น

ให้เราจินตนาการดูว่าโลกนี้จะลึบสนุนวายเพียงใด ถ้าพระเจ้าทรงเอาแต่บ่นว่าสิ่งต่างๆ ได้ผิดเพี้ยนไปจากเดิมที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างขึ้นมา แต่พระเจ้ามิได้ทรงบ่น พระองค์ยังคงทรงไว้ซึ่งคุณความดีและกระทำการเพื่อความยุติธรรมต่อไป พระองค์ทรงทราบดีว่าพระองค์สามารถเอาชนะความชั่วได้ด้วยความดี! แม้ที่เดียวว่าความชั่วร้ายนั้นมีฤทธิ์อำนาจ แต่ความดีมีฤทธิ์อำนาจยิ่งกว่า

เราจำเป็นต้องหยุดและระลึกว่า พระเจ้าทรงทำงานผ่านประชากรของพระองค์ ถูกแล้ว พระเจ้าทรงประเสริฐอยู่ตลอดเวลา แต่พระองค์ทรงเลือกที่จะทำงานในโลกนี้ผ่านทางลูกๆของพระองค์คือคุณกับฉันนั่นเอง การตระหนักได้ว่าพระเจ้าสามารถทำการได้มากกว่านี้อีกหากเรายอมอุทิศตัวที่จะรักและกระทำการดีทำให้เราต้องถ่อมใจลง เราต้องจดจำพระบัญชาของพระเยซูซึ่งปรากฏในพระธรรมมัทธิว บทที่ 5 ข้อที่ 16 ที่ว่า "จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์"

ความดีมีฤทธิ์อำนาจ

ยิ่งเราตอบสนองความชั่วด้วยความชั่วมากเท่าใด มันก็ยิ่งทวีขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นถึงภาพยนตร์เรื่อง เอล ซิด ซึ่งเป็นเรื่องราวของชายคนหนึ่งซึ่งรวมประเทศสเปนเข้าด้วยกัน และกลายมาเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่เนื่องจากว่าเขาได้ใช้หลักการที่ฉันได้กล่าวถึงไปนี้ เป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้วที่บรรดาคริสเตียนได้ต่อสู้กับพวกแขกมัวร์ พวกเขากลียดขังและฆ่าฟันกันและกัน ในสงคราม เอล ซิด จับแขกมัวร์ มาได้ 5 คน แต่ปฏิเสธที่จะฆ่าพวกเขา เพราะว่าเขาระลึกได้ว่า การฆ่าฟันไม่ได้ทำอะไรให้ดีขึ้นมา เขาเชื่อว่าการแสดงความเมตตาต่อศัตรูจะเปลี่ยนจิตใจของพวกเขา และจากนั้นทั้งสองฝ่ายก็จะอยู่ร่วมกันได้โดยสันติ ถึงแม้ว่าในเบื้องต้นนั้น ตัวเขาเองจะถูกหมายหัวว่าเป็นผู้ทรยศ แต่ในที่สุดก็เป็นทีที่พิสูจน์ได้ว่าสิ่งที่เขากระทำนั้นได้ผล และเขาก็ได้รับการยกย่องให้เป็นวีรบุรุษ

แขกมัวร์คนหนึ่งที่ถูกเขาจับได้กล่าวว่า "ไม่ว่าใครก็ตามจะลงมือฆ่าได้ทั้งนั้น แต่กษัตริย์ที่แท้จริงสามารถแสดงพระเมตตาแก่ศัตรูของพระองค์ได้" เพราะการกระทำที่เปี่ยมไปด้วยเมตตาตนเอง ศัตรูของ เอล ซิด จึงได้เสนอตัวเป็นมิตรและพันธมิตรของเขานับแต่นั้นเป็นต้นมา พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ที่แท้จริง พระองค์ประเสริฐ ทรงปราณี และมีเมตตาต่อคนทั้งปวง อย่างนี้แล้วเราจะไม่ทำสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงกระทำเป็นตัวอย่างไม่อย่างไรรึ?

ในเวลานี้ คุณคิดถึงใครที่คุณอยากจะแสดงความเมตตาด้วยได้หรือไม่? มีใครที่ปฏิบัติต่อคุณอย่างผิดๆ แล้วคุณสามารถทำดีต่อเขาได้หรือไม่? การเป็นคนดีมีเมตตาโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อศัตรูของคุณ อาจเป็นสิ่งที่มียุทธศาสตร์อำนาจมากที่สุดเท่าที่คุณเคยกระทำมาก็เป็นได้

คำอธิษฐานได้ผล

หลายๆ ปีในอดีต เราได้เห็นความชั่วร้ายอย่างรวดเร็วจนน่าสยดสยองผ่านทางสิ่งชั่วร้ายต่างๆ ทางโทรทัศน์และภาพยนตร์ เมื่อหลายปีก่อนฉันรู้สึกตกใจมากใจ เมื่อบรรดาคนทรง คนที่มีญาณพิเศษต่างๆ เริ่มมีรายการโทรทัศน์ของตัวเอง พวกเขาเสนอว่า จะทำนายอนาคตของผู้คนได้โดยเรียกเก็บค่าบริการ ใครก็ตามที่เต็มใจจ่ายเงินจำนวนหลายๆ เหรียญต่อนาทีก็สามารถโทรศัพท์เข้าไปยังรายการและได้รับ "การทำนาย" ฉันบ่นถึงเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ และออกความเห็น ในทำนองว่า "ฉันคิดว่ามันแย่มากที่พวกเขาอมให้มีสิ่งพวกนี้อยู่ในโทรทัศน์ คนตั้งเยอะตั้งแยะต้องเสียเงินไปเปล่าๆ แถมยังถูกหลอกลวงอีก" ฉันได้ยินหลายๆ คนพูดอย่างเดียวกัน วันหนึ่งพระเจ้าทรงหย่อนความคิดของพระองค์ลงมาในใจของฉันว่า ถ้าเจอกับคนอื่นๆ ที่บ่น เอาเวลาที่บ่นนั้นมาอธิษฐานถึงบรรดาคนทรง คนที่มีญาณพิเศษต่างๆ แทน เราคงทำบางสิ่งบางอย่างในเรื่องนี้ไปแล้ว ฉันจึงเริ่มต้นอธิษฐานและขอให้หลายๆ คนอธิษฐานเช่นกัน ไม่นานนักรายการเหล่านั้นส่วนใหญ่ถูกเปิดโปงว่าเป็นรายการต้มตุ๋นและถูกถอดออกจากโทรทัศน์

เรามักมีแนวโน้มที่จะบ่นถึงสิ่งที่ "พวกเขา" กำลังกระทำอยู่ ดังเช่นที่ฉันบ่นเวลาที่ "พวกเขา" เริ่มต้นแพร่ภาพออกอากาศรายการของบรรดาคนทรง คนที่มีญาณพิเศษต่างๆ กระนั้นเราก็ไม่ได้ลงมือทำอะไรเลยที่จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้น การอธิษฐานเป็นสิ่งที่ดีและมีฤทธิ์อำนาจเอาชนะความชั่วได้ ดังนั้นเราจึงควรอธิษฐานเพื่อสิ่งต่างๆ ที่เราถูกล่อลวงให้บ่นถึง พระเจ้าทรงมองว่าการบ่นว่าและการบ่นพึมพำเป็นความชั่ว แต่การอธิษฐานด้วยความล้น溢เชื่อ มีฤทธิ์อำนาจและมีประสิทธิผล การอธิษฐานเปิดประตูให้พระเจ้าทำงานและกระทำสิ่งที่ดี

ตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อความชั่ว

ขณะที่คนอิสราเอลกำลังเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารเพื่อเข้าไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญา นั่น พวกเขาก็ต้องพบกับการทดสอบและความทุกข์ยากลำบากหลายๆ อย่าง พวกเขาตอบสนองด้วยการบ่นว่า ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน บ่นพึมพำถึงเรื่องต่างๆ พวกเขาปล่อยตัวไปกับการกระทำผิดทำนองคลองธรรมทุกรูปแบบ ความบาปของพวกเขาประการหนึ่งก็คือการบ่นว่า การบ่นว่าทำให้ผู้สั่งการเข้ามาถึงตัวพวกเขาได้และพวกเขาหลายๆ คนก็ล้มตายลง (ดู 1 โครินธ์ 10:8-11) ถ้าหากพวกเขาตอบสนองการทดสอบด้วยการขอบพระคุณพระเจ้า ด้วยการนมัสการและสรรเสริญพระองค์ ด้วยการทำดีต่อกันและกัน ฉันเชื่อว่าพวกเขาก็คงจะผ่านถิ่นทุรกันดารไปได้ไม่นานนัก แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาส่วนใหญ่ล้มตายลงข้างทางที่ในถิ่นทุรกันดารและไม่ถึงปลายทาง ฉันสงสัยจริงๆ ว่ามีสักกี่ครั้งกันหนอที่เราไม่ได้เห็นผลดีที่ปรารถนาเพียงเพราะว่าเราตอบสนองต่อสิ่งชั่วร้ายที่เกิดขึ้นด้วยการบ่นว่า แทนที่จะเป็นคำอธิษฐาน การสรรเสริญ ขอบพระคุณ และเดินทางหายิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่บรรดาผู้ที่ประสบความทุกข์ยากต่อไป

ความเชื่อศรัทธากับความรัก

คำสอนส่วนใหญ่ที่ฉันได้ยินในคริสตจักรและการสัมมนาต่างๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อศรัทธา หนังสือหลายๆ เล่มที่ฉันอ่านก็พูดถึงความเชื่อศรัทธา ดูเหมือนว่าหัวข้อคำสอนหลักของโลกคริสเตียนก็คือ "จงไว้วางใจในพระเจ้า แล้วทุกอย่างก็จะเรียบร้อยดี"

ปราศจากความเชื่อศรัทธา เราไม่อาจเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าได้เลย (ดูฮีบรู 11:6) ดังนั้น เราจึงจำเป็นต้องมีความเชื่อศรัทธาในพระองค์ แต่ฉันเชื่อว่าการที่พระเจ้ายังมีอีกสิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้เราเข้าใจความจริงของพระองค์ได้ครบถ้วนสมบูรณ์ ฉันจะแบ่งปันสิ่งนี้กับคุณ แต่ก่อนอื่นขอให้ฉันได้แบ่งปัน

ประสบการณ์บางส่วนของฉันในช่วงต้นๆ ที่ฉันได้มีความสัมพันธ์กับพระองค์เสียก่อน

ฉันได้ต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตอนอายุเก้าขวบ แต่ยังไม่เข้าใจว่าฉันมีสิ่งใดในพระองค์บ้าง และความสัมพันธ์กับพระองค์จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของฉันได้อย่างไร เพราะว่าฉันไม่มี "การศึกษาที่ต่อเนื่อง" ในเรื่องฝ่ายวิญญาณ ฉันเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่ผิดเพี้ยน มีพ่อแม่ที่ไม่ทำหน้าที่อย่างที่ท่านควรปฏิบัติ ตามบทบาทของการเป็นพ่อแม่ พ่อของฉันเป็นคนติดสุรา ท่านนอกใจแม่ มีผู้หญิงอื่นหลายคน ท่านชอบใช้กำลังและโมโหร้ายมาก ดังที่ฉันได้กล่าวมาแล้วตอนต้นว่า ท่านล่อลวงละเมิดทางเพศต่อฉันอยู่เป็นประจำ ฉันสามารถพรรณนาถึงข้อเสียของท่านไปได้อีกเรื่อยๆ แต่ฉันคิดว่าคุณน่าจะพอเห็นภาพแล้ว

ตอนนี้เราจะข้ามไปตอนที่ฉันอายุได้ยี่สิบสามปี ฉันแต่งงานกับเดฟ และเริ่มไปคริสตจักรกับเขา ฉันรักพระเจ้าและอยากเรียนรู้ ดังนั้นฉันเลยเข้าเรียนพระคัมภีร์ ซึ่งในที่สุดก็ช่วยให้ฉันได้รับการรับรองความเชื่อจากคริสตจักร ฉันไปคริสตจักรสม่ำเสมอ ฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรักและพระคุณของพระเจ้า และหลักคำสอนต่างๆ ที่มีความสำคัญต่อรากฐานความเชื่อศรัทธาของฉัน

เมื่ออายุได้สามสิบสองปี ฉันรู้สึกคับข้องใจที่ได้พบว่าความเป็นคริสเตียนของฉันจะไม่ช่วยในเรื่องการดำเนินชีวิตประจำวันของตัวเองเลยแม้แต่น้อย ฉันเชื่อว่า เมื่อฉันตายฉันจะได้ไปสวรรค์ แต่ฉันก็ยังอยากให้มีใครมาช่วยให้ฉันผ่านพ้นแต่ละวันไปด้วยสันติสุขและความชื่นชมยินดีเป็นที่สุด จิตวิญญาณของฉันเต็มไปด้วยความเจ็บปวดจากการถูกล่อลวงละเมิดในวัยเด็ก และฉันก็สะท้อนมันออกมาทางท่าทีทัศนคติและผ่านทางวิธีการที่ตัวฉันเองไม่อาจรักษาความสัมพันธ์ที่ดีเอาไว้ได้

พระวณะของพระเจ้าบอกกับเราว่า ถ้าเราแข็งขันแสวงหาพระองค์ เราก็จะพบพระองค์ (ดู สุภาษิต 8:17) ฉันเริ่มต้นแสวงหาพระองค์ด้วยตัวของฉันเอง เพื่อให้ได้สิ่งต่างๆ ที่ขาดหายไป ฉันได้ประจันหน้ากับพระองค์ ซึ่งทำให้ฉันใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น ทันใดนั้นก็ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ในชีวิตประจำวันของฉัน และฉันก็เริ่มค้นคว้าอย่างเอาจริงเอาจัง เพื่อจะได้รู้จักพระองค์มากขึ้น ดูเหมือนว่าไม่ว่าฉันจะหันหน้าไปทางไหนก็ได้ยินเรื่องราว

เกี่ยวกับความเชื่อศรัทธาเสียทั้งนั้น ฉันเรียนรู้ว่า ฉันสามารถเอาความเชื่อศรัทธาของฉันมาประยุกต์ใช้ในหลายๆ สถานการณ์ ซึ่งนั่นก็เปิดโอกาสให้พระเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องและช่วยเหลือฉันได้

ฉันเชื่อสุดหัวใจว่า หลักการต่างๆ ที่ฉันได้เรียนรู้มันถูกต้อง แต่ตัวฉันก็ยังประสบกับความคับข้องใจอย่างหนัก เพราะดูเหมือนว่าหลักการเหล่านั้นไม่ได้ผลสำหรับฉันเลย อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ได้ผลในระดับที่ฉันต้องการเป็นที่สุดเวลานั้น พระเจ้าทรงใช้ฉันให้ทำพันธกิจ และพันธกิจที่ฉันทำอยู่นั้นเป็นพันธกิจค่อนข้างใหญ่ ฉันคิดหน้าไปไกลมากทีเดียว แต่ก็ยังรู้สึกว่ามีบางอย่างขาดหายไปจากจิตใจอยู่ ดังนั้นฉันจึงเริ่มต้นเสาะหาพระองค์อย่างหนัก จากการค้นคว้าและศึกษาในระดับลึก ฉันได้เรียนรู้ว่า ฉันพลาดบทเรียนหลักที่พระเยซูทรงเสด็จมาสั่งสอนเรา นั่นคือ จงรักพระเจ้า รักตนเอง และรักผู้อื่น (ดู มัทธิว 22:36-39) ก่อนหน้านี้ฉันได้เรียนรู้ เกี่ยวกับความเชื่อศรัทธามากแล้วขณะที่ฉันดำเนินความสัมพันธ์กับพระเจ้า แต่ฉันยังไม่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของความรัก

จงไว้วางพระเจ้าและกระทำดี

ตลอดหลายๆ ปีที่ฉันค่อยๆ เรียนรู้เกี่ยวกับหัวข้ออันแสนพิเศษยิ่งนี้ ฉันก็ระลึกได้ว่า ความเชื่อศรัทธาทำงานผ่านทางความรักเท่านั้น ดังที่พระธรรมกาลาเทีย บทที่ 5 ข้อ 6 ได้กล่าวว่า ความเชื่อศรัทธานั้น "ถูกกระตุ้นขึ้น ขับเคลื่อน และแสดงออก" ผ่านทางความรัก

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำฉันให้ศึกษาพระธรรมสดุดี บทที่ 37 ข้อ 3 ซึ่งกล่าวว่า "จงวางใจในพระเจ้า และกระทำความดี ท่านจึงอาศัยอยู่ในแผ่นดิน และชื่นบานอยู่ด้วยความปลอดภัย" ฉันตกตลึงพรึงเพริดเมื่อระลึกได้ว่า ตัวฉันเองมีสิ่งที่จะต้องรู้เพื่อจะเชื่อมต่อกับพระเจ้าได้อย่างถูกต้องเหมาะสมเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ฉันมีส่วนความเชื่อศรัทธา (ความไว้วางใจ) ฉันอยากให้สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นกับตัวเอง แต่ฉันไม่ได้ใส่ใจว่าจะทำดีกับคนอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตัวของฉันเองกำลังเจ็บไข้หรือกำลังผ่านช่วงเวลาทดสอบอยู่

พระธรรมสดุดี บทที่ 37 ข้อ 3 ได้เปิดตาให้เห็นว่า ฉันได้ไว้วางใจพระเจ้า แต่ฉันไม่ได้จดจ่ออยู่ที่การทำดี ฉันไม่เพียงขาดในเรื่องนี้ แต่ยังตระหนักได้ว่า คริสเตียนอื่นๆ ที่รู้จักก็อาจจะอยู่ในสภาพการณ์แบบเดียวกันด้วย เราทุกคนมีแต่สาละวนอยู่กับการใช้ "ความเชื่อ" ในพระเจ้าเพื่อให้ได้ในสิ่งที่เราต้องการ เราอธิษฐานด้วยกันและปลดปล่อยความเชื่อผ่านการร่วมพลังอธิษฐาน แต่เราไม่เคยประชุมพบปะกันเพื่อพูดคุยว่าเราจะทำ อะไรเพื่อคนอื่นได้บ้างขณะที่กำลังรอให้พระเจ้าตอบคำอธิษฐานของเรานั้น เรามีความเชื่อ แต่ความเชื่อนั้นไม่รับการเสริมกำลังโดยความรัก!

ฉันไม่อยากพูดเหมือนกับว่าตัวฉันเองเป็นคนที่เอาแต่หมกมุ่นอยู่กับตัวเอง ซึ่งความจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น ฉันทำงานอยู่ในพันธกิจ และอยากจะช่วยเหลือผู้คน ฉันเอาแรงจูงใจที่ไม่บริสุทธิ์หลายๆ อย่างเข้าไปปะปนกับความปรารถนาจะช่วยเหลือผู้อื่น การทำพันธกิจทำให้ฉันรู้สึกว่าเป็นคนที่สำคัญและมีคุณค่า มันทำให้ฉัน มีตำแหน่งและมีอิทธิพลในระดับหนึ่ง แต่พระเจ้าประสงค์ให้ฉันกระทำทุกสิ่งด้วยแรงจูงใจที่บริสุทธิ์ แต่ฉันก็ยังต้องเรียนรู้อีกมากนั้ หลายๆ ครั้งที่ฉันกระทำสิ่งที่ประกอบด้วยความเมตตาเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น แต่การช่วยเหลือผู้อื่นไม่ได้เป็นแรงจูงใจ อันดับหนึ่งของฉัน ฉันจำเป็นจะต้องตั้งใจและจริงจังกับการรักผู้อื่นให้มากกว่านี้ มันจำเป็นจะต้องเป็นสิ่งหลักในชีวิตของฉันไม่ใช่สิ่งรอง

จงถามตัวคุณว่า อะไรเป็นสิ่งที่กระตุ้นคุณมากที่สุด และตอบคำถามนี้อย่างตรงไปตรงมา ใช่ว่าความรักหรือไม่? ถ้าหากไม่ใช่ คุณเต็มใจที่จะหันเหจากสิ่งที่คุณให้ความสนใจมายังสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับพระเจ้าหรือไม่?

ฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่า พระเจ้าจะทรงโปรดให้ถ้อยคำในหน้ากระดาษเหล่านี้ประทับอยู่ในจิตใจของคุณ การเรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของความรักนั้นช่างยิ่งใหญ่ชนิดที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของฉันเลยทีเดียว ฉันจึงอยากให้คนอื่นๆ ได้รู้ถึงเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน ฉันไม่ได้กำลังพูดว่า คุณไม่รู้ถึงเรื่องนี้ เพราะคุณอาจจะรู้เกี่ยวกับการรักผู้อื่นมากกว่าฉันก็เป็นได้ แต่ถ้าหากว่าคุณไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ ฉันเองก็หวังว่าสิ่งที่ฉันแบ่งปันกับคุณจะจุดประกายในตัวคุณ และหนุนใจให้คุณเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิวัติความรัก ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันเชื่อว่ามีฤทธิ์อำนาจอาจเปลี่ยนแปลงโลกนี้ได้

ให้ตัวคุณและคนอื่น ๆ ร้อนรน

ลองจินตนาการดูว่า โลกนี้จะเปลี่ยนไปมากเพียงไร ถ้าเราแต่ละคนที่อ้างว่า รู้จักพระคริสต์จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งเพื่อคนอื่นทุกๆ วัน ผลลัพธ์ที่ได้คงน่าพิศวง เวลานี้ มาจินตนาการว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราทุกคนตั้งเป้าหมายว่าจะทำสิ่งที่ประกอบด้วย ความรัก เมตตา เป็นประโยชน์ให้กับผู้อื่นสักสองสิ่งทุกๆ วัน ผลลัพธ์ที่ได้คงน่า ตื่นตลึงยิ่งนัก โลกนี้คงเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเพราะว่าเราเอาชนะความชั่ว ด้วยความดีจริงๆ ถ้าเราทุกคนอุทิศตัวที่จะดำเนินชีวิตอย่างที่เราเชื่อทรงสั่งสอน

คุณอาจจะถูกล่อลวงให้พูดว่า "นั่นไม่มีทางจะเกิดขึ้นได้แน่ๆ ถ้าอย่างนั้น เราจะพยายามไปเพื่ออะไรกัน?" อย่าให้ตัวคุณพ่ายแพ้ด้วยความคิดในแง่ลบ โดยที่ยังไม่ทันได้เริ่มต้นเลย ฉันได้ตัดสินใจแล้วว่า ฉันจะทำในส่วนของฉัน และอธิษฐาน ให้คนอื่น ๆ ทำในส่วนของพวกเขา ฉันจะพูดกับผู้คน และหนุนใจ ให้พวกเขาทำเพื่อคนอื่นมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ คงจะเยี่ยมยอดไม่น้อย ถ้าบทสนทนาของเรามุ่งไปที่ วิธีการที่เราอาจช่วยเหลือผู้อื่นและมุ่งไปที่ ความคิดสร้างสรรค์ต่างๆ ที่จะทำเพื่อ พวกเขาเหล่านั้น

ฉันมีเพื่อนสามคนที่มีรูปแบบการใช้ชีวิตแบบนี้ เวลาที่เราออกไปทาน มื้อเที่ยงหรือดื่มกาแฟด้วยกัน เรามักจะพูดคุยกันเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้า ได้ทรงใส่ไว้ในหัวใจของเราเพื่อให้เราทำต่อคนอื่น ๆ หรือพูดคุยกันเกี่ยวกับ ความคิดสร้างสรรค์ต่างๆ เกี่ยวกับวิธีการใหม่ๆ ที่เราจะเป็นพระพรต่อผู้อื่น ฉันเชื่อว่าบทสนทนาแบบนี้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า แน่แน่นอนว่ามันดีกว่า นั่งบ่นถึงสิ่งต่างๆ ในที่ไม่ถูกต้อง โลกนี้ ฉันอยากจะหนุนใจคุณให้สวมบทผู้นำ สำหรับการปฏิบัติความรัก จดบัญชีรายชื่อคนที่คุณรู้จัก เชิญพวกเขามาช่วยกัน วางแผนถึงวิธีการที่จะตอบสนอง ความต้องการความช่วยเหลือในด้านต่างๆ แบ่งปันหลักการต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้แก่พวกเขา แล้วหากลุ่มเป้าหมาย หาผู้ที่ กำลังประสบความทุกข์ยาก จากนั้นก็ร่วมกันช่วยเหลือเขา

ความคิดเกี่ยวกับการหนุนใจผู้อื่นให้แข่งขันในการทำดีไม่ใช่เป็นเรื่องใหม่ ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้พูดถึงเรื่องนี้ "และขอให้เราพิจารณาดูว่าจะทำอย่างไร จึงจะปลุกใจซึ่งกันและกันให้มีความรักและทำความดี" (ฮีบรู 10:24)

โปรดสังเกตว่าพระธรรมข้อนี้กล่าวว่าเราควรให้ความใส่ใจอย่างต่อเนื่องในการดูแลกันและกัน ศึกษาและคิดว่าเราจะกระตุ้นผู้อื่นให้ทำดีและทำสิ่งต่างๆ ที่ประกอบด้วยความรักและเป็นประโยชน์ ผู้เขียนได้หนุนใจผู้ที่ท่านเขียนถึงให้กระทำสิ่งเดียวกับที่ฉันกำลังหนุนใจคุณให้ทำอยู่ในวันนี้ คุณพอจะนึกออกหรือไม่ว่ามาร จะรังเกียจการที่เรามารวมตัวกันเพื่อหาวิธีการอันสร้างสรรค์เพื่อทำดีต่อกัน และกันสักเพียงไร? มันชอบให้เราตัดสินใจ ช่างวิจารณ์ จับผิด ชูชบิณินทา และบ่นว่ามากกว่า ฉันเชื่อว่าการทำสิ่งที่คุณจะต้องต้องอาศัยการสร้างนิสัยใหม่ๆ และพัฒนาการกระทำอันประกอบด้วยความรักอย่างแท้จริง แต่ผลลัพธ์ที่ได้นั้นก็ยิ่ง

จงบริบูรณ์ด้วยการดี

เปาโลได้กำชับให้ทิโมธีนักเทศน์หนุ่มให้ตักเตือนคนอื่น "จงกำชับให้เขากระทำดี ให้กระทำดีมากๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และไม่เห็นแก่ตัว" (1 ทิโมธี 6:18) เห็นได้ชัดว่า เปาโลรู้สึกว่าการจำเป็นจะต้องได้รับการย้ำเตือนเพื่อให้กระทำสิ่งเหล่านี้ คำกำชับให้กระตือรือร้นในการทำดีเป็นสิ่งที่ผู้คนในวันนี้สมควรได้รับการย้ำเตือนเช่นเดียวกัน ฉันหนุนใจให้คุณไม่เพียงแต่ย้ำเตือนผู้อื่นเท่านั้น แต่ให้หาวิธีที่จะย้ำเตือนตัวเองด้วยเช่นกัน สละหนังสือหรือถ้อยคำใดๆ เกี่ยวกับความรักเอาไว้ อ่านหรือฟังข้อความเหล่านั้นอยู่บ่อยๆ ทำทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อตรวจสอบให้มั่นใจว่าคุณไม่ลืมสิ่งที่สำคัญสำหรับพระเจ้า

ฉันเชื่อว่า โลกนี้กำลังจับตามองคริสเตียนอยู่ และเชื่อว่าสิ่งที่พวกเขาเห็นนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก เปโตรหนุนใจให้บรรดาผู้เชื่อประพฤติตนให้เหมาะสม และมีเกียรติท่ามกลางคนต่างชาติซึ่งก็คือบรรดาคนที่ไม่เชื่อในสมัยนั้น ท่านกล่าวว่าแม้ว่าบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อจะมีแนวโน้มที่จะใส่ร้ายป้ายสีผู้เชื่อ แต่ในที่สุดพวกเขาก็จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า ถ้าพวกเขาได้เห็นการกระทำดีและเต็มไปด้วยความรักของบรรดาผู้เชื่อ (ดู 1 เปโตร 2:12)

ถ้าเพื่อนบ้านของคุณรู้ว่าคุณไปคริสตจักรทุกๆ วันอาทิตย์แล้วละก็ ฉันยืนยันกับคุณได้ว่าพวกเขาก็จับตามองความประพฤติของคุณด้วยเช่นกัน เมื่อฉันเติบโต

เพื่อนบ้านของเราไปคริสตจักรอย่างเป็นหน้าที่ อันที่จริงพวกเขาไปคริสตจักรสัปดาห์ละหลายๆ ครั้ง แต่พวกเขาได้ทำหลายสิ่งหลายๆ อย่างที่ไม่ควรกระทำ ฉันจำได้ว่า พ่อของฉันมักพูดว่า "พวกเขาก็ไม่ได้ดีไปกว่าฉันสักเท่าไรเลย พวกเขาเมาเหล้า พุดจาหยาบคาย พุดตลกกลามก และอารมณ์ร้าย พวกเขามันก็แค่คนหน้าไหว้หลังหลอกเท่านั้นเอง" พ่อของฉันมองหาข้ออ้างใดก็ได้ และพฤติกรรมของพวกเขาก็เป็นข้ออ้างอย่างดี

แน่นอนฉันระลึกได้ว่า ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียนนั้น ตัวเราเองก็ไม่ได้ประพฤติตัวอย่างดีรอบคอบ สมบูรณ์แบบ และผู้คนที่ต้องการข้ออ้างที่จะไม่เชื่อพระเยซูหรือดำเนินชีวิตคริสเตียนจะจับตามองดูเราและวิพากษ์วิจารณ์เราอยู่เสมอๆ แต่เราควรทำอย่างดีที่สุดเพื่อไม่ให้พวกเขามีข้ออ้างมาดัดสินเรา

จงมองหาหนทางที่จะอวยพร

ฉันพยายามเปิดใจกว้างเพื่อพระเจ้าจะได้ทรงสำแดงอะไรก็ตามที่พระองค์ประสงค์ให้ฉันทำเพื่อจะเป็นพยานต่อผู้อื่นหรือเป็นพระพรสำหรับใครบางคน เมื่อสองสามวันที่ผ่านมา ฉันอยากจะทำเล็บ หญิงสาวในร้านตั้งครรภ์ลูกคนแรกอายุครรภ์ของเธอมากแล้ว เธอนอนพักอยู่บนเตียงเป็นเวลาสองเดือนเพราะว่าเจ็บครรภ์ก่อนกำหนด การมาที่ร้านทำเล็บเป็นโอกาสแรกที่จะออกจากบ้าน เธอมีกำหนดคลอดในอีกหนึ่งสัปดาห์ และตอนนี้เธอกำลังทำเล็บมือและเล็บเท้า เราคุยกันนิดหน่อย และฉันเริ่มตันรู้สึกว่าการจ่ายค่าทำเล็บให้กับเธอก็น่าจะเป็นเรื่องที่ดี ฉันรออีกนิดเพื่อดูว่าความปรารถนานั้นยังอยู่หรือไม่ และเพราะว่าความรู้สึกนั้นยังอยู่กับฉัน ฉันจึงจ่ายค่าบริการให้กับเธอพร้อมกับค่าบริการของตัวเอง แน่นอนว่าเธอรู้สึกประหลาดใจแต่ก็มีความสุข ฉันไม่ได้ทำเรื่องนี้ให้เป็นเรื่องใหญ่อะไรทั้งนั้น ฉันแค่ลงมือทำเท่านั้นเอง บางทีวันหนึ่งเธอก็อาจจะเห็นฉันทางโทรทัศน์หรือเห็นหนังสือที่ฉันเขียน แล้วก็จะจำได้ว่าฉันได้ทำในสิ่งที่ฉันบอกกว่าตัวฉันเชื่อจริงๆ

ฉันไม่ได้ทำสิ่งความดีเพื่อให้คนอื่นเห็น แต่สิ่งที่คนอื่นนั้นมันดียิ่งกว่าคำพูด ทุกคนในร้านทำเล็บรู้ว่าฉันเป็นครูสอนพระคัมภีร์และเป็นผู้รับใช้พระเจ้า ถึงแม้ว่าฉันไม่ได้บอกอะไรเกี่ยวกับตัวฉันเองแก่หญิงสาวคนนั้น แต่ฉันแน่ใจว่าคนอื่น ๆ คงบอกกับเธอหลังจากที่ฉันเดินออกจากร้านไปแล้ว ดังนั้นการกระทำเล็กๆ น้อยๆ บางอย่างที่ได้เติมไปด้วยความเมตตาที่ช่วยให้ฉันบรรลุเป้าหมายได้ตั้งหลายอย่าง มันทำให้ฉันมีความสุข มันทำให้เธอมีความสุข มันเป็นตัวช่วยให้กับคนอื่น ที่จับตามองอยู่ และมันเป็นพยานถวายเกียรติแด่พระเจ้า ฉันมีอีกทางเลือกหนึ่ง ฉันอาจจะเก็บเงินของตัวเองไว้และไม่ยอมทำอะไรเลยนั้นทำได้ง่าย แต่มันไม่อาจทำให้ฉันรู้สึกภูมิใจในฝ่ายวิญญาณได้แบบนี้เลย

อย่ากังวลว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร

คุณอาจคิดว่า "ลอยซ์ แค่ขอจ่ายเงินแทนคนที่ฉันไม่รู้จัก ฉันก็ควรรู้สึกแปลกมากแล้ว" ฉันเข้าใจคุณดี ถ้าคุณรู้สึกอย่างนั้น เพราะว่าฉันเองก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน ฉันนึกสงสัยจริงๆ ว่าพวกเขาจะคิดหรือจะตอบสนองอย่างไร แต่ฉันก็นึกขึ้นได้ว่า นั่นไม่ใช่เรื่องที่ผมจะต้องเป็นห่วง ฉันควรเป็นห่วงถึงเรื่องการเป็นทูตของพระคริสต์เท่านั้น

วันหนึ่ง ฉันตั้งใจจะซื้อกาแฟให้กับผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนต่อคิวจากฉันในร้านสตาร์บัคส์ แต่เธอปฏิเสธจริงๆ แล้วเธอทำเป็นเรื่องใหญ่โตเสียจนฉันรู้สึกขายหน้า แรกทีเดียวฉันคิดว่า "เฮ้อ ฉันจะไม่ทำอย่างนี้อีกแล้ว" แต่พอยุ่กับฉัน เขาเตือนสติฉันว่า นั่นคือสิ่งที่มารอยากให้ฉันทำเลยละ ดังนั้นฉันจึงเปลี่ยนใจ เวลาแบบนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เหตุการณ์นั้นทำให้ฉันเศร้าใจและตระหนักว่ามีคนมากเพียงไรที่ไม่รู้จักวิถีรับการอวยพร อาจจะเพราะว่าพวกเขาไม่เคยได้รับพระพรมาก่อนก็เป็นได้

บางครั้งฉันทำสิ่งต่างๆ โดยไม่แสดงตัว แต่บางครั้งฉันไม่อาจซ่อนสิ่งที่ทำเอาไว้ได้ ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจว่า トラบเท่าที่หัวใจของฉันถูกต้อง นั่นก็เพียงพอแล้ว การกระทำแต่ละอย่างที่ยึดด้วยความเมตตาเป็นวิธีการของฉันที่จะแสดงความเชื่อฟังต่อพระเจ้าและเอาชนะสิ่งชั่วร้ายในโลกนี้ ฉันไม่รู้ว่าสิ่งชั่วร้าย

แบบไหนกันที่เกิดขึ้นกับผู้คน บางทีการกระทำที่เปี่ยมด้วยความเมตตาของฉัน อาจจะช่วยรักษาบาดแผลในจิตวิญญาณของพวกเขา ฉันเชื่อด้วยความเมตตาต่อผู้อื่นนั้นจะเป็นวิธีการที่ฉันจะเอาคืนกับมารสำหรับความเจ็บปวดที่มันได้ก่อขึ้นเอาไว้ในชีวิตของฉัน มันชั่วร้ายที่สุด มันเป็นผู้ก่อความชั่วร้ายทั้งสิ้นที่เราประสบอยู่ในโลกนี้ ดังนั้นทุกๆ การกระทำที่เปี่ยมด้วยความดีงาม ความรัก ความเมตตา ก็เป็นเหมือนกับดาบที่แทงทะลุจิตใจอันชั่วร้ายของมัน

ถ้าคุณได้รับการปฏิบัติอย่างไม่ถูกต้องมาตลอด และปรารถนาจะหาวิธี ที่จะเอาคืนมารสำหรับความเจ็บปวดที่มันเป็นต้นเหตุอยู่บ่อยๆ แล้วละก็ ให้คุณทำดีกับคนมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ นี่คือวิธีของพระเจ้าและวิธีการนี้จะได้ผล เพราะว่าคุณรักไม่เคยลืมหูล!

ฉันซื้อดวงวิญญาณด้วยความรัก

พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าได้ทรงซื้อเราด้วยราคอันสูงค่า - โดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ (ดู 1 โครินธ์ 6:20 1 เปโตร 1:19 วிரถ์ 5:9) การกระทำอันน่าทึ่งนี้พลิกความชั่วร้ายที่มารได้กระทำจากหน้ามือเป็นหลังมือ และเปิดทางให้ทุกๆ คนได้รับการอภัยบาปโทษ และมีความสุขกับความสัมพันธ์กับพระเจ้า

ดังที่ฉันได้กล่าวมาแล้วว่า พ่อของฉันล่วงละเมิดทางเพศต่อฉันอยู่นานหลายปีและการกระทำอันชั่วร้ายของท่านได้สร้างความเสียหายให้กับจิตวิญญาณของฉัน ทั้งรอยบาดแผลเอาไว้ให้ฉัน และทำให้ตัวของฉันเองไม่อาจทำสิ่งต่างๆ ตามหน้าที่ได้เป็นปกติจนกระทั่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเยียวรักษาค้นให้หายดี การก้าวข้ามสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้กระทำต่อฉันและสามารถยกโทษให้กับท่านได้นั้น เป็นกระบวนการแรกสุดนั้น ฉันตัดสินใจที่จะไม่เกลียดชังท่านอีกต่อไป เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดให้ฉันได้ตระหนักว่า ความรักที่ฉันมีต่อพระองค์กับความเกลียดชังที่ฉันมีต่อพ่อของฉันนั้นไม่อาจอยู่ร่วมกันในหัวใจดวงเดียวกันได้ ฉันร้องขอให้พระเจ้าช่วยเหลือฉันและพระองค์ก็ทรงโปรดนำเอาความเกลียดชัง

ออกไปจากหัวใจของฉัน อย่างไรก็ตามฉันก็ยังไม่อยากจะไปข้องเกี่ยวกับพ่อ
ของฉันสักเท่าใดนัก ฉันพยายามจะอยู่ไกลจากท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

สุขภาพจิตแม่ของฉันเสื่อมโทรมลงมานานหลายปีแล้ว และในปีที่ฉัน
แต่งงานกับเดฟ ท่านก็มีอาการล้มป่วยทางจิตซึ่งเป็นผลจากการที่ท่านได้รู้ถึง
สิ่งต่างๆ ที่พ่อได้ทำกับฉันเอาไว้และไม่ว่าจะรับมือกับมันอย่างไร ท่านจับได้ว่า
พ่อล่วงละเมิดฉันตอนที่ฉันอายุสิบสี่ปี แต่ก็ดังที่ฉันได้กล่าวไปแล้วว่า ท่านไม่รู้ว่า
จะรับมือกับเรื่องนี้อย่างไร ดังนั้นท่านจึงไม่ลงมือทำอะไรเลย การไม่ลงมือทำอะไร
สักอย่างกลายเป็นการตัดสินใจที่เลวร้ายสำหรับเราทุกคน แม่ได้รับการบำบัดอยู่
นานสองปีและพวกเขาก็ลบความทรงจำของแม่เกี่ยวกับเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศ
ออกไป และฉันก็ไม่อยากทำอะไรที่จะทำให้แม่หวนกลับมาจำเรื่องนี้อีก ดังนั้น
ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องยากมากที่ฉันต้องอยู่ใกล้ๆพ่อ แต่ครอบครัวของฉันก็ไปเยี่ยม
พ่อกับแม่ในวันหยุด ส่วนวันอื่นๆ เราก็ก็นไปเยี่ยมบ้างเมื่อมีเรื่องจำเป็นจริงๆ เท่านั้น

ในที่สุดพ่อกับแม่ก็ย้ายออกจากเมือง และกลับไปอยู่ในเมืองเล็กๆ ที่เคย
เติบโตมาในอดีต ซึ่งอยู่ห่างออกไปสองร้อยไมล์ ฉันดีใจมากเพราะว่าการที่พ่อกับแม่
ย้ายออกไปก็หมายถึงว่าฉันจะได้พบพวกท่านน้อยลงกว่าเดิมนั่นเอง ตลอดหลายๆ
ปีในช่วงนั้น ฉันยกโทษให้พ่อได้ในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่อาจยกโทษให้ท่านได้ทั้งหมด

เมื่อพ่อกับแม่แก่ตัวลง สุขภาพเสื่อมถอยและเงินทองร่อยหรอลง พระเจ้า
ก็ทรงเริ่มเคี่ยวเข็ญฉันในเรื่องที่ทรงประสงค์ให้ฉันย้ายพวกท่านมาอยู่ที่เมือง
เซนต์หลุยส์ รัฐมิสซูรี ที่เราอาศัยอยู่ และที่ประสงค์ให้ฉันดูแลพวกท่านจนถึง
วาระสุดท้าย นั่นหมายถึงว่าฉันต้องซื้อบ้าน เฟอร์นิเจอร์ รถ และจัดหาคนไปทำ
ความสะอาดบ้าน ซ้อมผักผลไม้ ตัดหญ้าที่สนาม ซ่อมบ้านให้พวกท่าน แรกทีเดียว
ฉันคิดว่านี่เป็นความคิดของมารที่ต้องการจะทรมานฉัน แต่ในที่สุดแล้วฉันก็ระลึก
ได้ว่านี่เป็นแผนการของพระเจ้า และฉันพูดได้เต็มปากว่า นี่เป็นสิ่งที่ยากที่สุด
ประการหนึ่งที่ฉันเคยทำมาในชีวิตเลยทีเดียวนะ

ฉันอ่านข้อพระธรรมที่หาเจอทุกข้อที่พูดถึงการรักศัตรูของท่าน มีเมตตา
ต่อเขา และทำดีต่อเขา แต่พระธรรมข้อนี้กระทบใจฉันจริงๆ

แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา [ช่วยเหลือเขา เพื่อเขาจะได้รับประโยชน์จากความช่วยเหลือนั้นๆ] จงให้เขายิ้มโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จ (คำตอบแทนชดเชย) ของท่านทั้งนี้จะจะมีบริบูรณ์ (มั่งคั่ง ยืนยง ถึงขีดสุด ล้นเหลือ) และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว

(ลูกา 6:35)

พระธรรมข้อนี้กล่าวว่า เราควรมองว่าไม่มีสิ่งใดสูญเสียไปและไม่ควรทนทุกข์ไปกับสิ่งเหล่านั้น ก่อนที่ฉันจะเข้าใจหลักการข้อนี้ ฉันเคยมองไปที่วัยเด็กของฉันว่าเป็นช่วงเดือนปีที่สูญเสีย แต่ตอนนี้พระเจ้าทรงบัญชาให้ฉันมองปีเหล่านั้นว่าเป็นประสบการณ์ที่ฉันใช้ช่วยคนอื่น ๆ ได้ ลูกาได้กล่าวเอาไว้เช่นกันว่า เราควรอวยพรและอธิษฐานเพื่อคนที่ทำร้ายและทำผิดต่อเรา (ดู ลูกา 6:28) นี่อาจดูว่าเป็นเรื่องไม่ยุติธรรม แต่ฉันได้เรียนรู้จากครั้งนั้นเป็นต้นมาว่า เมื่อฉันยกโทษฉันก็กำลังทำดีกับตัวเองอยู่ เมื่อฉันยกโทษฉันก็ปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากผลลัพธ์ของสิ่งผิดๆ ที่ได้กระทำต่อฉันมาก่อน จากนั้นพระเจาก็อาจทรงจัดการกับสถานการณ์ทั้งหมดได้ ถ้าศัตรูของฉันยังไม่ได้ได้รับความรอด ฉันก็อาจซื้อจิตวิญญาณของพวกเขาให้มาถึงความรอดได้

ข้อเสนอกับฉันมอบให้กับเพื่อนทำให้ท่านรู้สึกอึ้งไป ถึงแม้ว่าท่านจะไม่ได้พูดอะไรออกมา ฉันก็รู้ว่า ท่านนี้กลังสลับเป็นอย่างยิ่งว่า เพราะเหตุใดเราจึงทำให้ท่านมากถึงเพียงนั้นเมื่อคิดถึงสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้กระทำต่อฉันเอาไว้

สามปีผ่านไป และฉันก็ไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในตัวของท่าน ท่านก็ยังคงใจร้าย โมโหง่าย และเห็นแก่ตัวมาก อันที่จริงแล้วมีบางเวลาที่ดูเหมือนว่าอารมณ์ท่านจะแยลงกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ หลังจากเราได้ทำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไปได้สามปี พ่อก็กลับใจใหม่ทั้งน้ำตาและต้อนรับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้นเป็นประสบการณ์ที่ค่อนข้างพิเศษ ท่านเป็นคนเริ่มต้นทั้งหมด ท่านเชิญเราทั้งคู่ไปที่บ้าน และท่านขอรับการยกโทษ ท่านขอให้ทั้งเดฟกับฉันยกโทษให้ท่าน และกล่าวว่าเราแสนดีต่อท่านมากเพียงไร เราถามท่านว่า

ท่านต้องการจะต้อนรับพระเยซูเข้ามาในชีวิตหรือไม่ ท่านไม่เพียงแต่ต้อนรับพระองค์เท่านั้น แต่ท่านยังขอให้เดฟกับฉันประกอบพิธีบัพติศมาให้แก่ท่านอีกด้วย ฉันได้มีโอกาสพิเศษที่ได้เห็นพ่อที่เคยล่วงละเมิดฉันมารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า จากนั้นฉันก็ระลึกได้ว่า ก่อนหน้านี้ฉันเคยคิดว่า ฉันกำลังซื้อบ้าน ชื่อเฟอร์นิเจอร์บางชิ้น ชื่อรถ แต่จริงๆ แล้ว ฉันได้ลงมือซื้อจิตวิญญาณด้วยการกระทำที่เต็มไปด้วยความเมตตาอย่างที่คุณรับไม่สมควรจะได้นั่นเอง

ในช่วงเวลาเดียวกันนี้เอง เดฟกับฉันได้เห็นว่าการพันธกิจของเราเติบโตขึ้นอย่างน่าพิศวง และทำให้เราสามารถช่วยเหลือผู้คนได้มากกว่าเดิม ฉันเชื่อว่าการเติบโตนี้เป็นผลจากการเก็บเกี่ยวเมล็ดแห่งการเชื่อฟังพระเจ้าที่เราได้หว่านเอาไว้ก่อนหน้านี้ เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาให้เราทำสิ่งยากๆ พระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นเพื่อประโยชน์ของเราเองและเพื่อประโยชน์ของแผ่นดินของพระองค์ คุณได้เห็นแล้วว่าเราสามารถเอาชนะความชั่วด้วยความดีจริงๆ เช่นเดียวกับที่จอห์น เวสลีย์ได้กล่าวว่าเอาไว้ว่า "ทำดีทุกอย่างที่ทำได้ และในทุกช่องทางที่ทำได้ในทุกวิถีทางที่ทำได้ ในทุกที่ที่ทำได้ ในทุกเวลาที่ทำได้ ทำต่อผู้คนทุกคนที่ทำได้ トラบนาเนเท่าที่คุณจะทำได้"

หมายเหตุ

เจนนิเฟอร์ได้ยื่นเสียงร้องของเด็กๆ เธอวิ่งมาช่วยพวกเขาอย่างที่คุณได้ทำมาแล้วหลายครั้ง เธอบอกกับพวกเขาว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดี ในฐานะแม่ของเด็กๆ เจนนิเฟอร์พ่อบอกอยู่เช่นนั้นจนกว่าพวกเขาจะเชื่ออย่างนั้นจริงๆ เธอรู้ดีว่าความรู้สึกกลัว การถูกลักพาตัว และการถูกทำร้ายนั้นเป็นอย่างไร เมื่อตัวเธออายุได้สิบสองปี เธอถูกบังคับให้ออกจากบ้าน ถูกพรากจากครอบครัว และหมู่บ้านที่อยู่อาศัย โดยกลุ่มทหารกบฏซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การรบที่ยาวนานที่สุดในอัฟริกา หลังจากที่ได้ถูกข่มขืน ข่มขืน ใช้แรงงานอย่างหนักโดยไม่หยุดหย่อน ความมุ่งมั่นที่จะมีชีวิตรอดต่อไปให้ได้ก็มอบความกล้าหาญให้กับเธอที่จะหลบหนีไปให้พ้น เจนนิเฟอร์ได้พาคนอื่นๆ มาอยู่ที่ปลอดภัย

แต่เมื่อเธอกลับไปที่บ้าน ครอบครัวของเธอได้สูญเสียไปแล้ว ด้วยความรู้สึกโดดเดี่ยวและต้องการจะมีชีวิตใหม่และมีที่ๆ เธอจะเรียกได้ว่าเป็นบ้านของตัวเอง เธอจึงยอมแต่งงานกับชายคนหนึ่งที่ตั้งงานมีภรรยาแล้ว ในวันแต่งงานเขาตบตีเธอต่อหน้าเพื่อนๆ ของเธอ แต่ว่าสิ่งที่โหดร้ายที่สุดกำลังตามมาติดๆ ในวันพิเศษที่ควรจะทำให้เธอรู้สึกเหมือนกับว่าได้เป็นเจ้าของเป็นที่รัก เชิดชูทนุถนอม เขากลับบอกกับทุกคนที่มาร่วมชุมนุมในคืนนั้นว่า เธอไร้ประโยชน์และเป็นคนน่าอับอายที่สุด คำพูดเหล่านั้นเชือดเฉือนลึกกลงไปในใจของเธอ มันเจ็บปวดยิ่งกว่าการตบตีที่ยังคงเกิดขึ้นต่อไปเสียอีก

ในท้ายที่สุด สามิของเธอเสียชีวิตลงเนื่องจากโรคเอดส์ และเธอกลับมาอยู่ตัวคนเดียวอีกครั้งหนึ่ง ในฐานะแม่หม้ายลูกสอง เธอถามกับพระเจ้าว่า "พระองค์อยู่ที่นั่นหรือเปล่า? ชีวิตของลูกจะไม่มีอะไรอีกแล้วนอกจากความทุกข์ทรมานและความอดสูอย่างนั้นหรือ?" พระเจ้าได้ทรงพิสูจน์ถึงความสัตย์ซื่อของพระองค์ต่อเจนนิเฟอร์และเวลานี้เธอก็อยู่ในกระบวนการของการช่วยกู้

วันนี้เจนนิเฟอร์อาศัยอยู่ในที่ปลอดภัย ในหมู่บ้านซึ่งได้รับการจัดเตรียมโดยพันธกิจวาโตโตร่วมกับพันธกิจออยซีไมเออร์ ด้วยศักดิ์ศรีที่ได้รับการยกย่องขึ้นมาใหม่และเป้าหมายใหม่ในชีวิต เจนนิเฟอร์ได้เป็นผู้ดูแลเด็กกำพร้าเนื่องจากสงคราม โชคไม่ตนักที่ยังมีผู้คนอีกมากมายที่ยังคงต้องการการเยียวยารักษาและการกอบกู้ชีวิต

พระวณะของพระเจ้าบอกกับเราอยู่ซ้ำๆ ว่า ให้ดูแลหญิงหม้ายและเด็กกำพร้า ดูเหมือนว่าพระเจ้าจะทรงเมตตาพวกเขาเป็นพิเศษ และเราเองก็ควรจะเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน

จากสถิติพบว่า

- ในหลายประเทศ หญิงหม้ายที่สามิเสียชีวิตเนื่องจากโรคเอดส์ ถูกขับออกจากบ้าน และตกเป็นเป้าหมายของการใช้ความรุนแรงสูงสุด¹
- ครั้วเรือนที่มีหญิงหม้ายเป็นหัวหน้าครอบครัวนั้นเป็นตัวแทน ของกลุ่มย่อยที่ยากจนที่สุดในแอฟริกา²

ความยุติธรรมสำหรับผู้ถูกกดขี่ข่มเหง

ความยุติธรรมมิได้ประกอบด้วยความเป็นกลางระหว่างถูกและผิด
หากแต่แสวงหาสิ่งที่ถูกต้องและเชิดชูสิ่งนั้นไว้
ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่เหนือใด และต่อต้านสิ่งที่ผิด
อีไอเคอร์ รุสเวลท์

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม ข้อเท็จจริงก็คือ ความยุติธรรมเป็นพระลักษณะหนึ่งของพระองค์ที่ฉันนิยมชมชอบ กล่าวง่ายๆ ก็คือ พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ผิดให้กลายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง พระคัมภีร์กล่าวว่า ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งพระบัลลังก์ของพระองค์ (ดู สดุดี 89:14) รากฐานเป็นสิ่งที่รองรับอาคาร ดังนั้นเราอาจกล่าวได้ว่า พระราชกิจทั้งสิ้นของพระเจ้าในโลกนี้ตั้งอยู่บนข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงชอบธรรมและทรงยุติธรรมในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสั่งสอนเราให้รักความชอบธรรมและความยุติธรรมและลงมือกระทำให้ทั้งสองสิ่งนี้ประจักษ์ขึ้นในโลกนี้

การขาดความยุติธรรมในสังคมนำไปสู่ปัญหาเสมอๆ ในปี ค.ศ.1789 - ปี ค.ศ. 1799 ประเทศฝรั่งเศสได้เกิดการปฏิวัติขึ้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์นองเลือดที่ชาวไร่ชาวนาได้ลุกขึ้นต่อต้านบรรดาชนชั้นสูงและผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้น トラバโด

ที่พระราชาและพระราชินีทรงปฏิบัติต่อเหล่าพลนิกรอย่างถูกต้องและยุติธรรม ประเทศชาติก็เจริญรุ่งเรือง อย่างไรก็ตามเมื่อพระราชาและพระราชินีได้ทรงปล่อยปละให้การกัณดารอาหาร ความหิวโหย และโรคภัยไข้เจ็บแผ่ขยายออกไปแก่เหล่าพลนิกรของพระองค์ อีกทั้งยังทรงเรียกเก็บภาษีจากประชาชน ในขณะที่พระองค์ทรงดำรงพระฐานะอย่างหรูหราฟุ่มเฟือยอยู่นั้น ท้ายสุดประชาชนก็ปฏิวัติต่อต้านพระองค์ เมื่อพระราชาและพระราชินีทรงปฏิบัติต่อประชาราษฎร์อย่างไม่เป็นธรรมนั้น รากฐานพระบัลลังก์ของพระองค์ก็แตกร้าวและถูกทำลายลงในที่สุด

ความจริงก็คือ เมื่อปราศจากความยุติธรรม สิ่งๆต่างๆ ก็ดำเนินไปอย่างไม่ถูกต้องเหมาะสม สังคมของเราทุกวันนี้เต็มไปด้วยความอยุติธรรม และถึงแม้ว่าบางคนได้ต่อสู้อย่างหนัก คนส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ใส่ใจ หรือถ้าหากพวกเขาใส่ใจ พวกเขา ก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้ดี

เป็นหน้าที่ของเรา

ใครกันที่ห่วงใยเด็กกำพร้า หญิงหม้าย และผู้ถูกกดขี่ข่มเหง? พระเจ้าทรงห่วงใย แต่เราละ เราห่วงใยหรือไม่? เมื่อผู้คนถูกกดขี่ข่มเหง พวกเขาก็แบภาระหนักซึ่งไม่มีเหตุผล มีอำนาจเหนือพวกเขา และกดขี่พวกเขา ภาระหนักเหล่านี้มักทำให้

ใครกันที่ห่วงใยเด็กกำพร้า หญิงหม้าย
และผู้ถูกกดขี่ข่มเหง?

พวกเขาลิ้นหวัง พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาและทรงเป็นผู้ปกป้องบรรดาหญิงหม้าย (ดู สดุดี 68:5) ดูเหมือนว่า พระองค์ทรงเมตตาบรรดาผู้ที่โดดเดี่ยว และปราศจากคนดูแลเป็นพิเศษ พระเจ้าทรงช่วยเหลือบรรดาผู้ชอกช้ำ และทรงผดุงความยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ยากไร้ขัดสน (ดู สดุดี 140:12) ฉันแน่ใจว่าคุณรู้สึกยินดีที่พระเจ้าทรงช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ได้รับความเจ็บปวด แต่ฉันอยากจะหนุนใจให้คุณได้ระลึกว่า

พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ผ่านทางบรรดาผู้ที่ยอมจำนนต่อพระองค์เวลานี้ให้คุณถามตัวเองว่า คุณกำลังทำสิ่งใดให้พวกเขาเป็นการส่วนตัวบ้าง

ดังที่ฉันได้กล่าวไปเมื่อข้างต้นว่า ข้อพระธรรมในพระคัมภีร์มากกว่าสองพันข้อ พูดถึงหน้าที่ของเราที่มีต่อบรรดาคนยากจนขัดสน เมื่อพระเจ้าได้ทรงดลใจให้มีข้อพระธรรมดังกล่าวมากถึงเพียงนั้น ก็ต้องมีถ้อยคำบางประการที่พระองค์ทรงพยายามตรวจสอบให้แน่พระทัยว่าเราเข้าใจแล้วจริงๆ การที่เราแต่ละคนมีส่วนช่วยเหลือผู้ที่ชอกช้ำนั้นมีความสำคัญมากเพียงไร? อาจจะสำคัญมากกว่าที่พวกเราหลายๆ คนได้ตระหนักถึงเสียอีก

ธรรมะที่บริสุทธิ์และไร้มลทิน

อัครทูตยาโคบได้กล่าวเอาไว้ว่า ธรรมะที่บริสุทธิ์ซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำภายนอกนั้นคือการ "ไปเยี่ยมเยียน ช่วยเหลือ ดูแลเด็กกำพร้า และหญิงหม้ายที่เป็นทุกข์เดือดร้อน" นั้นหมายความว่าถ้าธรรมะหรือศาสนาของเราเป็นของแท้ เราก็ต้องมีส่วนช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ประสบความทุกข์ยากเพราะสถานการณ์ในชีวิตของพวกเขา ฉันสรุปจากข้อพระธรรมนี้ได้เพียงว่า ถ้าฉันไม่ได้ช่วยเหลือคนเหล่านี้ ศาสนาของฉันก็คงไม่ใช่เรื่องจริงแต่อย่างใด มันอาจจะเป็นศาสนาอย่างหนึ่ง แต่ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าประสงค์ให้เป็นแน่

ฉันได้เรียนรู้ว่า เมื่อมีพระเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องแล้ว ไม่ใช่ทุกคนที่นั่งอยู่ในคริสตจักรในวันอาทิตย์จะเป็นคริสเตียนแท้ การปฏิบัติตามกฎบัญญัติ หลักคำสอน ไม่ได้ทำให้ใครเป็นผู้เชื่อแท้ในพระคริสต์ ฉันทกล่าวอย่างนี้ได้อย่างไร? เพราะว่าเมื่อเราต้อนรับพระคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรานั้น เราก็ได้ต้อนรับเอาพระทัยของพระเจ้าและต้อนรับเอาพระวิญญาณของพระองค์ (ดู เอเฟซัส 11:19) นี่ต่างหากที่เป็นประเด็นสำคัญ เราต้องเรียนรู้ที่จะห่วงใยในสิ่งที่พระเจ้าทรงห่วงใย และพระองค์ทรงห่วงใยเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับความชอกช้ำ

มันจะก่อให้เกิดผลดีอะไร ถ้าลูกชายของฉันซึ่งจัดการธุระประจำวันส่วนใหญ่ของพันธกิจ จอยซ์ไมเออร์ พูดว่า พวกเขามีหัวใจของฉัน ถ้าหากพวกเขาไม่ได้ทำ

สิ่งที่ตัวฉันลงมือทำในสถานการณ์เดียวกันนั้น เหตุผลสำคัญที่เราให้ลูกๆ อยู่ในตำแหน่งที่พวกเขาอยู่ในเวลานี้ก็คือ พวกเขารู้จักเราอย่างใกล้ชิดและมีหัวใจดวงเดียวกันในเรื่องเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้คน

จงรักกันและกัน

ฉันเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า เราจำเป็นต้องรักกันและกัน นั่นหมายถึง คนที่เราติดต่อในชีวิตส่วนตัว และคนที่เราไม่เคยพบปะหน้าตาซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป (ดู กิจการ 2:44-45 กิจการ 4:31-32 2 โครินธ์ 8:1-4) ฉันอยากให้คุณระลึกถึงผู้คนเหล่านี้ขณะที่อ่านหนังสือเล่มนี้ต่อไป ตัวอย่างเช่น คุณอาจช่วยเหลือทางการเงินแก่เด็กกำพร้าในประเทศโลกที่สามผ่านทางพันธกิจ ซึ่งหวังใยพวกเขาและคุณก็อาจเชื่อเชิญหญิงหม้ายในคริสตจักรมาร่วมรับประทานอาหารกลางวัน และขณะที่คุณอยู่กับเธอนั้น ให้คุณถามคำถามต่างๆ จนคุณมั่นใจได้ว่า ความจำเป็นในด้านต่างๆ ของเธอได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอแล้ว ถ้าหากเธอพูดถึงว่ามีความจำเป็นบางอย่างที่คุณสามารถตอบสนองได้ ก็ให้คุณตอบสนองด้วยความชื่นบาน เพราะว่าพระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจชื่นบาน (2 โครินธ์ 9:7)

เราส่วนใหญ่จะช่วยครอบครัวของเราหรือคนที่เรารู้จักใกล้ชิด ถ้าพวกเขาต้องการความช่วยเหลือ แต่คนที่ไกลตัวออกไปจากวงจรของเรา เราก็มีแนวโน้มว่าจะหวังใยพวกเขาน้อยกว่าหรือเต็มใจที่มีส่วนช่วยเหลือพวกเขาน้อยกว่า ฉันเชื่อว่าพระเจ้าประสงค์จะเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ ฉันระลึกได้ว่าในฐานะปุโรหิตคนหนึ่ง ฉันไม่อาจตอบสนองความต้องการทุกเรื่องที่ได้ยินมาได้ แต่แน่นอนว่าฉันสามารถเปิดใจให้พระเจ้าทรงสำแดงให้ฉันเห็นว่าฉันสามารถทำอะไรได้บ้าง ฉันตั้งใจจะไม่ด่วน ทักท้วงว่าฉันไม่อาจลงมือทำอะไรเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือต่างๆ ที่ตัวฉันเองได้ตระหนักถึง ฉันระลึกได้ว่าเป็นมุมมองต่อความต้องการช่วยเหลือแบบงอมืองอเท้า ไม่ใช่วิถีที่พระเจ้าประสงค์ให้ฉันใช้เพื่อเข้าถึงความต้องการเหล่านั้น

โลกปรารถนาให้คริสตจักรเป็นคริสตจักร

พระเยซูได้ทรงตรัสถามเปโตรอยู่สามครั้งว่า เขารักพระองค์หรือไม่ เมื่อเขาตอบว่า "ใช่แล้ว พระเจ้าข้า" พระเยซูทรงตอบเขาวา "ถ้าอย่างนั้นก็จงเลี้ยงดูฝูงแกะของเรา" หรือ "จงเลี้ยงดูลูกแกะของเรา" (ดู ยอห์น 21:15-17) พระเยซูมิได้ทรงกำลังตรัสถึงการให้อาหารสัตว์ แต่ทรงกำลังตรัสถึงการช่วยเหลือประชากรของพระองค์ หลายๆ ครั้ง พระองค์ได้ทรงเอ่ยถึงพระองค์ว่าเป็นผู้เลี้ยงแกะและทรงเอ่ยถึงประชากรของพระองค์ว่าเป็นฝูงแกะ ดังนั้นเปโตรจึงเข้าใจเป็นอย่างดีว่าพระองค์กำลังตรัสถึงเรื่องอะไร

สำหรับฉันแล้วดูเหมือนว่า พระเยซูทรงกำลังตรัสถึงข้อพระธรรมเหล่านี้ว่า ถ้าหากเรารักพระองค์ เราก็ควรจะช่วยเหลือผู้คน ไม่ใช่แค่เพียงมารวมตัวกันอยู่ในอาคารตอนเช้าวันอาทิตย์เพื่อทำตามพระบัญญัติหรือพิธีกรรมต่างๆ แน่แน่นอนว่าเราควรต้องการไปคริสตจักร เพื่อร่วมสามัคคีธรรม นมัสการพระเจ้า และเรียนรู้ แต่คริสตจักรก็ควรจะเป็นสถานที่ที่เราให้ความช่วยเหลือผู้อื่นด้วยเช่นกัน ถ้าคริสตจักรไม่มีส่วนเกี่ยวข้องที่จะยื่นมือออกไปหาบรรดาผู้หลงหายทั่วโลกและช่วยเหลือผู้ถูกกดขี่ข่มเหง ซึ่งรวมถึงบรรดาหญิงหม้าย เด็กกำพร้า ผู้ยากจนขัดสนแล้วฉันก็ไม่แน่ใจนักว่าคริสตจักรมีสิทธิที่จะเรียกตนเองว่าเป็นคริสตจักรได้หรือไม่

ผู้คนจำนวนนับหมื่นนับแสนหยุดไปคริสตจักร บรรดาผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณทั่วโลกต่างพากันวิตกกังวลถึงสถานะที่สมาชิกคริสตจักรไม่มาร่วมพิธีนมัสการที่คริสตจักร ฉันเชื่อว่าเหตุผลส่วนใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังสถานะนี้อยู่ที่หลายๆ คริสตจักรได้กลายเป็นศูนย์ศาสนาที่ปราศจากชีวิต อัครทูตยอห์นได้กล่าวเอาไว้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะว่าเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รัก ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความตาย (ดู 1 ยอห์น 3:14) ถ้าหากคริสตจักรไม่เปี่ยมล้นไปด้วยความรักของพระเจ้าแล้ว คริสตจักรจะเต็มไปด้วยชีวิตได้อย่างไรกัน?

ฉันได้ยินว่า ในทวีปยุโรป วิหารหรืออาคารคริสตจักรปิดตัวลงทุกๆ สัปดาห์ และกลุ่มมุสลิมก็ซื้อวิหารหรืออาคารคริสตจักรหลายๆ แห่งที่ปิดตัวลงไปและเปลี่ยนศาสนสถานเหล่านั้นให้เป็นมัสยิดแทน แน่แน่นอนว่านี่ไม่ใช่เป้าหมายที่พระเจ้า

ได้ทรงกำหนดไว้ให้กับคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ แต่ก็อาจกล่าวได้ว่า กรณีนี้เป็นข้อยกเว้นและไม่ได้เกิดขึ้นกับคริสตจักรส่วนใหญ่

คริสตจักรในยุคเริ่มต้น ซึ่งเราได้อ่านพบในพระธรรมกิจการนั้นเป็นคริสตจักรที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดช อีกทั้งยังได้เขย่าโลก และเราก็คงสามารถสัมผัสได้ถึงอิทธิพลของคริสตจักรดังกล่าวในทุกวันนี้ คริสตจักรนี้ได้รวมตัวเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และทุกๆ คนก็ช่วยเหลือบรรดาผู้คนที่พวกเขาเห็นว่ากำลังประสบความทุกข์ยากอยู่อย่างไม่ว่างเว้น พวกเขาช่วยเหลือคนที่รู้จักเป็นการส่วนตัว และช่วยเหลือคนที่อยู่ต่างเมืองออกไปซึ่งบรรดาอัครทูตที่มาเยี่ยมเยียนได้พูดและสั่งสอนถึง

คริสตจักรยุคเริ่มต้นเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและมีชื่อเสียงยอดเยี่ยมก็เพราะว่าได้ประกอบด้วยผู้คนที่รักกันและกันอย่างแท้จริง สิ่งที่โลกต้องการก็คือความรักไม่ใช่ศาสนา โลกต้องการพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็นความรัก ถ้าหากเราเห็นพ้องต้องกันและเข้าไปมีส่วนร่วม เราก็สามารถเริ่มต้นการปฏิบัติด้วยความรัก ซึ่งเป็นขบวนการที่จะเขย่าโลกอีกครั้งหนึ่งด้วยพระสิริของพระเจ้า!

เรียนรู้ที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง

เป็นเรื่องผิดแน่ๆ ที่จะได้เห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับใครบางคนที่กำลังประสบความทุกข์ยากแล้วไม่ลงมือทำอะไรสักอย่าง ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวเอาไว้ว่า "จงเรียนรู้ที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง! จงแสวงหาความยุติธรรม จงบรรเทาผู้ถูกกดขี่ข่มเหง จงตักเตือนผู้กดขี่ข่มเหง จงปกป้องผู้ไร้บิดา จงสู้ความเพื่อหญิงหม้าย" (อิสยาห์ 1:17)

เป้าหมายของคำสอนและคำชี้แนะนี้ก็เพื่อจะช่วยให้เราได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่ถูกต้องและหนุนใจเราให้ลงมือกระทำสิ่งเหล่านั้น เมื่อสองสามปีที่แล้วฉันยังไม่ได้รู้ถึงพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างรุนแรง มากเพียงไรต่อการนำความยุติธรรมมาสู่ผู้ถูกกดขี่ข่มเหงที่ฉันทำอยู่ แต่เมื่อฉันรู้แล้ว ฉันก็เริ่มต้นลงมือทำ

พระเจ้าได้ทรงชี้แนะแก่ผู้คนถึงวิธีปฏิบัติต่อบรรดาผู้ไร้พ่อ หญิงหม้าย ผู้ถูกกดขี่ข่มเหง และคนยากจนนับตั้งเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ทรงประทานพระบัญญัติในพระธรรมพันธสัญญาเดิม พระองค์ได้ตรัสผ่านโมเสสว่า "เจ้าจงอย่าได้กดขี่บรรดาหญิงหม้ายและผู้ไร้พ่อเลย" (อพยพ 22:22) พระเจ้ามิได้ทรงลำเอียง "พระองค์ทรงประทานความยุติธรรมแก่บรรดาผู้ไร้พ่อและหญิงหม้ายเลยและทรงรักคนแปลกหน้าหรือผู้พักพิงชั่วคราวและประทานอาหารและเสื้อผ้าแก่เขา" (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:18) พระเจ้าได้ทรงบอกแก่ประชากรว่า ถ้าหากพวกเขาเลี้ยงดูคนแปลกหน้า คนพักพิงชั่วคราว หญิงหม้าย และคนไร้พ่อแล้ว พระองค์ก็ทรงอวยพรการงานแห่งน้ามือของพวกเขา (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 14:29) โปรดสังเกตกลุ่มคนเหล่านี้ หญิงหม้าย คนแปลกหน้า คนไร้พ่อ คนกลุ่มนี้น่าจะเป็นคนที่โดดเดี่ยวยิ่งนัก พระเจ้าทรงห่วงใยคนโดดเดี่ยว!

โดดเดี่ยวและถูกหลงลืม

ฉันไม่อาจจินตนาการได้ว่า เด็กหญิงกำพร้าที่ถูกบังคับให้ค้าประเวณีรู้สึก ว่าตนเองโดดเดี่ยวและถูกคนหลงลืมมากสักเพียงไหน

จากสถิติพบว่า

- ในแต่ละปีมีเด็กหญิงที่มีอายุระหว่าง 5 - 15 ปี จำนวนสองล้านคน ถูกนำตัวเข้าไปสู่ตลาดค้าประเวณี
- หญิงโสเภณีจำนวน 89% ยายากจะหลบหนี
- เด็กและผู้หญิงอย่างน้อยสองแสนคนในประเทศไทยทำงานค้าประเวณี หนึ่งในสามของจำนวนดังกล่าวมีอายุน้อยกว่า 18 ปี
- ครั้งหนึ่งแพทย์พบว่าผู้ชาย 35 คนใช้บริการทางเพศจากเด็กหญิง 1 คน ภายในระยะเวลา 1 ชั่วโมง

เด็กหญิงทั้งหมดนี้เป็นเด็กกำพร้าหรือไม่? ไม่ใช่ ไม่ใช่ทุกคนเป็นเด็กกำพร้า อย่างเป็นทางการในความหมายที่ว่าไม่มีทั้งพ่อและแม่ แต่พวกเธอเป็นเด็กกำพร้า

ในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะว่าพวกเธอไม่มีพ่อแม่ หรือพ่อแม่ที่มีอยู่นั้น ก็ไม่อาจดูแล หรือไม่สนใจจะดูแลพวกเธอ

การค้าโสเภณีวัยรุ่น

ขายร่างกายเพื่อปรนเปรอความสุขให้กับชายชั่วร้ายทั้งหลายแหล่หรือจะทิวตาย? นั่นเป็นทางเลือกที่เลวร้ายที่ไม่ควรมีใครต้องประสบพบเจอ ถึงแม้ว่าปีร์ตุกันจะอายุได้เพียงสิบเก้าปี แต่เธอก็ตัดสินใจเลือกทางเลือกนี้ตั้งแต่อายุได้สิบสี่ปี ทุกครั้งที่ตัดสินใจเลือก หัวใจของเธอแตกสลายมากกว่าเดิมอีกนิด ทั้งจิตวิญญาณของเธอก็ถูกทำลายลง เมื่อพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ ที่เธอได้ประสบพบเจอมาโดยตลอดแล้ว ก็ช่างเป็นปาฏิหาริย์ยิ่งนักที่เธอยังมีความรู้สึกอยู่อีก

เธอมีเรียวแรงทุกครั้งที่ต้องดวงตาของอำมินาลูกสาววัยเจ็ดเดือน "ฉันเลือกทำแบบนี้ก็เพราะว่าฉันไม่อยากจะให้ลูกสาวต้องทำอย่างเดียวกันคะ" ชื่ออำมินาในภาษาเอธิโอเปียหมายถึง "ปลอดภัย" และปีร์ตุกันได้ตัดสินใจแล้วว่า จะทำทุกอย่างเพื่อรักษาคำสัญญาที่ปฏิญาณเอาไว้ว่าจะปกป้องลูกสาวของเธอปลอดภัยให้ได้

เธอไม่ได้ขายร่างกายด้วยความละโมภหรือเพราะความพึงพอใจส่วนตัว เธอขายร่างกายเพื่อจะมีชีวิตรอด เธอมีชีวิตและทำงานอยู่ในห้องขนาด 4x9 ฟุต เธอทำงานมาแล้ว 5 ปี ไม่มีวันหยุด ไม่มีพักร้อน ไม่มีการพักผ่อน เธอหลับตาและคิดถึงอำมินาขณะที่ผู้ชายซึ่งอาจจะมากถึง 15 คน ต่อวันกำลังล้วงละเมิดร่างกายของเธออยู่ ความเจ็บปวดนั้นช่างล้าลึกเกินจะจินตนาการได้ แต่นี่เป็นหนทางเดียวที่เธอรู้ว่าจะช่วยให้อาชีพของเธอมีอาหารและที่ซุกหัวนอน เมื่อคิดถึงว่าตัวของเธอนั้นรักอมินามากเพียงไหน เธอก็ไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าแม่ของเธอนั้นทอดทิ้งเธอไปขณะที่อายุได้เพียง 5 ขวบได้อย่างไรกัน

ก่อนที่ปีร์ตุกันมาถึงส่วนที่เป็นที่รู้จักกันว่าเขตไฟแดงในเมืองอัดดิสอาบาบา นั้น เธอกำลังทิวตาย "ฉันเคยมีความหวัง แต่ความหวังก็ดูห่างไกลไปจากฉัน ฉันรู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ด้วยกับฉันและทรงรักฉัน ฉันไม่รู้หนทาง

ดำรงชีวิตแบบอื่น" ยังมีความหวังอันลางเลือนว่า ลักวันหนึ่งเธอจะไม่ต้องจ่าย เพื่อจะให้มีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยหัวใจ วิญญาณ และร่างกายอันบอบช้ำเช่นนี้อีก วันนี้ความหวังนั้นยังต้องรอต่อไป ลูกค้าคนต่อไปพึงมาถึง จากสถิติพบว่า

- อายุโดยเฉลี่ยของเด็กหญิงที่ก้าวเข้ามาสู่ธุรกิจการค้าประเวณีทั่วโลก จะอยู่ที่ 13-14 ปี¹
- 75% ของโสเภณีทั้งหมดมีอายุต่ำกว่า 25 ปี¹

การเห็นความเสื่อมโทรมระดับใหม่ กับการลงมือกระทำบางอย่างในเรื่องนี้

เมื่อฉันไปที่ประเทศอินเดีย ไปที่เขตไฟแดง (แหล่งค้าประเวณี) ในสลัมแห่งหนึ่ง ฉันก็ได้พบกับการเสื่อมโทรมระดับใหม่ ไม่เพียงแต่พื้นที่ทั้งหมดโลโครกเกินจะอธิบายได้แล้ว ยังเต็มไปด้วยช่องโสเภณีอีกด้วย มีคนพาฉันเข้าไปในห้องแห่งหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยห้องเล็กๆ สามห้อง แต่ละห้องมีเตียงสามเตียง แต่ละเตียงไม่มีพื้นที่ส่วนตัวแม้แต่น้อย บรรดาเด็กหญิงหรือพวกผู้หญิงให้บริการแก่พวกผู้ชายในห้องเล็กๆ เหล่านี้ พวกเธอต่างหวังว่าจะได้เงินมากพอสำหรับเลี้ยงปากเลี้ยงท้องหรือ ซื้ออาหารให้แก่ลูกๆ - ถ้ามี ซึ่งพวกเธอหลายๆ คนก็มีลูกแล้วลูกๆ ของพวกเธอ อยู่ที่ไหนกันขณะที่พวกเธอทำงานอยู่? เด็กๆ เล่นกันอยู่ตามทางเดินโดยสามารถเข้าไปในห้องที่พวกแม่ๆ ทำงานอยู่ได้อย่างง่ายดายตายหรือไม่ก็ถูกมอมเหล้าเพื่อให้หลับเสียจะได้ไม่รบกวนเหล่าแม่ๆ เด็กๆ สองสามคนทราบเกี่ยวกับการโครงการแจกอาหารและโครงการสอนหนังสือของเรา เราจึงมีโอกาสดูแลพวกเขา ในระหว่างชั่วโมงเหล่านั้น เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องเห็นวากำลังมีอะไรเกิดขึ้นอยู่ที่บ้าน บ้าน! เด็กเล็กๆ เหล่านี้อาศัยอยู่ในช่อง!

หากปราศจากความช่วยเหลือ เด็กหญิงส่วนใหญ่ - เด็กหญิงตัวน้อยๆ - ก็ต้องหันมาใช้ชีวิตแบบหญิงโสเภณีทันทีที่พวกเธอโตพอเป็นแน่ หญิงเหล่านี้ไม่ได้

ใช้ชีวิตแบบนี้ เพราะว่าการแบบนี้ แต่ไม่มีทางเลือกอื่น พวกเธอได้รับการศึกษา และโตขึ้นมาท่ามกลางความยากจนที่เราส่วนใหญ่จะไม่อาจเข้าใจได้เลย บางคนมีแมงดาซึ่งจูงใจจับตัวพวกเธอเอาไว้เป็นนักโทษและคอยทุบตีถ้าหากหาเงินได้ไม่มากพอ

ฉันรู้สึกดีใจที่จะบอกว่า เราได้เริ่มต้นโครงการช่วยเหลือหญิงเหล่านี้ แรกทีเดียวเราทำงานในพื้นที่แห่งนี้ร่วมกับพันธมิตรท้องถิ่นอื่นๆ มาเป็นเวลาสามปีแล้ว และจำนวนของโสเภณีก็ลดลงจากสามพันคนเป็นสามร้อยคน คนบางคนเพียงแค่ต้องการความหวังหรือความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย และพวกเขาต้องการใครบางคนบอกแก่พวกเขาว่า พวกเขาสามารถลงมือเปลี่ยนแปลงได้ แล้วแสดงให้เห็นว่าต้องทำอะไร

พันธมิตรของเราได้ซื้อที่ดินหลายร้อยเอเคอร์ห่างจากเขตไฟแดงออกไปประมาณสามชั่วโมง และเราได้สร้างหมู่บ้านซึ่งประกอบด้วยศูนย์ฝึกฝนที่มีทำหน้าที่สอนทักษะแก่หญิงเหล่านี้เพื่อช่วยให้สามารถเลี้ยงตัวและครอบครัวได้โดยไม่ต้องกลับไปค้าประเวณีอีก เราได้ย้ายผู้หญิงและเด็กจำนวนหนึ่งร้อยคนแรกไปที่ศูนย์ฟื้นฟูเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2008 และตั้งใจว่าจะย้ายทุกๆ คนที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของตัวเองเสียใหม่มาที่ศูนย์แห่งนี้

เป็นเรื่องที่น่าชื่นใจสำหรับฉันที่ได้ยินเสียงเด็กหญิงตัวน้อยๆ ทั้งหลายโดยเฉพาะเสียงหัวเราะคิกคักต่างๆ ของเด็กสาววัยรุ่นตอนฉันพาพวกเธอไปดูห้องอาบน้ำฝักบัวกับห้องน้ำที่มีอยู่ พวกเธอไม่เคยอาบน้ำด้วยวิธีอื่นนอกเสียจากเอาน้ำราดตัวที่หลังตึกที่โหล่นักแห่ง การได้เป็นส่วนหนึ่งที่น่ารอยยิ้มกลับมาสู่ใบหน้าและมอบความหวังให้แก่พวกเธอนั้นเป็นความรู้สึกที่น่าพิศวงจริงๆ มันรู้สึกดีกว่าการใช้ชีวิตแบบเห็นแก่ตัว ฝ่าเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางอย่างที่ฉันเคยเป็นอย่างแน่นอน บรรดาพันธมิตรซึ่งร่วมพันธกิจของเรามีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากในโครงการช่วยเหลือในประเทศอินเดีย ด้วยการมอบถวายอย่างสัตย์ซื่อของพวกเขาจึงก่อให้เกิดโครงการนี้ขึ้นมาได้ เรารู้สึกขอบคุณพวกเขาเป็นที่สุด

ฉันอยากจะกล่าวเพิ่มเติมว่า บรรดาผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่ซึ่งยังคงอยู่ในธุรกิจการค้าประเวณีนั่น เป็นหญิงหม้าย สามีของพวกเธอตายหรือถูกฆ่าด้วยเหตุผลบางอย่างและทิ้งพวกเธอไว้โดยปราศจากความช่วยเหลือใดๆ ดังนั้นพวกเธอจึงหัน เข้าหนทางทำเงิน หนทางเดียวที่คิดออก

ความยุติธรรมอยู่ทุกหนทุกแห่ง

บางคนเอาชนะและยืนหยัดอยู่เหนือความอยุติธรรมได้ แต่หลายๆ คน ไม่อาจทำเช่นนั้นได้ บางทีพวกเขาอาจจะต้องการคุณหรือฉันทน์หรือบางคนที่เรารู้จัก มาลงทุนในชีวิตของพวกเขา พันธกิจเมืองชั้นในของเราเป็นการทำงานในโรงเรียนเอกชนเพื่อช่วยเหลือเด็กๆ ให้อ่านออกเขียนได้ เราได้ขอให้อาสาสมัคร มาช่วยสอนหนังสือให้เด็กๆ และเป็นเรื่องน่าทึ่งมากที่จะคิดถึงว่ามีคนเต็มใจ สละเวลาเพียงแค่อ่านหนังสือให้เด็กๆ เพื่อทำสิ่งนี้น้อยแค่ไหน แน่นอนว่าเราคิดว่า "ใครบางคน" จะช่วยเหลือเด็กเหล่านี้แน่ๆ แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง เรากลับไม่มาปรากฏตัวและลงมือช่วยเหลือ เรามีข้ออ้างและมันก็ทำให้สำนึกของเราสงบลง แต่ว่าข้ออ้างนั้นเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าหรือไม่? เป็นเวลานานหลายปีที่

ฉันมีข้ออ้างสำหรับทุกๆ อย่างที่ฉันไม่อยากทำ แต่ฉันได้ค้นพบความจริง ซึ่งกลายมาเป็นคำพูดโปรดของฉัน นั่นคือ "การเมินเฉยไม่แยแสทำให้เกิดข้ออ้างแต่ความรักจะหาหนทางช่วยเหลือจนได้"

การเมินเฉยไม่แยแส ทำให้เกิดข้ออ้าง
แต่ความรักจะหาหนทางช่วยเหลือเสมอ

มาตรฐานสำหรับความชอบธรรม

ในพระคัมภีร์ เริ่มตั้งแต่พระธรรมภาคพันธสัญญาเดิม เราเห็นตัวอย่างหลายๆ ตัวอย่างของผู้คนที่ช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ยากจนขัดสนอย่างจริงจัง โยบก็เป็นผู้หนึ่งท่านได้กล่าวเอาไว้ว่า โดยการเป็นดวงตาให้แก่คนตาบอด เป็นเท้าให้แก่คนง่อย และเป็นพ่อให้แก่คนยากจนขัดสน ผู้นั้นก็ได้รับส่วนแบ่งความชอบธรรมแล้ว (ดู โยบ 29:14-16) วลี "ส่วนแบ่ง" มีความหมายเจาะจงว่า เราไม่อยากจะพลาดสิ่งนั้นไปให้เราคิดอย่างนี้ว่า เวลาฉันสวมใส่เสื้อผ้า ฉันตั้งใจลงมือสวมเสื้อผ้าฉันไม่ได้ยืนอยู่นิ่งๆ งอมือองเท้าอยู่ที่หน้าตู้เสื้อผ้า รอให้เสื้อผ้ากระโดดออกจากไม้แขวนแล้วกระโจนใส่ตัวฉัน ฉันเลือกเสื้อผ้าแต่ละชิ้นด้วยความระมัดระวัง ฉันไม่ได้แค่สวมใส่มันเท่านั้น แต่ฉันยังตรวจสอบให้มั่นใจอีกด้วยว่าต้องใส่แล้วดูดี

พระเจ้าได้ตรัสเอาไว้ว่า โยบเป็นผู้ชอบธรรม และโยบได้กล่าวเอาไว้ว่า ท่าน "ได้ส่วนแบ่ง" ความชอบธรรม กล่าวอีกอย่างก็คือ ท่านตั้งใจทำเช่นนั้น มาตรฐานสำหรับความชอบธรรมในสมัยของโยบนั้นเรียกร้องให้มีการให้ความช่วยเหลือบรรดาหญิงหม้าย เด็กกำพร้า คนยากจนขัดสน และบรรดาผู้ถูกกดขี่ข่มเหง

ในสังคมของเราทุกวันนี้ เราไม่ได้มีมาตรฐานเหลืออยู่หลายมาตรฐานนัก ดูเหมือนว่าคนส่วนใหญ่ทำแต่สิ่งที่ตัวเองอยากทำและทำตามกฎที่เห็นแก่ตัว เราต้องการมาตรฐานที่จะสร้างชายหญิงที่ประกอบด้วยความน่าเชื่อถือ ความจริง ความซื่อตรง เกียรติยศ ความซื่อสัตย์ จงรักภักดี และมีความห่วงใยอย่างแท้จริงต่อคนที่ซอกซำ ปฏิบัติยาตอบสนองของคุณอาจจะเป็น "ใช่" ฉันอยากให้มีคน

แบบนั้นจัง" แต่อย่าลืมว่าล้าพังแค่ปรารถนาไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น เราต้องลงมือทำ โลกของเราจะเปลี่ยนแปลงไปก็ต่อเมื่อคนในโลกเปลี่ยนแปลง - และการเปลี่ยนแปลงนั้นต้องเริ่มต้นขึ้นที่เราแต่ละคน เราต้อง चुบเพลิงแล้วพูดว่า "ฉันเป็นการปฏิวัติด้วยความรัก!"

เอสเธอร์ หญิงสาวชาวยิวที่คุณได้อ่านไปในบทที่ 4 ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นพระราชินีได้ทรงรับสั่งให้ส่งของกำนัลไปยังบรรดาคนยากจน เมื่อตัวพระนางและพลเมืองของพระองค์ได้เฉลิมฉลองเสรีภาพของพวกเขา ส่วนหนึ่งที่ควรจดจำเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองสรรพลึงดี ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเราก็คือ การหยิบยื่นความช่วยเหลือแก่บรรดาผู้ที่ยังคงประสบความทุกข์ยาก เพื่อนของฉันคนหนึ่งดำรงตำแหน่งคณะกรรมการของคริสตจักรซึ่งหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่บรรดาผู้ไร้ที่อยู่อาศัยในวันคริสต์มาส คริสตจักรทำบัญชีรายชื่อของเด็กๆ ทั้งหมดที่อาศัยอยู่ที่พักพิง รวมถึงรายละเอียดเรื่องอายุและขนาดตัว จากนั้นสมาชิกคริสตจักรที่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ก็เลือกชื่อของเด็กที่เขาต้องการจะช่วยเหลือ แล้วชื่อของขวัญให้แก่เด็กคนนั้น เมื่อถึงเดือนธันวาคมก็มีการจัดงานเลี้ยงคริสต์มาสขึ้นที่ที่พักพิงนั้น มีอาหารเยาะเย้ย มีเสียงเพลงคริสต์มาส มีเรื่องราวการประสูติของพระเยซู และความรักของพระองค์ที่มีต่อเด็กๆ แต่ละคน และแน่นอนว่ามีการมอบของขวัญให้กับเด็กแต่ละคนด้วย

หลังจากงานเลี้ยง บรรดาสมาชิกคริสตจักรต่างรู้สึกดีที่ได้ช่วยเหลือบรรดาเด็กๆ ไร้ที่อยู่อาศัย แต่มีหลายๆ คนพูดว่า พอกลับไปถึงที่บ้านหลังจากงานเลี้ยง พวกเขาารู้สึกขอบพระคุณพระเจ้ามากกว่าเมื่อก่อนงานเลี้ยงเสียอีกที่ได้มีบ้านและได้รับพระพรต่างๆ

เป็นเรื่องดีที่เราจะได้เห็นและสัมผัสถึงความต้องการของผู้อื่นด้วยตัวเอง เพราะว่ามันทำให้เราตระหนักได้ว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพระพรแก่เราามากเพียงไร ทั้งยังทำให้เราตระหนักได้ว่าถ้าเราใส่ความพยายามลงไป เราจะช่วยอะไรได้มากขนาดไหน ผู้คนมักมีแนวโน้มที่จะมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นพิเศษในช่วงเทศกาลคริสต์มาส และหลายๆ คนก็พยายามจะช่วยเหลือผู้อื่น แต่เราจำเป็นต้องระลึกว่าคนยากจนขัดสนนั้นต้องการความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่เฉพาะแค่ปีละครั้งในช่วงคริสต์มาส

วันนี้ขณะที่ฉันเขียนหนังสืออยู่ เดฟกับฉันอยู่ที่โรงแรม ห้องน้ำของโรงแรมคับแคบเป็นที่สุด มันเล็กเสียจนศีรษะของเดฟชนเพดานห้องน้ำ แรกทีเดียวเราบ่นพึมพำถึงความไม่สะดวกอยู่นิดหน่อย แต่จากนั้นเขาก็นึกได้ว่า คนที่เขาได้พบมานั้นไม่มีน้ำและต้องเดินเป็นชั่วโมงๆ เพื่อจะได้น้ำสกปรกมาให้ครอบครัวได้ดื่มกิน คนเหล่านี้แทบจะไม่ได้อาบน้ำเลย และถ้าหากเขาได้อาบน้ำก็ไม่ได้อาบน้ำในห้องน้ำ ฝักบัวอย่างที่เรามี เราทั้งคู่ได้ค้นพบว่า การช่วยเหลือบรรดาคนขัดสนเป็นพระพรสำหรับเราทั้งสองคน เพราะว่ามันช่วยให้เราไม่บ่นพึมพำหรือบ่นว่า แต่ขอบพระคุณพระเจ้าในทุกๆ สิ่งดังที่พระองค์ประสงค์ให้เราทำ

โบอาช ชายผู้มั่งคั่งและผู้นำชุมชนได้ "ตั้งใจที่จะช่วยเหลือ" อย่างที่พระคัมภีร์ได้เรียกไว้ (รูธ 2:16) ไว้ในทุกๆ ปีเพื่อให้รูธมาเก็บเกี่ยวเพื่อให้แม่สามีและตัวเธอเองมีอาหารรับประทาน รูธและนาโอมิเป็นหญิงหม้ายยากจน บัญญัติในสมัยนั้นได้สั่งไม่ให้เก็บเกี่ยวข้าวทุกเมล็ดจากท้องทุ่ง ผู้คนต้องละข้าวบางจำนวนเอาไว้ให้คนยากจนมาเก็บเกี่ยวเพื่อจะได้มีอาหารกิน เราเห็นแล้วเห็นอีกว่าพระเจ้าทรงเลี้ยงดูคนยากจน แต่การเลี้ยงดูของพระองค์ไม่ได้หล่นลงมาจากท้องฟ้าหรือปรากฏขึ้นโดยปาฏิหาริย์ พระองค์ทรงเลี้ยงดูผ่านทางประชากรของพระองค์

รักด้วยการกระทำ

ที่พันธกิจจอยซ์ไมเออร์ เราเปิดบัญชีชื่อว่า "รักด้วยการกระทำ" ทั้งตัวพันธกิจเอง และบรรดาลูกจ้างของเราสามารถถวายเงินเข้าบัญชีนี้เพื่อใช้ช่วยเหลือลูกจ้างคนอื่นๆ ที่อาจจะมีปัญหาทางการเงินด้วยเหตุผลบางประการ บางทีการเจ็บป่วยอาจทำให้พวกเขาต้องรับภาระหนัก หรือลูกของพวกเขาต้องการความช่วยเหลือพิเศษซึ่งทำให้พวกเขาต้องเป็นทุกข์หนัก เราได้ตัดสินใจว่าเราอยากเตรียมความช่วยเหลือเอาไว้สำหรับคนรอบๆ ตัวเราที่ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ และไม่อาจช่วยเหลือตัวเองได้

ถ้าคุณมีกลุ่มเรียนพระคัมภีร์หรือกลุ่มเพื่อนที่สนใจจะเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติความรัก สิ่งหนึ่งที่คุณทำได้ก็คือเลือกเหรียญหรือเปิดบัญชีพิเศษ

ขึ้นมาบัญชีหนึ่ง แล้วให้แต่ละคนบริจาคเงินก้อนหนึ่งเป็นประจำทุกสัปดาห์ หรือ ทุกเดือน คุณอาจเรียกชื่อบัญชีนี้ว่า "รักด้วยการกระทำ" ก็ได้หรือใช้ชื่อของคุณ แต่ให้ใช้เงินในบัญชีนี้สำหรับตอบสนองความต้องการความช่วยเหลือที่เกิดขึ้น เรามักได้ยินถึงความต้องการความช่วยเหลือในเรื่องนั้นเรื่องนี้ แล้วก็มักจะนึก อยากให้ตัวเองมีเงินมากกว่านี้ ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่เริ่มต้นออมเงินสำหรับ เวลาแบบนั้นเล่า? ถ้าคุณไม่อาจหากลุ่มคนที่สนใจ ก็ให้หาคนหนึ่งหรือสองคน หรือ ถ้าจำเป็นก็ลงมือทำด้วยตัวเอง แต่จงปฏิเสธที่จะไม่ลงมือทำอะไรเลย

ฉันจะต้องการแขนไปเพื่ออะไรกัน ถ้าหากฉันไม่ใช้มันเพื่อช่วยเหลือใครบางคน?

ข้อความที่น่าตกตลึงข้อความหนึ่งที่ฉันค้นพบขณะที่กำลังศึกษาอยู่ว่า โยบได้ตอบสนองต่อบรรดาคนยากจนผ่านทางข้อล้งเกตของท่านว่า ถ้าหากท่าน ไม่ได้ใช้แขนเพื่อช่วยเหลือคนที่ชอบช้ำ ก็ควรให้คนอื่นดึงแขนของท่านออกไปเสีย (ดู โยบ 31:21-22) นี่ทำให้ฉันระลึกได้ว่า ท่านจริงจังกกับการช่วยเหลือผู้อื่น มากเพียงไร ฉันเต็มใจจะจริงจังกขนาดนั้นหรือไม่? คุณล่ะ?

มีเป้าหมายที่แท้จริงของการมีชีวิตที่แท้จริงอยู่หรือไม่ ถ้าสิ่งที่เราทำทั้งหมด ก็เพียงแค่ตื่นขึ้นมาทุกๆ เช้าจากนั้นก็ใช้ชีวิตอยู่เพื่อตัวเองเท่านั้น? ฉันได้ลอง ใช้ชีวิตแบบนั้นมาแล้วและพบว่ามันไม่ได้ทำอะไรแก่ฉันเลยนอกจากความว่างเปล่า ฉันไม่คิดว่ามันคือสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ว่าจะประทานให้กับเราทุกคน ซึ่งเป็นตัวแทนของพระองค์ในโลกนี้

ฉันหยุดเขียนต้นฉบับบทนี้ อยู่พักหนึ่ง เพื่ออ่านข้อพระธรรมต่างๆ ที่ฉันค้นเจอ ซึ่งพูดเกี่ยวกับการรักผู้อื่น เวลานี้ฉันมั่นใจยิ่งกว่าเคยว่านี่คือเป้าหมาย ที่แท้จริงของการมีชีวิตอยู่ ฉันอยากหนุนใจให้คุณอุทิศตัวทำความดี ถวายมือ แขน เท้า ตา หูต่อพระองค์ และขอให้พระองค์ทรงโปรดให้อวัยวะเหล่านั้นเพื่อช่วยให้ชีวิต ของผู้อื่นเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น โปรดยื่นแขนของคุณออกไปหาผู้ที่หิวโหย เจ็บปวด หรือโดดเดี่ยว พร้อมๆ กับมือแห่งความหวังเกิด

ผลเก็บเกี่ยวจากความรัก

การให้และใช้ชีวิตแบบเห็นแก่ตัวเป็นเหตุให้มีผลลัพธ์จากการเก็บเกี่ยวในชีวิตของเรา ไม่ใช่เรื่องผิดอะไรที่เราจะปรารถนาหรือคาดหวังผลลัพธ์จากการเก็บเกี่ยว แรงจูงใจในการช่วยเหลือผู้อื่นนั้นไม่ควรเป็นไปเพื่อให้เราได้รับบางสิ่งบางอย่างสำหรับตัวเอง แต่พระเจ้าก็ทรงบอกแก่เราจริงๆ ว่าเราจะเก็บเกี่ยวจากสิ่งที่ได้หว่านลงไป และเราสามารถคอยรับผลนั้นได้จริงๆ ข้อพระธรรมกล่าวถึงความจริงข้อนี้เอาไว้อย่างสวยงามปรากฏอยู่ในพระธรรมลูกา บทที่ 6 ข้อ 38 "จงให้เขา และท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานถ้วนยัดล้นพูดล้นล้นให้ เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น"

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานบำเหน็จแก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์โดยไม่หยุดหย่อน (ดู ฮีบรู 11:6) คำว่า บำเหน็จ ในต้นฉบับกรีกของพระธรรมภาคพันธสัญญาใหม่มีความหมายว่า "ค่าจ้างซึ่งได้รับในชีวิตนี้" หรือ "ค่าตอบแทน" ในภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้เขียนพระธรรมภาคพันธสัญญาเดิม คำว่า บำเหน็จ หมายถึง "ผล ค่าจ้าง ผลผลิต ราคา หรือผลลัพธ์" คำว่า บำเหน็จ มีปรากฏอยู่ 68 ครั้ง ในพระคัมภีร์ฉบับขยายความ พระเจ้าประสงค์ให้เรารอคอยบำเหน็จของการเชื่อฟังและตัดสินใจที่ถูกต้อง

ถ้าหากเราหวังใยบรรดาคนยากจน ผู้ถูกกดขี่ข่มเหง พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าเราจะไม่ขาดแคลนสิ่งใดๆ แต่ถ้าหากดวงตาของเราหันเหไปจากความทุกข์ยากของพวกเขาล่วงละก็ เราก็จะรับ "คำสาปแช่งมากมาย" ในชีวิตของเรา (สุภาษิต 28:27) ผู้เขียนพระธรรมสุภาษิตเขียนถึงขนาดว่า เมื่อเราหยิบบินแก่คนยากจน เราก็กำลังให้พระเจ้ากู้ยืมเราอยู่ (ดู สุภาษิต 19:17) ฉะนั้นไม่อาจจินตนาการได้เลยว่าพระเจ้าจะมีทรงจ่ายดอกเบี้ยสูงยิ่งให้แก่เราในสิ่งที่ได้ทรงกู้ยืมไปจากเรา

ฉันอยากหนุนใจให้คุณนำความยุติธรรมมาสู่บรรดาผู้ถูกกดขี่ข่มเหง นั่นก็แปลได้ง่ายๆ ว่า เมื่อคุณเห็นบางสิ่งที่คุณรู้ว่าไม่ถูกต้อง ก็ให้คุณทำสิ่งนั้นให้ถูกต้องเสียนั่นเอง

ดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่าง

เราอาจต้องการความสว่างมากขึ้นในชีวิตของเรา นั่นหมายถึงว่ามีความกระจำจั่งมากขึ้น มีความเข้าใจที่ดีกว่าเดิม และมีความลับสนน้อยลง ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้ประกาศว่า ถ้าหากเราจะแบ่งขนมปังให้แก่ผู้หิวโหย และนำคนยากจนไร้บ้านมายังที่บ้านของเรา มอบเสื้อผ้าแก่ผู้ที่เปลือยกายอยู่ และหยุดซ่อนตัวเองจากบรรดาผู้ที่ประสพความทุกข์ยากที่อยู่รอบๆ ตัวของเรา ความสว่างของเราก็จะกระจายออกไป (ดู อิสยาห์ 58:7-8) ท่านยังกล่าวอีกด้วยว่า การเยียวรักษา การช่วยกู้ และฤทธิ์อำนาจแห่งชีวิตใหม่จะขยายออกไปอย่างรวดเร็ว สิ่งนี้ฟังดูดีสำหรับฉันและฉันก็มั่นใจว่ามันฟังดูดีสำหรับคุณเช่นกัน

อิสยาห์ได้เขียนถึงความยุติธรรมและกล่าวเอาไว้ว่า ความยุติธรรมจะนำหน้าเราไปและนำเราไปสู่สันติสุขและความไพบูรณ์ และจะคอยปกป้องหลังของเรา ถ้าหากเราช่วยเหลือคนถูกกดขี่ข่มเหงอย่างแข็งขันแล้ว พระเจ้าจะทรงนำหน้าเราไปและจะทรงคุ้มกันเราที่ด้านหลัง! ฉันชอบความรู้สึกแน่นอนปลอดภัยแบบนี้จริงๆ

อิสยาห์ได้กล่าวต่อไปอีกว่า ถ้าหากเราสิ่งที่เราใช้ประทังชีวิตออกให้กับผู้หิวโหยและมอบความช่วยเหลือแก่คนที่ชอกช้ำแล้ว ความสว่างของเราก็จะลุกสว่างในความมืดและความมืดมัวที่เราประสบอยู่ก็ไมอาจเทียบกับความสว่างของดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันได้เลย (ดู อิสยาห์ 58:10) ดวงอาทิตย์นั้นสว่างจ้าในเวลากลางวัน ดังนั้นสำหรับฉันแล้วมันจึงฟังดูราวกับว่าการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นหนทางที่จะใช้ชีวิตอยู่ในความสว่าง

องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำเราเสมอไป แม้ในเวลาที่เราหวั่นไหว พระองค์ก็จะทรงดูแลเรา พระองค์จะทรงกระทำให้อาการของเราแข็งแรงและทำให้ชีวิตของเราเป็นเหมือนกับสวนที่อุดมน้ำ (ดู อิสยาห์ 58:11) สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นผลจากการนำความยุติธรรมมาสู่บรรดาผู้ถูกกดขี่ข่มเหง

ฉันหวังว่าคุณจะมองเห็นสิ่งที่ฉันกำลังมองเห็นอยู่ในพระสัญญาเหล่านี้ ฉันคิดว่าเราส่วนใหญ่เสียเวลาไปกับการพยายามให้ได้มาซึ่งสิ่งที่พระเจ้าจะทรง

ยินดีประทานให้แก่เราเพียงแต่เราจะทำสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งให้เราทำ ห่วงใยคนยากจน ทิวยโหย ซอกซ้า เด็กกำพร้า แม่หม้าย คนถูกกดขี่ข่มเหง และผู้ขัดสน ใช้ชีวิตช่วยเหลือผู้อื่นเถิด แล้วพระเจ้าจะทรงดูแลคุณในทุกๆ ด้าน

นักปฏิวัติด้วยความรัก มาร์ติน สมิธ

ความรักของเราพัวพันอยู่กับสิ่งใด?

ผมจำเรื่องราวทั้งหมดได้ดี วันนั้นเป็นวันที่ 10 มกราคม 2008 ถนนซอยแห่งนั้นเต็มไปด้วยหลุมและบ่อ ไม่มีฟุตบาท หลุมใหญ่มากจนรถบัสของเราไปต่อไม่ได้ เราเดินฝ่าความร้อนเข้าไปท่ามกลาง ความโกลาหลวุ่นวาย และกลิ่นยางนับพันเส้นที่ถูกเผาด้วยน้ำมันราคาถูก ผสมกับเศษขยะที่ถูกกองทิ้งไว้นานนับเดือน มีทั้งแผงลอย โรงงาน เปีง และบ้านช่อง มีสาหรืกับรองเท้าแตะ มีคนเดินเท้าเปล่า และเสียงจ๊อแจอื้ออึง

แต่นี้ก็ยังเทียบไม่ได้กับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป...

นี่คือเมืองมูมไบ ประเทศอินเดีย เราอยู่ที่สลัมแห่งหนึ่ง หรือถ้าจะพูดให้ชัดอีกหน่อยก็คือ เราอยู่ในพื้นที่สลัมที่แย่ที่สุดแห่งหนึ่งของอินเดีย ที่นี้ไม่มีสัญญาณไฟแดง ทุกคนดูเหมือนต่างกำลังทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ทำนั้น ทำนี้ ชายของกวาดพื้น แบกของ

เรามาที่นี่เพื่อเยี่ยมชมโครงการ เปรม กิราน ซึ่งเป็นโครงการช่วยเหลือลูกๆ และครอบครัวของหญิงโสเภณี เดฟกับจอยซ์ได้เชิญเรามาที่นี่ ทั้งสองคนบอกกับเราว่า นี่เป็นโครงการที่เราน่าจะได้มาเห็นด้วยตาของตัวเอง

ผมคิดว่า ผมไม่เคยเห็นหลายๆ ชีวิตที่เข้ามาเบียดเสียดอัดเยียดกันอยู่ในห้องๆ เดียวแบบนี้มาก่อน จนผนังทั้งสี่ด้านแทบจะปรือออก ใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มของคนเจ็ดสิบคนต่างก็หันมาทางแขกผู้มาเยือนราวกับดอกทานตะวันที่หันตามดวงอาทิตย์ยามเย็น นอกห้องนั้นผมมองเห็นทางเดิน และตรอกที่ทอดยาวไปแฝงไปด้วยความเจ็บปวด การต่อสู้ดิ้นรน และความตาย แต่การได้เข้ามาอยู่ใน

ห้องนี้นับเป็นประสบการณ์ที่หนักหนาสาหัสแบบที่ผมไม่เคยพบเคยเจอมาก่อนเลยในชีวิต

มีเด็กคนหนึ่งที่ผมรู้สึกว่าทิ้งไปไม่ได้ ฟารินคือชื่อของเธอ มีบางอย่างในตัวของเธอบ่งบอกให้รู้ว่า ผมจะเดินทิ้งห่างจากเธอได้ไม่ถนัดนัก

ผมค้นพบคำตอบนั้นได้ภายในหนึ่งชั่วโมงต่อมา เช่นเดียวกับเด็กส่วนใหญ่ แม่ของฟารินเป็นหญิงโสเภณี โครงการเปรม กิราน ได้ก้าวเข้ามาและหยิบยื่นความช่วยเหลือให้เธอมีชีวิตที่ดีขึ้น ด้วยการมอบอาหาร เสื้อผ้า การศึกษา ตลอดจนการสนับสนุนจากคริสเตียนที่มีจิตใจเปี่ยมไปด้วยความรัก ทั้งยังเสียสละและอุทิศตัว กระนั้น หลายๆ คำถามก็รบกวนจิตใจของผมอยู่

ก็ครั้งมาแล้วที่ฟารินต้องซ่อนตัวอยู่ใต้เตียง ขณะที่แม่ของเธอกำลังทำงานอยู่?

มันอันตรายแค่ไหนถ้าเธอออกไปอยู่ตามท้องถนนในสัปดาห์ค่าคืน?

ชีวิตของเธอจะเปลี่ยนแปลงไปจากที่เป็นอยู่สักแค่ไหนถ้าเธอไม่ออกไปจากสลัมเตี้ยนี้?

ผมจะเดินหนีไปได้อย่างไร?

ผมจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร?

บ่ายวันหนึ่งที่เมืองมูมไบได้เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเดิม

เย็นวันต่อมา เรากำลังแสดงคอนเสิร์ตอยู่ที่ในตัวเมือง ยังมีอะไรที่พวกเราทำได้อีก นอกเสียจากจะพาเด็กๆ กับแม่ๆ มาร่วมแสดงกับเรบนเวที? พวกเขามาและมันยอดเยี่ยมมากที่มีพวกเขาอยู่บนเวทีร่วมกับเรา - รอยยิ้มอย่างเอียงอาย ฮาร์โมนีความสุขที่ฉุดปลุง และอาการตกตะลึงเพราะวัฒนธรรมที่แตกต่าง ต่อจากนั้นเรื่องที่ยิ่งใหญ่กว่าก็เริ่มขึ้น เราเล่นดนตรี และคุณแม่ทั้งหลายก็เริ่มออกลีลาเต้นรำ คุณแม่แห่งยามราตรี เหล่าสตรีผู้ค้ำกาม ภายใต้ลิปสติกสีแดง กับ紗หริสีชิตจาเงาเต้นรำต่อหน้าฝูงชนนับพันอย่างไม่เคอะเขิน ด้วยท่วงท่าที่งดงามและเต็มไปด้วยความรัก พวกเธอหมุนพลั้วราวกับขนนก ด้วยมือซึ่งบอกเล่าเรื่องราว และเท้าซึ่งเหยียบย่างอย่างระวัง การเต้นรำของพวกเธอ ลีลาการเต้นของพวกเธองดงามจับใจอย่างที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

และตอนนั้นเองที่มันกระทบใจผม: ความยุติธรรมควรอยู่ที่ไหนกัน? ที่ที่ควรต้อนรับบรรดาผู้ที่สังคมไม่ยอมรับนั้นอยู่ที่ไหน? บรรดาผู้ที่ถูกความยากจน โหมกระหน่ำควรจะได้พบกับความหวังและเสรีภาพที่ไหน? ที่ไหนที่เราควรมอบความรักไปโดยปราศจากคำถาม?

ผมโตขึ้นมาในคริสตจักร กระนั้นผมก็พลาดบทเรียนบางอย่างไป ผมไม่ได้เรียนรู้ว่าการตอบสนองของเราต่อความยากจนและความอยุติธรรมกับบทบาทของเราทั้งหลายซึ่งเป็นคริสเตียนที่อยู่ในฐานะผู้นำการพระเจ้านั้น - พระเจ้ามิได้ประสงค์จะแบ่งแยกสิ่งต่างออกไปอย่างเด็ดขาด ถ้าเป็นเมื่อหลายปีก่อน ผมก็คงจะกระโจนหนีไปไกลลิบ เมื่อได้ยินว่าเราน่าจะเชิญกลุ่มผู้หญิงซึ่งถูกบังคับให้ค้าประเวณีขึ้นมาเดินร่ำอยู่บนเวทีขณะที่เรากำลังนมัสการพระเจ้าอยู่ นี่ดูเหมือนกับจะเป็นสัญญาณ ดูเหมือนว่าพระเจ้ากำลังทรงปลุกคริสตจักรอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และทรงสำแดงให้เราเห็นว่า นี่คือกลุ่มคนหลายๆ กลุ่มที่จำเป็นจะต้องได้รับการต้อนรับ

ดังนั้น เมื่อมาถึงเวลาที่ต้องจับเคียวกับความคิดที่ว่าเรากำลังต้องการการปฏิบัติความรัก ผมก็เหลืออยู่เพียงแค่ว่าคำถามเดียว นั่นคือความรักของเราวนเวียนอยู่รอบๆ สิ่งใด?

ผมกลับบ้านมาจากการเดินทางไปยังเมืองมูมไบ ทุกอย่างลึบสนและทะเยอทะยาน หวังของผมไม่ทำงานอย่างที่เคยเป็น และผมรู้สึกงุนงงใจอย่างรุนแรง ผมรู้สึกว่ามีภาระใจอย่างหนักในเรื่องฟาริน - ว่าถ้าหากเราไม่ลงมือทำอะไรสักอย่างแล้ว อนาคตของเธอที่รออยู่เบื้องหน้าก็คงจะแสนสิ้น เนื่องจากความทุกข์ทรมาน ความยากจน การถูกทำร้าย และโรคภัยไข้เจ็บ ผมรู้สึกว่าเธอเป็นเหมือนลูกสาวอีกคนหนึ่งและครอบครัวของผมก็จะไม่สมบูรณ์ถ้าปราศจากเธอ

ปรากฏว่าแผนการของพระเจ้าต่างไปจากแผนการของผม

ปีกว่าๆ หลังจากนั้น ขณะที่ผมกำลังเขียนถึงประสบการณ์นี้อยู่ สิ่งต่างๆ ไม่ได้ดำเนินไปอย่างที่ผมคิดว่ามันจะเป็น ฟารินยังไม่ได้ออกจากเมืองไป เธอยังอยู่กับครอบครัวของเธอ แต่แม่ของเธอไม่ได้ทำงานเป็นหญิงโสเภณีอีกต่อไปแล้ว พวกเขา กำลังจะย้ายออกไปอยู่ที่ชุมชนแห่งใหม่ ซึ่งอยู่ห่างจากมูมไบไปไม่กี่ชั่วโมง อันเป็นที่สำหรับคนแบบเดียวกับพวกเธอ นั่นคือ อดีตหญิงบริการที่ต้องการ

ชีวิตใหม่ซึ่งห่างไกลจากความสับสนวุ่นวายและอันตรายในอดีต ชีวิตของฟาริน
ดูจะครบถ้วนสมบูรณ์เกินกว่าที่ผมจะคาดหวังได้เสียอีก

แล้วชีวิตของผมล่ะ?

ในทางหนึ่ง ผมก็ถูกต้องเกี่ยวกับการเป็นพ่อคนอีกรอบ แต่ไม่ใช่กับฟาริน
ในปีนั้นแอนนาภรรยาของผมให้กำเนิดลูกอีกคน - งานการกุศลเรียกว่าคอมเพลชั่น
อาร์ต

คอมเพลชั่นอาร์ตถือกำเนิดขึ้นเพื่อระดมเงินทุนผ่านทางโครงการที่เกี่ยวข้อง
กับศิลปะ (เช่นอัลบั้มเพลงกับหนังสือ) ซึ่งใช้ยอดขายและค่าลิขสิทธิ์เพื่อต่อสู้กับ
ความยากไร้ทุกรูปแบบ ความยากไร้แบบสุดขีดที่ขโมยชีวิตไปจากผู้คน ความยากไร้
ที่ยากจะมองเห็นแต่ได้ขโมยเอาความหวังไปจากผู้คน เราทั้งคู่จำได้ว่าได้พูดคุยกับ
จอยซ์และเดฟถึงเรื่องนี้ ตลอดจนแนวคิด ซึ่งผมคิดว่านั้นก็น่าจะทำให้จอยซ์
กับเดฟกลายเป็นคุณปู่คุณย่าของคอมเพลชั่นอาร์ตหรืออะไรทำนองนั้น ความ
กระตือรือร้นและความรอบรู้ของทั้งคู่ได้ช่วยให้เราเริ่มก้าวออกไปทำ

แต่ยิ่งไปกว่านั้น คอมเพลชั่นอาร์ตเป็นเรื่องของการปรับปรุงสูตรเดิมๆ
ที่เรามีอยู่ มันเป็นการท้าทายแนวคิดที่ว่า ถึงเราไม่ใส่ใจห่วงใยคนอื่น ความเชื่อ
ของเราก็นั่นแหละที่มั่นคงเหมือนเดิม ซึ่งไม่จริง แต่ความเป็นจริงคือ ความเชื่อ
ของเราจะอ่อนแอลงเรื่อยๆ หากความกระตือรือร้น และเป้าหมายกับความรัก
ของเราสลายลงอยู่แต่กับความต้องการของตนเอง เราก็นำผิดพลาดเสียแล้ว

เมื่อความรักของเราหยียบยื่นออกไปไกลกว่าตัวของเรา เราก็จะพบว่าตัวของ
เรานั้นสอดคล้องกับแผนการของพระเจ้ามากขึ้น

เมื่อเร็วๆ นี้ เมื่อใดก็ตามที่ผมถือไมโครโฟนอยู่บนเวทีต่อหน้าฝูงชน ผมนึก
สงสัยว่าต่อไปจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือ ผมรู้สึกว่าการตัวเองจำเป็นต้องอ่านพระธรรม
อิสยาห์ บทที่ 58 ด้วยเหตุผลบางประการ ผมไม่อาจจะต้านทานต่อความเรียบง่าย
และพลังของถ้อยคำเหล่านี้ได้เลย ถึงแม้ว่าพระธรรมตอนนี้จะส่งต่อด้วยมือไปถึง
คนอิสราเอลเมื่อเกือบสามพันปีมาแล้วก็ตาม พระธรรมตอนนี้ก็ขับเคี่ยวประเด็น
ต่างๆ ซึ่งอยู่เหนือกาลเวลาและยังคงใช้ได้กับทุกวันนี้

ผมรู้สึกคล้อยตามไปกับความกระตือรือร้นของถ้อยคำเริ่มต้นของ
ข้อพระธรรมบทนี้ "จงร้องดังๆ อย่าอ้อมไ้ จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนเป่า
เขาลัด้ว" (อิสยาห์ 58:1 NIV)

ข้อความที่ตามมาหลังจากนี้สมควรจะถูกป่าวร้องให้ดังก้อง ไม่ใช่เพียงแค่กระซิบเสียงแผ่วๆ หรือใส่แฟ้มเอาไว้เพื่อโอกาสหน้า นี่เป็นประเด็นที่ควรเรียกความสนใจจากทุกผู้ทุกคนในทุกหนทุกแห่ง "แต่เขายังแสวงเราทุกวันและปิตินิตีที่รู้จักทางของเรา เหมือนกับว่าเขาเป็นประชาชาติที่ได้ทำความชอบธรรม และมีได้ทั้งกฎหมายของพระเจ้าของเขา เขาก็ขอข้อกฎหมายอันชอบธรรมจากเรา รวากับว่าเขาทั้งหลายก็ปิตินิตีที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า" (ข้อ 2) คำว่า เหมือนกับว่า และรวากับว่านั่นแหละเป็นปัญหา เห็นได้ชัดเจนว่าหัวใจยังไม่ถูกต้องและพวกเขา กำลังมุ่งหน้าไปสู่ความหายนะ

พระเจ้าทรงตอบคำถามของพวกเขาที่ว่า ด้วยเหตุใดจึงดูเหมือนว่าพระองค์ทรงเมินเฉยต่อการปฏิบัติศาสนกิจอันดีเลิศไว้ที่ติของพวกเขาสืบ "ดูเถิด วันที่เจ้าอดอาหาร เจ้าทำตามใจของเจ้า และบีบบังคับคนงานของเจ้าทั้งหมด... การอดอาหารอย่างของเจ้าในวันนี้ จะไม่กระทำให้เสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง" (ข้อ 3-4 NIV)

จากนั้นบทเรียนก็มาถึงอีกครั้ง การตอกย้ำอันหนักแน่นเสียจนพวกเราที่อยู่ที่นั่งแถวหลังเพลอหลับไปก็ยังเข้าใจได้ "การอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่เรากำลังต้องการคือการแก้พันธะของความอธรรม การแก้สายรัดแอก... การปล่อยให้ผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ... การหักแอกเสียทุกอัน... การแบ่งปันอาหารของเจ้ากับผู้หิวและนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้ และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเองดอกหรือ?" (ข้อ 6-7 NIV) มันคงจะไม่ชัดเจนไปกว่านี้อีกแล้ว จริงหรือไม่? ผู้ถูกกดขี่ข่มเหง ผู้ถูกทำร้าย ผู้หิวโหย ผู้ไร้ที่อยู่อาศัย คนยากจน นี่คือการที่ความรักของเราควรจะวนเวียนอยู่รอบๆ ไม่ใช่ตัวของเราเอง หรือความคิดที่ผิดพลาดเกี่ยวกับการเป็นคนเคร่งศาสนาอย่างเคร่งครัด

พระเจ้าทรงชัดเจนเกี่ยวกับผลลัพธ์ที่ได้ในเรื่องนี้ "แล้วความสว่างจะพุ่งออกมาแก่เจ้าอย่างอรุณและแสงของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว . . . แล้วเจ้าจะทุล และพระเจ้าจะทรงตอบ เจ้าจะทุล และพระองค์จะตรัสว่า เราอยู่นี้" (ข้อ 8-9 NIV)

เป็นเวลานานหลายปีที่เราแสวงหาความสัมพันธ์อันใกล้ชิดผ่านทาง การนมัสการ เราขับร้องบทเพลงต่างๆ ซึ่งพูดถึงว่าพระเจ้าทรงประทับอยู่ใกล้ และชีวิตของเราก็เป็นของพระองค์ เราติดตามช่วงเวลาที่เรารู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้ๆ เราไล่ล่าหาพระสุรเสียงของพระองค์และเสาะหาแผนการของพระองค์ แต่ตลอดเวลาเหล่านั้นเราก็พลาดกุญแจสำคัญของการมีความสัมพันธ์อันใกล้ชิด: "ถ้าเจ้าจะเอาออกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย ซึ่งแอก ซึ่งการขี่หน้า และซึ่งการพุดธรรม ถ้าเจ้าทุ่มเทชีวิตของแอกคนทิวและให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มใจ... องค์พระผู้เป็นเจ้าจะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ พระองค์จะทำให้เจ้าอิ่มด้วยของดีในแดนที่ดวงอาทิตย์เรืองโรจน์ และจะกระทำให้กระดูกของเจ้าแข็ง และเจ้าจะเป็นสวนป่าที่มีน้ำรดเหมือนน้ำพุที่น้ำของมันไม่ขาด" (ข้อ 9-11)

และถ้าเราทำเช่นนั้น เราจะได้รับมากกว่าการได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า มากกว่าการนำความรักไปสู่บรรดาผู้ที่ต้องการความรักของพระองค์มากที่สุด มากกว่าการเป็นสวนที่อ้วนน้ำซึ่งชุ่มชื้นด้วยชีวิต อิสยาห์กล่าวอย่างชัดเจนว่า ประชากรของพระเจ้าจะเริ่มต้นจาริกประวัติศาสตร์ของตน "ประชากรของเจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ซ่อมแซมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้คืนคงเพื่อจะได้อาศัยอยู่" (ข้อ 12 NIV)

ยิ่งไปกว่านั้น "แล้วเจ้าจะได้ความปิติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเราจะให้เจ้าขึ้นชื่ออยู่บนที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า" (ข้อ 14 NIV)

ทั้งสิ้นจากการหยุดพยายามจะทำให้พระเจ้าประทับใจด้วยความพยายามจะเป็นคน "ฝ่ายวิญญาณ" และทั้งสิ้นจากการหยุดการลงมือกระทำงานบริการที่ดี เพื่อสร้างความประทับใจแก่คนรอบตัว ทั้งสิ้นจากการเลี้ยงดูคนทิวโหย จากการให้เสื้อผ้าแก่คนยากจน จากการปกป้องคนไร้อำนาจ และจากการเป็นปากเสียงให้กับคนอ่อนแอ ทั้งสิ้นเหล่านี้ - ประวัติศาสตร์นี้ - ถูกสร้างขึ้น - จากการกระทำอื่นๆ ที่สุด - เพียงแต่เราเรียนรู้ที่จะรักให้มากกว่าตัวเอง

ยังมีความจริงอีกประการหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ข้อเท็จจริงนั้นก็คือ อาจเป็นเรื่องยากที่จะมองออกไปและให้ความรักของเราวนเวียนอยู่รอบๆ คนอื่น มันง่ายกว่าเมื่อเป็นตัวของเราเอง เพราะเหตุใดหรือ? มันเป็นอย่างนี้

มาตลอด จากเรื่องราวของคู่หนุ่มสาวที่รับประทานผลไม้ต้องห้ามไปจนถึงเรื่องราวของกษัตริย์ที่อยู่บนหลังคาเพื่อแอบดูหญิงที่กำลังจะเป็นหม้ายและเรื่องราวของผู้เผยพระวจนะอารมณีย์ร้ายที่หนีไปยังประเทศสเปน เพราะไม่อาทนต์ต่อการที่พระเจ้าทรงมีพระเมตตาแต่ทุกผู้ทุกคน ยกเว้น 'ประชากรของพระองค์' เรามีปัญหานี้เสมอเมื่อเราเอาตัวของเราขึ้นไปอยู่บัลลังก์แทนพระเจ้าและมุมมองที่พระองค์ทรงมีต่อชีวิต

ดูเหมือนว่า สมัยนี้จะทำได้ยากยิ่งขึ้นไปอีก แรงผลักดันรอบตัวเราบังคับให้เราต้องทำตามความกระหายอยากของตัวเอง และบังคับให้เรายอมแพ้ต่อสิ่งยั่วยุต่างๆ คำว่า "เราสมควรจะได้รับมัน" บังคับให้เราฉวยชีวิตของตนเองแล้วสร้างมันขึ้นมาตามฉายาตามอย่างของเรา เราต้องอยากและพยายามที่จะมีให้ครบทุกอย่างทั้งภาพลักษณ์ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย รายได้ บ้านเรือน ความสัมพันธ์ อาชีพการงาน ทุกๆ สิ่งถูกออกแบบไว้เพื่อเสริมสร้างราศีของเรา และมันทำให้เราดีขึ้นกว่าเดิมมากมาย

ถ้าหากเราต้องการเป็นผู้สร้างประวัติศาสตร์ (ซึ่งอนาคตของชีวิตนับล้านๆ ก็ขึ้นอยู่กับสิ่งนี้ และขึ้นอยู่กับเราอีกหลายๆ คนที่จะเข้าร่วมเพื่อทำสิ่งนี้) เราก็เป็นได้เพราะเหตุผลบางประการ เราจะเป็นผู้สร้างประวัติศาสตร์ได้โดยการเลือกที่จะใช้ชีวิตกระทำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ หลายๆ อย่างแบบไม่เห็นแก่ตัว อย่างที่แม่ซีเธเรซาได้กล่าวเอาไว้ว่า "ไม่มีสิ่งที่ยิ่งใหญ่ มีแต่สิ่งเล็กน้อยที่กระทำด้วยความรักอันยิ่งใหญ่เท่านั้น" ถ้าหากเราสามารถปลูกฝังสิ่งนี้ให้อยู่ใน สายเลือดของเราได้แล้ว คริสเตียนจำนวนสองพันล้านคนทั่วโลกก็จะสามารถหยุดยั้งความยากจนได้โดยใช้เวลาไม่นานนัก นั่นคือประวัติศาสตร์แบบที่ผมอยากให้เห็นเราทุกคนร่วมกันสร้างขึ้น ขอให้เราลืมการจดจ่ออยู่แต่กับเรื่องราวภายใน ดังที่ถ้อยคำโบราณซึ่งปรากฏในพระธรรมอิสยาห์บทที่ 58 ได้สัญญาเอาไว้ว่าเราจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าชัดเจนยิ่งขึ้นและเข้าใจพระองค์มากยิ่งขึ้นด้วยฤทธิ์เดชและพระประสงค์ของพระองค์ หากเราเลิกสาละวันอยู่กับเรื่องของเราเองแล้วเริ่มช่วยแก้ปัญหาและตอบสนองความต้องการต่างๆ ของคนอื่นรอบตัว - ง่ายๆ อย่างนั้นแหละ

สิ่งที่ผมรู้แน่ๆ ก็คือ สิ่งที่ใหญ่จะมีฤทธิ์อำนาจเสมอ แต่สิ่งเล็กๆน้อยกลับเป็นสิ่งที่สวยงามอย่างที่สุด การปฏิวัติด้วยความรักมีฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ได้ แต่มันจะเกิดขึ้นจากการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ที่เปี่ยมด้วยความรักที่เสียสละไม่เห็นแก่ตัวเท่านั้น ดังนั้นแล้วการแสดงบนเวทีใหญ่ ยอดชายอัลบั้มสูงลิ่ว หรือเพลงเด่นๆ นั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่ก็ยังไม่น่าตื่นเต้นเท่ากับฤทธิ์เดชของชีวิตที่ดำเนินอยู่แบบสวนกระแส

ประเด็นสุดท้าย ดนตรีประสานลงตัวกับสิ่งทั้งหมดนี้ได้อย่างไร? มีการทดลองใจที่รุนแรงที่คอยจูงใจเราให้ละทิ้งความคิดสร้างสรรค์ทุกอย่างไป แล้วหันไปใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายในบ้านที่ทำจากลังไม้ มันรู้สึกคล้ายกับว่าในที่สุดก็ได้ค้นพบกับชีวิตที่แท้จริงเสียที แต่นั่นไม่ใช่คำตอบของทุกๆ เรื่องสุขอนามัยที่ดีนั้นประกอบด้วยร่างกาย จิตใจ และวิญญาณที่สมบูรณ์แข็งแรง ผมได้เห็นถึงพลังอำนาจของดนตรีด้วยตัวของผมเอง และผมเชื่อว่าสิ่งนี้เป็นอาวุธลับของพระเจ้า ดนตรีสามารถผสานผู้คนเข้าด้วยกันในที่ที่มีสงครามได้ มันสามารถบรรเทาหัวใจที่แตกสลาย สามารถทลายจิตใจของคนที่แข็งกระด้างที่สุด มันสามารถปลดปล่อยประโลมคน ที่ชอกช้ำอย่างสาหัสจากบรรดาเหยื่อของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในวันดา ไปถึงชาวนิวยอร์กซึ่งสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักในอาคารแฝด รวมทั้งบรรดาผู้ที่ใช้ความเกลียดชังในการก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างมากมายเหลือล้น

เมื่อเรานำพระเจ้าเข้ามามีส่วนอยู่ในสถานการณ์ - ไม่ใช่ว่าคุณสามารถดึงพระองค์ออกไปได้หรอกนะครับ ผมคิดว่าคุณเข้าใจดีว่าผมหมายความว่าอย่างไร - คุณก็มีฝูงชนรวมตัวกันอยู่เหนือผืนแผ่นดินอินเดียขับร้องบทเพลงต่างๆ ถึงพระเจ้า นมัสการองค์พระผู้เกรียงไกรพร้อมหมู่ทูตสวรรค์ ลีมาตาขึ้นและคุณก็จะเห็นว่าการเยียวรักษาก็ได้มาถึง บางทีไม่ใช่การที่มีอาหารมาถึงปาก บรรดาเด็กๆ ที่หิวโหยโดยฉับพลันทันใด แต่มันเป็นช่วงเวลาที่พักสวรรค์ ได้สัมผัสกับแผ่นดินโลก และในช่วงเวลานั้นเอง การกอบกู้ได้อุบัติขึ้น จากนั้นเราก็รู้สึกว่ามีเจ้าของ เราารู้สึกว่าเราไม่ได้ตัวคนเดียว เราารู้สึกได้อย่างน่าเหลือเชื่อพระเจ้าเองมิได้ทรงทอดทิ้งเราเลยแม้แต่น้อย

ดนตรีสามารถทำสิ่งนี้ได้ และพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเรามาเพื่อให้ทั้งมันไป และหันไปใช้ชีวิตที่ปราศจากมัน พระองค์ทรงเรียกเรามาเพื่อให้ใช้ดนตรีของเรา ซึ่งเป็นของประทานที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้ให้กับเราเพื่อช่วยเหลือบรรดาคนยากจน ซึ่งมีชีวิตอยู่อย่างสิ้นหวัง ถ้าหากเราเรียนซึ่งสอนไว้อย่างกระจ่างแจ้ง ในพระธรรมอิสยาห์ ผมเชื่อว่าวันข้างหน้าเราจะได้เห็นการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ ก่อนหน้าที่จะทันได้ขับร้องเพลงใดๆ เสียอีก

มันคือดนตรีกับการปฏิรูปความรัก

สตีเวน เคอร์ติส แชนแมน เป็นนักแต่งเพลง ผู้นำนักร้อง ผู้ที่สามารถจุดประกายแรงบันดาลใจในหลายๆ บทเพลงที่เขาขับร้อง และนำผู้คนด้วยความถ่อมใจ และเปี่ยมด้วยพระคุณ ครั้งหนึ่งเขาได้ช่วยให้ผมเข้าใจบทเรียนอันสำคัญยิ่ง เขาอาจขายอัลบั้มผลงานได้เป็นจำนวนล้านๆ แผ่น และได้ปรากฏตัวในพิธีรับรางวัลของรายการต่างๆ มากมายนับไม่ถ้วน แต่เมื่อถามว่าสิ่งที่เขาภูมิใจและทำให้เขาถ่อมใจมากที่สุดคืออะไร เขาก็จะตอบกับคุณว่า - คือการที่ครอบครัวของเขาได้อุทิศตัวอุปการะเด็กๆ ซึ่งต้องการที่อยู่อาศัย "นั่นเป็นหมายสำคัญที่ชัดเจนที่สุดที่พระเจ้ากำลังทำงานอยู่ในชีวิตของผม" เขากล่าว

เมื่อเรามองเลยตัวของเราเองออกไป เมื่อความรักของเรามีต่อคนอื่นๆ ผลักดันเราให้ออกไปจากความสะอวสวาย เมื่อเรามอบสิ่งล้ำค่าของเราให้กับการก่อสร้างชีวิตใหม่ เมื่อนั้นเราก็จะพบว่า ตัวของเรานั้นกำลังใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางหมายสำคัญอันกระจ่างชัดอย่างที่สุดว่าพระเจ้าทรงทำงานอยู่ในชีวิตของเรา

นี่แหละจะเป็นการปฏิวัติอันหนึ่ง ซึ่งไม่มีภาพเผยแพร่ทางโทรทัศน์ แต่ถ้าเราเข้าใจมันอย่างถ่องแท้แล้ว เราก็จะพบว่ามันก็ไม่จำเป็นต้องถ่ายทอดอยู่แล้ว เพราะหลักฐานของการปฏิบัติด้วยความรักนั้นจะลุกโชติช่วงอยู่ในชีวิตของเรา จนนำการพลิกฟื้นไปสู่ผู้คนในชุมชน สร้างบรรยากาศให้ความหวังไปทุกแห่งหน

มันง่ายๆ ขนาดนี้เลยละ

บทที่

8

ความรักรวมทุกสิ่งเข้าด้วยกัน มิใช่กัดกันกันและกัน

ถ้าหากคุณตัดสินผู้คน คุณก็ไม่มีเวลาที่จะรักพวกเขา
แม่ชีเทเรซา

เจมีเดินเข้าไปคริสตจักรที่หัวถนนระหว่างถนนสปรุชกับถนนที่ยี่สิบสามในเมืองฮาร์เบอร์ รัฐอิลลินอยส์ เธอกำลังต้องการความช่วยเหลือเป็นที่สุด เธอได้เห็นตัวอาคารคริสตจักรมานานแล้ว และเฝ้าจับตามองผู้คนซึ่งเดินเข้าออกอาคารแห่งนี้สัปดาห์ละสองหรือสามหน เจมีมักนั่งอยู่ที่ร้านกาแฟซึ่งอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามกับคริสตจักร ตีหมาแฟลาตเต้ พลังนึกสงสัยเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้คนที่นี่จะต้อนรับเธอหรือไม่ ถ้าหากเธอรวบรวมความกล้าได้สำเร็จ และเข้าไปร่วมพิธีนมัสการในรอบใดรอบหนึ่ง

เมื่อยังเป็นเด็ก เจมีเคยไปโรงเรียนระวีวารศึกษาอยู่สองสามครั้งกับเพื่อนบ้าน แต่เธอรู้เกี่ยวกับคำพูดตอบสนองที่ถูกต้องเหมาะสมที่ใช้ในระหว่างพิธีน้อยมาก เธอไม่แน่ใจว่าตัวเธอจะเหมาะกับที่นั่นหรือไม่ หรือว่าผู้คนที่นั่นจะต้อนรับเธอหรือไม่ ดังนั้นเธอจึงนั่งตีหมาแฟและเฝ้ามองอยู่ เธอพยายามดูอยู่

ว่าคนที่ไปคริสตจักรมีความสุขตอนที่เดินออกมามากกว่าตอนที่เดินเข้าไปหรือไม่ แต่ว่าพวกเขาก็ออกไปอย่างรวดเร็วเสียจนเธอไม่ทันได้สังเกตเห็นชัดๆ ในบางโอกาส บางคนก็ไปคริสตจักรมาที่ร้านกาแฟหลังพิธีนมัสการ พวกเขาสองสามคนนั่งอยู่ตามลำพัง และพูดกันตามจริงก็คือพวกเขาดูโดดเดี่ยวพอๆ กับที่เธอรู้สึกเลย บางคนมากับคนอื่นๆ พวกเขาหัวเราะและมีความสุขดี ซึ่งนั่นก็ทำให้เธอพอมีความหวังว่า วันหนึ่งเธอจะกล้าพอจะไปร่วมพิธีนมัสการ

เจมีเติบโตขึ้นมาในบ้านที่ไม่ได้แสดงความรักใคร่เอ็นดูต่อเธอมากนัก พ่อแม่ของเธอติดสุรา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ทำร้ายเธอโดยเจตนา แต่ทั้งคู่ก็ได้ทำร้ายภาพลักษณ์ของเธอด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานาและคอยจับผิดเธออยู่ตลอดเวลา พวกเขาไม่เปรียบเทียบเธอกับน้องชายของเธอ ซึ่งดูเหมือนว่าจะฉลาดกว่าและมีความสามารถเหนือกว่าเธอในทุกๆ ด้าน เจมีรู้สึกว่าไม่มีใครรักเธอ เธอรู้สึกว่าตัวเธอนั้นน่าเกลียด โง่ และไม่มีค่าเลยอยู่เสมอๆ

เมื่อเจมีอายุได้สิบสามปี เธอคบคนผิด ดื่มสุราและเสพยาเสพติด ความเจ็บปวดทางความรู้สึกนึกคิดของเธอล้าลึกเสียจนต้องใช้ยาหลบเกลื่อน เธอเริ่มมีพฤติกรรมกรรมการรับประทานอาหารที่ผิดปกติที่เรียกว่าบูลิเมียหรือคิดว่าตัวเองอ้วน เธอรับประทานอาหารในปริมาณปกติ อาจจะมากเป็นพิเศษบ้างเป็นครั้งคราว กระนั้นเธอก็บังคับตัวเองให้อาเจียนเอาอาหารออกมาอยู่เสมอเพื่อว่าจะได้ไม่อ้วน

เจมีไม่เคยลืมตอนที่แม่ของเธอมองมาที่เธอด้วยสายตารังเกียจ ในวันเกิดครบรอบสิบสองปีได้เลย แม่บอกว่า "ฉันไม่มีเวลามาทำเค้กให้แกหรอก ยังไงแกก็ไม่จำเป็นต้องกินเค้กอยู่แล้วนี่นะ แกจะอ้วนพอยู่แล้ว!" เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าตัวเองอ้วน จนกระทั่งวันนั้น นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เจมีมองในกระจกแล้วเห็นภาพของตัวเธอซึ่งอ้วนกว่าความเป็นจริงอยู่สามสิบปอนด์เสมอ ภาพลักษณ์ของเธอบิดเบือนไปโดยคำพูดอันใจร้ายที่แม่พูดกรอกหูเธออยู่ซ้ำแล้ว ซ้ำเล่า

คะแนนสอบของเจมีไม่ค่อยดี และเธอก็รู้สึกว่าตนเองไม่ใช่เด็กเรียนอยู่แล้ว ดังนั้นทันทีที่จบมัธยมปลาย เธอก็ออกไปทำงานที่ร้านขายของชำ คอยเอาของวางตามชั้นและเอาผักผลไม้ใส่ถุงให้ลูกค้า เธอไม่มีเงินมากพอจะย้ายออกไปอยู่ที่อื่น แต่เธอก็มีเงินมากพอจะซื้อเสื้อผ้า ซื้อเหล้า และซื้อยาสองสามตัวเวลาที่เธออยากจะหนีไปจากโลกความจริง ส่วนใหญ่แล้วเธอจะเสี้งไม่อยู่กับบ้าน โดยการนั่งอยู่

ที่ร้านกาแฟ หรือไม่ก็ออกเดินไปตามละแวกบ้าน พลังนี้กลบฝังว่าครอบครัวอื่นๆ ในละแวกนี้จะเป็นอย่างไรกันบ้างหนอ เจมีไม่มีเพื่อนสนิทเลย ไม่มีใครที่เธอรู้สึกว่าจะไว้วางใจและพึ่งพาได้เลยสักคน ผู้คนในชีวิตของเธอเอาแต่คอยใช้เธอ แต่ไม่เคยหยิบยื่นอะไรให้เลย และเธอก็กลัวคนส่วนใหญ่เหล่านั้น

ในที่สุดวันหนึ่งเธอกล้ามากพอที่จะเข้าไปในคริสตจักร ในขณะที่ผู้คนกำลังออกันอยู่หนาแน่น เธอปะปนผู้คน ใจหนึ่งก็หวังว่าจะไม่มีใครสังเกตเห็นเธอ แต่อีกใจก็อยากให้มีใครสักคนมาต้อนรับเธอและพูดว่า "เราดีใจจริงเลยที่วันนี้เธอมาที่คริสตจักร" เธอสังเกตเห็นว่า ผู้คนจ้องมาที่เธอและบางคนก็กระซิบกระซาบ แต่ไม่มีใครดูเป็นมิตรเลยสักคน ในสายตาคนส่วนใหญ่แล้ว เจมีแต่งตัวหรือหยาบเกินไป ผมหงอกของเธอมีสามสี โดยมีสีดำยื่นพื้น และมีปอยผมสีแดงกับสีบลอนด์แทรกอยู่ประปราย เธอสวมเสื้อและกางเกงตัวโคร่ง เธอไม่ได้แต่งตัวแบบนั้นเพื่อความสบาย แต่เพราะว่าตั้งใจจะปกปิดร่างกายซึ่งเธอเชื่อว่าอ้วนจากสายตาคนอื่น เธอสวมรองเท้าฟองน้ำ ซึ่งแน่นอนว่า ไม่มีใครสวมไปที่คริสตจักร - อย่างน้อยก็ที่คริสตจักรนี้

เจมีนั่งอยู่ที่แถวหลังสุด และไม่ค่อยเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ผู้คนเอาแต่ยืนขึ้นและอ่านอะไรจากหนังสือที่วางเอาไว้อย่างรีบร้อน ที่ชั้นหลังมานั่งหน้าพวกเขา จากนั้นก็นั่งลงอีกครั้ง มีการร้องเพลง มีการเล่นออร์แกน มีการอธิษฐาน มีการส่งผ่านธาตุใสเงินมอบถวายและบางคนก็เอาเงินใส่ลงในถาดนั้น นักเทศน์หน้าตาบูดบึ้งท่าทางเหมือนกำลังโกรธใคร เทศนาราวยี่สิบนาทีก่อนเธอฟังไม่รู้เรื่องเอาเสียเลย เธอคิดว่าเขาคงเป็นศิษยาภิบาล แต่ก็ไม่แน่ใจหรอก ในที่สุดดูเหมือนว่าพิธีนมัสการเสร็จสิ้นลงเพราะว่าพวกเขายืนขึ้นร้องเพลงอีกหนึ่งเพลง

เจมีคิดว่า บางทีอาจจะไม่มีใครบางคนพูดอะไรกับเธอบ้างตอนออกจากคริสตจักร แน่เลยที่เดียวจะต้องมีใครพูดอะไรสักอย่างสิ! ท่านศิษยาภิบาลยืนอยู่ที่ข้างๆ ประตูทางออก จับมือกับผู้คนขณะที่เดินออกมาจากคริสตจักร และเมื่อเจมีเดินเข้าไปใกล้เขา เขาไม่ยิ้ม ไม่แม้แต่จะสบตาเธอ เธอบอกได้เลยว่า เขาเพียงแต่ทำไปตามหน้าที่ และแทบจะรอให้มันเสร็จไมไหวแล้ว

ขณะที่เธอเดินลงมาตามบันได เธอก็ตระหนักได้ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังรอเธออยู่ที่บันไดชั้นล่างสุด เธอตื่นเต้นมากที่คิดว่าในที่สุดก็มีคนสังเกตเห็นเธอ

ใช่เลยผู้หญิงคนนั้นสังเกตเห็นเธอ แต่หล่อนสังเกตเห็นทุกๆ อย่างในตัวเจมีที่หล่อนคิดว่าไม่ถูกต้อง ดังนั้นหล่อนจึงพูดว่า "ฉันชื่อมาร์กาเรต บราวน์ เธอชื่ออะไรหรือ?" เจมีบอกชื่อของเธอไปและมาร์กาเรตก็พูดต่อไปว่า "ที่นี่ต้อนรับเธอเสมอจะ แต่ฉันอยากจะช่วยเธอด้วยการบอกให้เธอรู้ว่า เราแต่งกายสุภาพเวลาที่เรามาคริสตจักร และเวลาที่เรามาที่คริสตจักรโฮลิเนสส์ ทาเบอร์นาเคิลส์นี้ ไม่มีการสวมกางเกงยีนส์ ไม่มีการสวมรองเท้าแตะ เธอน่าจะลองเปลี่ยนทรงผมที่มัน เตะตาน้อยกว่านี้อีกสักนิดนะจ๊ะ เธอก็รู้นิสาวน้อย พระเยซูทรงสอนให้เราถ่อมใจ และไม่พยายามดึงดูดความสนใจที่ตัวของเรา" เธอยิ้มเยาะใส่เจมีและพูดซ้ำว่า "ที่นี่ต้อนรับเธอทุกเวลาจ๊ะ"

วันนั้นเจมีไม่อาจไปที่ร้านกาแฟได้ เธอต้องไปที่อื่น แล้วร้องไห้คนเดียว เธอรู้สึกว่พระเจ้าทรงปฏิเสธเธอด้วยเหมือนกัน และใช้เวลาที่เหลือตลอดทั้งวัน คิดว่าจะฆ่าตัวตาย เธอตกต่ำจนถึงที่สุดและไม่มีเหตุผลอะไรที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป

ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อสมมุติ แต่โลกนี้ก็เต็มไปด้วยผู้คนแบบเจมี คนเคร่งศาสนาอย่างมิสซิสบราวน์ และคริสตจักรแบบคริสตจักรโฮลิเนสส์ ทาเบอร์เนเคิลส์ เต็มไปด้วยผู้คนที่เข้าออกคริสตจักรในแต่ละสัปดาห์ หลายนๆ คนรู้สึกขนลุกขนพองที่จะต้องไปโบสถ์ และเมื่อไปก็อยากให้อิทธิพลของการจบลงเร็วๆ เพื่อจะได้ออกไปให้พ้นๆ เสียที คริสตจักรเหล่านี้ช่างวิพากษ์วิจารณ์ ชอบตัดสิน และมีไว้สำหรับคนเฉพาะกลุ่มเท่านั้น!

พระเจ้าทรงรักทุกคนเหมือนกัน

บางทีพระเยซูอาจจะทรงมิได้อยู่ที่คริสตจักรโฮลิเนสส์ ทาเบอร์เนเคิลส์ ในวันทีเจมีไปที่นั่น เพราะว่าพระองค์เองก็คงจะไม่รู้สึกสะดวกพระทัยที่จะประทับที่นั่นเช่นกัน แต่ถ้าหากพระองค์ทรงอยู่ที่นั่น พระองค์ก็คงจะทอดพระเนตรหาผู้คนอย่างเจมีที่มาที่คริสตจักรในวันนั้น แล้วประทับอยู่ข้างๆ เธอหรือพาเธอมาที่นั่งที่ม้านั่งแถวหน้า เมื่อพระองค์ทรงพบว่าเธอมาที่คริสตจักรเป็นครั้งแรก พระองค์ก็คงจะทรงช่วยเหลืออธิบายสิ่งต่างๆ ให้เธอได้เข้าใจ พระองค์คงจะทรงยิ้มให้เธอ

ทุกๆ ครั้งที่เธอมองมาที่พระองค์ และรู้ว่าพระองค์จะทรงตรัสชมตัวเธอและทรงผมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเธอ เพราะว่าพระองค์ทรงชอบความหลากหลาย! พระองค์ก็คงจะทรงเชื้อเชิญเธอไปดื่มกาแฟกับกลุ่มที่พระองค์เสด็จไปด้วยบ่อยๆ และเมื่อถึงเวลาที่เจมีต้องกลับ ตัวเธอก็คงจะตั้งตารอคอยที่จะไปที่คริสตจักรอีกในสัปดาห์หน้า แต่แน่นอนว่าพระเยซูมิได้ทรงประทับอยู่ในวันนั้น เพราะว่าไม่มีใครได้ทำในสิ่งที่พระองค์จะทรงปฏิบัติ ไม่มีใครทำหน้าที่เป็นตัวแทนของพระองค์ ได้อย่างเหมาะสมเลย และไม่มีใครเลียนแบบพระเจ้า

มิทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด

พระคัมภีร์กล่าวในพระธรรมหลายๆ ตอนว่า พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด (ดู กิจการ 10:34 โรม 2:11 เอเฟซัส 6:9) กล่าวอีกอย่างก็คือ พระองค์มิได้ทรงเลือกปฏิบัติต่อใครเพราะเห็นแก่เสื้อผ้า รายได้ ตำแหน่ง หรือเพราะว่าคนนั้นรู้จักคนสำคัญใดๆ พระองค์มิทรงแต่เพียงจะปฏิบัติทุกๆ คนเหมือนกันเท่านั้น แต่ยังทรงได้เอาใจใส่และดูแลบรรดาผู้ชอกช้ำเป็นอย่างดีอีกด้วย พระเจ้าได้ทรงประทานคำสั่งหลายข้อแก่โมเสสเพื่อการปฏิบัติต่อคนแปลกหน้าที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา เพื่อให้ท่านได้ถ่ายทอดให้แก่คนอิสราเอลฟังคำสั่งข้อแรกๆ คือ "จงกระทำให้พวกเขาสาบย่ำใจและจงเป็นมิตรต่อพวกเขา อย่าข่มเหงเขาในทางหนึ่งทางใดเลย" (ดู อพยพ 22:21 อพยพ 23:9 เลวีนิติ 19:33) อัครทูตเปโตรได้กล่าวเอาไว้ดังนี้

ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกัน
(ซึ่งเป็นสมาชิกครัวเรือนแห่งผู้เชื่อ) [จงมีอัธยาศัยไมตรี
จงเป็นผู้รักคนแปลกหน้า จงมีความรักใคร่เอ็นดูฉันพี่น้อง
ต่อแขกแปลกหน้า คนยากจน และบรรดาผู้ที่เป็นส่วนหนึ่ง
ของพระกายพระคริสต์ซึ่งผ่านเข้ามา] [ในแต่ละสถานการณ์
จงกระทำ] โดยไม่ปัน (แต่กระทำด้วยความ อ่อนน้อมเป็นมิตรตรงตาม

โดยปราศจากการบ่นว่า แต่กระทำอย่างเป็นตัวแทนของพระองค์)

1 เปโตร 4:9

ก่อนที่จะผ่านเนื้อหาตรงนี้ไป ขอให้คุณทำการตรวจสอบดูว่าคุณเป็นมิตรมากเพียงไรกับคนที่คุณไม่รู้จัก โดยเฉพาะอย่างคนที่ต่างไปจากคุณโดยสิ้นเชิง บางคนเป็นมิตรโดยธรรมชาติและเข้าสังคมง่าย แต่เราบางคนที่คุณเหมือนว่าจะไม่ได้เป็นคนแบบนี้โดยธรรมชาติ จำเป็นจะต้องตัดสินใจทำสิ่งนี้ เพราะว่าพระคัมภีร์กำชับให้เราทำ

อัครทูตยาขอบได้ตักเตือนคริสตจักรว่า ไม่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษแก่บรรดาผู้ที่แต่งกายดีเลิศมายังศาลาธรรม หรือให้ที่นั่งที่ดีเป็นพิเศษแก่พวกเขาเวลาที่เข้ามา ท่านได้กล่าวเช่นนั้นก็เพราะว่า ถ้าหากผู้คนเหล่านั้นแสดงตัวเช่นนั้นและอยากได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษแล้วละก็ พวกเขาก็แบ่งแยกและมีแรงจูงใจที่ผิดๆ ท่านได้กล่าวเอาไว้ว่า เราไม่อาจจะฝึกฝนความเชื่อศรัทธาในพระเยซูคริสต์ไปพร้อมๆ กับวางท่าเย่อหยิ่งเป็นคนหัวสูงได้เลย (ดู ยาขอบ 21-4) กล่าวอีกอย่างก็คือ เราต้องปฏิบัติต่อทุกๆ คนอย่างผู้ที่สมควรได้รับเกียรติ

พระเยซูได้ทรงยุติความแตกต่างระหว่างผู้คนเสีย และตรัสเอาไว้ว่าเราทุกคนล้วนเป็นหนึ่งในพระองค์ (ดู กาลาเทีย 3:28) เวลาที่เรามองดูผู้คนนั้น เราจำเป็นต้องเห็นว่าเขาเป็นคนที่มีความหมาย ไม่ใช่เห็นเป็นคนผิวแดง ผิวดำ ผิวขาว ไม่ได้มองที่ยี่ห้อของเสื้อผ้าที่สวมใส่ ทรงผม รอยนูนที่ขับ อาชีพ หรือยศตำแหน่งนำหน้าชื่อ - แต่เห็นว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขาด้วยเช่นกัน

บทเรียนจากร้านกาแฟ

ฉันเชื่อว่า เราทุกคนจำเป็นต้องมีกลุ่มคนที่ต้อนรับเราและอยากจะขยายวงโคจรของเราให้กว้างขึ้น เราจำเป็นต้องขยายวงออกไปกว้างมากพอที่จะให้ภายในกลุ่มนั้นประกอบด้วยคนหลายๆ ชนิด เมื่อเร็วๆ นี้ฉันอยู่กับพอลสแกนลอน ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลอยู่ที่เมืองเบอร์นิงแฮม ประเทศอังกฤษ และเราก็

ตีมากาแฟกับคนอื่นอีกหลายๆ คนที่ร้านกาแฟ ฉันจำได้ว่าตัวเองมองไปที่ทรงผมของเด็กสาวที่เสิร์ฟกาแฟให้กับเรา พูตกันตามตรง ทรงผมของเธอแปลกประหลาดที่สุดที่ฉันเคยเห็น เธอโกนศีรษะด้านข้างเหลือแต่แนวผมตรงกลางอย่างที่เราเรียกว่าโมฮ็อก และผมตรงกลางก็มีสีดำ สีนํ้าเงิน สีแดง และสีขาว นอกจากนั้นแล้วเธอยังเจาะจมูก เจาะลิ้น เจาะปาก และเจาะที่หูอีกหลายแห่ง ฉันจำได้ว่าตัวเองรู้สึกอึดอัด เพราะว่าเธอกับฉันไม่มีอะไรเหมือนกันเลย เราต่างกัน เสียจนฉันไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ถึงจะคุยกับเธอได้รู้เรื่อง ฉันเพียงแต่อยากจะสั่งกาแฟ และพยายามจะไม่จ้องมองเธอ

ตรงกันข้ามกับพอล เขาเริ่มต้นสนทนากับเธอ และสิ่งแรกที่เขาพูดก็คือ "ผมชอบผมของเธอนะ เธอทำให้ผมตั้งอย่างนี้ได้ใจหรือ?" เขาพูดกับเธอต่อไปเรื่อยๆ บรรยายากาศที่ตึงเครียดก่อนหน้านี้ ก็เริ่มผ่อนคลายลงทันที ในไม่ช้าเราทุกคนก็รู้สึกผ่อนคลายและเริ่มเข้าร่วมวงสนทนากับทั้งสองคนด้วย วันนั้นฉันได้รับบทเรียนอันยิ่งใหญ่ - ฉันยังไม่ได้ "ทันสมัย" มากอย่างที่คิด ฉันยังมีความคิดทางศาสนาที่ไม่ค่อยเข้าท่าและจำเป็นจะต้องขับเคี่ยวอยู่ และฉันจำเป็นจะต้องเริ่มต้นทำให้ผู้คนทุกคน รวมถึงคนที่ต่างออกไปรู้สึกสบายใจและรู้สึกว่าคุณเขาถูกนับรวมเข้าไว้อยู่ในแวดวงชีวิตฉันให้มากกว่าเดิม

บางทีสำหรับเด็กสาวในร้านกาแฟ ฉันอาจจะจะเป็นคนที่ประหลาดและต่างออกไปก็ได้ เพราะเหตุใดเราถึงได้ยึดเอาตัวของเราเป็นมาตรฐานว่า สิ่งไหนบ้างเป็นที่ยอมรับ และทักท้วงเอาว่า ใครก็ตามที่แตกต่างไปจากเราจะต้องมีปัญหาด้วยละ? ทรงผมหรือแนวการแต่งกายแบบไหนกันที่ถูกต้อง? วันหนึ่งฉันเริ่มตื้นนึกถึงว่า ตัวของโมเสสเองน่าจะดูแล้วเป็นอย่างไร เมื่อเขากลับมาจากภูเขาซีนาย ซึ่งเขาได้ใช้เวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนเพื่อรับเอาพระบัญญัติสิบประการจากพระเจ้า ฉันขอเดาว่า ผมเผ้าของเขาคงจะยุ่งเหยิง เครายาวเสียจนควรจะมีเล็มได้แล้ว เลือ่คลุมกับรองเท้าสานของเขาน่าจะเปื้อนนมอมแมม

ฉันรู้ว่ายอห์น ผู้ประกอบศิลปพิศมัยมาก่อนข้างแปลก เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร สวมหนังสัตว์ และรับประทานน้ำผึ้งกับดักแด้แทน เวลาที่เขาออกมาเขาตะโกนเสียงลั่นว่า "คนบาปทั้งหลาย จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเข้ามาใกล้แล้ว!"

พระคัมภีร์สอนว่า เราควรจะมีมิตรที่เรารู้จักดีต่อคนแปลกหน้า เพราะว่าเราอาจจะกำลังต้อนรับทูตสวรรค์โดยที่เราไม่รู้ตัวก็ได้ (ดู ฮีบรู 13:2) พระคัมภีร์กล่าวว่า เราควรมีเมตตา เป็นมิตร และมีน้ำใจต่อพวกเขาและให้ความสะดวกแก่พวกเขาเมื่อพวกเขาอยู่ที่บ้าน ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมทุกวันนี้ไม่แม้แต่จะพูดกับคนแปลกหน้า อย่างว่าแต่เป็นมิตรต่อพวกเขาเลย

ฉันรู้ ฉันรู้ดีว่าคุณอาจจะกำลังพูดว่า "จอร์จ โลกของเราทุกวันนี้ไม่เหมือนกันหรอกนะ! คุณไม่มีทางรู้หรือว่ากำลังคุยกับใครอยู่!" ฉันตระหนักดีว่า คุณต้องใช้สติปัญญา แต่อย่าให้ความกลัวทำให้คุณกลายเป็นคนไม่เป็นมิตรและเย็นชาไปเสีย คุณมองหาคนใหม่ๆ ที่คริสตจักร ที่ทำงาน หรือแถวละแวกบ้าน เพื่อกล่าวคำทักทายกับเขาได้แน่

คุณพูดคุยกับหญิงชราที่นั่งอยู่ที่คลินิกระหว่างรอคิวพบแพทย์ได้แน่นอน ดูท่าทางเธอโดดเดี่ยว ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณไม่ลองให้ความใส่ใจกับเธออย่างเต็มที่สักสิบนาทิละ ให้เธอบอกเล่าเรื่องของเธอให้คุณฟัง คุณอาจจะไม่ได้พบกับเธออีก แต่เธอจะจำคุณได้ อ้อ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าจะชื่นชมในสิ่งที่คุณ ได้กระทำต่อเธอไปแล้ว มันเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่คุณได้รวมเธอเข้าไป อยู่ในแวดวงชีวิตของคุณแล้ว!

ท้ายบทนี้ คุณจะได้อ่านข้อเขียนจากพอล สแกนลอน ซึ่งจะบอกเล่าเรื่องราวประสบการณ์ของเขาในการพยายามเปลี่ยนคริสตจักรของท่าน จากเดิมที่เคยเป็นคริสตจักรที่เคร่งศาสนาและตายแล้ว มาเป็นคริสตจักรที่มีการฟื้นฟูและเปี่ยมไปด้วยความรัก เรื่องราวของท่านสอนเราได้มากและกระตุ้นเราให้ถามตัวเองด้วยคำถามยากๆ อย่างนี้ว่า ถ้าการฟื้นฟูที่แท้มาถึงคริสตจักรของคุณ คุณจะตื่นตื่นจริงๆ หรือจะออกไปจากคริสตจักรเพราะว่ามีคนแบบเจมี หรือแย่กว่าเจมีเสียอีก? พวกเขาอาจจะฟังมาจากกระต๊อบ เนื้อตัวเหม็น สบาย อาจจะเรือกल้นเล้าออกมาหรือทำอะไรแย่ๆ ยิ่งกว่านั้นอีก? ผู้คนที่ซอกซี้เหล่านี้อาจไม่สามารถนำเสนอตัวเองให้ดูดีที่สุด หรือเนื้อตัวหอมनाชื่นใจอยู่ตลอด บางครั้งอาจมีคนทำอย่างนั้นได้แต่ก็ไม่เสมอไป เราต้องหยุดตัดสินคนอื่นจากรูปลักษณ์ภายนอก และเต็มใจจะทำความรู้จักกับพวกเขา จงเต็มใจมองข้ามรูปลักษณ์ภายนอกเสีย แล้วทำความรู้จักกับตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา

จงก้าวออกมาจากพื้นที่สบายของคุณ

การก้าวออกมาจากพื้นที่สบายเพื่อให้คนอื่นสบายใจเป็นวิธีการแสดงความรักของพระเจ้าต่อผู้คนวิธีหนึ่ง คริสเตียนหลายๆ คนชอบอธิษฐานขอให้มีการฟื้นฟูเกิดขึ้น พวกเขาถึงขั้นร้องไห้ขณะที่อธิษฐานเพื่อ "ดวงวิญญาณที่หลงหายในโลกนี้" แต่พูดกันตามตรง ผู้คนกลุ่มเดียวกันนี้แหละที่จะออกจากคริสตจักรไป เพราะว่า การฟื้นฟูที่เกิดขึ้นจะไปรบกวนวิถีชีวิตปกติของพวกเขา และพวกเขาก็ไม่ชอบมันเสียด้วยสิ

การก้าวออกมาจากพื้นที่สบาย เพื่อให้คนอื่นสบายใจ
เป็นวิธีการแสดงความรักของพระเจ้าต่อผู้คนวิธีหนึ่ง

เมื่อไม่นานมานี้ ฉันได้เทศนาที่คริสตจักรแห่งหนึ่งที่บรรดาคนไข้จากบ้านพักคนชราจะพากันนั่งบนเก้าอี้ล้อเข็นบริเวณแถวหน้าสุดของคริสตจักร ในฐานะนักเทศน์ฉันจึงถูกจัดไว้ให้ที่นั่งที่แถวหน้า แต่เก้าอี้ล้อเข็นถูกจัดเรียงอยู่ด้านหน้าสุด ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงหน้าฉันพอดีนั้นกลิ้งแรงมาก และฉันเองก็กลิ้งไล่ได้ง่ายเวลาที่ไถ่กลิ้งเหม็นๆ (ตอนที่ลูกๆ ของเรายังเล็ก ฉันให้เดฟเป็นคนเปลี่ยนผ้าอ้อมเด็กทุกครั้งที่เขาอยู่บ้าน)

ขณะที่นั่งอยู่ตรงนั้น ฉันก็ตระหนักได้ถึงอารมณ์ขันของพระเจ้า พระองค์ทรงให้ฉันอยู่ในที่ที่พระองค์ประสงค์จริงๆ... ฉันกำลังจะลุกขึ้นไปเทศนาข้อความเกี่ยวกับความรักและการไม่กีดกันใครออกไปจากชีวิต! ฉันต้องอธิษฐานเยอะมาก ขณะที่รอเทศนา ฉันคงจะดูเป็นฝ่ายวิญญาณมากเลยทีเดียว เพราะว่า ฉันพยายามจะเซ็ดจมูกของตัวเองให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันก็อาจจะดูเหมือนว่าฉันกำลังจ้องมองไปที่ฟ้าสวรรค์อยู่ก็เป็นได้ ฉันรู้ว่าพระเจ้าทรงจัดให้ฉันนั่งที่ตรงนั้นและข้อเท็จจริงก็คือฉันจำเป็นต้องนั่งอยู่ตรงนั้น เป็นเรื่องดีสำหรับฉันที่ได้สัมผัสสิ่งที่จำเป็นต้องทำในระหว่างที่ฉันกำลังเตรียมพร้อมที่จะสอนคนอื่นให้ทำแบบนั้น

เราไม่จำเป็นจะต้องสะดวกสบายในทุกๆ ที่ที่เราไปอยู่ตลอดเวลาหรอก! ชายคนนั้นอาจจะไม่มีใครคอยอาบน้ำให้ประจำ และคงไม่รู้จะทำอย่างไรกับกลิ่นตัวของเขาก็เป็นได้ อย่างไรก็ตามนั่นก็เป็นพันธกิจที่ดีสำหรับใครบางคนที่กำลังมองหาพันธกิจที่จะรับใช้อยู่ ลองไปที่บ้านพักคนชราใกล้บ้านและอาสาตัวที่จะคอยช่วยดูแลคนป่วยให้เนื้อตัวสะอาดอยู่เสมอ!

เจมีพยายามอีกครั้งหนึ่ง

ขณะที่เราส่งท้ายบทนี้ ขอให้ฉันได้แบ่งปันเรื่องราวของเจมีให้คุณอ่าน จนจบก่อน หลังจากประสบการณ์ที่น่าเศร้ากับคริสตจักร เธอก็ปฏิญาณว่าจะไม่หวนไปทำอย่างนั้นอีกเป็นอันขาด (กลับไปที่คริสตจักร) วันจันทร์เธอไปทำงานด้วยอาการหดหู่เป็นอย่างยิ่ง เมื่อเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งสังเกตเห็นเข้า และถามเธอว่าเกิดอะไรขึ้นหรือ ปกติแล้วเจมีจะเก็บเรื่องต่างๆ ไว้เอง แต่ว่าเธอรู้สึกเจ็บช้ำมากเสียจนเริ่มต้นร้องไห้ออกมา ซาแมนต้าเพื่อนร่วมงานของเธอขออนุญาตผู้จัดการเพื่อให้ตัวเองกับเจมีได้พักเร็วขึ้นหน่อย จากนั้นก็พาเจมีไปที่ห้องพักพนักงาน แล้วพยายามช่วยปลอบให้เธอรู้สึกดีขึ้น หลังจากที่เจมีเปิดอกเล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ซาแมนต้าฟัง รวมทั้งเรื่องประสบการณ์อันเลวร้าย จากการที่เธอพยายามไปโบสถ์ ซาแมนต้าก็เชิญเจมีไปรับประทานอาหารเช้าที่บ้าน เพื่อจะได้คุยกันต่อ เย็นนั้นได้เปลี่ยนชีวิตของเจมีจากหน้ามือเป็นหลังมือไปเลยทีเดียว

ซาแมนต้าเป็นคริสเตียนแท้ - ฉันหมายถึงว่า เธอเป็นคริสเตียนแบบที่ห่วงใยผู้อื่นอย่างแท้จริงและอยากจะช่วยเหลือ เธอเริ่มต้นพบกับเจมีสัปดาห์ละสองครั้ง และไม่เพียงแต่จะห่วงใยเธอเท่านั้น เธอยังสอนเจมีเกี่ยวกับพระเยซู และสอนกับเจมีว่าพระเยซูทรงรักเธอมากแค่ไหน หลังจากสามเดือน ซาแมนต้าถามเจมีว่าเธออยากจะลองไปคริสตจักรอีกครั้งและไปกับเธอวันอาทิตย์นั้นหรือไม่ เจมีไม่รู้รู้สึกตื่นเต้นอะไรมากนัก แต่ว่าเธอรู้สึกว่าตัวเธอนั้นติดค้างซาแมนต้าอยู่ เมื่อคิดถึงที่ซาแมนต้าได้ใช้เวลาทั้งหมดกับเธอ

การไปที่คริสตจักรแห่งการฟื้นฟูพระชนม์ของเจมีต่างไปจากประสบการณ์ครั้งก่อน เธอได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นและได้ที่นั่งพิเศษที่แถวหน้าเพราะว่าเธอเป็นแขก ทุกๆ อย่างที่เกี่ยวข้องพิธีนมัสการก็ดูเหมือนจะมีไว้สำหรับเธอ โดยเฉพาะเธอเข้าใจมันได้ทั้งหมดเพราะว่ามันเชื่อมโยงถึงชีวิตจริงได้ บทเพลงต่างๆ ที่พวกเขาร้องก็มีความหมายและแต่ละบทเพลงก็ทำให้เธอรู้สึกดีมากขึ้นเรื่อยๆ เธอได้รับเชิญให้อยู่ที่มקהพหลังพิธีนมัสการและได้พบกับผู้คนต่างวัยจากต่างวัฒนธรรม บางคนสวมชุดผูกเน็คไท ในขณะที่บางคนสวมกางเกงยีนส์เลื้อยิด ทุกๆ คนมีอิสระที่จะเป็นตัวของตัวเอง

เจมีมอบชีวิตของเธอให้แก่พระเยซูและไม่ยอมขาดโบสถ์อีกเลย เธอแต่งงานและมีลูกสองคน และสมาชิกครอบครัวของเธอทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจประกาศกับคนในชุมชนเมือง ซึ่งเป็นพันธกิจให้ความช่วยเหลือแก่คนข้างถนน เจมีชอบทำพันธกิจนี้เพราะเธอตระหนักดีว่าในอดีต เธอก็เกือบจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้คนเหล่านี้ไปแล้ว

จะเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลดสักเพียงไร ถ้าหากเจมีจบชีวิตลงอย่างที่ดีในวันที่เธอมีประสบการณ์ที่น่าเศร้ากับคริสตจักรนั้น ฉันไม่ชอบเวลาที่ผู้คนลงไปที่คริสตจักร และคิดว่าพวกเขาได้ทดลองพระเจ้าแล้ว จากนั้นก็ถอดใจไปจากพระองค์ เพราะว่าคริสตจักรที่พวกเขาไปไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของพระเจ้าได้อย่างถูกต้องเหมาะสมจริงๆ ให้เราตรวจสอบจนแน่ใจว่า เราได้รวมผู้คนทุกชนิดเข้ามาอยู่ในแวดวงชีวิตของเราอย่างแท้จริงแล้วหรือไม่ อย่างนั้นใครออกไปเพียง เพราะว่าพวกเขาไม่เหมือนคุณ ทุกคนคงใครที่เรามองว่าเป็นเพื่อนสนิทที่สุด ซึ่งนั่นก็ไม่ผิด เพราะแม้แต่พระเยซูเองก็ทรงมีเพื่อนสนิทสามคนที่พระองค์ทรงใช้เวลามากกว่าคนอื่นๆ ในบรรดาสาวกสิบสองคน แต่พระองค์มิได้ทรงมองข้ามพวกเขาหรือทรงทำให้พวกเขารู้สึกว่า ตนเองไร้ค่าเลย

นักปฏิวัติด้วยความรัก ศิษยาภิบาล พอล สแกนลอน

คริสตจักรท้องถิ่นเป็นความคิดที่เยี่ยมยอดที่สุดของพระเจ้า! เราเป็นชุมชนที่แจกจ่ายพระพรของพระเจ้า เราเป็นการล้นไหลของพระเจ้า เป็นการแสดงออกของพระองค์ เป็นรอยยิ้มของพระเจ้า เป็นที่อยู่ของพระองค์ นำเศร้าที่หลายๆ คริสตจักรไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ผลก็คือผู้คนนับล้าน ซึ่งอยู่ในระยะที่คริสตจักรของพระองค์สามารถเข้าถึง กลับต้องตายไปพร้อมกับความโศกเศร้าของตัวเอง โดยที่ยังไม่ทันได้รู้จักพระเยซูเพราะพระองค์ถูกม่านศาสนาและความลำหลังของคริสตจักรบดบังอยู่

การข้ามฝั่ง

เมื่อสิบปีที่แล้ว คริสตจักรของเราได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงอย่างสุดโต่งและความเจ็บปวดนั้นก็หนักหนาสาหัสยิ่งนัก เราเรียกประสบการณ์ครั้งนั้นว่าเป็นการ "ย้ายฝั่ง" และเรื่องราวของกระบวนการนั้นก็ได้กลายเป็นหนังสือชื่อเดียวกัน ซึ่งได้บันทึกเรื่องราวของเราโดยละเอียดเอาไว้ ขนาดของคริสตจักรโดยเฉลี่ยในสหราชอาณาจักรอังกฤษ ซึ่งเราตั้งอยู่ มีสมาชิกคริสตจักรประมาณยี่สิบคน และ 98% ของประชากรทั้งหมดไม่เพียงแต่ไม่ไปคริสตจักร แต่ยังต่อต้านคริสตจักรอีกด้วย ดังนั้นสำหรับมาตรฐานอังกฤษแล้ว คริสตจักรของเราจัดว่าค่อนข้างใหญ่ทีเดียวเมื่อพิจารณาจากจำนวนสมาชิกที่มีมากกว่า 450 คน และตั้งอยู่ในอาคารซึ่งจวนจะจ่ายครบถ้วนแล้ว เราใกล้ชิด มีความสุข และมั่งคั่ง เรามีโอกาสได้ฟังคำเทศนาอันยอดเยี่ยม และมีของประทานในด้านดนตรีและความคิดสร้างสรรค์ กระนั้นก็มีบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ขาดหายไป บางสิ่งที่เป็นพื้นฐานอันล้ำลึก แต่ดูเหมือนว่าไม่มีใครสังเกตเห็น

ดูเหมือนเรากำลังต้องเลี้ยงดูคริสตจักรที่กำลังติดอยู่ในสภาพที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมากในการบำรุงรักษา พวกเขาเป็นคริสเตียนที่กินอาหารเกินขนาด ไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย คริสเตียนประเภทที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงในการเลี้ยงดูนั้น ถือเป็นอาวุธลับขั้นสุดยอดของมารเพื่อคอยทำให้คริสตจักรง่อยเปลี้ย พวกเขาเป็นคนที่น่ารักมากๆ เท่าที่คุณอาจเคยพบมา แต่ตรงนั้นเองที่เป็นตัวปัญหา คนเหล่านี้ไม่มีใครเลยที่ไม่มีความสุข พวกเขาไม่เคยมีจิตใจที่ไม่ดี หรือทำทีในด้านลบเลย เมื่อมองย้อนกลับไป ผมก็อยากให้โบสถ์เป็นอย่างนั้นนะ เพราะมันจะทำให้การเสนอโครงสร้างใหม่ของโบสถ์เป็นไปได้ง่ายขึ้น

ศิษยาภิบาลทั่วโลกต่างกังนงง ไม่รู้จะอธิบายว่าอะไรที่ขาดหายไปจากคริสตจักรหรือพันธกิจของตนเอง แต่ก็ไม่มีใครอยากให้คนอื่นเห็นว่าตนเองงุนงงเกินกว่าเหตุหรือพูดในแง่ลบมากเกินไป เช่นเดียวกับเด็กคนนั้นในเรื่อง *ฉลองพระองค์ใหม่* ของจักรพรรดิ ซึ่งชี้ให้ทุกคนซึ่งอยู่ล้อมรอบจักรพรรดิได้เห็น พร้อมกับบอกว่าพระองค์ไม่ได้สวมอะไรเลย

เมื่อทุกคนกำลังมีความสุข เต็มไปด้วยความรัก และได้รับพระพรอย่างมากมายนั้น ใครอยากจะเป็นคนประกาศว่า "เรากำลังจะตาย" กันบ้างล่ะ? แต่ในช่วงปลายปี 1998 ผมคือเด็กคนนั้น เป็นครั้งแรกในยี่สิบปีที่ผมต้องขึ้นเวทีที่คริสตจักรของเราแล้วพูดว่า "เราไม่ได้สวมเสื้อผ้าอะไรเลย เราสุขสบายเราเข้มข้น ปลอดภัย แต่เรากำลังตกยุค" ซึ่งนั่นก็รวมถึงตัวผมด้วยเช่นกัน มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่เราจะมองเห็น ก็คงเหมือนกับหลายๆ คริสตจักรที่มีศาสนศาสตร์ และภาษาที่ใช้เพื่อเข้าถึงผู้หลงหาย แต่เรากลับไม่ได้เข้าถึงใครเลย เราอธิษฐานเพื่อผู้หลงหาย เทศนาและร้องเพลงเกี่ยวกับผู้หลงหาย เราถึงขั้นรู้ไว้เพื่อผู้หลงหาย แต่ไม่มีผู้หลงหายสักคนได้รับความช่วยเหลือเลย เรากลายเป็นลัทธิสมถะทางศาสนาที่สาละวนอยู่แต่กับตัวเอง และได้สูญเสียการเล็งเห็นพระทัยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อบรรดาผู้ที่ยังหลงหายและกำลังเจ็บช้ำ เนื่องจากความสะกดกลบยและพระพรต่างๆ ที่เรามีอยู่ แต่ดูเหมือนว่า ไม่มีใครสังเกตเห็น

ในเดือนมกราคม ปี 1999 ผมได้เทศนาหัวข้อเรื่อง “เรากำลังทิ้ง 99 ในปี 99” ซึ่งเป็นการอ้างอิงถึงพระเยซู ผู้พรรณนาพระองค์เองว่าเป็นผู้เลี้ยงแกะซึ่งทิ้งแกะส่วนใหญ่ 99 ตัว เพื่อออกไปหาแกะตัวเดียวที่หายไป ผมได้อธิบายว่า

ข้อพระธรรมนี้หมายถึงว่า คนที่อยู่ในคริสตจักรเรียบร้อยแล้วนั้น ไม่ควรจะเป็นคนที่ได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากเราอีกต่อไป แต่คนที่ควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษนั้นจะต้องเป็นคนอื่น นั่นทำให้ผมได้พบว่าคริสเตียนที่ถูกทอดทิ้งนั้น จะเกิดอารมณ์โกรธชนิดรุนแรงที่สุด ผมรู้สึกงังงันต่อปฏิกิริยาที่ได้รับจากบรรดาคนดีๆ และเต็มไปด้วยพระวิญญาณเหล่านั้น ซึ่งทนไม่ได้ที่จะเห็นโบสถ์ต้องแปดเปื้อนไปกับคนที่สกปรกเลอะเทอะ

ด้วยความพยายามต่อเนื่องที่จะเปลี่ยนโมสรอันสุขสบายสำหรับสมาชิกเท่านั้น ให้กลับไปเป็นกิจกรรมช่วยชีวิตผู้คน ผมก็ได้เริ่มต้นพันธกิจรถเมลล์ขึ้นในปี 1999 วิธีที่พระเจ้าได้ทรงบอกให้ผมดำเนินพันธกิจนี้มันเป็นเรื่องยาว แต่ก็กล่าวได้ว่าเป็นวิธีการที่พิเศษมากพอที่จะทำให้ผมเชื่อว่ามันเป็น "ความคิดที่มาจากพระเจ้า" เพราะสิ่งที่ผมไม่ยากไต่ถามที่สุดในตอนนั้นก็คือ ความคิดดีๆ แบบมนุษย์

ภายในระยะเวลาไม่กี่สัปดาห์ เราก็ชวนเอาคนที่คนอื่นถือว่าเป็นคนบาปสกปรกหลายร้อยคนมาที่โบสถ์ คนที่ไม่เคยมาโบสถ์เหล่านี้มักเป็นคนแข็งแกร่งต่างหยาบคาย เอาแน่ไม่ได้ คนเหล่านี้ทำลายสโมสรที่สวยงามของพวกเราไป พวกเขากถูกขนานนามว่าเป็น "พวกรถเมลล์" จากบรรดาสมาชิกคริสตจักรที่น่านับถือซึ่งมองพวกเขาว่าเป็นตัวคุกคามความมั่นคงปลอดภัยของเรา ทุกๆ วันผมได้รับจดหมายและโทรศัพท์ที่ไม่น่าชื่นใจจากผู้คนที่ผมรัก และผมก็แน่ใจว่าพวกเขาก็รักผมเช่นกัน แต่ไม่เข้าใจในสิ่งที่ผมกำลังทำอยู่ บ่อยครั้งที่จดหมายและโทรศัพท์เหล่านั้นหยาบคายและขู่เข็ญ พวกเด็กๆ ที่มากับรถเมลล์ถูกกล่าวหาว่าเป็นตัวทำลายโรงเรียนรวีวารศึกษาของเรา และพวกพ่อแม่ของเด็กๆ ก็ถูกกล่าวหาว่าทำลายพิธีนมัสการด้วยการสูบบุหรี่และพูดคำสบถเป็นส่วนใหญ่ และสิ่งที่ร้ายที่สุดก็คือการกล่าวดูหมิ่นในที่นั่งของสมาชิกเก่าแก่ของคริสตจักร

กลุ่มผู้นำมาพบผมกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า ทั้งขอร้องทั้งเขี้ยวชวนให้ผมหยุดพันธกิจนี้ แต่มันสายเกินไปเสียแล้ว น้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อบรรดาผู้หลงหายได้ดำรงอยู่ในหัวใจของผมเสียจนทำให้ผมกลายเป็นคนไม่มีเหตุผล โดยสิ้นเชิงเป็นเวลาเกือบสองปีที่ผมต้องอดทนต่อความโมดเดี้ยวและเปล่าเปลี่ยวอย่างที่สุด อีกทั้งต้องเผชิญกับการดูหมิ่นจากผู้คนอย่างที่ผมไม่เคยประสบมาก่อนเลย แต่สิ่งที่ทำให้ยากที่จะทนทานมากที่สุดก็คือ ไฟจากผู้คนที่ลืมนเสียสนิทเลยว่า ครั้งหนึ่งพวกเขาก็เคยหลงหายมาก่อน กระนั้นก็ยังมีคนตามหาพวกเขากลับมา

เมื่อสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่อาจห้ามปรามผมได้ "กลุ่มนักเผยวจนะ" ก็มาพบกับผม คนเหล่านี้เป็นชนกลุ่มที่มีถ้อยคำพยากรณ์ พวกเขาเริ่มต้นนัดหมายเพื่อจะพบกับผม ส่วนใหญ่มักจะมาเป็นกลุ่มเพื่อแบ่งปันว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่พวกเขา อย่างไรก็ตาม เนื้อความโดยสรุปของสิ่งที่พวกเขาพูดก็คือ "ถ้าคุณยังไม่หยุดทำสิ่งนี้ คริสตจักรของเราจะแตกแยก คุณและครอบครัวจะต้องประสบความทุกข์ยาก บรรดาผู้นำจะทิ้งคริสตจักร การเงินจะตกต่ำ คำพยากรณ์ของคริสตจักรในประเทศนี้ จะได้รับความเสื่อมเสีย" แต่สำหรับผมแล้ว การที่ต้องทำสิ่งใดโดยง่ายราคาสูง ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้ากำลังตรัสว่า "อย่าทำนะ" ถ้าหากพระองค์ทรงส่งสาส์นมาถึงผมแล้วล่ะก็ พระองค์ก็เพียงแต่ตรัสว่า ถ้าผมทำนั่นก็คือ ต้นทุนทั้งหมดที่จะต้องจ่ายลงไป คำตอบของผมก็ได้เพียงแค่ว่า ผมตกลงใจที่จะทำเพราะว่าสิ่งที่ถูกกล่าวถึงในข้อความของพวกเขาส่วนใหญ่ก็กำลังเกิดขึ้นแล้วอยู่ในขณะนี้ หลายๆ คน ทั้งคริสตจักรและโดยปราศจากการมอบถวายของพวกเขา ยอดถวายของคริสตจักรก็จะหายไปนับหมื่นๆ เหรียญต่อเดือน เราค่อยๆ ชดเชยคนที่ทิ้งคริสตจักรไปอย่างช้าๆ แต่กับคนยากจน - คนยากจนเป็นกลุ่มคนที่ ขาดแคลนเงิน พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่ต้องใช้เงินมากเพื่อจะเข้าถึงพวกเขา และดูแลพวกเขาได้

สำหรับผมแล้ว การให้คริสตจักรท้องถิ่นเข้าถึงชุมชนของตนยังคงเป็นสงครามที่ใหญ่ที่สุดที่เราเผชิญอยู่ในทุกวันนี้ และถ้านั่นเป็นความจริง การเขย่าคริสตจักรครั้งใหญ่ที่สุดก็ยังไม่มาถึง ในฐานะศิษยาภิบาลเราจะต้องเต็มใจสูญเสียคนจำนวนนับร้อยเพื่อให้ได้คนจำนวนนับพัน หรือสูญเสียคนจำนวนนับพันเพื่อให้ได้คนจำนวนนับล้าน

ผมรักคริสตจักรท้องถิ่น ผมทำงานอยู่ในคริสตจักรท้องถิ่นแห่งเดิมมานานกว่าสามสิบปี ผมทำงานเต็มเวลาที่คริสตจักรแห่งนั้นอยู่ยี่สิบหกปี ถึงแม้ว่าผมจะรักคริสตจักรมากเพียงไร แต่ผมก็ไม่ยอมตายอยู่ในความสะดวกสบายของการเป็นคริสเตียนแบบเหาะเหย ผมได้ตั้งใจเอาไว้แล้วว่าจะใช้ชีวิตอย่างเต็มที่และพร้อมที่จะตายไปด้วยความว่างเปล่า ผมไม่อาจทำอย่างนั้นได้ภายใต้การอุปถัมภ์ของคริสตจักรท้องถิ่น คุณเองก็ไม่อาจทำเช่นนั้นได้เหมือนกัน

ในพันธกิจของพระเยซูช่วงต้นๆ พระองค์ได้เสด็จไปยังเมืองคาร์เปอร์นาอุม ผู้คนที่นั่นรักพระองค์ พวกเขารู้สึกอัศจรรย์ใจต่อคำสอนและฤทธิ์อำนาจเหนือมาร

เหนือโรคภัยไข้เจ็บของพระองค์ นายแพทย์ลูคาได้บันทึกไว้ว่า ชาวเมืองรักพระองค์มากจนช่วยกันเหนียวรั้งไม่ให้พระองค์ ไปจากเมืองของเขา (ดู ลูคา 4:42)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชาวเมืองพยายามโน้มน้าวพระองค์อย่างหนักเพื่อให้อยู่ต่อ แต่ท่าทีตอบสนองของพระองค์นั้น ทั้งน่าตลึงงันและล้าลึกมาก น่าตลึงงันเพราะความเรียบง่าย ล้าลึกเพราะพระปัญญาในการจัดลำดับความสำคัญของพระองค์ และสิ่งที่เป็นแรงผลักดันพระองค์ในการทำพระราชกิจให้เดินหน้าต่อไป พระเยซูได้จ้องมองไปยังประชาชนที่น่าเวทนาเหล่านั้น แล้วตรัสว่า "เราไม่อาจพักอยู่ที่นี้กับท่านอีกต่อไป เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงส่งเรามาให้ไปหาคนอื่นๆ และเราต้องไปและเทศนาสั่งสอนข่าวประเสริฐแก่พวกเขา ท่านไม่เข้าใจหรือ? พระเจ้าได้ทรงส่งเรามาเพื่อให้ไปหาคนอื่นๆ คนอื่นๆ คนอื่นๆ!" (ดู ลูคา 4:44) เป็นเรื่องของคนอื่นๆ ทั้งสิ้น

ถ้าคุณสามารถหันพระเจ้าออกเป็นขึ้นได้ พระโลหิตที่หลั่งออกมานั้นจะเป็นเพื่อคนอื่น แต่มันเศร้าที่หากเราหันคริสตจักร สิ่งที่ไม่ไหลออกมากลับเป็นตัวเองทั้งนั้น มีทั้งพระพร ความสะดวกสบายและของสุขของเรา แน่نونก็อาจมีข้อยกเว้นอยู่บ้าง แต่ถือเป็นส่วนน้อยจนเทียบกันไม่ได้เลย หลายชั่วอายุคนมาแล้วที่คริสตจักรทำตัวไม่ต่างอะไรกันกับชาวเมืองคาร์เปอร์นาอุมซึ่งพยายามเก็บพระเยซูไว้เพื่อประโยชน์ของตัวเองเท่านั้น และเป็นเวลาหลายชั่วอายุคนแล้วที่พระเยซูได้ทรง พยายามละทิ้งการเป็นคริสเตียนที่สะดวกสบายออกไปและออกไปหาผู้อื่น ความเข้าใจผิดในระดับพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับพระเจ้า ส่งผลให้คริสตจักรล้มเหลวที่จะสร้างผลกระทบต่อโลกที่กำลังเจ็บช้ำอยู่

เราได้รับการอวยพรเพื่อจะให้เป็นพระพรต่อผู้อื่น เราได้รับความรอดเพื่อจะแสวงหาและช่วยให้คนอื่นได้รับความรอด เราได้รับการเยียวรักษาก่อนเพื่อจะเยียวรักษาผู้อื่น ได้รับการยกโทษเพื่อจะยกโทษผู้อื่น และเราได้รับความรักเพื่อจะเข้าร่วมในการปฏิบัติความรักอันยิ่งใหญ่ มันไม่เกี่ยวกับฉัน เรา ของเรา ตัวฉัน หรือของฉัน มันเป็นเรื่องของคนอื่นแต่ไหนแต่ไรมาอยู่แล้ว

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า ความสะดวกสบายที่เราได้รับมาจากพระเจ้าก็ไม่ได้เป็นของเราเท่านั้น "สาธุการแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งความชื่นใจทุกอย่าง พระองค์ผู้ทรงชื่นใจเรา ในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถชื่นใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยความชื่นใจ ซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากฉันใด ความชื่นใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากฉันนั้น" (2 โครินธ์ 1:3-5)

ความทุกข์ยากของเราก็ไม่ได้เป็นของเราเท่านั้น ภายในความทุกข์ยากของเรานั้นมีเมล็ดพันธุ์แห่งการปลอบประโลมใจ ความหวัง และแรงบันดาลใจที่ผู้อื่นได้หว่านเอาไว้อยู่ พระพรของฉันก็ไม่ได้เป็นพระพรของฉัน ความเมตตาของฉันก็ไม่ได้เป็นความเมตตาของฉัน น้ำใจของฉันก็ไม่ได้เป็นน้ำใจของฉันและที่สุดแล้วชีวิตของฉันก็ไม่ใช่ชีวิตของฉันมันเป็นของคนอื่นๆ และคนอื่นๆ เหล่านั้นครึ่งหนึ่งก็เคยเป็นคุณและฉันมาก่อนเช่นกัน

การเฝ้ามองดูคนที่คุณรักซึ่งเป็นคนที่ได้ "สร้างชีวิต" มาร่วมยี่สิบปี ละทิ้งคริสตจักรเป็นเรื่องที่เจ็บปวดแสนสาหัสอย่างที่พูด บางครั้งความเจ็บปวดเพราะการพินาศจากคนที่เราคิดว่าจะแก้ตัวไปด้วยกันนั้น ก็เป็นเหมือนกับการเจ็บครรภ์แน่นอนว่า ในเวลานั้นเป็นเรื่องยากมากที่จะหาสิ่งดีจากสิ่งที่เลวร้ายเหลือเกิน แต่เมื่อถึงจุดที่เราไม่อาจจะทิ้งบางสิ่งบางอย่างไปได้ นั่นก็เป็นจุดที่เราหยุดนิ่งกับที่และถ้าเราหยุดนิ่งกับที่ เราก็จะไม่มีทางรู้ได้เลยว่า ข้างหน้านั้นจะเป็นอย่างไรต่อไปพระเจ้าไม่เคยทรงบังคับให้คนที่สิ้นใจเดินหน้า เราต้องตัดสินใจเดินหน้าด้วยตัวเองในทุกๆ ความโศกเศร้านั้นมีเมล็ดพันธุ์ฝังอยู่ ซึ่งในความโศกเศร้าของผมนั้นมีเมล็ดพันธุ์ของคริสตจักรใหม่ที่เราจะกลายเป็นคริสตจักรแห่งการช่วยชีวิตผู้คน

ในช่วงปลายปี 1998 ผมได้นำเสนอโครงการอาคารใหญ่ที่สุดแก่คริสตจักรที่เราหรืออาจจะรวมถึงคริสตจักรใดๆ ในประวัติศาสตร์ยุคใหม่จะเคยพยายามจะให้เกิดขึ้น - อาคารที่มีห้องประชุมขนาดสองพันที่นั่ง ผมทำโครงการนี้ขึ้นด้วยความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าที่เติบโตมากขึ้นเรื่อยๆ ว่า ถ้าหากผมสร้างอาคารนี้ขึ้น บรรดาผู้หลงหายก็จะมา ผมได้แต่หวังว่าพวกเขาจะมากันเร็วกว่านี้ เพราะว่าเมื่อตอนที่เราประกอบพิธีนมัสการครั้งแรกที่อาคารแห่งใหม่นั้น คริสตจักรของเราเหลือสมาชิกอยู่เพียง 300 คนเท่านั้น ผมบอกได้เลยว่า ไม่ว่าคุณจะมีวิธีการจัดเก้าอี้ที่นั่งให้สร้างสรรคขนาดไหนก็ตาม มันก็ยังเหลือที่ว่างอยู่มากเสียจน

คนที่นั่งอยู่นั้นรู้สึกว่าคุณกำลังนั่งอยู่กับคนละห้อง! คนสามร้อยคนในห้องขนาดสองพันที่นั่ง ดูแล้วมันช่างจัดกระจายโหล่งโหล่งมากจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคิดว่าเรามีห้องประชุมเก่าขนาด 600 ที่นั่ง อยู่ตรงกันข้ามลานจอดรถไปนี่เอง

นั่นเป็นตอนเดือนมกราคม ปี 2000 วันนั้นพระเจ้าได้ทรงประทานถ้อยคำจากเรื่องราวของอิสอัคชดบ่อน้ำของอับราฮัมให้แก่ผม (ดู ปฐมกาล 26) อิสอัคละทิ้งบ่อน้ำสองบ่อแรกที่ท่านได้ขุดเอาไว้เนื่องจากคนฟิลิสเตียได้ถมบ่อน้ำนั้น ท่านตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า เอสเก กับลิตนาค์ ซึ่งแปลว่า "ความขัดแย้ง" และ "ต่อต้าน" ท่านเดินหน้าต่อไปและขุดบ่อน้ำบ่อที่สาม ครั่งนี้ไม่มีใครทะเลาะเบาะแว้งหรือถ่มม้วน ท่านตั้งชื่อบ่อน้ำบ่อที่สามว่า เรโโบท ซึ่งหมายความว่า "ที่อยู่" พร้อมกับกล่าวว่า "เวลานี้พระเจ้าได้ทรงประทานที่อยู่ให้แก่ข้าพเจ้าแล้ว" ในพิธีนมัสการครั้งแรกในห้องประชุมขนาดสองพันที่นั่งของเรานั้น ผมมองไปที่คนสามร้อยคน ซึ่งประกอบด้วยบรรดาผู้คนที่ดูอ่อนล้า ดูเหมือนว่าถูกทำร้ายมาพอสมควร จากนั้นก็เทศนาในหัวข้อเรื่อง "เราซึ่งเป็นหมายเลขสามจะกลายเป็นบ่อน้ำมันที่มีน้ำมันไหลพลุ่งออกมา" หลังจากสองปีแห่งการขัดแย้ง ต่อต้าน ผมเชื่อว่าเวลาแห่งเรโโบทได้มาถึงพวกเราแล้ว พอถึงเวลานี้ หลังจากที่เราได้ผ่านไปหลายปี เราได้กลายเป็นคริสตจักรที่มีสมาชิกจำนวนหลายพันคน เรโโบทของเราได้มาถึงอย่างแท้จริงแล้ว

ในช่วงโม่งสุดท้ายของพระเยซู ขณะที่ทรงยืนอยู่ในศาลของปีลาต พระองค์ได้รับโอกาสที่จะมีอิสรภาพด้วยการที่ปีลาตให้ฝูงชนที่อยู่ที่นั่นเลือกว่าจะปล่อยพระองค์หรือชายที่ชื่อบาร์บัสไป เป็นธรรมเนียมของชาวยิวในช่วงเทศกาลปัสกาที่พวกเขาจะปล่อยนักโทษที่ประชาชนเรียกร้องให้เป็นอิสระ บาร์บัสเป็นอาชญากรและหัวหน้ากบฏซึ่งมีความผิดจริง ในขณะที่พระเยซูมิได้ทรงกระทำความผิดใดๆ เลยแม้แต่อย่างใด สิ่งที่พระองค์ได้กระทำไปทั้งหมดก็เพื่อช่วยเหลือผู้คน กระนั้นช่างน่าพิศวงยิ่งที่ฝูงชนตะโกนให้ปล่อยตัวบาร์บัสและตะโกนให้ตรึงพระเยซูเสีย ความจริงก็คือโลกชอบกฎมากกว่านักปฏิวัติเสมอ พจนานุกรมได้ให้นิยามแก่คำว่ากบฏว่า "คนที่ต่อต่อเป็นปฏิปักษ์ต่อต้านรัฐบาลหรือผู้ปกครอง" แต่นักปฏิวัติคือ "คนที่โค่นล้มรัฐบาลหรือกฎระเบียบทางสังคมเพื่อให้ระบบใหม่ได้เกิดขึ้น"

หนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับการปฏิบัติด้วยความรัก ไม่ใช่กฎความรัก เราไม่ปฏิบัติต่อต้านโลกนี้ แต่เรากำลังหาหนทางที่จะปฏิบัติโลกนี้ พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานทางเลือกอื่น มิใช่ยื่นคำขาด พระเยซูคริสต์ผู้เป็นหัวหน้าของเราทรงเป็นนักปฏิบัติ ไม่ใช่กฎ พระองค์ทรงมีชัยด้วยการแทนที่มีใช้ด้วยการประณามหยามเหยียด นี่กลายเป็นความท้าทายสำหรับเราเอง ถ้าคริสตจักรต้องแสดงความรักต่อโลกนี้ เราก็คงต้องหาหนทางใหม่ๆ ที่จะรักผู้ที่ไม่น่ารักและรวมเอาผู้ที่ถูกกีดกันเข้ามาด้วย โดยปราศจากท่าทีตัดสินใคร เราต้องใช้ชีวิตอยู่ในแดนศัตรู ไม่ใช่ในฐานะกลุ่มมรรณงค์ต่อต้าน แต่ในฐานะกลุ่มที่จะเข้ามาแทนที่เราคือสังคมทางเลือกของพระเจ้า

เมื่อเร็วๆ นี้ ขณะที่ผมกำลังเดินทางผ่านสนามบินในประเทศสหรัฐอเมริกา ผมสังเกตเห็นหญิงสาวคนหนึ่งถือไม้เท้ากำลังพยายามจะวางกระเป๋าเดินทางของเธอลงบนสายพานตรวจเช็คอย่างทุลักทุเล เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเข้มงวดกับเธอมาก ถึงแม้จะเห็นว่าเธอกำลังรู้สึกกดดันและทุลักทุเลอยู่ แต่เขาก็ไม่ได้ช่วยอะไรเธอเลย ผมเริ่มต้นคว่ำกระเป๋าของเธอและยกขึ้นวางบนสายพานไปโดยสัญชาตญาณ ผมยืนรอกับเธอที่อีกฝั่งเพื่อช่วยยกของทั้งหมดลงจากสายพาน ผมจะไม่มีวันลืมสายตาที่เธอมองผม เธอบอกกับผมด้วยรอยยิ้ม โลงอกว่า "ขอบคุณมากๆ เลยค่ะ ความใจดีของคุณชดเชยความใจดำของผู้ชายคนนั้นค่ะ" สุกาพสตรีคนนั้นได้ทำให้ผมรู้จักกับสองคำ ซึ่งผมเชื่ออย่างแรงกล้าว่าเป็นบทบาทของคริสตจักรนั่นคือ คริสตจักรคือองค์ประกอบชดเชยของพระเจ้าเพื่อเห็นแก่โลกที่กำลังเจ็บช้ำ

การชดเชย คือ "การมอบคืน การลด หรือลดทอนผลร้ายของการสูญเสีย ทุกข์ทรมาน หรือบาดเจ็บ โดยการเติมสิ่งที่จะเกิดผลลัพธ์ในทางตรงกันข้ามกัน" เราเป็นผลลัพธ์ในทางตรงกันข้ามของพระเจ้า เราลดทอนความเจ็บปวด ทุกข์ทรมาน ในชุมชนของเรา ในฐานะทูตแห่งความรักและความหวัง เรานำรอยยิ้มมาสู่ใบหน้าของผู้ที่รู้สึกกดดันและกำลังต่อสู้ดิ้นรนอยู่ในโลกนี้ การทดแทนไม่ได้เปลี่ยนแปลง สิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้ว แต่วามันลดความรุนแรงของผลจากสิ่งที่เกิดขึ้น การปฏิบัติด้วยความรักเป็นส่วนหนึ่งของแผนการทดแทนอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีไว้สำหรับโลกนี้ที่หลงลืมวิธีการยิ้มไปเสียสนิท

สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติของเราไม่ใช่คริสตจักร แต่ว่าเป็นโลกนี้ - ไม่ใช่ สโมสรอันสุขสบายแต่เป็นมหาสมุทรที่เต็มไปด้วยอันตราย เราเกิดมาเพื่อจะเติบโต ขึ้นท่ามกลางความทุกข์ยากและการเป็นศัตรูกัน เช่นเดียวกับปลาที่ดำรงชีวิตได้ดี เมื่ออยู่ในน้ำ เราเองก็เช่นเดียวกันที่ถูกออกแบบให้มีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมตาม ธรรมชาติของเราตลอดเวลา เมื่อเราเอาปลาออกมาจากน้ำมันก็ตาย เมื่อเราเอา คริสตจักรออกมาจากโลก เราก็ตาย ปลาไม่รู้สึกละอายเพราะว่าน้ำคือบ้านของมัน กระนั้นคริสเตียนจำนวนมากก็มีปฏิกิริยาภูมิแพ้อย่างรุนแรงต่อสิ่งแวดล้อม ตามธรรมชาติของพวกเขา เราเป็นเหมือนกับปลาที่พยายามเช็ดตัวให้แห้งอยู่บน ชายหาด! ผมรู่ว่านั่นเป็นภาพที่น่าขัน กระนั้นก็เป็นภาพที่ชัดเจนและเหมาะสม ดีแล้ว

พระคัมภีร์มักนำเสนอภาพของคริสตจักรว่าตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นศัตรู พระคัมภีร์พรรณนาถึงเราว่าเป็นเกลือในโลกอันเน่าเฟะ แสงสว่างในความมืด และ ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า คนแปลกหน้าพลัดถิ่นซึ่งอยู่ห่างไกลจากประเทศของเราเอง เราถูกออกแบบให้เติบโตขึ้นท่ามกลางการเป็นศัตรูกัน เราเป็นคริสตจักรเป็นเพียง ส่วนเดียวจากแผ่นดินสวรรค์ซึ่งถูกก่อตั้งไว้เพื่อให้จำเริญรุ่งเรืองขึ้นในโลก ซึ่ง แปรเปลี่ยน เป็นพิษไปด้วยความบาป เราเป็นนักรบปฏิวัติของพระเจ้า เพื่อเริ่มต้น การปฏิวัติด้วยความรัก - และการปฏิวัติความรัknั้นต้องเริ่มที่คุ้นกับผมในวันนี้!

บทที่

9

ทำให้ผู้อื่นรู้สึกมีคุณค่า

เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งประพฤติ
ในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน
และทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน
โรม 14:19

ทางหนึ่งง่ายๆ ที่จะช่วยเติมเชื้อไฟให้การปฏิบัติด้วยความรักก็คือ การตัดสินใจที่จะทำให้คนอื่นรู้สึกมีคุณค่า แม้ซีเทเรซากล่าวว่า "การเป็นคนที่ไม่มีใครต้องการ ไม่มีใครรัก ไม่มีใครห่วงใย เป็นคนที่โลกลืม ฉันว่ามันเป็นความอดอยากหิวโหย เป็นความยากจนขั้นแค้นเสียยิ่งกว่าคนที่ไม่มีอะไรจะกินเสียอีก" และฉันได้พบว่าคนส่วนใหญ่ที่เราพบมา หรือต้องติดต่อด้วยในชีวิตประจำวันของเรานั้น ไม่ได้รู้สึกถึงคุณค่ายิ่งใหญ่ที่เขาสามารถมีได้ในฐานะที่เป็นบุตรของพระเจ้า ฉันคิดว่ามารทำงานของมันหนักมากเพื่อจะทำให้คนรู้สึกด้อยค่า และไร้คุณค่า แต่เราสามารถทำลายผลร้ายของคำมูสานี้ได้ โดยการเสริมสร้างหนุนใจ และทำให้คนจำเริญขึ้น ทางหนึ่งที่เราจะทำได้ก็คือโดยการกล่าวชมเชยอย่างจริงใจ ซึ่งเป็นของขวัญอันล้ำค่าที่สุดอย่างหนึ่งที่มีอยู่ในโลกเรา

ทางหนึ่งง่ายๆ ที่จะช่วยเติมเชื้อไฟให้กับการปฏิบัติด้วยความรัก
ก็คือการตัดสินใจที่จะทำให้คนอื่นรู้สึกมีคุณค่า

ผู้คนส่วนใหญ่ชอบเอาตัวเองไปเปรียบกับคนอื่น ซึ่งการทำอย่างนั้นทำให้ตัวเองเกิดความรู้สึกด้อยค่าและไร้ความสามารถ การทำให้คนอื่นรู้สึกมีคุณค่านั้นไม่จำเป็นต้องเสียเงินแพงๆ และไม่ได้ใช้เวลาอะไรมากมายเลย ที่เราต้องทำก็เพียงแค่เลิกคิดถึงตัวเองให้นานพอ แล้วเริ่มคิดถึงใครบางคนพยายามค้นหาว่ามีเรื่องใดในตัวเขาที่น่าจะนำมาเอ่ยหนุนใจได้บ้าง การทำให้คนอื่นรู้สึกมีคุณค่าไม่ได้ทำให้เราเสียเงินเลย แต่มันช่วยให้คนอื่นได้รับบางสิ่งที่มีค่า ซึ่งเงินซื้อให้ได้ การกล่าวชมเชยด้วยความจริงใจอาจดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่มันทำให้คนได้รับพลังอย่างมากมาย

ฉันเชื่อในการวางเป้าหมาย และฉันกำลังร่วมมือกับพระเจ้าที่จะสร้างนิรันดร์ๆ ในด้านการหนุนใจคนอื่น ฉันท้าทายตัวเองให้เอ่ยปากชมคนอื่นอย่างน้อยวันละสามคน ฉันขอแนะนำให้คุณทำคล้ายๆ กันนี้ เพื่อช่วยให้ตัวคุณเองกลายเป็นนักหนุนใจตัวฉกาจ

อย่าลืมคนที่ถูกหลงลืม

บ่อยครั้งที่คนเรารู้สึกเหงาและถูกหลงลืม เขาอาจรู้สึกว่าเขาทำงานหนักแต่ไม่มีใครมองเห็น หรือใส่ใจ ฉันยังจำเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งได้ เธอบอกฉันว่าเธอรู้สึกเหมือนเป็นคนที่ไม่มีตัวตนอยู่ตลอดชีวิต ฉันยังจำความรู้สึกเจ็บปวดที่อยู่บนใบหน้าเธอตอนที่เธอเล่าว่าพ่อแม่ของเธอทำเฉยเมยต่อเธอตลอด เธอรู้สึกโดดเดี่ยวและเหงาอย่างแสนสาหัส ซึ่งทำให้เธอรู้สึกว่าเป็นคนไม่มีใครต้องการ ตอนที่คลอดเธอนั้น พ่อแม่ของเธอยังเด็ก ยังไม่พร้อมที่จะมีลูก ทั้งเห็นแก่ตัวและเอาแต่ใจตัวเองมาก ทั้งสองไม่เคยแสดงความรักและใส่ใจอารมณ์ความรู้สึก

ของเธอเลย เธอบอกว่า เธอใช้เวลาส่วนใหญ่ในวัยเด็กและวัยรุ่นไปกับการอ่านหนังสืออยู่ในห้องนอนตามลำพัง

คำบอกเล่าถึงวัยเด็กของผู้หญิงคนนี้ รวมทั้งการที่เธอรู้สึกเหมือนไม่มีตัวตน ฟังแล้วน่าเศร้าใจมาก และมันทำให้ฉันอดนึกสงสัยไม่ได้ด้วยว่า บ่อยครั้งเพียงใด ที่ฉันได้ทำให้คนอื่นรู้สึกไม่มีตัวตนเพราะการที่ฉันมัวแต่สนใจอยู่กับกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ หรือเป้าหมายที่ฉันกำลังพยายามบรรลุความสำเร็จจนไม่มีเวลา แต่เวลาที่จะรับรู้ว่ามีคนอื่นยืนอยู่ตรงนั้น ฉันเป็นคนที่มีบุคลิกแบบเอ คือจดจ่อ และมุ่งมั่นเพื่อบรรลุเป้าหมายในชีวิตให้ได้ ฉันบรรลุความสำเร็จหลายอย่าง แต่จำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะไม่ทำให้คนอื่นเกิดแผลในใจในขณะที่เรากำลังพยายามมุ่งไปสู่เป้าหมาย ไม่มีใครประสบความสำเร็จได้โดยปราศจากการทุ่มเทช่วยเหลือของผู้คนอีกมากมาย และการไม่ได้แสดงความประทับใจ หรือให้เกียรติแก่พวกเขาเลย ถือเป็นโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ และเป็นพฤติกรรมที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย

เรื่องง่ายๆ อาจกลายเป็นเรื่องยิ่งใหญ่

พระเจ้าตรัสไว้ในพระคัมภีร์บ่อยครั้งถึงหน้าที่รับผิดชอบของเราต่อคนที่ถูกเบียดเบียน, หญิงหม้าย, ลูกกำพร้า, คนไร้บิดา, และคนต่างด้าว พระองค์ทรงตรัสถึงคนเปล่าเปลี่ยว คนที่ถูกทอดทิ้ง คนที่ถูกหลอกลวง และคนที่รู้สึกต่ำต้อย ด้อยค่า พระองค์ทรงห่วงใยคนที่ถูกเบียดเบียนและทิวโหยเป็นอย่างมาก คนเราอาจทิวโหยได้ในหลายๆ ด้าน เขาอาจมีอาหารการกินเหลือเฟือ แต่อาจกำลังอดอยากขาดคำหนุนใจ หรือคำพุดตัก ที่ทำให้เขารู้สึกมีคุณค่า พระเจ้าทรงยกชูคนที่ตกต่ำเพราะความเศร้า พระองค์ทรงปกป้องคนแปลกหน้า และยกชูคนไร้บิดาและหญิงหม้าย (ดู สดด. 146:7-9) พระองค์ทรงกระทำอย่างไรหรือ? พระองค์ทรงกระทำผ่านทางประชากรของพระองค์นั่นเอง! พระองค์ต้องการคนที่อุทิศตัว มอบชีวิต และถวายตัวที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำให้คนอื่นรู้สึกมีคุณค่า แม้ซีเทเรซ่า ยอมสละชีวิตของท่านเพื่อทำให้คนที่ถูกทอดทิ้งได้สัมผัสความรัก

และรู้สึกมีคุณค่า สิ่งที่ท่านทำนั้นเป็นเรื่องง่ายๆ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ก็ยิ่งใหญ่ ท่านกล่าวว่า "อย่าคิดว่า ความรักแท้นั้นต้องมีอะไรพิเศษเกินธรรมดา สิ่งที่เราต้องการก็คือ ความรักอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย"

เราถูกรับเป็นบุตรแล้ว

ข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่หนุนใจฉันมากมายคือสดุดี 27:10: "แม้บิดา และมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเจ้าจะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น" คุณแม่ของฉันหวาดกลัวพ่อมาก ท่านจึงไม่อาจปกป้องฉันจากการล่วงละเมิดต่างๆ ที่พ่อทำกันฉันได้ ฉันรู้สึกโดดเดี่ยว ถูกหลอกลวง และถูกทอดทิ้งอยู่กับฝันร้าย สุดท้ายฉันคิดว่าคงไม่มีใครช่วยเหลือฉันอีกแล้ว ฉันจึงยอมทนอยู่กับสภาพนั้น จนเข้มแข็งพอที่จะหนีออกมาได้ ฉันเริ่มเข้าใจว่า ผูกพันมากมายที่เราพบพานในชีวิตประจำวันก็พยายามฝืนทนอยู่กับสถานการณ์ของตนเอง จนกว่าจะมีใครสักคนยื่นมือเข้ามาช่วยกู้เขาได้ ซึ่งใครคนนั้นอาจเป็นคุณหรือฉันก็ได้

พระคัมภีร์กล่าวว่า ด้วยความรักของพระเจ้า "ในพระเยซูคริสต์นั้น พระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์" (อฟ. 1:4) พระองค์ทรงวางแผนเพื่อเราไว้ด้วยความรักเพื่อจะรับเราไว้เป็นบุตรของพระองค์ ถ้อยคำอันไพเราะเหล่านี้ได้นำการเยียวยาอันใหญ่หลวงมาสู่จิตใจที่เต็มไปด้วยบาดแผลของฉัน พระเจ้าทรงรักเอาคนที่ถูกทอดทิ้งและเปลาเปเลี้ยว และพระองค์ยกชูเขาขึ้น และทำให้เขามีคุณค่า พระองค์ทรงกระทำการผ่านทางพระวณะของพระองค์ โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคนที่อยู่ใต้การนำของพระวิญญาณซึ่งมีชีวิตอยู่เพื่อช่วยเหลือคนอื่น

แม้ซีเทเรารู้สึกว่าแต่ละคนที่ท่านได้พบเจอนั้นคือ "พระเยซูซึ่งแฝงตัวมา" ลองนึกภาพดูว่าเราจะปฏิบัติต่อผู้คนแตกต่างกันไปมากเพียงใด ถ้าเรามองดูผู้คนทั้งหลายอย่างที่ผมมองดูอย่างแท้จริง พระเยซูตรัสว่า สิ่งดีและไม่ดีที่เรากระทำต่อคน "ผู้เล็กน้อยที่สุด" เหล่านั้นก็เท่ากับได้กระทำต่อพระองค์ด้วย (ดู มธ. 25:45)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์ทรงรับเอาการปฏิบัติที่เราทำต่อผู้อื่นไว้เป็นส่วนตัว ถ้ามีใครมีเหยียดหยาม ดูหมิ่น เพิกเฉย หรือทำให้ลูกของฉันรู้สึกด้อยค่า ฉันก็ต้องถือว่านั่นเป็นการเหยียดหยามฉันโดยตรงด้วย แล้วทำไมถึงเข้าใจยาก ว่าพระเจ้าก็ทรงรู้สึกแบบเดียวกันนี้ด้วย? ขอให้เรามุ่งมั่นที่จะเสริมสร้างคนอื่น เพื่อให้ทุกคนที่เราได้พบพานรู้สึกดีขึ้น ซึ่งเป็นการเพิ่มคุณค่าให้แก่ชีวิตของพวกเขา

เริ่มด้วยรอยยิ้ม

รอยยิ้ม คือจุดเริ่มต้นของความรัก มันเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงการยอมรับ และความพึงพอใจ เราควรเรียนรู้ที่จะยิ้มให้แก่ทุกคน เมื่อเราส่งยิ้มไปแล้วไม่เพียงแต่เขาจะรู้สึกดีเท่านั้น เราเองก็จะรู้สึกดีด้วย

ปกติฉันจะเป็นคนชอบครุ่นคิด ซึ่งทำให้มองดูเป็นคนที เคร่งเครียดไป นอกจากนี้ฉันยังแบกภาระความรับผิดชอบอีกหลายอย่าง ซึ่งถ้าไม่ระวัง ฉันอาจดูเป็นคนหน้าตาเศร้าหมอง ฉันกำลังเรียนรู้ที่จะส่งยิ้มให้แก่คนอื่น ทักทายสอบถามสารทุกข์สุกดิบและพยายามหาเรื่องพูดคุยสร้างความสนิทสนมกับพวกเขา แนนอน ถ้าเรายุ่งเกินไปจนเป็นมิตรกับใครไม่ได้ แสดงว่าเราขาดความสมดุลและกำลังมุ่งไปสู่หายนะทางด้านความสัมพันธ์แล้ว ความสัมพันธ์ถือเป็นเรื่องใหญ่ในชีวิตคนเรา และฉันพบว่า จริงๆ แล้วพระคัมภีร์เป็นหนังสือเกี่ยวกับความสัมพันธ์ มันเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า กับตัวเองและกับคนอื่น

เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจที่รอยยิ้มและการทักทายอย่างเป็นมิตรทำให้คนรู้สึกผ่อนคลายได้ นี่เป็นสองสิ่งที่เรามอบให้แก่คนอื่นได้ ไม่ว่าเราจะไปที่ใดก็ตาม คุณอาจคิดว่า แบบนั้นไม่ใช่ฉันแน่ ฉันเป็นคนเก็บเนื้อเก็บตัวและสงวนท่าทีมาก ฉันไม่ชอบเกี่ยวข้องกับใครมากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ฉันไม่รู้จัก ถ้าคุณรู้สึกแบบเดียวกัน ฉันก็เข้าใจ เพราะฉันก็เป็นแบบนี้จนกระทั่งได้เห็นถึงสิ่งที่พระคัมภีร์พร่ำบอกเกี่ยวกับเรื่องการหนุนใจ การเสริมสร้าง การชูใจกัน และทำให้คนอื่นรู้สึกมีคุณค่า ฉันได้เรียนรู้ว่า ถึงฉันจะไม่ได้มีของประทานอย่างใดอย่างหนึ่งโดยธรรมชาติ มันก็ไม่ได้หมายความว่าฉันจะไม่สามารถเรียนรู้ที่จะทำในเรื่องนั้นได้

เป็นเวลาหลายปีที่ฉันไม่ยอมผูกมิตรกับใคร เอาแต่แก้ตัวว่า "แบบนั้นมันไม่ใช่ตัวฉันเลย ฉันเป็นคนที่ชอบอยู่ตามลำพังมากกว่า" แต่ฉันพบว่า คำว่า "อยู่ตามลำพัง" ไม่ใช่ของประทานที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ การคิดว่าตัวเองคือ "คนที่ต้องอยู่ตามลำพัง" เป็นเพียงแค่ข้อแก้ตัวเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ต้องยุ่งกับใครหรือไม่ต้องโดนใครกระทบกระทั่ง เราคิดว่า เราจะรู้สึกยังไง ถ้าเพื่อยืมให้ใคร แล้วเขาไม่ยืมตอบ? เราจะมีรู้สึกถูกปฏิเสธ ซึ่งความรู้สึกแบบนี้มันแย่มาก คนเราส่วนใหญ่ใช้เวลามากมายไปกับความพยายามที่จะไม่ให้อะไรตัวเองถูกปฏิเสธ แทนที่จะพยายามพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีและเข้มแข็ง ถ้าฉันพยายามพูดคุยแสดงความเป็นมิตรกับคนแปลกหน้าช่วงที่รอคิวพบหมอที่คลินิก แต่เขาทำเมิน ไม่อยากพูดคุยด้วย ฉันจะทำดี? ฉันก็ต้องรู้สึกขายหน้า รู้สึกเป็นเหมือนตัวประหลาดขึ้นมาทันที แทนที่จะลองเสี่ยงแบบนี้ ลูฉันอยู่ตามลำพังเฉยๆ เพื่อความปลอดภัยไม่ดีกว่าหรือ? ถ้าเราคิดแบบนี้ เรากำลังพลาดจากโอกาสที่จะสัมผัสผู้คนด้วยความรักของพระเจ้าผ่านทางรอยยิ้ม หรือถ้อยคำที่แสดงมิตรภาพ แต่เมื่อเราสงี่ยมออกไป เราสามารถทำให้คนอื่นยิ้มได้ ซึ่งนั่นคือของขวัญที่ดีที่สุดที่เราสามารถมอบให้คนอื่นได้

การเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติด้วยความรักนั้นทำให้เราต้องใช้ความพยายามและลงมือปฏิบัติ มันจะเรียกร้องให้เราต้องเต็มใจพร้อมที่จะเปลี่ยนวิถีทางบางอย่างของเรา และเริ่มทูลถามพระเจ้าเพื่อให้สำแดงให้เราารู้ถึงวิถีทางของพระองค์ คุณนึกภาพพระเยซูทำหน้านี้ว่ คิ้วขมวด และไม่เป็นมิตรกับคนอื่นออกไหม? หรือไม่ก็เมินเฉยต่อผู้คนเพื่อจะได้ไม่ถูกใครปฏิเสธ หรือไม่ก็เป็นเพราะพระองค์สาละวนกับงานมากเกินไปจนลืมสังเกตคนอื่นไปแน่นอน เรารู้ว่า พระเยซูคงไม่มีวันทำอย่างนั้นแน่ และเราต้องตัดสินใจว่าเราเองก็จะไม่ทำอย่างนั้นด้วย เริ่มยิ้มให้มากขึ้นหน่อย คุณอาจลองยิ้มตอนอยู่คนเดียว แล้วคุณจะเห็นว่ามันทำให้คุณรู้สึกเบิกบานสดใส และมีความสุขขึ้นเยอะเลย อัครทูตเปาโลบอกให้คริสตจักรที่ทานัสสอนอยู่นั้นว่า จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ (ดู โรม 16:16) ซึ่งเป็นธรรมเนียมของคนในสมัยนั้น ส่วนฉันขอให้คุณแจกก้มก็พอแล้ว!

ถ้ามันยังไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ ก็ไม่ต้องกังวล

ในตอนท้ายของบทนี้ คุณจะได้อ่านบทความเสริมจาก จอห์น แม็กซเวล ซึ่งเป็นนักพูดระดับนานาชาติ และเป็นนักเขียนหนังสือเกี่ยวกับผู้นำ ซึ่งเขาเป็นเพื่อนของเรา ในเวลาช่วงไม่กี่นาทีเมื่อยืนอยู่ต่อหน้าจอห์น ทุกคนจะรู้สึกได้เลยว่าตัวเองมีคุณค่าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ฉันคุยกับเขาในเรื่องความสามารถอันมากมายของเขาในเรื่องนี้ ซึ่งเขาก็ยอมรับว่าคุณพ่อของเขาเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อเขาแบบเดียวกันนี้ด้วย ไม่เพียงแต่จอห์นจะมีแบบอย่างที่ดีขณะที่เป็นเด็กเท่านั้น เขายังมีของประทาน (ตะลันต์, ความสามารถ) ในการหนุนใจซึ่งได้รับมาจากพระเจ้าด้วย

พระคัมภีร์กล่าวถึงของประทานแห่งการหนุนน้ำใจ (ดู รม. 12:8) และกล่าวว่าคนที่มิใช่ของประทานนี้ควรทะนุถนอมของประทานไว้ด้วยความกระตือรือร้นและมีใจร่อนรนด้วยความปีติยินดี เช่นเดียวกับที่ฉันมิใช่ของประทานในการสื่อสารซึ่งทำให้ฉันพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่ต้องเหนื่อยมาก บางคนก็จะมีของประทานแห่งการหนุนน้ำใจ เขาสามารถหนุนน้ำใจคนอื่นได้โดยไม่ต้องเหนื่อยแรงมาก มันเป็นเรื่องที่เขาทำได้อย่างเป็นธรรมชาติ ถึงแม้บางคนอาจไม่ค่อยเห็นคุณค่าของของประทานแห่งการหนุนน้ำใจสักเท่าไร แต่ฉันคิดว่ามันเป็นของประทานที่คนต้องการมากที่สุดในโลก

คนเหล่านี้เป็นคนที่ใครๆ ก็อยากรู้จัก อยู่ใกล้แล้วมีความสุข แต่ฉันก็อยากขอรับรองคุณว่าอย่าดูถูกตัวเอง ถ้าการหนุนน้ำใจไม่ใช่สิ่งที่เป็นธรรมชาติของคุณ ฉันมิใช่ของประทานในการถวายเป็นคน และยังจำได้ตอนที่ฉันยังเป็นเด็กเล็ก ฉันชอบคิดแผนว่าจะหาของขวัญให้คนโน้น คนนี้ เพื่อทำให้พวกเขามีความสุข

คงไม่ใช่ทุกคนที่จะมีของประทานฝ่ายวิญญาณด้านการถวายเป็นคน (ซึ่งบันทึกไว้ในพระธรรมโรม 12 ด้วย กันกับความสามารถในการหนุนน้ำใจผู้อื่นด้วย) แต่พระคัมภีร์ก็สอนให้เราทุกคนถวายเป็นคน ซึ่งเราต้องทำอย่างเต็มใจด้วย

หัวเราะเลย

พวกเราส่วนใหญ่คงเคยได้ฟังถึงคุณค่าของการหัวเราะที่มีต่อสุขภาพทางกาย และจิตใจของเรามาบ้างแล้ว การยิ้มเป็นประตูนำไปสู่การหัวเราะ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราต้องรู้จักจงใจทำให้บ่อยขึ้นพระคัมภีร์กล่าวว่า ใจร่าเริงเป็นยาอย่างดี (ดู สภษ. 17:22) สิ่งหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ใจที่ฉันสังเกตเห็นในพันธกิจการสอนของฉันนั้น คือฉันเป็นคนที่ไม่ดีนัก ฉันบอกว่าน่าอัศจรรย์ใจก็เพราะในชีวิตปกติของฉันนั้น คนทั่วไปจะไม่มีใครบอกว่าฉันเป็นคนตลกขบขันเลย ฉันตระหนักว่าเนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ตรัสผ่านทางตัวฉัน แสดงว่าพระองค์ทรงทราบถึงคุณค่าของการมีอารมณ์ขัน และพลังในการเยียวยารักษาของมันเป็นอย่างดี

พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราหัวเราะ และพระองค์ทรงประสงค์ให้เราช่วยทำให้คนอื่นหัวเราะ แต่นี้ไม่ได้หมายความว่าเราทุกคนควรทำตัวเป็นนักแสดงตลกหรือหัวเราะแบบไม่ถูกกาลเทศะ แต่เราสามารถสนับสนุนซึ่งกัน และกันให้รู้จักมีมุมมองต่อชีวิตแบบผ่อนคลายมากขึ้น เราทุกคนควรเรียนรู้ที่จะหัวเราะให้กับตัวเองบ้างในบางครั้ง แทนที่จะเคร่งเครียดกับตัวเองอยู่ตลอดเวลา

สามครั้งสุดท้ายที่ฉันใส่กางเกงสีขาวยาว ฉันทำกาแฟหกใส่ตัวเอง ฉันอาจจะตำหนิตัวเองว่าเป็นคนซุ่มซ่าม ถือข้าวของก็ไม่ดี แล้วก็เอาแต่ดูถูกตัวเองอยู่อย่างนั้น หรือไม่ก็ปล่อยให้มันเป็นเรื่องขำๆ ไป ไว้คราวต่อไปก็ค่อยระวังตัวให้ดีอีกหน่อยเป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่ฉันได้ยินคนใช้ว่าจาบ่นว่าตัวเองเมื่อทำอะไรผิดพลาดไป ซึ่งฉันเชื่อการพูดแบบนั้นทำให้พระเจ้าทรงเสียพระทัย ถ้าเรารู้ถึงคุณค่าของเราที่มีในพระคริสต์ เราก็ไม่ควรตำหนิตัวเอง ซึ่งเป็นการลดคุณค่าในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง

ทำไมไม่ลองสร้างนิสัยคอยช่วยให้คนอื่นมองเห็นว่า เราทุกคนต่างก็ทำผิดพลาดได้เพราะความซุ่มซ่าม ซึ่งเราสามารถเลือกได้ว่า จะหัวเราะหรือมัวแต่นั่งเสียอกเสียใจกับมันก็ได้ เราควรอนุญาตให้คนอื่นไม่ต้องเป็นคนที่มีสมบูรณ์แบบก็ได้! โลกเราเต็มไปด้วยแรงกดดันเพื่อให้คนสร้างผลงานให้ดีและเลอเลิศ แต่ในยามที่เราทำไม่ได้ เราก็ต้องการคำปอโลบโยนดีๆ ซึ่งจะช่วยให้เรารู้ว่าคนอื่น

ยังยอมรับเรา และเรายังมีคุณค่า

เมื่อเราอยู่กับคนที่ทำผิดพลาด พยายามบอกเขาทันทีว่าเขาผิดอะไร หรือเรื่องน่าอัศจรรย์ใจที่คุณเห็นเขาทำเมื่อไม่นานมานี้ ลูกสาวทั้งสองคนของฉันเป็นคนน่ารักและเป็นแม่ที่ทุ่มเทมาก เมื่อเธอรู้สึกแย่เพราะทำอะไรที่ไม่ค่อยถูกต้อง เรียบร้อย ฉันก็จะคอยเตือนใจว่า พวกเธอเป็นแม่ที่ดีนะ และฉันจะเน้นถึงความสำคัญของเรื่องนี้ เราไม่ควรจะถือว่าสิ่งที่คนอื่นทำ เพื่อเรานั้นเป็นเพราะพวกเขามีหน้าที่ที่ต้องทำอยู่แล้ว มารชาตานพยายามทำงาน ล่วงเวลาเพื่อให้คนรู้สึกเหมือนเป็นคนล้มเหลว ซึ่งเราก็ควรทำงานหนักให้พอๆ กัน เพื่อทำให้พวกเขา รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ

ไม่มีอะไรที่ช่วยเปลี่ยนสถานการณ์เลวร้ายให้กลายเป็นดีได้เร็วเท่ากับเสียงหัวเราะ เรากำจัด "เด็กเล็กๆ" ที่อยู่ภายในตัวเราออกไปเร็วเกินไป เด็กเล็กๆเหมือนจะไม่ค่อยรู้สึกรู้สึอะไรกับการทำของตก ทำเลื้อผ้าเลอะ สะดุดและหกล้ม หรือทำพลาดในเรื่องใดๆ เด็กมักจะชอบหาอะไรมาทำให้ตัวเองหัวเราะชอบใจ และสนุกสนานอยู่ตลอด ตราบเท่าที่ผู้ใหญ่ปล่อยให้เขาทำ พระเยซูตรัสว่า เราจะไม่สามารถเข้าสู่ชีวิตอันอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้สำหรับเราได้เลย ถ้าเราไม่ยอมเข้ามาเหมือนเด็กเล็กๆ (ดู ลูกา 18:17) ฉันจึงอยากแนะนำให้เราช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านนี้

ฉันชอบอยู่ใกล้ๆ คนที่ไม่ค่อยกดดันให้ฉันเป็นคนสมบูรณ์แบบ พระเจ้าทรงรักเราอย่างไม่มีเงื่อนไข ซึ่งหมายถึงว่าพระองค์ทรงยอมรับเราตามที่เราเป็นอยู่ แล้วก็ค่อยๆ ช่วยให้เราได้เป็นคนอย่างเต็มศักยภาพอย่างที่เราเป็นได้ การยิ้มคือสัญญาณแสดงการยอมรับ การช่วยให้คนรู้จักหัวเราะให้กับตัวเองคือวิธีหนึ่งที่เรากำลังบอกกับเขาว่า "ฉันยอมรับคุณนะ ไม่ว่าจะทำผิดพลาด หรือทำอะไรไปก็ตาม"

การยอมอดทนต่อจุดอ่อนของกันและกัน เป็นวิธีการสำแดงถึงความรักแบบง่ายๆ อย่างหนึ่ง อัครทูตเปาโลสอนให้คนรู้จักหนุนใจและเสริมสร้างกันขึ้น และท่านเตือนพวกเขาบ่อยๆ ว่าให้ทำอย่างนั้นไปเรื่อยๆ "เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกันและต่างคนต่างจงก่อกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น" (1 ธส. 5:11). พระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระองค์ผู้ประทับอยู่ในเราและดำเนินอยู่เคียงข้าง

เราในชีวิต พระองค์ทรงปลอบโยน หนุนใจ และเสริมสร้างเรา พระองค์ทรงกระตุ้นให้เราเป็นคนอย่างเต็มศักยภาพที่เราจะเป็นได้ และเมื่อเราผิดพลาด พระองค์ก็ไม่ได้ทรงตำหนิ แต่ทรงกระตุ้นเราให้ก้าวต่อไปข้างหน้า

การขาดการหนุนน้ำใจจะทำให้เกิดความรู้สึกหดหู่, หมดหวัง, ล้มเหลว และหย่ำร้าง และมันกลายเป็นสิ่งขัดขวางให้เราไม่สามารถบรรลุถึงศักยภาพของเราในชีวิต เราทุกคนต่างก็ต้องการการหนุนใจ และฉันอยากย้ำอีกครั้งว่าการหนุนใจแบบง่ายๆ คือทางหลักทางหนึ่งที่เราสามารถสัมผัสไฟให้แก่การปฏิบัติด้วยความรักในสังคมของเราได้

เน้นแต่เรื่องบวก

พระเจ้าทรงสำแดงให้ฉันเห็นว่า ทางหนึ่งที่ฉันสามารถรักสามีสองฉันได้ก็คือ โดยการไม่ต้องเฝ้าถึงความผิดพลาดที่เขาทำไปนั้นก็พอ เช่น เวลาเขาสลิมปิดไฟในห้องแต่งตัว หรือลิมเปลี่ยนกระดาดชำระในห้องน้ำ เป็นต้น บางครั้งเขาก็ลิมสิ่งที่ฉันขอร้องให้เขาทำ เช่น ช่วยยกกระเป๋าสารไปไว้ในห้องทำงานที่ชั้นบนให้ฉันด้วย เพื่อฉันจะได้ไม่ต้องลงมายกมันขึ้นไปในตอนเช้าในช่วงที่ฉันกำลังซังกาแปอยู่ จะว่าไปไม่มีเป็นเรื่องๆ เรื่องที่เราแต่ละคนทำ ซึ่งทำให้อีกฝ่ายหงุดหงิดได้ แต่เราสามารถเลือกที่จะปล่อยให้มันผ่านไป และขอให้เราจำไว้ว่า ตัวเราเองก็ทำเรื่องผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ไว้มากมาย ซึ่งเราก็ไม่อยากจะให้ใครมาคอยเตือนบ่นว่าเราในเรื่องพวกนั้น

ถ้ามีเรื่องสำคัญที่เราจำเป็นต้องคุยกัน ก็ทำไปเลย ไม่มีปัญหาอะไร แต่หลายคู่ต้องลงเอยโดยการแยกทางกันไปเพราะฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพยายามทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่เสียมากกว่า คนเราจะรู้สึกอ่อนแอและเหมือนถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ ทุกครั้งที่มีคนมาตำหนิเขาในเรื่องที่เขาทำผิดพลาด ฉันใช้เวลาหลายปีไปกับการ "เอย" ถึงเรื่องต่างๆ ที่รบกวนใจฉัน โดยหวังว่ามันจะช่วยให้คนอื่นเลิกทำเรื่อง พวกนั้นเสียได้ แต่ฉันพบว่า คำพูดของฉันรังแต่จะทำให้คนรู้สึกถูกกดดัน และอัดอัดมากขึ้นเมื่ออยู่ต่อหน้าฉัน ฉันพบว่าคำอธิษฐาน และการพูดเน้นถึงด้านบวก จะส่งผลดีมากกว่า

เมื่อเราคอยเน้นและชมเชยจุดแข็งของคนอื่น รวมทั้งสิ่งดีที่เขาได้ทำนั้น เขาจะรับแรงบันดาลใจที่จะเอาชนะจุดอ่อนและข้อผิดพลาดของเขา ฉันรู้สึกประหลาดใจว่ามันเป็นเรื่องท้าทายอันใหญ่หลวงสำหรับฉันมาก ตอนที่ฉันเริ่มฝึกที่จะไม่บ่นว่าเมื่อมีเรื่องใดကวนใจ และยอมปล่อยให้มันผ่านไป ตอนนี้ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่ฉันรู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจกับเรื่องเล็กๆ ต่างๆ นั้น บางทีความหงุดหงิดรำคาญใจมันใหญ่กว่าสิ่งที่เป็นปัญหาเสียอีก ทำไมต้องปล่อยให้การลืมนิดโง่ๆ ทำให้ฉันหงุดหงิดได้? ฉันเคยลืมนิดโง่บ้างไหม? แน่นอน ฉันเคยทำ

ไม่นานมานี้ ฉันบอกเทพีเรื่องที่เธอชอบนั่งตรงขอบเตียงตอนทำเตียงเสร็จ แล้วก็ลุกไปโดยไม่จัดผ้าคลุมเตียงให้เรียบร้อย เขามองหน้าฉัน ทำทางซื่อๆ แล้วก็บอกให้ฉันรู้ตัวว่า จริงๆ แล้วฉันต่างหากที่เป็นคนนั่งที่ขอบเตียง เธอไม่ได้ นั่งเลยประหลาดแท้ ฉันคิดว่าเป็นเดฟซัดๆ จนลืมนั่งแล้วฉันต่างหากที่เป็นคนทำผิด! ตัวอย่างนี้ชี้ให้เห็นว่า วิญญาณที่ชอบจับผิดคนอื่นสามารถทำให้เราตาบอด จนมองไม่เห็นความผิดของตัวเอง แต่กลับกระตุ้นเราให้คอยกล่าวโทษคนอื่นอยู่ตลอด

จงสำแดงความรักโดยการเอ่ยถึงแต่ด้านบวกในชีวิตคนอื่น แปลกที่เราไม่จำเป็นต้องคอยค้นหาเรื่องลบๆ ที่คนอื่นเขาทำเลย มันดูเหมือนจะโผล่ออกมาให้เห็นเองราวกับลำแสงไฟฉาย แต่เราจำเป็นต้องจงใจที่จะคอยมองหาด้านบวกในชีวิตคนอื่นอยู่ตลอด หรือไม่ก็จนกว่ามันจะกลายเป็นนิสัยใหม่ในตัวเรานั้นแหละ อย่างที่ฉันได้แนะนำไปแล้วในตอนต้น ขอให้เราตั้งเป้าที่จะหนุนใจหรือกล่าวชมเชยคนอื่น วันละสามคนอย่าได้ขาด พอตกเย็นก็ลองมานั่งถามตัวเองว่าได้ชมเชยใครไปบ้างเพื่อตรวจสอบตัวเองดู เมื่อทำได้สามคนจนเป็นธรรมดาแล้ว ก็ขยับเป้าหมายไปเป็นหกคน แล้วก็สิบคน เมื่อถึงตอนนั้น มันก็จะกลายเป็นธรรมชาติสำหรับคุณแล้วที่จะหนุนใจทุกคนที่คุณต้องพบปะพูดคุยด้วยในชีวิตประจำวัน

เรื่องที่คุณชมคนอื่นนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องใหญ่ก็ได้ เรื่องเล็กๆ เช่น "สวัสดี เข้ากับคุณดีนะ" "ฉันชอบทรงผมของคุณจัง" "เสื้อเชิ้ตของคุณสวยดีนะ" "คุณทำให้ฉันรู้สึกปลอดภัย" "คุณทำงานหนักมาก" "ฉันรู้สึกซาบซึ้งใจมาก" หรือ "ฉันดีใจที่ได้คุณเป็นเพื่อน" ก็ได้ และมีความหมายดีพอแล้ว เมื่อคุณยอมพูดหนุนใจคนอื่นและเน้นในด้านบวก คุณจะรู้สึกมีความสุขมากขึ้น คุณจึงไม่ได้ให้คนอื่นอย่างเดียวก่อนหน้านั้น แต่คุณเองก็ได้รับประโยชน์ไปพร้อมๆ กันด้วย

นักปฏิวัติด้วยความรัก จอห์น ซี. แมกซ์เวล

การทบทวนใจเปลี่ยนแปลงได้ทุกสิ่ง

การทบทวนใจเป็นเรื่องที่ดีอย่างน่าทึ่ง สามารถก่อให้เกิดผลกระทบได้อย่างลึกซึ้ง อาจเกือบเรียกได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์ก็ได้ คำพูดทบทวนใจจากครูสำหรับเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตเขาได้ คำพูดทบทวนใจจากคู่สมรสอาจช่วยรักษาชีวิตสมรสไว้ได้ คำพูดทบทวนใจจากผู้นำอาจสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้ตามบรรลุถึงศักยภาพของเขาได้อย่างที่ ชิก ชิกลาร์ กล่าวไว้ว่า "คุณไม่มีวันรู้หรอกว่าเมื่อใดที่ถ้อยคำจริงใจเพียงไม่กี่คำ อาจสร้างผลกระทบต่ชีวิตของใครบางคนได้" การทบทวนใจคนอื่นหมายถึงการช่วยให้เขาได้เกิดความรู้สึกขึ้นมาในยามที่เขาขาดความกล้า เป็นความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับวันนั้น ที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง ที่จะพบกับความเสี่ยง ที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และหัวใจสำคัญของการทบทวนใจนั้นคือการสื่อให้คน ได้รู้ถึงคุณค่าของเขานั้นเอง เมื่อเราช่วยให้คนรู้สึกว่าเขามีคุณค่า มีความสามารถ และเกิดแรงบันดาลใจ บ่อยครั้งเราจะเห็นชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลงตลอดไป และบางครั้งเราจะเห็นคนเหล่านี้ลุกขึ้นมาเปลี่ยนแปลงโลกด้วย

ถ้าคุณเป็นพ่อแม่ คุณก็มีหน้าที่รับผิดชอบที่จะทบทวนใจคนในครอบครัวของคุณ ถ้าคุณเป็นผู้นำองค์กร คุณสามารถสร้างประสิทธิภาพของทีมงานได้อย่างทันตาเห็น ในระดับที่สอดคล้องกับปริมาณคำทบทวนใจที่คุณให้แก่ผู้ตามของคุณนั่นเอง ในฐานะเพื่อน คุณมีสิทธิพิเศษที่จะแบ่งปันคำทบทวนใจที่อาจช่วยให้ใครบางคนยอมสู้ทนจนผ่านพ้นวันเวลาที่ยากลำบาก หรือต่อสู้นจนบรรลุไปสู่ความยิ่งใหญ่ได้ ในฐานะที่เป็นคริสเตียน คุณมีฤทธิ์เดชที่จะเป็นตัวแทนของพระเยซูโดยการรักคนอื่นๆ และชูก้าล้งเขาขึ้นด้วยถ้อยคำทบทวนน้ำใจ

ร่วมด้วยช่วยกัน

อย่าประเมินฤทธิ์เดชของคำหุ่ใจต่ำกว่าความเป็นจริง ในทศวรรษที่ 1920 จอร์จ ดับบลิว เครน ผู้เป็นแพทย์ ที่ปรึกษา และนักจิตวิทยา เริ่มทำการสอนจิตวิทยาเชิงสังคมที่มหาวิทยาลัยนอร์ธเวสเทิร์น ในชิคาโก ถึงแม้เขาจะยังใหม่ในเรื่องการสอน แต่เขาก็ศึกษาค้นคว้าถึงเรื่องธรรมชาติของมนุษย์มาอย่างลึกซึ้ง เขาเชื่อเหลือเกินว่า การสอนจิตวิทยา ควรสอนแบบให้นักศึกษานำไปปฏิบัติตามได้ในช่วงแรกๆ ที่เขาเริ่มสอนนั้น กลุ่มนักศึกษาภาคค่ำจะมีอายุมากกว่านักศึกษาโดยเฉลี่ยทั่วไป นักศึกษาชายและหญิงจะทำงานประจำตามห้างสรรพสินค้า สำนักงาน และโรงงานต่างๆ ในชิคาโกในตอนกลางวัน และมาเรียนเพื่อพัฒนาตัวเองในตอนเย็น

คืนหนึ่ง เมื่อสอนเสร็จแล้ว นักศึกษาสาวคนหนึ่งชื่อโลอิส ซึ่งย้ายจากเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในวิสคอนซิน เพื่อมารับราชการที่ชิคาโก ได้มาปรับทุกข์กับ เครนว่า เธอรู้สึกเจ็บเหงา และโดดเดี่ยวมาก "หนูไม่รู้จักใครเลย นอกจากพวกผู้หญิงสองสามคนในที่ทำงานเท่านั้น" เธอคร่ำครวญ "ตอนกลางคืนหนูจะเข้าไปอยู่ในห้องแล้วเขียนจดหมายถึงบ้าน สิ่งเดียวที่ทำให้หนูยืนหยัดอยู่ได้ ในแต่ละวันก็คือความหวังที่จะได้รับจดหมายจากเพื่อนๆ ที่อยู่วิสคอนซิน"

อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา เครนประกาศตั้ง "ชมรมชมเชย" ขึ้นมา ซึ่งหลักๆ แล้วก็เพื่อตอบสนองต่อปัญหาของโลอิส นั่นเป็นกิจกรรมภาคปฏิบัติอันหนึ่งที่เขาจะมอบหมายให้นักศึกษาได้ทำกันในเทอมนั้น

"พวกคุณต้องใช้หลักจิตวิทยาทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน ที่ทำงาน หรือในรถโดยสารสาธารณะ" เครนบอกพวกเขา "สำหรับเดือนแรก การบ้านชิ้นแรกก็คือ "ชมรมชมเชย" คือทุกวัน ทุกคนจะต้องเอ่ยปากชมคนอย่างน้อยสามคน จะมากกว่านั้นก็ได้ แต่ทุกคนต้องชมเชยคนอื่นวันละสามคนติดต่อกันเป็นเวลา สามสัปดาห์ จึงจะถือว่าสอบผ่าน... เมื่อครบระยะเวลาทดลองสามสัปดาห์แล้ว ขอให้ทุกคนเขียนรายงานประสบการณ์มาส่งครู" เขาพูดต่อ "รวมทั้งการ เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิต

ของผู้คนรอบๆ ตัวคุณ กับการเปลี่ยนแปลงในด้าน ทักษะชีวิตของคุณแต่ละคน ด้วย"¹

นักศึกษาของเขรอนบางคนต่อต้านกับการบ้านชิ้นนี้ บางคนก็บอกว่าไม่รู้ จะพูด ยังไงดี บางคนก็กลัวว่าจะหน้าแตกถ้าคนอื่นไม่ยอมรับ และมีบางคนบอกว่า มันจะเป็นการเสแสร้งหรือเปล่าถ้าต้องไปชมเชยใครบางคนที่พวกเขาไม่ชอบหน้า "สมมุติเราไปเจอคนที่เราไม่ชอบขึ้นหน้าละครับ?" นักศึกษาคนหนึ่งถามขึ้น "มันจะเป็นการไม่จริงใจหรือเปล่าที่ไปกล่าวชมคนที่เป็นศัตรูของเรา?"

"ไม่หรอก การกล่าวชมเชยศัตรูของเราไม่ใช่การเสแสร้งหรอกครับ" เขรอนตอบ "เพราะการชมเชย คือถ้อยคำที่ตรงต่อลักษณะที่เด่นชัด หรือคุณความดีบางอย่าง ที่สมควรได้รับการยกย่อง คุณจะพบเองว่า ไม่มีใครในโลกหรอกที่ไม่มีส่วนดี ในตัวเลย... คำยกย่องของคุณอาจเป็นแรงส่งให้คนเหงาบางคนที่กำลังท้อ อยากเลิก ทำความดี ได้เกิดแรงใจขึ้นมาที่จะทำต่อ คุณไม่มีทางรู้ได้เลยว่า คำชมเชยง่ายๆ ของคุณนั้น อาจบังเอิญไปโดนใจเด็ก หรือผู้ใหญ่คนใดคนหนึ่งที่กำลังตกอยู่ในภาวะ วิกฤติ และอาจท้อถอยไปแล้วก็ได้ถ้าไม่ได้รับคำชมเชยจากคุณ"²

นักศึกษาของเขรอนค้นพบว่า คำชมเชยจากใจจริงของพวกเขาส่งผลกระทบ ในแง่บวกต่อผู้คนที่อยู่รอบข้าง ประสบการณ์นั้นส่งผลดีต่อตัวนักศึกษาเองมาก เป็นพิเศษ โลอิสกลายเป็นคนเบิกบาน และทำให้ทั้งห้องสว่างไสวขึ้น เมื่อเธอเดิน เข้ามา นักศึกษาอีกคนหนึ่งเป็นเลขานุการในสำนักงานกฎหมาย และกำลังคิดจะ ลาออกเพราะเจ้านายของเธอเป็นคนเขี้ยวสุดยอ ด ก็เริ่มเอ่ยปากชมเชยเขา ถึงแม้ ในครั้งแรกนั้นเธอต้องยอมกัดฟันทำก็ตาม ไม่นานท่าทางมีนตึงที่เขามีต่อเธอก็เริ่ม เปลี่ยนไป รวมทั้งอาการชอบยั่วโทสะของเธอเอง ก็เปลี่ยนไปด้วย ความสัมพันธ์ของ ทั้งสองคนได้รับการเยียวยา และเริ่มรู้สึกชอบกันอย่างจริงใจ สุดท้ายเขาทั้งสอง ลงเอยด้วยการแต่งงานกัน

ชมรมชมเชยของจอร์จ เขรอน อาจฟังดูเป็นเรื่องล้าสมัยสำหรับเราในทุกวันนี้ แต่หลักการที่อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ฟังดูไม่ได้ต่างอะไรกันทั้งตอนนี้ และในยุคทศวรรษที่ 1920 ประเด็นสำคัญคือเขรอนได้สอนบทเรียนหนึ่งซึ่งผมขอเรียกว่า หลักแห่งการ ส่งเสริมกัน นั่นคือ ในความสัมพันธ์ระหว่างเรากับคนอื่นนั้น เราอาจทำให้คน

มีกำลังใจขึ้น หรือทำให้ท้อถอยก็ได้ คริสทอสให้นักศึกษาของเขาได้ลงมือทำอย่างจริงจัง คริสทอสกล่าวว่า "คนในโลกนี้กำลังโหยหาถ้อยคำแสดงความซึ่งใจ พวกเขาต้องการคำชมเชย แต่ต้องมีใครสักคนที่เป็นฝ่ายเริ่มเชยลูกเล่นก่อน โดยการพูดถ้อยคำเพราะๆ ให้กำลังใจเพื่อนร่วมงานของตนเองก่อน"³ เขานิยามในคำกล่าวของเบนจามิน แฟรงคลิน ที่เชื่อว่า "เราต้องรับผิดชอบต่อถ้อยคำพล่อยๆ ที่เราพูดฉันใด เราก็ต้องรับผิดชอบต่อความเจีบบของเราด้วยฉันนั้น"

สิ่งที่นักหนุนใจควรรู้ 5 ประการ เกี่ยวกับผู้คน

คุณมีฤทธิ์เดชยิ่งใหญ่ที่จะสร้างผลกระทบต่อผู้คนที่อยู่ล้อมรอบ คำหนุนใจจากปากคุณอาจเป็นสิ่งที่สร้างความแตกต่างให้กับใครบางคนได้ทั้งวัน ทั้งสัปดาห์ หรือตลอดทั้งชีวิต โดยการส่งเสริมให้เขาไปสู่ทิศทางใหม่ในชีวิตอย่างสิ้นเชิง

เป็นเรื่องยากที่จะหนุนใจคนอื่น ถ้าคุณไม่รู้ว่าจะเรื่องใดที่จะทำให้เขาได้รับกำลังใจ ดังนั้น ขอให้เราพยายามศึกษาและทำความเข้าใจคน เพื่อจะได้รู้ว่าเรื่องใดบ้างที่จะทำให้เขามีกำลังใจ ผมอยากช่วยให้คุณเริ่มต้นได้ โดยการทำตามหลักห้าประการที่ผมรู้เกี่ยวกับผู้คนทั้งหลาย ดังต่อไปนี้:

1. ทุกคนอยากเป็นคนสำคัญ

ทุกคนอยากได้รับกำลังใจ ทุกคนอยากได้รับความรัก ทุกคนอยากให้คนอื่นคิดถึงในแง่ดี ทุกคนอยากเป็นคนสำคัญ เรื่องนี้เป็นความจริงทั้งสำหรับเด็กที่อายุน้อยที่สุด ไปจนถึงคนแก่ที่สุด

คุณจะช่วยให้คนอื่นรู้สึกเป็นคนสำคัญได้อย่างไร? โดยการมองเขาเป็นคนที่คะแนนเต็ม "10" ผมเชื่อว่าส่วนใหญ่แล้ว คนจะตอบสนองต่อเราตามความรู้สึกที่เราคาดหวังในตัวเขา ถ้าคุณถึงเขาในแง่ดีที่สุด โดยทั่วไปเขาก็จะให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่คุณ ถ้าคุณปฏิบัติต่อใครด้วยคะแนน "10" เขาก็จะตอบสนองด้วยคะแนน "10"

ถ้าคุณปฏิบัติต่อใครแบบคะแนน "2" เขาก็จะตอบสนองแบบ "2" คนเรา ต้องการการยอมรับและกำลังใจ มันเป็นความปรารถนาส่วนลึกในใจมนุษย์ และเราสามารถช่วยให้คนเหล่านี้กลายเป็นคนยิ่งใหญ่ได้ โดยลำแดงให้เห็นว่าเราเชื่อในตัวเขา

2. ไม่มีใครสนใจหรอกว่าคุณมีความรู้แค่ไหน จนกว่าเขาจะรู้ว่าคุณสนใจเขาแค่ไหน

คนทั่วไปไม่อยากรู้หรือว่าเขาฉลาดแค่ไหน เขาไม่อยากรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายวิญญาณเพียงใด เขาไม่อยากรู้ว่าเราได้ปริญญาอะไร หรือมั่งคั่งร่ำรวยแค่ไหน สิ่งเดียวที่เขาอยากรู้จริงๆ ก็คือ เราสนใจห่วงใยเขาอย่างแท้จริงหรือไม่ เราต้องแสดงความรักของพระเจ้าให้คนอื่นได้เห็นผ่านทางชีวิตของเรา

ผมเรียนรู้อะไรขึ้นจากคุณเคที ฮัทธิลัน ซึ่งเป็นครูของผมในชั้นประถมที่สอง ท่านเป็นคนที่น่าทึ่งมาก ท่านรักผมซึ่งผมก็รู้ เมื่อผมป่วยและต้องขาดโบสถ์ ท่านก็จะมาเยี่ยมผมทันทีในลัปดาห์นั้น

"โถ จอห์นนี่ ครูคิดถึงเธอมากนะวันอาทิตย์ที่แล้ว" ท่านจะพูดแบบนี้ "ครูอยากรู้ว่าเธอเป็นไงบ้าง?" ท่านเอสร้อยเส้นเล็กๆ ราวซักห้าเซ็นต์มอมให้ผม ซึ่งในความรู้สึกของผมมันมีค่าเป็นล้านเหรียญเลยทีเดียว และบอกว่า "ครูหวังว่าเธอคงมาเรียนในชั้นรวิวารศึกษาในอาทิตย์หน้าได้นะ เพราะพวกเราคิดถึงเธอมากเลย ถ้าเธอมาถึงชั้นเรียนแล้ว ครูอยากเจอเธอให้ได้ ฉะนั้นตอนที่ครูลุกขึ้นสอนขอให้เธอโบกมือให้ครูดูหน่อยได้ไหม?" (ในชั้นเรียนนั้นมีเด็กเกือบห้าสิบคน!) "ถ้าครูเห็นเธอแล้วจะได้ส่งยิ้มให้ แล้วครูจะรู้สึกสบายใจขึ้น และสอนได้ดีขึ้น"

เมื่อวันอาทิตย์มาถึง ผมต้องไปเรียนให้ได้ไม่ว่าจะสบายดีหรือไม่ก็ตาม ผมก็จะโบกมือ คุณครูก็ยิ้มและผงกหัวให้ แล้วก็เริ่มสอน ผมรู้ว่าท่านเป็นห่วงผมมาก ซึ่งทำให้ผมรู้สึกทราบดีว่าผมสามารถทำอะไรได้ทุกอย่าง

3. ใครก็ตามในพระกายของพระคริสต์คือส่วนหนึ่งของทุกคนในพระกายของพระคริสต์

คริสเตียนเป็นจำนวนมากพยายามทำทุกอย่างโดยลำพังตัวเอง เขาทำเฉยชาต่อคนอื่น และคาดหวังให้คนอื่นทำทุกอย่างด้วยตัวของเขาเองด้วย แต่นั่นไม่ใช่วิธีการที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายให้พระกายของพระคริสต์เป็นไป

เมื่อคริสเตียนคนใดพยายามสู้ด้วยลำพังตนเอง เขาก็จะเป็นเหมือนช่างก่ออิฐในเรื่องข้างขึ้นที่ผมบังเอิญได้ฟังมา เขาจะต้องชนอิฐที่หนักกรวาร์ร้อยปอนด์ จากชั้นบนสุดของตึกสี่ชั้นลงมาไว้ข้างทางเดินด้านล่าง ข้อความข้างล่างนี้ เป็นบันทึกคำให้การของเขาที่เขียนไว้ในแบบขอเคลมเงินประกันจากบริษัทแห่งหนึ่ง:

ถ้าจะให้ชนอิฐลงมาด้วยมือมันก็จะใช้เวลานานมาก ผมจึงตัดสินใจเก็บก้อนอิฐลงใส่ในถัง แล้วหย่อนลงมาข้างล่างด้วยรอกที่มัดโยงอยู่กับยอดตึก เมื่อผมผูกเชือกที่ข้างล่างแน่นหนาดีแล้ว จึงขึ้นไปชั้นบนตึก แล้วมัดเชือกเข้ากับถังเก็บอิฐใส่ แล้วจึงโยกถังนั้นออกมานอกตัวตึก เตรียมที่จะโรยมันลงไปไว้ข้างเดินด้านล่าง

จากนั้น ผมก็เดินลงไปที่ข้างล่างเพื่อแกะเชือกออก แล้วจับไว้แน่นเพื่อค่อยๆ ปล่อยถังนั้นลงมา แต่เพราะตัวผมหนักแค่ 70 กก. ถังน้ำหนัก 250 กก. จึงฉุดผมให้ลอยขึ้นจากพื้นอย่างรวดเร็ว จนผมไม่ทันปล่อยมือจากเชือก

พอผมถูกดึงขึ้นไปจนถึงประมาณชั้นที่สอง ชั้นที่สามนั้น ถังใส่อิฐก็ร่วงลงมาปะทะกับผมเข้าพอดี นั้นแหละสาเหตุที่ทำให้ร่างกายส่วนบนของผมฟกช้ำ และมีแผลเหวอะหวะ ผมจับเชือกไว้แน่นจนถูกดึงขึ้นมาชั้นบนสุดของตึก และมีมือของผมกระแทกเข้ากับรอกจนนิ้วหัวแม่มือหัก

ในขณะนั้น ถังตกลงมากระแทกพื้นอย่างแรง จนก้นถังทะลุ พอก้อนอิฐร่วง ออกไปหมดแล้ว ถังนั้นเหลือน้ำหนักเพียง 20 กก.

ตัวผมซึ่งหนัก 70 กก. จึงเริ่มร่วง ลงมาข้างล่างอีกที และไปปะทะกับ
ถึงเปล่าที่กำลังลอยขึ้นมา ตรงนี้ทำให้ข้อเท้าผมหัก

ตรงนั้นทำให้ผมตกลงมาเข้าไปนิดหน่อย แต่จากนั้นก็ร่วงลงมา
ปะทะกับกองอิฐที่อยู่ข้างล่าง ตรงนี้ทำให้หลังผมเคล็ด และกระดูก
ต้นคอหัก พอถึงตอนนั้น ผมก็เผลอรู้ตัวอีก จึงได้ปล่อยเชือกให้หลุด
จากมือ ทำให้ถึงเปล่าร่วงลงมา โดนผมอีก ตรงนี้ทำให้ผมหัวแตก
เลือดอาบ

สำหรับคำถามข้อสุดท้ายในแบบขอเคลมประกันที่ว่าคุณจะทำ
อย่างไร ถ้าต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบเดิมอีกครั้ง?" เขาตอบว่า
"ขอแจ้งให้ทราบไว้ว่า ผมจะไม่พยายามทำงานโดยลำพังคนเดียวอีก
แล้วครับ"⁴

ในด้านฝ่ายวิญญาณนั้น นี่คือนี่สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคนเราพยายามแยกตัวจาก
คนอื่นๆ ในพระกายของพระคริสต์ พระเจ้าไม่เคยมุ่งหมายให้เราทำสิ่งใดเพียงลำพัง
เราถูกสร้างมาให้หนุนใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในฐานะที่เป็นพี่น้องชาย-หญิง
เราจำเป็นต้องเดินทางไปด้วยกัน

4. ใครก็ตามที่ยอมหนุนใจใครบางคน จะกลายเป็นคนที่มีอิทธิพลต่อคน จำนวนมาก

คนเป็นอันมากได้ช่วยเหลือและให้กำลังใจผมมาตลอดในชีวิตของผม เมื่อผม
มองย้อนกลับไปในวันหกสิบเอ็ด ผมอดประหลาดใจไม่ได้กับความมีน้ำใจกว้างขวาง
และความกรุณาที่คนอื่นมีต่อผม

คนหนึ่งที่ทำอย่างนี้ในขณะที่ผมยังเป็นเด็กมัธยมหนึ่งแสนคนอยู่นั้นชื่อว่า
เกล็น เลเธอร์วูด ซึ่งเป็นคุณครูสอนรวีวารศึกษาที่แสนดีอีกท่านหนึ่งของผม สมัยนั้น
พวกเรายังเป็นชน นิสัยไม่ดี อยู่ไม่เป็นสุข คุยกันในห้อง และทะเลาะตบตีกัน คือ
ทำอะไรก็ได้ ยกเว้นฟังครูสอน แต่ทุกคนยอมฟังครูเกล็น เพราะท่านรักและ หนุนใจ
พวกเรา

วันหนึ่ง ขณะที่กำลังพูดอยู่นั้น เสียงของครูก็ชะงักไป ทำให้เด็กทุกคนพากันหันไปมองท่าน ท่านมองมาทางพวกเราแล้วน้ำตาของท่านก็ไหลพรากอาบแก้ม

"พอเลิกชั้นเรียนแล้ว" ท่านบอก "ครูอยากพบกับ สตีฟ เบนเนอร์, ฟิล คอนราด, จูเนียร์ ฟาวเลอร์, และ จอห์น แม็กซเวล ชักครูหนึ่ง ครูมีเรื่องสำคัญจะบอกพวกเธอ" เมื่อเลิกเรียนแล้ว เราไปพบกับครู และท่านบอกว่า "ทุกคืนวันอาทิตย์ ครูอธิษฐานเพื่อพวกเราในระดับชั้นมอหนึ่ง เมื่อคืนที่แล้ว ครูรู้สึกว่าคุณเจ้าบอกรว่า พวกเธอทั้งสี่คนจะได้รับการทรงเรียกเข้าสู่การรับใช้พระองค์ และครูอยากเป็นคนแรกที่บอกกับพวกเธอ และครูอยากเป็นคนแรกที่วางมืออธิษฐานเพื่อพวกเธอด้วย"

คุณครูเกล็นวางมือบนหัวเรา ซึ่งผมถือตลอดมาว่า นี่เป็นการสถาปนาให้ผมเข้าสู่งานรับใช้อย่างเป็นทางการ ท่านพูดถูก พวกเราทั้งสี่คนได้เป็นศิษยาภิบาลในพันธกิจของพระเจ้า

หลายปีต่อมา ผมไปเยี่ยมครูเกล็น ผมถามท่านว่ามีกี่คนในชั้นวีวาร์ศึกษาของท่านที่ได้เข้าสู่งานพันธกิจในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ท่านบอกว่าท่านไม่แน่ใจ แต่ที่รู้แน่ๆ นั้น มีสามสิบคน ผมไม่รู้ว่ามีการจัดจักรที่ไ้ประโยชน์จากความรัก และการหนุนใจที่คุณครูท่านนี้ได้แสดงออกต่อเด็กระดับมอหนึ่งในแต่ละปี มีกี่ชีวิตที่ได้รับพรจากถ้อยคำหนุนใจของท่าน? ผมคงไม่รู้คำตอบ จนกว่าจะไปถึงสวรรค์ แต่ผมบอกคุณได้อย่างหนึ่งว่า ใครก็ตามที่หนุนใจใครบางคน จะเกิดผลกระทบที่ดีต่อผู้คนจำนวนมาก

5. พระเจ้าทรงรักทุกคน

คริสเตียนหลายคนมีแนวโน้มชอบเลือกที่จะช่วยใคร และจะหนุนใจใคร เขาชอบมองหาคนที่เป็นแบบตนเอง บางคนถึงกับเชื่อว่าเขาควรช่วยเหลือเฉพาะคนที่เชื่อและคิดแบบเดียวกันกับเขาเท่านั้น นั่นไม่ใช่สิ่งที่ควรเป็นเลย และไม่ใช่วิธีที่พระเยซูทรงกระทำอย่างแนบนอน

หลายปีก่อน ผมอ่านเจอเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของคนที่ตกลงไปในบ่อและไม่สามารถปีนขึ้นมาได้ คนอื่นๆ ที่มาพบเข้าก็ปฏิบัติต่อเขาต่างๆ กันออกไป

คนที่ชอบทำอะไรแบบนามธรรม มาเจอเขาเข้าเลยบอกว่า "ผมรู้สึกเป็นทุกข์ร่วมกับคุณมากครับ"

คนที่ชอบเน้นวัตถุประสงค์ผ่านมาทางนั้น ก็พูดว่า "อืม มันก็สมเหตุผลผลดีนะ ที่ต้องมีคนตกลงไปในบ่อเสียบ้าง"

พวกฟาริสีพูดว่า "มีแต่คนเลวเท่านั้นแหละที่ตกลงไปในบ่อแบบนั้นได้"

นักคณิตศาสตร์คำนวณดูว่าชายคนนั้นตกลงไปในบ่อได้อย่างไร
ผู้สื่อข่าวอยากสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ชายในบ่อคนนั้น

คริสเตียนเคร่งศาสนาบอกว่า "สมแล้วที่คุณตกลงไปในบ่อ"

นักศาสนศาสตร์สายคาลวินบอกว่า "ถ้าคุณได้รับความรอดจริง
คุณคงไม่ตกลงไปในบ่อนั้นหรอก"

นักศาสนศาสตร์สายอาร์มีเนียนพูดว่า "คุณได้รับความรอดแล้ว
แต่ก็ยังตกลงไปในบ่ออยู่อีก"

กลุ่มคาริสแมติก พูดว่า "กล่าวยอมรับด้วยปากว่าคุณไม่ได้
อยู่ในบ่อ ก็ใช้ได้แล้ว"

กลุ่มเน้นข้อเท็จจริงผ่านมาทางนั้นก็พูดว่า "นี่ไง บ่อ"

นักธรณีวิทยาบอกให้เขาขึ้นชมกับชั้นหินต่างๆ ในบ่อนั้น

เจ้าหน้าที่สรรพากรถามเขาว่าเขาเสียภาษีค่าบ่อแล้วหรือยัง

ฝ่ายตรวจสอบของเทศบาลถามเขาว่า เขาได้มีใบอนุญาตให้ขุดบ่อ
หรือเปล่า

คนที่ชอบสงสารตัวเองบอกว่า "บ่อแค่นี้เรื่องเล็ก ถ้าคุณมาเจอบ่อ
แบบฉันบ้างจะรู้ว่านรกมีจริง!"

คนคิดในแง่บวกบอกว่า "ดีแล้วว่าเรื่องมันไม่หนักหนาไปกว่านี้"

คนคิดในแง่ลบบอกว่า "ระวังหน่อยนะ เรื่องมันอาจเลวร้ายไปกว่า
นี้อีก"

พระเยซูทรงทอดพระเนตรเห็นชายคนนั้น ก็ยื่นพระหัตถ์ลงไปแล้ว
ดึงเขาขึ้นมาจากบ่อน้ำ

พระเยซูเสด็จมาเพื่อล้นพระชนม์แทนมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงห่วงใย
ผู้คนเสมอ เราทุกคนก็ต้องให้ความสำคัญแก่คนเป็นหลักด้วยเช่นกัน เราควรจำไว้ว่า
พระเจ้าทรงรักทุกคน และเราต้องปฏิบัติต่อคนอื่นแบบเดียวกับที่พระเยซูจะปฏิบัติ
ต่อเขา เราจำเป็นต้องหนุนใจเขาให้เป็นคนแบบที่พระเจ้าทรงสร้างเขาให้เป็นนั้น

ผมเชื่อว่าลึกลงไปในใจแล้ว ทุกคนก็อยากเป็นนักหนุนใจคนอื่น และทุกคน
ที่รู้จักพระเยซูย่อมอยากเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้น แม้แต่คนที่ชอบคิดในแง่ลบ
แบบสุดๆ ก็ตาม ทำไมผมถึงพูดอย่างนั้น? เพราะผมเชื่อว่า เราทุกคนอยากมีอิทธิพล
ในทางบวกต่อชีวิตของคนอื่น เราอยากสร้างคุณค่าแก่ผู้อื่น ไม่ใช่ไปลดคุณค่า
ของเขาลง

ดังนั้น ขอให้ผมได้เป็นผู้หนุนใจคุณ คุณสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้
คุณสามารถเพิ่มคุณค่าให้แก่คนอื่น คุณสามารถเป็นตัวแทนของพระเยซูได้ดี
และวันหนึ่งคุณจะได้ยินเสียงตรัสว่า "ทำงานได้ดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและสัตย์ซื่อ"
ทุกคนสามารถเป็นนักหนุนใจได้ คุณไม่จำเป็นต้องรวย คุณไม่จำเป็นต้องเป็นอัจฉริยะ
คุณไม่จำเป็นต้องมีความสามารถสูงเด่น และคุณไม่จำเป็นต้องมีพร้อมทุกด้าน
คุณแค่ต้องห่วงใยคนอื่นและเต็มใจพร้อมที่จะลงมือ คุณไม่จำเป็นต้องทำสิ่งใหญ่
หรือตื่นตาตื่นใจ สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่คุณสามารถทำได้ในแต่ละวันนั้นมีศักยภาพ
ที่จะเกิดผลกระทบต่อนคนอื่นได้มากเกินจินตนาการของคุณเสียอีก

- คอย "จับตาดู" คนอื่นอยู่เสมอ
- กล่าวคำชมเชยบางคนด้วยความจริงใจ
- สนับสนุนช่วยเหลือคนที่กำลังเดือดร้อน
- ให้ไหล่แก่บางคนได้ซบเพื่อร้องไห้
- ปิดยีนส์ร่วมกับคนที่ประสบความสำเร็จ
- ให้ความหวังแก่ใครบางคน

คุณสามารถทำสิ่งนี้ได้ ขอให้ลงมือทำตอนนี้ ขอให้จดจำคำกล่าวนี้ไว้ในใจ

(ซึ่งผมชอบมาก) "ฉันคาดหวังที่จะเดินผ่านโลกนี้เพียงแต่ครั้งเดียว ดังนั้นความดีใดๆ ที่ฉันพอทำได้ หรือความกรุณาที่ฉันพอจะแสดงออกให้แก่ เพื่อนร่วมโลกได้ ขอให้ฉันทำเสียแต่เดี๋ยวนี้ อย่าผัดผ่อน หรือเพิกเฉยไป เพราะฉัน จะไม่ได้เดินเส้นทางนี้ซ้ำอีกแล้ว"⁵

การแสดงความรักตามแบบตาสงสารเชิงรุก

และขอให้เราพิจารณาดูว่าจะทำอย่างไร
จึงจะปลุกใจซึ่งกันและกัน
ให้มีความรัก และทำความดี
ฮีบรู 10:24

คุณเคยนั่งถกกับคู่สมรส คนในครอบครัว หรือเพื่อนของคุณถึงวิธีที่คุณจะสามารถเป็นพระพรให้แก่ผู้อื่นบ้างหรือไม่? ฉันขอเดาไปเลยว่าพวกคุณส่วนใหญ่ไม่เคยทำแบบนั้นหรอก ฉันเองก็ไม่เคยทำจนกระทั่งเมื่อประมาณสามปีที่ผ่านมานี้เอง ก็อย่างที่ฉันได้เกริ่นไปแล้วในบทที่ 6 ฉันพบว่าการสนทนากันแบบนี้เป็นสิ่งที่น่าสนุก และมีประโยชน์มาก เราทุกคนจะตื่นเต้นเมื่อสนใจคิดและคุยกันถึงหนทางที่จะได้ช่วยเหลือผู้อื่น การปฏิบัติความรักไม่มีทางเกิดขึ้นถ้าเราไม่ได้ตั้งใจจริงที่จะทำสิ่งใดเพื่อช่วยเหลือคนอื่น เราต้องตั้งเป้าหมายไว้และมุ่งหน้าที่จะทำให้สำเร็จตามนั้น

เมื่อฉันมุ่งมั่นที่จะทำให้การรักคนอื่นกลายเป็นเป้าหมายหลักของชีวิตแล้ว ฉันก็เริ่มหิวกระหายที่จะมองหาช่องทางเพื่อสำแดงความรัก ความรักไม่ใช่ทฤษฎีหรือการแค่พูดแต่ปาก แต่มันเป็นการกระทำ (ดู 1 ยอห์น 3:18) แน่نون เราสามารถรักคนอื่นได้ด้วยถ้อยคำแห่งความรัก ซึ่งเป็นการหนุนใจและบ่งบอกถึงความคิดเห็น

ของเราว่าเรามีแค่เพียงใด ดังที่ฉันได้เน้นให้เห็นไปแล้วในบทที่ผ่านมา แต่เราก็จำเป็นต้องทรัพยากรทางเวลา พลังงาน และทรัพย์สินเงินทอง เพื่อสำแดงความรักต่อคนอื่นด้วย

คุณอาจรู้สึกว่าคุณเองคงไม่มีอะไรที่จะให้คนอื่น บางทีคุณอาจยังมีหนี้สินอยู่ กำลังพยายามอย่างเต็มที่เพื่อจะชำระค่าใช้จ่ายประจำตัวต่างๆ ให้ครบ การคิดเรื่องการถวายช่วยเหลือคนอื่นก็อาจเกือบจะเป็นเรื่องที่น่ารำคาญใจ หรือไม่ก็ทำให้คุณรู้สึกเศร้า เพราะคุณอยากช่วยแต่ก็ทำอะไรไม่ได้จริงๆ แล้วมีอีกนับหลายร้อยหลายพันวิธีที่คุณจะแบ่งปันและแจกจ่ายความรักออกไป ถ้าเพียงแต่คุณจะลองคิดค้นหาหนทางอย่างเอาจริงเอาจังสักหน่อย

ดำเนินชีวิตอย่างที่คุณพูด

ฉันเชื่อว่า การสั่งให้คนทำอะไรแต่ไม่บอกวิธีการเลย ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดที่ใหญ่หลวงที่สุด หลายคนพูดถึงเรื่องของความรัก แต่การเพียงแค่ว่าพูดนั้นคงไม่ได้ช่วยให้ได้แนวคิดใดๆ เพื่อการสำแดงความรักในภาคปฏิบัติได้มากนัก ฉันเพิ่งสำรวจดูเนื้อหาหนังสือเล่มหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความรัก หนังสือความยาว 210 หน้า และเต็มไปด้วยคำตรัสของพระเยซูเรื่องพระบัญญัติใหม่เพียงข้อเดียว ซึ่งเราจะต้องปฏิบัติตามนั้น คือการที่เราจะต้องรักซึ่งกันและกันอย่างที่เราองค์ทรงรักเราทั้งหลาย ซึ่งจะเป็นเหตุให้ชาวโลกได้รู้จักพระองค์ (ดู ยอห์น 13:34-35) แต่ฉันไม่เจอข้อคิดในทางปฏิบัติ หรือแนวคิดสร้างสรรค์ใดๆ ที่เราจะสามารถนำไปใช้ในชีวิตส่วนตัวได้ ผู้เขียนกล่าวซ้ำหลายครั้งว่า การรักซึ่งกันและกันคือสิ่งสำคัญที่สุดที่เราสามารถกระทำได้ แต่ฉันต้องบอกด้วยความสัตย์ว่า ถ้าหนังสือของเขาเป็นเพียงเล่มเดียวที่สอนถึงเรื่องความรักแล้วละก็ ฉันหาเขาเจอไม่เจอเลยว่าจะเริ่มเอาคำสอนไปปฏิบัติใช้ได้อย่างไร คนเราย่อมอยากกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่เขาต้องการใครบางคนที่จะนำพาเขา โดยชี้ให้เห็นถึงทิศทางที่ถูกต้อง

พระเยซูไม่เพียงแต่กล่าวถึงความรักเท่านั้น แต่เราคงจำ กิจการ 10:38 ได้ ที่กล่าวว่า พระองค์ตื่นขึ้นมาทุกวันแล้วเสด็จออกไปกระทำการดี และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกมารเบียดเบียนให้หาย สาวกของพระองค์มองเห็นพระองค์ทรงช่วยเหลือประชาชนอยู่ทุกวัน พระองค์ยอมฟังความทุกข์ของพวกเขา และเปิดโอกาสให้พวกเขาสอดแทรกแผนการของพระองค์ได้ตลอดเมื่อพวกเขาเข้ามาหาพระองค์ด้วยความทุกข์ พวกเขาเห็นพระองค์คอยเตือนให้เก็บไว้เพื่อช่วยเหลือคนยากจนอยู่เสมอ พวกเขาเห็นกับตาเรื่องที่พระองค์ทรงพร้อมเสมอที่จะยกโทษ และแสดงความอดทนต่อคนอ่อนแอ พระองค์ทรงพระกรุณา ถ่อมพระทัย และเปี่ยมไปด้วยการหนุนน้ำใจ ไม่เคยหมดหวังกับชีวิตของใคร พระเยซูไม่เพียงแต่สนทนาถึงเรื่องการรักคนอื่นเท่านั้น พระองค์ทรงสำแดงให้คนรอบตัวพระองค์รู้จักถึงวิธีแสดงความรัก คำพูดของเราเป็นสิ่งสำคัญ แต่การกระทำของเรานั้นดังกว่าคำพูด

คำพูดของเราเป็นสิ่งสำคัญ
แต่การกระทำของเรานั้นดังกว่าคำพูด

ปัญหาข้อใหญ่สุดของเรา

ปัญหาข้อใหญ่สุดข้อเดียวของเราที่มีอยู่ตอนนี้ในแวดวงคริสเตียนก็คือ เราฟังคำสอน และเราก็บอกให้คนอื่นทำตามด้วย จากนั้นเราก็เดินออกจากโบสถ์หรือกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์โดยไม่ลงมือทำอะไรเลย ไม่สำคัญหรอกที่เราคิดว่าเรามีความรู้แค่ไหน ข้อพิสูจน์ถึงความรู้ของเราที่ต้องดูคือการกระทำ พระเยซูตรัสว่าคนรู้จักเราได้ด้วยผลของเรา (ดู มัทธิว 12:33) ซึ่งหมายถึงคนอื่นจะรู้จักตัวตนภายในของเราได้อย่างแท้จริงก็โดยผลผลิตที่ออกมาจากชีวิต โดยทางทัศนคติของเรานั่นเอง

ฉันต้องคอยถามตัวเองเสมอว่า "ฉันจะต้องทำอะไรบ้าง เพื่อจะสำแดงถึงความรักได้อย่างแท้จริง?" เราอาจถูกหลอกหลวงได้โดยความรู้ เปาโลกล่าวไว้เช่นนั้น เราอาจตามีตบอดไปโดยความหยิ่งในความรู้ของเรา จนกระทั่งเรามองไม่เห็นด้วยซ้ำว่า จริงๆ แล้วเราไม่ได้ประพฤติตามสิ่งที่เราสอนเลย เปาโลบอกคริสเตียน

ที่ใครนักรว่า ความรู้เพียงอย่างเดียวทำให้คนเราผยองขึ้นด้วยความหยิ่ง แต่ความรัก (ความเสนาหา เจตนาอันดี และความปรารถนาดี) เสริมสร้างและทำให้เจริญขึ้น เป็นการหนุนใจให้คนเติบโตขึ้นจนเต็มขนาดศักยภาพของเขา (ดู 1 คร. 8:1) เราทุกคนควรต้องแน่ใจว่าไม่มีช่องว่างเกิดขึ้นระหว่างคำพูดกับการกระทำของเรา ไม่น่าแปลกใจเลยที่ชาวโลกกล่าวหาว่าคริสเตียนเราหน้าซื่อใจคด เพราะหลายคนเป็นเช่นนั้นจริง

ฉันไปร่วมประชุมกับคริสตจักรหนึ่งเป็นเวลาหลายปีซึ่งรณรงค์ถึงงานมิชชันปีละครั้งใน "วันอาทิตย์มิชชัน" ฉันไม่เคยได้ยินคริสตจักรนี้พูดถึง เรื่องการหยิบยื่นความช่วยเหลือไปสู่คนจนหรือคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงซึ่งอยู่ในเมืองนั้นเลย คำเทศนาส่วนใหญ่ที่ได้ฟังมาก็จะเป็นเรื่องหลักคำสอนมากกว่าการประพฤติปฏิบัติในชีวิตคริสเตียน หรือวิธีประพฤติตนในชุมชนของเรา หลักคำสอนที่หนักแน่นเป็นเรื่องสำคัญก็จริง แต่การเข้าใจวิธีดำเนินชีวิตประจำวัน นั้นก็สำคัญพอกัน คริสตจักรเต็มไปด้วยการนินทา การแตกแยก และมีแต่คนดื้อรั้น แย่งชิงตำแหน่งกันโดยรวมๆ แล้วเราก็ประพฤติตนไม่ต่างอะไรจากคนในโลก สุดท้ายฉันถูกขอร้องให้ออกจากโบสถ์นั้นเพราะฉันกระตือรือร้นเกินไปในเรื่องของประทานฝ่ายวิญญาณที่ฉันได้ค้นพบว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว สำหรับคริสเตียน ฉันกลายเป็นคนที่ตื่นเต้น กระตือรือร้นมาก แต่พวกเขาบอกว่าฉัน เน้นอารมณ์มากเกินไปควรต้องสงบลงบ้าง

จากนั้น ฉันก็ไปร่วมกับอีกคริสตจักรหนึ่งซึ่งผู้คนที่นี่ก็กระตือรือร้นกับสิ่งที่ฉันสนอกสนใจเป็นพิเศษด้วย พวกเขามีส่วนในการออกไปเป็นพยานเรื่องความรอดในพระเยซูคริสต์แก่คนอื่นๆ อย่างเต็มที่ ฉันเองก็ตื่นเต้นและอย่างรับใช้พระเจ้าเป็นอย่างมาก ฉันจึงรวบรวมสตรีกลุ่มหนึ่งและพากันเอาใบปลิวออกไปแจกทุกวันศุกร์ เราเดินแจกตรงทางออกร้านขายของชำ และเหินบใบปลิวไว้กับที่ปิดน้ำฝน หน้ารถตามบริเวณลานจอดรถ ภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์ เราก็แจกใบปลิวและหนังสือพระกิตติคุณเล่มเล็กออกไปหลายหมื่นเล่ม ฉันเปิดบ้านสอนพระคัมภีร์ทุกวันอังคารเย็นด้วย

ฉันเติบโตขึ้นในพระเจ้าและตื่นเต้นมากกับการปรนนิบัติรับใช้พระองค์ แต่แล้วผู้ปกครองคริสตจักรก็เรียกฉันเข้าไปพบในการประชุมแจ้งว่าฉันแสดงการกบฏ

เพราะจัดกลุ่มสตรีออกไปแจกใบปลิวโดยไม่ขออนุญาตคณะผู้ปกครองเสียก่อน พวกเขายังบอกฉันกับเดฟว่า น่าจะให้เดฟเป็นคนสอนพระคัมภีร์แทนฉัน สุดท้ายคริสตจักรนั้นก็ยอบแยะลงไป จนตอนนี้ปิดตัวไปแล้วเพราะเขาพยายามควบคุมชีวิตคน ซึ่งบ่อยครั้งการทำอย่างนั้นเป็นการดับไฟของของประทานที่พระเจ้าประทานให้แก่คนของพระองค์

อีกหลายปีต่อมาฉันไปอีกคริสตจักรหนึ่ง ซึ่งสอนถึงสิ่งดีๆ หลายอย่าง แต่พูดตามตรง เมื่อมองย้อนกลับไปฉันแทบไม่เห็นความรักแท้ปรากฏอยู่ที่นั่นเลย คริสตจักรนั้นมีการประกาศน้อยมาก งบประมาณสำหรับการประกาศระดับโลก ก็มีอยู่น้อยนิดและสุดท้ายก็ถูกตัดงบประมาณไป เรายังมีผู้นำที่เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว เย่อหยิ่ง และขี้อิจฉา กลัวคนอื่นได้ดีเกินหน้า บางคนชอบควบคุมชีวิตและไม่ใช่เป็นผู้ใหญ่เอาเสียเลย ฉันจะรู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจมากทุกครั้งที่คิดว่ากำลังเสียเวลาในชีวิตไปเกี่ยวข้องกับคนที่สนใจแต่เรื่องของตนเอง คริสตจักรโดยรวมนั้นได้รับการทรงเรียกให้หยิบยื่นความช่วยเหลือออกไปสู่คนอื่น ๆ ภายนอก ไม่ใช่เน้นแต่กิจกรรมภายใน พันธกิจของคริสตจักรคือการออกไปเป็นพยานให้แก่คนในชุมชน ในเมือง ในประเทศชาติต่างๆ และในโลก (ดู กิจการ 1:8)

คริสตจักรจำเป็นต้องทำหน้าที่ในเชิงรุกอย่างหนักเพื่อสำแดงถึงความรักในภาคปฏิบัติ ซึ่งพระคัมภีร์ได้นิยามไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าเป็นความอดทน, ความกรุณา, ความถ่อมใจ, ความปิติยินดีในความสำเร็จของคนอื่น, การไม่เห็นแก่ตัว, การให้, และการเชื่อในส่วนดีของคนอื่นเสมอ, ว่องไวในการยกโทษ, และสำแดงถึงความเมตตาแทนการพิพากษา, ความปรารถนาดี, การดีต่างๆ, และการช่วยเหลือคนยากจน, หญิงหม้าย, ลูกกำพร้า, และคนขาดพ่อ, คนที่หิว, ไร้บ้าน, และถูกกดขี่ข่มเหง ความรักยอมสละชีวิตของตนเองเพื่อให้คนอื่นได้ดี ที่จริงแล้วความรักจะทำกิจด้วยความตื่นตัวอยู่เสมอ ไม่เช่นนั้นมันจะเหี่ยวแห้งไป ความรักต้องหลังไหลและเติบโตขึ้น!

เมื่อคุณเกิดใจเมตตาสงสาร คุณจะทำอย่างไรกับมัน?

1 ยอห์น 3:17 ถามคำถามข้อหนึ่งที่สำคัญมาก: "แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สินในโลก (ทรัพย์ากรเพื่อดำรงชีวิต) และเห็นพี่น้องของตน หรือผู้เชื่อเหมือนกัน กำลังตกอยู่ในความขัดสน แต่กลับปิดใจไม่ยอมสงสารเขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในตัวคนนั้นได้อย่างไร?" กล่าวอีกนัยหนึ่ง ข้อนี้บอกว่าเราสามารถตัดสินใจที่จะเปิดหรือปิดใจแห่งความสงสารได้ แต่ถ้าเราตัดสินใจปิดใจอยู่ตลอด ความรักของพระเจ้าก็จะไม่สามารถมีชีวิตหรือดำรงอยู่ภายในเราได้ โดยธรรมชาติของความรัคนั้นมันต้องมีการตื่นตัวอยู่เสมอ เพราะรักเป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ พระเจ้าทรงเป็นความรัก!

ยอห์นได้แสดงข้อคิดเห็นที่น่าตื่นตาตื่นใจและลุ่มลึกไว้ว่า "ผู้ที่ไม่รักก็ไม่สนิทกับพระเจ้า (ไม่รู้จักรพระองค์อย่างแท้จริง) เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก" (1 ยอห์น 4:8) เราอาจเรียนหลักสูตรเร่งรัดว่าความรักควรมีหน้าตาเป็นอย่างไรในชีวิตประจำวัน โดยการศึกษาถึงแต่ละย่างก้าวในชีวิตของพระเยซู หรืออย่างทีคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า "บางทีเราอาจเรียนรู้ได้ดีกว่า โดยการศึกษาถึงแต่ละจุดที่พระเยซูหยุดเพื่อพบปะผู้คน" พระองค์มีเวลาให้กับคนทั่วไปอยู่เสมอ! พระองค์ทรงห่วงใยเสมอ ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใด พระองค์จะหยุดเพื่อช่วยเหลือคนที่ตกทุกข์ได้ยากเสมอ

ทำอะไรที่เป็นภาคปฏิบัติหน่อยเถอะ

ฉันเคยขอให้หลายร้อยคนแบ่งปันแนวคิดภาคปฏิบัติที่เขาคิดว่าจะสามารถสำแดงถึงความรักได้ ฉันเคยอ่านหนังสือ สืบค้นข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต และตะลึงค้นคว้าหาวิธีการสร้างสรรค์ต่างๆ ด้วยตนเองเพื่อจะนำเอาแนวคิดเรื่องการรักคนอื่นเข้ามามีส่วนในชีวิตประจำวันของฉัน ฉันอยากแบ่งปันให้คุณฟังถึงบางเรื่องที่ผมได้เรียนรู้ แต่ก็อยากหนุนใจให้คุณใช้ความคิดสร้างสรรค์แล้ว

แบ่งปันความคิดนั้นให้คนอื่น ๆ ได้ฟังด้วย คุณสามารถเข้าไปดูได้ในเว็บไซต์ www.theoverrevolution.com ซึ่งเป็นเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของการปฏิบัติด้วยความรัก ซึ่งคุณสามารถพบกับลิงค์ที่นำไปสู่เครือข่ายสังคมเพื่อการปฏิบัติด้วยความรักทั้งหมด รวมทั้ง งานกราฟฟิค, ไฟล์สำหรับดาวน์โหลดข้อมูล และ เครื่องไม้เครื่องมือต่างๆ ที่คุณสามารถไปใช้ได้เพื่อส่งเสริมการขยายตัวของขบวนการนี้ คุณสามารถแบ่งปันแนวคิดให้คนอื่นได้ฟัง และก็มีโอกาสเรียนรู้จากคนอื่นด้วย โปรดจำไว้ว่า... คุณคือการปฏิบัติด้วยความรัก! ถ้าขาดความร่วมมือจากคุณเสียแล้ว มันก็คงไม่ได้ผล

ต่อไปนี้เป็นแนวคิดที่เราได้รวบรวมมาจากหลายๆ คน:

- ถ้าคุณกับคนใครอีกคนบังเอิญต้องการที่จอดรถที่เดียวกัน ก็ขอให้คุณสละให้เขาและอย่าลืมนั่งรอคอยให้เขาด้วย
- ช่วยตัดหญ้าให้เพื่อนบ้านที่เป็นคนชรา หรือไม่ก็ช่วยโกยหิมะให้เขาด้วย
- ช่วยทำความสะอาดบ้านให้คนชรา หรือเสนอตัวไปจ่ายตลาดแทนเขา
- ช่วยพาคนที่ไม่มีรถไปโบสถ์หรือไปงานอื่นๆ ถึงแม้ว่าจะอยู่นอกเส้นทางของคุณก็ตาม
- ตั้งอกตั้งใจฟังคนอื่นพูด โดยไม่ต้องขัดจังหวะ
- ขับรถแบบมีมารยาท
- ช่วยเปิดประตู แล้วปล่อยให้คนแปลกหน้าเดินเข้าไปก่อนคุณ
- ถ้าคุณมีรถเข็นเต็มไปด้วยของชำ แต่คนที่รอคิวชำระเงินที่อยู่ด้านหลังคุณมีของแค่สองชิ้น คุณก็ควรปล่อยให้เขาได้ชำระเงินก่อน
- อาสาช่วยดูแลลูกให้แก่คนที่เป็นหม้าย เพื่อเปิดโอกาสให้เขาได้มีเวลาเป็นส่วนตัว หรือได้ทำงานให้เสร็จโดยไม่มีลูกรบกวน
- เชิญชวนคนที่ไม่มีญาติอยู่ในเมืองมาพักที่บ้านคุณในช่วงวันหยุด
- ส่งบัตรอวยพรหรือดอกไม้ไปแสดงความประทับใจแก่คนอื่น
- ซื้อบัตรของขวัญให้แม่หม้ายสาว ๆ เพื่อจะได้พาลูกไปทานอาหารนอกบ้านบ้าง

มันได้ผลนะ!

แนวคิดเรื่องหนึ่งที่เราได้รับมาคือ: "แอบจ่ายค่าอาหารเย็นให้แก่ใครบางคน ในร้านอาหารที่คุณไปทานอยู่นั้น" ฉันทักกับเดฟทำแบบนี้บ่อยๆ และมีผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นดีมาก เย็นวันหนึ่ง เราเห็นหญิงชราสองคนในร้านอาหาร ทั้งสองพยายามแต่งตัวให้ดูดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราารู้สึกว่าอยากจ่ายค่าอาหารเย็นให้เขา จึงได้แจ้งแก่พนักงานเสิร์ฟ เราขอให้เขารอจนเราออกจากร้านไปก่อนจึงค่อยบอกผู้หญิงทั้งสองว่า มีคนอยากอวยพรเขาด้วยการเลี้ยงอาหาร แนนอน เขาถามพนักงานเสิร์ฟว่าใครจ่ายให้เขา และเด็กก็บอกไปว่าเป็นนักเทศน์ในรายการโทรทัศน์ซึ่งอยากเห็นเขามีรอยยิ้มบนใบหน้า

หลายเดือนต่อมา เราไปทานอาหารที่ร้านเดิม มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาถามว่าเราจำเธอได้หรือเปล่า ทำทางของเราคงดูเหมือนไม่แน่ใจ เธอจึงรีบเล่าว่าคืนที่เราจ่ายค่าอาหารให้เธอนั้นเป็นวันเกิดของเธอพอดี และเธอรู้สึกปลื้มใจมากที่มีคนมาอวยพรเธอแบบนั้น เธอบอกว่าเมื่อกลับไปบ้านเธอรีบไปสืบเสาะดูว่าฉันทำรายการโทรทัศน์อะไรอยู่ แล้วเธอก็ติดตามดูตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เราารู้สึกปิติยินดีที่ไม่เพียงแต่ทำให้เธอมีความสุขเท่านั้น แต่พระเจ้าได้ใช้เราสำหรับวันเกิดของเธอด้วย และตอนนี้เธอก็ได้รับฟังคำสอนจากพระวจนะของพระเจ้าเป็นประจำผ่านทางรายการโทรทัศน์ของเรา และมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงทราบว่าผลที่จะเกิดขึ้นตามมานั้นเป็นอะไรบ้าง นั่นแหละ การแสดงความกรุณาเล็กๆ น้อยๆ และการลงทุนด้วยเงินทองนิดหน่อย ไม่เพียงแต่จะนำมาซึ่งความปิติยินดีเท่านั้น แต่ยังได้ชักนำเธอให้ได้รับฟังพระวจนะของพระเจ้าอีกด้วย

คำแนะนำอีกเรื่องหนึ่งที่เราได้รับมาคือ: "ช่วยชำระเงินค่าของชำแทนใครบางคน" ลูกชายของเราเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟังซึ่งล้นเกล้าใจฉันมาก มันทำให้ฉันรู้สึกภูมิใจที่ได้เป็นแม่ของเขา เขากับภรรยาไปซื้อของในซูเปอร์มาเก็ต และสังเกตเห็นผู้หญิงคนหนึ่งทำทางเหนื่อยล้า เครียด และดูเหมือนไม่ค่อยมีเงินนัก เธอเดินซื้อของตามใบรายการในมือ และทำทางเหมือนระมัดระวังมากกว่าจะหยิบของแต่ละชิ้นใส่ในตระกร้า เขาเดินตรงไปหาเธอแล้วยื่นเงินให้หนึ่งร้อยเหรียญ บอกกับเธอว่า

อยากซื้ออะไรที่จำเป็นก็ซื้อเถอะ แล้วก็เดินจากไป ครั้งหนึ่งฉันเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งว่า ความรักซุ่มรออยู่ในเงามืดเพื่อจะหาโอกาสที่จะสำแดงตัวออกมาเสร็จแล้วก็รีบกลับเข้าไปอยู่ในมุมมืดอีกครั้งเพื่อรอโอกาสใหม่ที่จะได้สำแดงตัวอีกที นั่นเป็นแง่คิดที่สวยงามมาก เห็นด้วยไหมคะ?

บ่อยครั้งที่ฉันคอยสังเกตดูคนที่ทำทางท้อใจ แล้วยื่นเงินให้เขาพร้อมกับบอกว่า "พระเจ้ารักคุณค่ะ" หลายครั้ง ฉันไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ ฉันแค่สำแดงถึงพระลักษณะของพระเจ้าให้เขาได้เห็นเท่านั้น! ฉันเห็นเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งทำงานที่ร้านกาแฟสตาร์บัค เธอกำลังอยู่ในช่วงพักกะ และนั่งอยู่ที่โต๊ะตามลำพัง ทำทางดูเหนื่อยมาก ฉันยื่นเงินให้เธอห้าสิบเหรียญพร้อมกับบอกว่า "ฉันอยากอวยพรหนู ฉันเชื่อว่าหนูคงทำงานหนักมากและอยากให้รู้ว่าฉันประทับใจหนูมาก" เธอตะลึงแล้วบอกว่า "นั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดซึ่งไม่เคยมีใคร ทำกับหนูมาก่อนเลยคะ"

ฉันคิดว่าเราคงไม่รู้ตัวว่ามีผู้คนมากมายเพียงใดที่เดินผ่านไปมาท่ามกลางเราทุกวันซึ่งกำลังรู้สึกโดดเดี่ยว หรือต่ำต้อยด้อยค่า และไม่เคยมีประสบการณ์กับความรักแบบไม่มีเงื่อนไขมาก่อน พวกเขาไม่คุ้นเคยกับการได้อะไรมาฟรีๆ หรือแบบไม่ต้องลงทุนลงแรง หรือแบบที่ไม่สมควรจะได้รับมาก่อน ฉันคิดว่าการสุมทำความดีแบบนี้ออกไปได้อวยพรแก่คนอื่น และไม่ได้หวังสิ่งใดตอบแทนนั้นเป็นช่องทางที่น่าทึ่งมากในการสำแดงให้คนเห็นถึงความรักของพระเจ้า

อย่าลืมที่จะทำการดี

ฮีบรู 13:16 กระตุ้นเราว่า "อย่าละเลยที่จะกระทำการดี และจงแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน (คนที่ขัดสนในคริสตจักร เพื่อเป็นหลักฐานแห่งการมีสามัคคีธรรมกัน) เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า" ถึงแม้ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้จะกล่าวถึงการช่วยเหลือกันภายในคริสตจักรโดยเฉพาะ ประเด็นที่ฉันอยากชี้ให้เห็นก็คือ การดำเนินชีวิตด้วยใจกว้างขวางเช่นนี้เป็นสิ่งที่ชอบพระทัยของพระเจ้า มีพระคัมภีร์ตอนอื่นอีกหลายข้อที่บอกให้เราสำแดงความดีต่อทุกคน ไม่เฉพาะแต่กับคนที่คิดเห็นแบบเดียวกันกับเรา หรืออยู่ในคริสตจักรเดียวกันกับเราเท่านั้น ยกตัวอย่าง 1 เธสะโลนิกา 5:15 หนุนใจให้เรา "หาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย"

ฉันขอหนุนใจคุณที่จะคิดถึงสิ่งที่คุณสามารถทำได้เพื่อคนที่ปรณิบัติคุณในการช่วยเก็บขยะหรือเอาจดหมายออกไปส่งให้คุณ คนเหล่านี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของเราอยู่ตลอดเวลา แต่เรามักจะไม่ค่อยได้คิดเท่าไรว่างานที่พวกเขาทำอยู่นั้นมันลำบากแค่ไหน ฉันไม่ชอบแน่ถ้าต้องดมกลิ่นหรือเก็บเศษขยะอยู่ตลอดเวลาทั้งวัน

ครั้งหนึ่งลูกสาวของฉันเขียนโน้ตแสดงความประทับใจต่อคนเก็บขยะที่บ้านเธอ และซื้อบัตรอาหารกลางวันให้เขา ฉันคิดว่าการทำแบบนี้ไม่เพียงแต่เป็นการอวยพรผู้คนเท่านั้น แต่มันอาจเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาตกตะลึงได้ด้วย เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โลกนี้เต็มไปด้วยผู้คนที่ทำงานหนักเป็นงานที่ใครก็ไม่อยากแตะ แต่คนส่วนใหญ่ก็ไม่เคยสังเกตเห็นความยากลำบากของเขา

ครั้งหนึ่ง ฉันเห็นผู้หญิงคนหนึ่งทำความสะอาดห้องน้ำในห้างสรรพสินค้าที่ฉันไปเดินซื้อของ ฉันจึงควักเงินให้เธอไปหน่อยหนึ่งและบอกว่า "ดูเหมือนเธอทำงานหนักมากนะ ฉันจึงคิดว่าเธอน่าจะได้รับพรบ้าง" ฉันยิ้มให้เธอแล้วเดินออกไปทันที ไม่กี่นาทีต่อมา เธอพบฉันที่ร้านขายรองเท้า จึงรีบเข้ามาแสดงความขอบคุณและบอกว่า น้ำใจที่ฉันแสดงต่อเธอนั้นมันทำให้เธอมีกำลังใจมาก

เธอเล่าว่า จริงๆ แล้วเธอทำงานหนักมาก แต่รู้สึกไม่มีใครเห็นความสำคัญเลย คุณจะประหลาดใจมากในสิ่งที่เกิดขึ้น ถ้าคุณพยายามฝึกนิสัยที่จะสังเกตดูคนที่

คนอื่นมองข้าม พระเจ้าทรงเฝ้าแสวงหาคนเหล่านี้เสมอ และพระองค์จะทรงปลื้มปิติเพียงใดที่คุณยอมเอาตัวเองมาเป็นเพื่อนร่วมงานกับพระองค์เพื่อทำการ เหล่านี้

ฝึกเป็นคนมีมารยาทงาม

เมื่อเราระดมความคิดในเรื่องการสำแดงความรักต่อคนอื่น มีคนหนึ่งเขียนมาว่า "ขอให้พูดคำว่า ได้โปรด และ ขอคุณ เสมอ" นี่เป็นมารยาทที่ดีสองอย่าง และการเป็นคนมีมารยาท ไม่หยาบคาย ก็ถือเป็นการสำแดงถึงการมีใจกรุณา และรู้จักให้เกียรติแก่ผู้อื่น ฉันอยากหนุนใจคุณเป็นพิเศษให้เป็นคนมีมารยาทกับคนในครอบครัวของคุณเอง ฉันพยายามเตือนตนเองให้รู้จักขอบคุณเดฟเสมอเมื่อเขาช่วยทำบางสิ่งบางอย่างตามที่ฉันขอร้อง เป็นเรื่องสำคัญมากที่เราจะไม่มองข้ามน้ำใจของคนที่เรารักและคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของเขาอยู่แล้วที่ต้องทำการมีมารยาทที่ดีในสังคมควรจะเป็นสิ่งที่ล้นหลามออกมาจากสิ่งที่เราประพฤติเป็นปกติอยู่แล้วที่บ้าน เมื่อไม่ได้อยู่ต่อหน้าคนอื่น

ความรัก ไม่หยาบคาย ตามที่กล่าวไว้ในพระธรรม 1 โครินธ์ 13:5 การหยาบคาย มักจะเกิดมาจากความเห็นแก่ตัว และวิธีหนึ่งที่จะต่อสู้กับมันได้ก็คือการฝึกมีมารยาทที่ดีอยู่ตลอดเวลา สังคมเราทุกวันนี้เต็มไปด้วยความหยาบคาย แข็งกระด้าง และไร้น้ำใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ได้สะท้อนถึงพระลักษณะของพระเจ้าเลย พระเยซูตรัสว่า พระองค์ไม่ได้เป็นคนที่ "แข็งกร้าว หยาบกระด้าง หรือไร้น้ำใจ" (มัทธิว 11:30) และเราก็ควรดำเนินตามแบบอย่างของพระองค์

เราควรตั้งเป้าที่จะเป็นคนที่มีใจกตัญญูและรู้จักขอบคุณคนอื่น ในหลายกรณี พระคัมภีร์ชี้ว่าเราต้องเป็นคนที่ "มีใจรู้จักขอบคุณและพูดออกมาด้วย" เราอาจคิดว่าใจเราสำนึกบุญคุณและเป็นคนกตัญญูอยู่แล้ว แต่สิ่งที่บิปรุณอยู่ในใจยอมล้นไหลออกมาทางปากด้วย (ดู มัทธิว 12:34) ถ้าเรารู้สึกประทับใจในคนอื่นจริง การแสดงความขอบคุณออกมาก็ควรเป็นเรื่องธรรมชาติสำหรับเรา

เวลาคือของขวัญที่ยิ่งใหญ่ จงให้ตะวันตกเป็นของขวัญคนอื่น

ไม่ว่าคุณจะมีตะวันตกความสามารถในเรื่องใด จงหยิบยื่นเป็นของขวัญให้แก่คนอื่นอยู่เสมอๆ อย่าคอยแต่เรียกร้อง หรือแลกเปลี่ยนเป็นค่าแรงอยู่ตลอดเวลา ยกตัวอย่าง ถ้าคุณเป็นช่างภาพ ลองเสนอตัวช่วยถ่ายภาพในงานแต่งงานของเพื่อน หรือบางคนที่มีงบจำกัดดู

ถ้าคุณเป็นช่างทำผม ลองอาสาไปช่วยตัดผมที่บ้านพักนาถาลักเดือนละครั้ง หรือถ้าคุณเต็มใจจะไปบ่อยกว่านั้นก็ได้

เพื่อนของฉันคนหนึ่งเป็นช่างทาสีตกแต่ง เมื่อเร็วๆ นี้เธอใช้เวลาสามวันเพื่อไปช่วยทาสีบ้านพักให้เด็กสาวมีปัญหาโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

พระเจ้าทรงประทานความสามารถแก่เราแต่ละคน เพื่อเราจะใช้ให้เป็นประโยชน์แก่กันและกัน

ฉันได้กล่าวถึงในบทที่ 3 ถึงเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีเงินน้อย แต่อยากถวายเงินสนับสนุนงานมิชชั่น เธอจึงขายขนมอบเพื่อระดมทุนสำหรับงานมิชชั่น เรื่องของเธอเน้นให้เห็นว่า เธอเราปฏิเสธที่จะยอมให้อำนาจ เราจะสามารถทำอะไรบางที่เราทำได้ และถ้าทุกคนร่วมมือกัน ไม่นานความดีในโลกเราก็จะเอาชนะความชั่วร้ายได้

ตั้งเป้าหมายไว้บ้าง

ขอให้เรามีเป้าหมายไว้! ฉันเชื่อแน่ว่าเราควรตั้งเป้าหมายไว้ แล้วเริ่มวางแผนเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายนั้น คุณอาจเสนอให้ศิษยาภิบาลขอให้สมาชิกทุกคนเมื่อเลิกโบสถ์วันอาทิตย์แล้ว ให้แต่ละคนออกไปส้อมแสดงความเมตตาแก่คนอื่นภายในเวลาสามชั่วโมง ลองนึกภาพดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นพร้อมกันทั่วโลก!

ในบทนี้ ฉันได้หยิบยกรวบรวมวิธีการสำแดงความรักแก่คนอื่นมาบางประการ ซึ่งเราสามารถทำได้อีกตั้งมากมายหลายวิธี ฉันเชื่อมั่นมันเป็นข้อคิดดีๆ ที่จะช่วยให้คุณเข้าใจว่าคุณสามารถไปทำอะไรได้บ้าง การพูดว่า เราทำอะไรไม่ได้เลยนั้น ไม่เป็นความจริง เราอาจหาข้อแก้ตัว แต่ข้อแก้ตัวนั้นจริงๆ แล้ว ก็คือการหลอกตัวเอง และหาข้ออ้างเพื่อจะได้ไม่ต้องทำอะไร คุณจะมีชีวิตชีวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ถ้าคุณยอมหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่คนอื่นในเชิงรุก ผู้คนหลายล้านคนทั่วโลก รู้สึกขาดจุดประสงค์ในชีวิต และพยายามแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า และมีชีวิตอยู่อย่างลึบสน

อย่าให้เราลืมพระดำรัสของพระเยซู "เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลาย คือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น" (ยอห์น 13:34) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่คือนิยามจุดประสงค์ของเรา และน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตเรา

สืบเสาะว่าคุณคนอื่นมีความเดือดร้อนเรื่องใดบ้าง แล้วเข้าไปมีส่วนในการแก้ไขปัญหานั้น

ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิด ต่อคนทั้งปวง

1 โครินธ์ 9:22

เปาโลกล่าวว่า ถึงแม้ท่านจะเป็นอิสระไม่ได้อยู่ใต้การควบคุมของใคร แต่ท่านก็ยอมตัวเป็นทาสรับใช้ของทุกคน ถ้าคุณคิดดูดีๆ จะเห็นว่านั่นเป็นข้อความที่น่าทึ่งมาก ท่านเป็นอิสระมากพอที่จะยอมเป็นคนรับใช้ของคนอื่นได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกเอาเปรียบ ท่านรู้ว่าการที่จะมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริงได้นั้น ท่านจำเป็นต้องสละชีวิตไป ท่านตัดสินใจที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อปรนนิบัติและทำให้คนอื่นมีความสุขในชีวิตประจำวันของท่านนั้น ท่านกำลังดำเนินตามแบบอย่างที่เราจะเห็นในพระเยซูทรงสำแดงไว้

เปาโลกล่าวต่อไปว่า สำหรับชาวยิวท่านก็เป็นเหมือนยิว สำหรับคนที่ยูได้พระบัญญัติท่านก็อยู่ใต้พระบัญญัติ สำหรับคนอ่อนแอ ท่านก็อ่อนแอ (ดู 1 คร. 9:22). กล่าวอีกนัยหนึ่ง ท่านปรับตัวเองให้เป็นในสิ่งที่ตอบสนองความต้องการของคนอื่น ท่านยอมทำทุกอย่างที่จำเป็นแก่การนำคนมาถึงพระคริสต์ และเพื่อ

สำแดงความรักต่อพวกเขา เปาโลเป็นคนที่มีการศึกษาสูงมาก แต่ฉันแน่ใจว่าเมื่อทำนอยู่กับคนที่มีการศึกษาน้อย ท่านคงไม่ได้เอ่ยอ้างถึงปรัชญาของตนเองหรืออรรถาธิบายถึงความรู้ทุกอย่างที่มีอยู่ให้พวกเขาฟัง ท่านไม่เคยแสดงการโอ้อวดว่าตนเองมีการศึกษามากเพียงใด ในข้อความต่อไปนี้ก็ได้แสดงให้เห็นถึงความถ่อมใจและความตั้งใจของท่านที่จะไม่ทำให้คนอื่นรู้สึกต่ำต้อย เปาโลเขียนไว้ว่า "เพราะข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่แสดงความรู้ใดๆ (ไม่ทำตัวคั่นเคยกับสิ่งใด ไม่แสดงให้เห็นถึงความรู้ใดๆ) ในท่ามกลางพวกท่าน นอกจากเรื่องพระเยซูคริสต์ (เมสสิยาห์) และการที่พระองค์ถูกต้อง" (1 คร. 2:2)

เมื่อเปาโลอยู่กับคนอื่น ท่านจำเป็นต้องฟังพวกเขาและใช้เวลาที่จะเรียนรู้จากพวกเขาอย่างแท้จริง ฉันเชื่อว่านี้เป็นสิ่งที่เราทุกคนต้องเรียนรู้ที่จะทำ และฉันรู้จากประสบการณ์ว่าการทำอย่างนั้นจะช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ขึ้นได้อย่างน่าประหลาด เราควรทำความรู้จักกับคน เราจำเป็นต้องค้นหาว่าพวกเขาชอบ และไม่ชอบอะไร อยากได้อะไรและไม่อยากได้อะไร และมีความฝันอะไรสำหรับอนาคต ถ้าเขาอ่อนแอในเรื่องใดซึ่งเป็นส่วนที่เราเข้มแข็ง เราก็ไม่ควรอวดอ้างถึงความสามารถของเรา

ลองหาหนทางทำให้คนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง

ฉันเป็นคนที่เคร่งครัดมากในเรื่องนิสัยการกิน และเมื่อไม่นานมานี้ฉันใช้เวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์กับคนๆ หนึ่งที่มีปัญหาเรื่องนั้น ผู้หญิงคนนั้นเอ่ยปากบอຍว่าฉันมีวินัยมาก ส่วนเธอไม่มีวินัยเอาเสียเลย ทุกครั้งที่เธอพูดออกมาอย่างนั้นฉันจะพยายามไม่อ้อวอดความมีวินัยของตนเองโดยการพูดว่า "ฉันก็มีจุดอ่อนด้วย และคุณจะทำอย่างไรเรื่องนี้ได้แน่ ถ้าคุณอธิษฐานและพยายามต่อไป"

มีช่วงหนึ่งในชีวิตที่ฉันแทบจะไม่ไวต่อความรู้สึกของเพื่อนเอาเสียเลย เวลาใครพูดมาแบบนั้น บางทีฉันก็จะเทศนาถึงประโยชน์ของการมีวินัย และอันตรายของการกินมากเกินไป เรื่องการขาดสารอาหารอะไรต่างๆ ซึ่งการทำแบบนั้นก็ไม่ได้เห็นจะได้ประโยชน์อะไร นอกจากทำให้เพื่อนรู้สึกผิดและดูถูกตัวเองหนัก

เข้าไปอีก เมื่อเพื่อนคนนี้ขอให้ฉันแนะนำวิธีที่พอจะช่วยเหลือเธอได้ ฉันก็ยอมแนะนำ แต่ทำด้วยท่าทีที่ว่าฉันเหนือกว่า ส่วนเธอไม่ได้เรื่องเลยอะไรทำนองนั้น ฉันพบว่าหนทางหนึ่งในการแสดงความรักต่อคนอื่นก็คือการช่วยไม่ให้เขารู้สึกแย่ต่อตัวเองในเรื่องที่เขาคงรู้สึกแย่อยู่แล้ว

ความอ่อนโยนและความถ่อมใจเป็นแง่มุมสองด้านของความรักซึ่งสวยงามมาก เปาโลกล่าวว่า ความรักไม่อวดตัว และไม่หยิ่งผยอง (ดู 1 คร. 13:4) ความถ่อมใจจะปรนนิบัติและกระทำในสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นได้รับการเสริมสร้างเสมอ

พระคัมภีร์สอนเราให้มีท่าทีและใจถ่อมแบบเดียวกับพระเยซู (ดู ฟป. 2:5) พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระเจ้า แต่ทรงยอมสละสิทธิพิเศษไปหมดทุกอย่าง และได้ทรงถ่อมพระองค์ลงรับสภาพเป็นมนุษย์ เพื่อจะทรงแบกรับความตาย และการพิพากษาโทษซึ่งควรตกแก่เราในไว้แทนเรา (ดู ฟป. 2:6-9) พระองค์ไม่เคยทำให้ใครรู้สึกแย่ถึงแม้เขาจะต่ำต้อยกว่าพระองค์ก็ตาม แต่พระองค์ได้ทรงถ่อมลงเพื่อจะได้อยู่ในระดับเดียวกันกับเขา เปาโลก็กระทำเช่นเดียวกัน ซึ่งเราทุกคนควรที่จะดำเนินตามแบบอย่างเหล่านี้ในพระคัมภีร์

เราแต่ละคนมีความต้องการต่างกันออกไป

เราแต่ละคนนั้นแตกต่างกัน และแต่ละคนก็มีความต้องการไม่เหมือนกัน ฉันขอหนุนใจให้คุณยอมลงทุนลงแรงเพื่อสืบเสาะดูว่าจริงๆ แล้วคนอื่นเขา มีความต้องการอะไร ไม่ใช่เอาแต่ให้อะไรไปตามที่คุณอยากจะให้เท่านั้น บางทีคุณอาจให้ถ้อยคำหนุนใจคนอื่นแบบง่ายๆ เมื่อเจอหน้าใครคุณจึงชอบหนุนใจ นี่เป็นเรื่องที่ดีเพราะทุกคนย่อมต้องการคำหนุนใจบ้างอยู่แล้ว แต่บางทีคุณอาจไปหนุนใจใครบางคนด้วยถ้อยคำ ทั้งๆ ที่คุณน่าจะเห็นว่าเขากำลังต้องการความช่วยเหลืออย่างเห็นรูปธรรมอยู่ เขาอาจค้างจ่ายค่าเช่าบ้านอยู่สามเดือนซึ่งแทนที่คุณจะหนุนใจเขาว่าไม่เป็นไร พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมให้คุณ ฉันว่าเขาต้องการให้คุณช่วยจ่ายค่าเช่าบ้านมากกว่า ถ้าคุณไม่สามารถช่วยได้ในด้านการเงิน ก็ไม่เป็นไร แต่อย่างน้อยมันก็เป็นสิ่งดีที่เราจะคิดหาหนทาง ช่วยเหลือแบบจับต้องได้

ให้การกระทำของเราสอดคล้องกับคำพูดหนุนใจ ในยามที่คนเขากำลังเผชิญกับสถานการณ์เลวร้าย

บางทีคุณอาจชอบใช้เวลาพูดคุยกับคนอื่น คุณชอบไปเยี่ยมเยียนหรือโทรศัพท์ไปพูดคุยด้วย บางทีก็เชิญเพื่อนๆ มาทานข้าวที่บ้าน คุณจึงพยายามทุ่มเทเวลาไปกับกิจกรรมลักษณะนี้ แต่มันจะเกิดอะไรขึ้นถ้าคุณเอาเวลาไปใช้กับใครคนหนึ่งซึ่งจริงๆ แล้วเขาอยากอยู่แบบสบายๆ เป็นส่วนตัวมากกว่า? เขาจะได้รับพรมากกว่าถ้าคุณซื้อบัตรของขวัญให้เขาออกไปทานกลางวันนอกบ้าน ส่วนคุณเสียสละไปช่วยดูแลลูกๆ แทนเขา แต่ปัญหาคือคุณชอบให้เขาเฉพาะสิ่งที่ตนเองรู้สึกมีความสุข มากกว่า

บางคนเป็นคนที่ละเอียดมาก สิ่งที่เขาคิดและพูดจะเต็มไปด้วยรายละเอียดไปหมด เขาอาจส่งอีเมลยาวๆ มา หรือไม่ก็ฝากข้อความยาวมากไว้ในโทรศัพท์ บางคนแค่เห็นอีเมลหรือรู้ว่ามีย่อความจากคนจอมรายละเอียดคนนี้ก็ไม่วางใจ เปิดอ่านหรือเปิดฟังแล้ว เพราะรู้ว่าคงต้องใช้เวลายาวนานมากกว่าจะอ่าน หรือฟังจบ ถ้าเราเป็นคนละเอียดแบบนี้และเอาแต่ทำตามใจชอบของเรา ไม่นานคนอื่นก็คงอยากจะห่างๆ เราไป

แม้แต่ในด้านการสื่อสาร เราก็ควรสิบเส้าดูว่าคนเขาต้องการและจำเป็นต้องรับรู้เรื่องใด ไม่ใช่แค่พูดหรือเขียนตามที่เราเองชอบ ถ้าคุณมีเพื่อนที่เป็นคนละเอียด เวลาคุยกับเขาก็พยายามให้รายละเอียดไปจนหมดเท่าที่คุณจะคิดออก แต่ในทางกลับกัน ถ้าเพื่อนของคุณชอบแค่ฟังสรุปใจความสำคัญ คุณก็เล่าเฉพาะสิ่งที่เป็นเนื้อๆ ก็พอ

ฉันชอบให้ของขวัญ ฉันจึงแสดงความรักแบบนี้บ่อยๆ ครั้งหนึ่งมีพนักงานคนหนึ่งที่คุณเหมือนจะไม่ค่อยรู้สึกประทับใจกับของขวัญที่ฉันให้สักเท่าไรนัก มันทำให้ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบายใจว่าทำไมเธอถึงไม่ค่อยมีใจขอบคุณเอาเสียเลย แต่เมื่อฉันรู้จักเธอดีขึ้น เธอเล่าว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับเธอก็คือการได้ฟังถ้อยคำที่สะท้อนถึงความรักมากกว่า ฉันอยากให้ของขวัญเธอเพราะมันง่ายกว่าการที่ฉันจะพูดถ้อยคำที่เธออยากฟัง ฉันชอบแสดงความรู้สึกประทับใจสำหรับคนที่ทุ่มเททำงานหนัก โดยการซื้อของให้เขา ในขณะที่เธออยากฟังคำชมเชยในผลงาน และถ้อยคำที่แสดงความประทับใจในสิ่งที่เธอทำมากกว่า เธอต้องการให้โอบกอดหรือไม่ก็ตบหลังเบาๆ การที่ฉันให้ของขวัญแก่เธอ ถึงแม้จะเป็นความพยายาม

อันใหญ่หลวงของฉันที่จะสำแดงความรัก แต่น่าแปลกใจที่เธอไม่รู้สึกล้มผัสกับความรักเลย ฉันคิดว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นบ่อยกว่าที่เรารู้ตัวเสียอีก เพราะว่าเราไม่ยอมสละเวลาที่จะเรียนรู้จักคนอื่นมากพอเพื่อจะให้นสิ่งที่เขาต้องการจริง ๆ เราเอาแต่ให้คนอื่นในสิ่งที่เราชอบ เพราะมันง่ายดีสำหรับเรา

เมื่อเรากาดหวังให้ทุกคนเป็นเหมือนกันหมด สุดท้ายเท่ากับเรากดดันให้เขาเป็นในสิ่งที่เขาเองก็ไม่ว่าจะเป็นได้อย่างไร พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราต้องการโดยพระคุณเมตตาคุณ พระองค์จัดคนที่มีของประทานเข้ามาในชีวิตเราได้ทุกอย่างถูกต้อง ถ้าเพียงแต่เราจะมองเห็นและรู้จักแสดงความประทับใจกับเขาตามที่เขาเป็นอยู่นั้น

พยายามศึกษาให้รู้จักคน

การศึกษาเพื่อรู้จักคน เพื่อทำให้ตัวเองรู้ว่าคนอื่นต้องการอะไรจากฉันบ้างนั้น ถือเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ฉันสว่างทีเดียว ยกตัวอย่าง สามิของฉันชอบการให้เกียรติ และชอบให้บอกว่าเขาทำหน้าที่ได้ดีในการดูแลใส่ใจฉัน เขาชอบมีชีวิตอยู่ในบรรยากาศที่สงบเงียบ เขารักกีฬาทุกชนิดและต้องมีเวลาออกไปตีกอล์ฟ และดูการแข่งขันฟุตบอล ถ้าฉันยอมให้เขาทำแบบนั้น เขาก็มีความสุขสุดยอดแล้ว

ส่วนฉันนั้นตรงกันข้าม ฉันชอบการปรนนิบัติ มันจะมีความหมายต่อฉันมาก ถ้าใครมาช่วยทำอะไรเพื่อทำให้ชีวิตฉันสะดวกสบายขึ้น สามิฉันเป็นคนทำความสะอาดห้องครัวเกือบจะทุกครั้งที่ทานอาหารเย็นเสร็จ เพื่อปล่อยให้ฉันได้นั่งพัก ถ้าเขาเห็นฉันพยายามทำอะไรที่ดูเหมือนจะลำบาก เช่น การยกของหนักๆ เขาก็จะรีบบอกให้ฉันวางลง ปล่อยให้เขามายกแทน เรื่องเหล่านี้ทำให้ฉันรู้สึกมีค่า และรู้ว่าเขารักฉันมาก การได้เข้าใจถึงความต้องการของแต่ละฝ่ายแล้วช่วยกันตอบสนองตามนั้นมันช่วยให้พัฒนาความสัมพันธ์ที่เรามีต่อกันได้อย่างมากเลยทีเดียว

แซนดร้า ลูกสาวของฉันชอบที่จะได้รับคำหนุนใจ และการแบ่งเวลาให้เธออย่างมีคุณภาพ ส่วนลอรา ลูกสาวอีกคนต้องการถ้อยคำหนุนใจ แต่ฉันจะใช้เวลาอยู่กับเธอหรือไม่ฉันไม่ค่อยสำคัญมากนักสำหรับเธอ ลูกสาวของฉันทั้งสองคน

รักฉันมาก แต่ต่างคนต่างก็แสดงออกไปคนละทาง แซนดร้าโทรศัพท์หาฉันเกือบทุกวัน เธอกับครอบครัวมาทานข้าวกับเราอยู่บ่อยครั้ง ลอราไม่ค่อยโทรมาเท่าไร และฉันก็ไม่ค่อยได้ไปเยี่ยมเธอมากเท่ากับเยี่ยมแซนดร้า แต่เธอช่วยฉันดูแลคุณแม่ที่ชราและคุณน้าของฉันโดยการไปจ่ายตลาดให้ รวมทั้งช่วยจัดการเรื่องธนาคารและการจ่ายค่าน้ำ ค่าไฟต่างๆ ทั้งๆ ที่เธอเองก็มีลูกสี่คนที่บ้าน และยังต้องดูแลยายของสามีซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันด้วย

ฉันมีลูกชายสองคน ซึ่งก็เป็นคนที่น่ารัก แต่นิสัยไม่เหมือนกันเลย คนหนึ่งโทรถึงฉันทุกวันเพื่อบอกว่ารักแม่ อีกคนไม่ค่อยโทรเท่าไร แต่ชอบแสดงความรักในรูปแบบอื่น ทุกครั้งที่ฉันขอให้ทั้งสองคนนี้ช่วยเรื่องใด เขาก็จะลงมือทำหรือจัดการจนเสร็จเรียบร้อย ประเด็นที่อยากชี้ให้เห็นก็คือ เราทุกคนแตกต่างกัน แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่ดี

ฉันต้องศึกษาเพื่อจะได้รู้จักกับลูกๆ ด้วยว่าเขาแต่ละคนมีความต้องการอะไรจากฉันบ้าง เพื่อจะได้ตอบสนองได้ถูก คนหนึ่งชอบของขวัญ อีกคนอยากได้เวลา คนที่สามชอบฟังคำหนุนใจ ส่วนอีกคนอยากชอบให้โอบกอด แสดงความรัก ฉันยังต้องเรียนรู้อยู่ตลอด แต่อย่างน้อยตอนนี้ฉันก็พยายามที่จะทำให้เป็นที่พอใจของแต่ละคน แทนที่จะทำตามที่ใจตนเองชอบ

ถ้าเราทุกคนมี "ภาษารัก" ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ ดร.แกรี แชนแมน ได้อธิบายไว้ในหนังสือของเขาที่ชื่อว่า "ภาษารักทั้งห้าอย่าง" และนำมาใช้จนเป็นที่แพร่หลาย ภาษารักของเราแต่ละคนก็คือวิธีการที่เราแสดงความรักออกมา และรับเอาความรักจากคนอื่น ๆ อย่างที่เกริ่นไปแล้วว่า ภาษารักของฉันก็คือการได้รับการปรณินิจจากคนอื่น ส่วนลูกสาวของฉันอยากได้เวลาที่มีคุณภาพ เมื่อคนอื่นพูดคุยกับเราในภาษารักที่เราต้องการ เราก็จะรู้สึกว่าเขารักเรา และเมื่อเราพูดกับคนอื่นในภาษารักของเขา เขาก็จะรู้สึกถึงความรักด้วย ตามปกติเรามักจะพยายามให้แก่คนอื่นในสิ่งที่เราต้องการ เพื่อจะสื่อกับเขาด้วยภาษารักของเรา แต่นั่นอาจเป็นข้อผิดพลาดที่ใหญ่หลวง ถ้าเขาไม่ยอมได้ในสิ่งที่ตรงกันกับเรา ไม่ว่าเราจะทุ่มเทไปแค่ไหน เขาก็ยังไม่รู้สึกว่าเขาอยู่ดี

ฉันยังได้เรียนรู้อีกว่า ไม่ว่าฉันจะอยากได้สิ่งไหนมากเพียงใดก็ตาม คนที่ฉันอยากให้เขาทำให้อาจไม่ได้มีความสามารถที่จะตอบสนองให้ฉันก็ได้ อย่างน้อย

ก็อาจยังทำให้ไม่ได้ในขณะนั้น ฉันเสียเวลาหลายปีไปกับความรู้สึกท้อใจและผิดหวัง จนกระทั่งฉันได้เรียนรู้และอธิษฐานต่อพระเจ้า และไว้วางใจในพระองค์ที่จะประทานสิ่งที่ฉันต้องการให้แก่นั่นผ่านทางคนที่พระองค์เลือกสรรเอง ในขณะเดียวกัน ฉันก็พยายามทำในสิ่งที่ถูกต้อง และฉันก็พบว่า ความปิติยินดีในใจของฉันเพิ่มพูนขึ้นไม่ใช่เพราะฉันได้รับในสิ่งที่ตัวเองต้องการตลอด แต่เพราะฉันได้ช่วยให้คนอื่นได้รับในสิ่งที่พวกเขาต้องการ ปกติแล้วฉันไม่ค่อยชอบหรือรักที่ต้องรับบทเสียสละอยู่ตลอดเวลา แต่ฉันชอบความรู้สึกอึดใจเล็กๆ ภายในที่เกิดขึ้น เพราะรู้ว่าฉันได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ฉันทำ

คุณเคยศึกษาความต้องการของคนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตคุณบ้างไหม? เพื่อจะได้รู้ว่าเขาต้องการสิ่งใดจากคุณ แล้วคุณก็จะได้มอบสิ่งนั้นให้แก่เขาด้วยความเต็มใจ คุณเคยถามเขาบ้างหรือเปล่าว่าเขาต้องการอะไร? ถึงเวลาแล้วที่เราต้องหยุดที่จะดำเนินชีวิตอย่างเห็นแก่ตัว และทำแต่สิ่งที่สบายใจตัวเอง เราจำเป็นต้องทำความรู้จักกับคนที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เข้ามาอยู่ในชีวิตเรา และตั้งเป้าที่จะกระทำการดีเพื่อประโยชน์แก่เขา แทนที่จะทำเพื่อตัวเราเอง

ตอบสนองความต้องการของคนอื่น

พระคัมภีร์สอนว่า ถ้าเราเข้มแข็งในความเชื่อ เราก็ควรยอมรับข้อหุ้มหมิ่มของคนที่ย่อหน้ากว่า ไม่ใช่ทำอะไรที่ซบเซาใจของตัวเองเป็นหลัก เราแต่ละคนควรฝึกที่จะทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อนบ้านเพื่อนำความเจริญ และการเสริมสร้างมาสู่ชีวิตของเขา (ดู โรม 15:1-2) นี่เป็นข้อแนะนำที่ดี แต่เรามักจะทำตรงกันข้าม เราอยากให้คนอื่นคอยทำให้เราพอใจ ทำให้เรามีความสุข ผลลัพธ์ก็คือ ไม่ว่าคนอื่นจะทำอะไรก็ไม่เคยทำให้เรามีความสุขหรืออึดใจได้เลย

วิธีการของมนุษย์นั้นไม่ได้ผลหรอก เขาไม่ยอมให้ในสิ่งที่เราจำเป็นต้องการอย่างแท้จริง แต่วิธีการของพระเจ้าได้ผลแน่นอน ถ้าเราทำตามที่พระองค์ทรงสอน ถึงเราอาจต้องเสียสละบ้าง แต่เราจะพบกับความปิติยินดี ที่ไม่มีทางพบได้ในที่อื่นใด นอกจากเมื่อเราอยู่ตรงศูนย์กลางแห่งน้ำพระทัยพระเจ้าเท่านั้น

คุณลองตั้งคำถามต่อไปนี้ด้วยความซื่อสัตย์ต่อตัวเองดูหน่อยไหม อาจเป็นสิ่งที่ตอบยาก แต่มันอาจทำให้คุณได้เผชิญหน้ากับความจริงว่าคุณกำลังอยู่ตรงจุดไหนในเรื่องการรักคนอื่น

- คุณทำเพื่อคนอื่นมากแค่ไหน?
- คุณเคยพยายามค้นหาความต้องการของคนอื่น เพื่อจะได้ช่วยเหลือเขาได้หรือไม่?
- คุณจริงจังในการพยายามที่จะรู้จักคนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของคุณอย่างแท้จริงหรือไม่?
- คุณคิดว่าคุณรู้จักกับคนในครอบครัวของตนเองอย่างแท้จริงมากแค่ไหน?

เมื่อฉันตอบคำถามเหล่านี้ตอนหลายปีก่อน ฉันอดตกใจไม่ได้กับความเห็นแก่ตัวที่อยู่ในชีวิตของฉัน ถึงแม้ฉันจะเป็นผู้รับใช้พระเจ้ามาหลายปีแล้วก็ตาม ความจริงเริ่มเปิดตาฉันให้เห็นว่าทำไมชีวิตฉันถึงยังไม่มีความสุข และไม่เอื้อมใจถึงแม้ทุกอย่างในชีวิตฉันก็น่าจะเพียบพร้อมพอที่จะทำให้เป็นสุขได้แล้ว จุดสำคัญก็คือฉันเป็นคนเห็นแก่ตัวและเอาแต่ใจตัวเอง ซึ่งจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ แต่การเปลี่ยนแปลงไม่ได้เกิดขึ้นแบบง่ายๆ และรวดเร็ว และเมื่อเริ่มเปลี่ยนแล้วยังไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่เมื่อฉันตั้งใจเอาจริงอยู่ทุกวัน ฉันก็เห็นความก้าวหน้าทำให้ฉันมีความสุขเพิ่มขึ้นตลอดเวลา

จงเรียนรู้ที่จะฟัง

ครั้งหนึ่งฉันตั้งอกตั้งใจไว้ว่าจะประกาศสงครามกับความเห็นแก่ตัว และฉันอยากเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติด้วยความรัก ฉันจำเป็นต้องมีวิธีการที่สร้างสรรค์ในการเป็นพรแก่คนอื่น เพราะแต่ละคนต่างกันและความต้องการก็แตกต่างกันออกไป ฉันจึงเริ่มฝึกตัวเองให้ตั้งใจฟังสิ่งที่พวกเขาบอกอย่างแท้จริง

ฉันพบว่า ถ้าฉันฟังใครพูดนานพอ ฉันก็จะรู้ว่าฉันจะทำอะไรเพื่อเขาได้บ้าง อาจซื้อของให้ ทำอะไรให้ หรืออธิษฐานเพื่อเขาในเรื่องใดๆ ได้ ถ้าฉันอยากจะทำจริงๆ ข้อแก้ตัวแบบ "ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี" นั้นเก่าและควรทิ้งลงถังขยะได้แล้ว ถ้าเราอยากให้คนอื่นจริง เราก็จะหาทางที่จะทำอย่างนั้นจนได้ จงจำไว้ว่า "ความเฉื่อยเอาแต่หาข้อแก้ตัว แต่ความรักจะหาหนทาง"

"ความเฉื่อย เอาแต่หาข้อแก้ตัว แต่ความรักจะหาหนทาง"

ฉันเชื่อว่าเรื่องการตั้งใจฟังคนอื่นนี้ เป็นเรื่องที่ใหญ่มากในการที่เราจะรักคนอื่นในแบบที่เขาจำเป็นต้องได้รับความรัก ลองใช้เวลาสักหนึ่งสัปดาห์เพื่อเขียนลงไปว่า สิ่งที่คุณอยากได้ หรือต้องการ หรือชอบนั้นมีอะไรบ้าง ใช้เวลาอธิษฐานเพื่อรายการเหล่านั้นและทูลถามพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงให้คุณทำอะไรกับเรื่องเหล่านั้นบ้างหรือเปล่า ถ้าคุณรู้สึกอยากทำอะไรบางอย่างก็ลงมือทำตามนั้นได้เลย ฉันเชื่อว่าคุณไม่จำเป็นต้องได้รับพระวณะพิเศษใดๆ จากพระเจ้าก็ได้ที่จะอวยพรคนอื่น ถ้าความต้องการของเขาคือเรื่องใหญ่เกินกว่าที่คุณ จะตอบสนองได้เอง ฉันขอแนะนำให้คุณลองไปชวนคนอื่นเข้ามาช่วยตอบสนองความต้องการนั้นด้วยกันเป็นกลุ่ม ถ้ามีเพื่อนคนใดบอกคุณว่า ตั้งแต่เธอย้าย เข้ามาอยู่ในหอพักจนครบปีแล้วแต่เธอยังต้องนอนบนโซฟาอยู่เลย เพราะไม่มีเงินพอที่จะไปซื้อเตียงและที่นอน การรวบรวมเงินกันซื้อให้เธอสักชุดหนึ่งน่าจะเป็น โครงการที่ดีที่จะร่วมกันทำในกลุ่ม

เพื่อนคนหนึ่งคุยกับฉันเรื่องเด็กหนุ่มคนหนึ่งโบสถ์ของเธอซึ่งมีอาการพินเอยอย่างรุนแรง อาการมันแย่มากจนเขาไม่ยอมยืมให้ใครเพราะเขารู้สึกขายหน้าจนไม่อยากให้ใครเห็นพิน ฉันรู้สึกสงสารเขามากเมื่อได้ฟังเรื่องนี้ จึงถวายเงินช่วยค่าทำพินให้เขาแบบไม่ประสงค์ออกนาม สิ่งนั้นทำให้ชีวิตเขาเปลี่ยนไป บ่อยครั้งเพียงใดที่เราได้ยินได้ฟังเรื่องแบบนั้นแล้วรู้สึกสงสารขึ้นมา แต่ก็ไม่เคยคิดจะทำอะไรสักอย่างเพื่อช่วยเหลือ? ฉันว่าเราทำอย่างนั้นบ่อยเกินไป เราแค่จำเป็นต้องเรียนรู้และฝึกฝนตัวเองในเรื่องนี้ เราจำเป็นต้องสร้างนิสัยใหม่ แทนที่จะสรุปเอาว่าเราคง

ทำอะไรไม่ได้ อย่างน้อยเราเก็บเอามาคิดก็ยังดี โปรดจำไว้ว่า

1 ยอห์น 3:17 กล่าวว่า "แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้"

ฉันได้ยินเพื่อนคนหนึ่งบอกว่า เธอจำเป็นต้องใช้ผลิตภัณฑ์ดูแลผิว ฉันมีเหลืออยู่ชุดหนึ่งจึงยกให้เธอไป แม่ของฉันบอกว่าน้ำหอมของท่านหมดแล้ว ฉันจึงให้ท่านไปหนึ่งขวด คุณน้ำของฉันชอบไปร้านสตาร์บัค ฉันจึงซื้อบัตรของขวัญมอบให้เธอไป แต่โปรดเข้าใจว่า ฉันไม่ได้แบ่งปันเรื่องเหล่านี้แก่คุณเพื่อจุดประสงค์อื่นใด นอกจากอยากให้คุณเกิดความคิดว่าคุณจะแสดงความรักต่อคนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตคุณได้ในทางใดบ้าง ฉันเชื่อว่าคุณคงคิดเองได้หลากหลายวิธี ฉะนั้นโปรดแวะไปที่เว็บไซต์การปฏิบัติด้วยความรัก แล้วแบ่งปันให้เราฟัง เพื่อเราจะได้รับแรงบันดาลใจด้วย

ทุกครั้งที่เราลงมือทำสิ่งใดเพื่อทำให้ชีวิตของคนอื่นดีขึ้น หรือเพื่อต่อสู้กับความอยุติธรรม เท่ากับเรากำลังส่งระลอกคลื่นแห่งความหวังออกไปในสังคมที่เดือนกำลังสิ้นหวัง เราสามารถเอาชนะความชั่วด้วยความดีได้แน่นอน ดังนั้นขอให้เรามุ่งมั่นที่จะทำการนี้ด้วยกันอย่างจริงจัง

unth

12

ความรักแบบไม่มีเงื่อนไข

ความรักไม่ได้ตาบอด - แต่มองเห็นได้ชัดกว่า ไม่ได้น้อยกว่าเลย

รับบี จูเลียส กอร์ดอน

สิ่งสวยงามที่สุดอย่างหนึ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้คือ ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงยอมสิ้นพระชนม์เพื่อเรา (ดู รม. 5:8) พระองค์ไม่ได้รอจนเราดีพอสำหรับความรักของพระองค์เสียก่อน พระองค์ทรงรักเราอย่างไม่มีเงื่อนไข พูดตามตรง เรื่องนี้ยากเกินกว่าที่หลายคนจะเข้าใจได้ เพราะเราค้นเคยกับการที่ต้องทำตัวให้ดีพอ เพื่อให้ตัวเองสมควรที่จะได้รับสิ่งต่างๆ ในชีวิต

พระเจ้าทรงบริบูรณ์ด้วยพระเมตตา เพื่อที่จะตอบสนองความรักอันยิ่งใหญ่มากมายที่พระองค์ทรงมีต่อเรา พระองค์จึงได้ทรงเทศน์สอนของพระองค์ให้แก่เราแบบหลายๆ (ดูอฟ. 2:4) นี่คือการรักที่ทำให้เกิดการปฏิบัติได้! ความรักที่นำไปสู่การปฏิบัติที่แท้จริงนั้นจะเสียสละตัวเองเสมอ เพราะถ้าน้อยกว่านี้ มันจะไม่ทำให้ความรักมีใจได้เลย

เป็นเพราะความรักอันไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้านั่นเองที่ดึงดูดใจเรา ให้เข้ามาใกล้พระองค์ และความรักแบบไม่มีเงื่อนไขของเราในพระนามของพระองค์ด้วยเช่นกันที่จะดึงดูดคนอื่นๆ เข้ามาถึงพระองค์ได้ พระองค์ทรงประสงค์ให้เรารักคนอื่นแทนพระองค์ ในลักษณะและวิธีการแบบเดียวกับที่พระองค์จะทรงกระทำ ถ้าพระองค์ยังทรงอยู่ในโลกนี้ พระองค์ประสงค์ให้เราดำเนินชีวิตแบบการปฏิบัติด้วยความรัก

คุณคงจำเรื่องที่ฉันเล่าไว้ในบทที่หก เรื่องคุณพ่อของฉันที่พระเจ้าทรงนำพาให้เฉพและฉันไปเอาใจใส่ดูแลท่าน ถึงแม้ท่านไม่สมควรจะได้รับความดีเช่นนั้นก็ตามการที่เราสำแดงถึงความรักอันไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้าออกไปในที่สุดก็ทำให้หัวใจที่แข็งกระด้างของท่านได้อ่อนลง ท่านได้กลับใจใหม่จากความบาป และต้อนรับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของท่าน

ความรักของมนุษย์นั้น ไม่สามารถที่จะรักแบบปราศจากเงื่อนไขได้เลย แต่เรามีความรักของพระเจ้าภายในเรา เพราะเราเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ และเราสามารถปล่อยให้ความรักนั้นหลั่งไหลออกไปอย่างเสรี โดยปราศจากเงื่อนไข ความรักของมนุษย์นั้นล้นเหลือ แต่ความรักของพระเจ้าไม่ ความรักของมนุษย์นั้นมีวันหมด แต่ความรักของพระเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนั้น บางครั้ง ฉันพบว่า ถึงฉันจะไม่สามารถรักใครบางคนได้ด้วยกำลังของมนุษย์ ฉันก็ยังสามารถรักเขาได้ด้วยความรักของพระเจ้า

มีบางคนที่ทำให้ฉันเจ็บใจซ้ำๆ อยู่หลายปี เมื่อไม่นานมานี้เขาถามฉันว่าฉันรู้สึกอย่างไรกับเขา ฉันรักเขาหรือเปล่า? ฉันสามารถบอกกับเขาอย่างซื่อตรงได้ว่าถึงฉันจะไม่ได้รู้สึกชอบพอกับเขาเป็นพิเศษเพราะสิ่งที่เขาได้ทำต่อฉัน แต่ฉันก็รักเขาได้ในฐานะที่เป็นลูกของพระเจ้า และพร้อมเสมอที่จะช่วยเขาในยามเดือดร้อน

ความรักแท้ของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้สึกเลย แต่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจ ฉันจะช่วยเหลือทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือ ยกเว้นถ้าช่วยเขาแล้วจะเป็นผลร้ายต่อเขาภายหลัง เขาไม่จำเป็นต้องดีพอเสียก่อน ซึ่งอันที่จริงแล้วบางครั้งฉันคิดว่า ยิ่งเขาไม่สมควรได้รับความช่วยเหลือเพียงใด มันก็ยิ่งงดงามและก่อให้เกิดผลกระทบต่อใจเขาได้มากขึ้นเท่านั้น มันทำให้เรารู้สึกเป็นอิสระอย่างแท้จริงที่จะหยิบยื่น ความช่วยเหลือให้แก่คนอื่นได้โดยไม่ต้องมาหยุดคิดก่อนว่าเขาสมควรจะได้รับหรือไม่

การยกโทษ

หมดคำถามไปเลย... ที่จริงถามไปก็มากความเปล่าๆ ว่า บิล เอบาร์บ ยกโทษให้แก่ชายคนที่ฆ่าน้องของเขาย่างเลือดเย็นได้อย่างไร บิล เอบาร์บ และ ชาร์ลส์ แมนูเอล เป็นคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ซึ่งชีวิตเข้ามาเกี่ยวพันกันได้ในช่วงเวลาแค่เลี้ยววินาที ในวินาทีที่ชาร์ลส์เหนียวโกป็นสังหาร จอห์น น้องชายของบิลนั่นเอง นับแต่วินาทีนั้นเป็นต้นมา ในความคิด ของบิล น่าจะเต็มไปด้วยความคิดที่ยากแก่แค้นเท่านั้น

หัวใจของบิล เตือดตาลไปด้วยความโกรธแค้น เขารู้ตัวดีว่าไม่ว่าศาลจะตัดสินโทษหนักเพียงใดก็คงไม่อาจลบเลือนความสูญเสียของเขาในครั้งนี้ไปได้ หลังจากที่จอห์นเสียชีวิตแล้ว ไม่มีวันใดเลยที่บิล ไม่เคยนึกถึงเจ้าฆาตกร ความเกลียดชังที่อัดแน่นอยู่ภายในนั้นกำลังกัดกินเขาทั้งเป็น มันครอบงำชีวิต เขาจนทำให้เขาตกงาน และสูญเสียครอบครัวไป เขารู้ดีว่า ถ้ายังขึ้นดำเนินต่อไป ในเส้นทางแห่งการทำลายล้างนี้ ไม่นานเขาคงต้องสูญเสียชีวิตไปด้วยแน่

ในช่วงเวลานั้นเองที่บิล ได้พบกับการเปลี่ยนแปลงชีวิต ซึ่งรุนแรงยิ่งกว่าวันที่เขาสูญเสียน้องชายไปอีก บิลได้พบกับการอภัยโทษในพระคริสต์ นั่นเป็นเรื่องที่เหนือธรรมชาติ และเกินกว่าที่กำลังของมนุษย์จะกระทำได้เพียงลำพัง พระเจ้าทรงขจัดความเกลียดชังออกไปจากใจของเขา พระองค์ทรงขจัดความโกรธออกไปแล้ว

หัวใจของบิล ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่จนทำให้เขาเริ่มคิดที่จะทำในสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้ เขาตระหนักว่า ถ้าพระผู้เป็นเจ้าสามารถยกโทษให้กับความบาป ต่างๆ ที่เขาเคยกระทำมาในชีวิตได้ พระองค์ก็ต้องยกโทษให้แก่ชาร์ลส์ได้แน่ และเขาจำเป็นต้องบอกกับชาร์ลส์ว่า ที่ชาร์ลส์ฆ่าน้องชายเขานั้น เขาได้ยกโทษ ให้หมดแล้ว ในตอนแรก มันเป็นเรื่องที่เขายอมทำเพราะเชื่อฟังพระเจ้า แต่หลังจาก นั้น เขาก็เริ่มรู้สึกเต็มใจที่จะยกโทษด้วย นับแต่วันที่จอห์นเสียชีวิตต่อมาอีก สิบแปดปี บิลกับชาร์ลส์ จึงนั่งประชุมนมัสการอยู่ในที่เดียวกันได้ ซึ่งเป็นเรื่อง ยืนยันถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำแล้วในชีวิตของคนทั้งสอง พระเจ้าได้

ปลดปล่อยเขาทั้งสองให้เป็นอิสระแล้วผ่านทางฤทธิ์เดชแห่งการยกโทษ
สลิติ¹ บอกไว้ว่า

- การยกโทษ ทำให้ความเครียดลดลง การสะสมความโกรธแค้นไว้จะทำให้เกิดความเครียด-และกลุ้มเนื้อตึง ทำให้ระดับความดันเลือดพุ่งสูงขึ้น เหงื่อไหลออกมากขึ้น-ทำให้ร่างกายของเรามีความตึงเครียด
- หัวใจของคุณจะได้รับผลดี ถ้าคุณสามารถยกโทษได้ ผลการศึกษาพบว่า การยกโทษส่งผลให้อัตราการเต้นของหัวใจและระดับความดันโลหิตดีขึ้น
- ผลการศึกษาเมื่อเร็วๆ นี้ พบว่า ผู้หญิงที่สามารถยกโทษให้สามี และมีความรู้สึกที่ดีต่อสามี จะสามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ความรักแบบมนุษย์นั้นขึ้นอยู่กับความรู้สึก เรารักคนอื่นเพราะเขาดีต่อเรา ช่วยเหลือเรา หรือรักเราก่อน เขาทำให้เรารู้สึกดีต่อตัวเอง หรือทำให้ชีวิตของเราสบายขึ้น เราจึงบอกว่าเรารักเขา หรือเรารักเขาเพราะเราอยากให้เขารักเรา แต่ความรักแบบนั้นมันขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาทำเพื่อเรา วันไหนที่เขาไม่ได้ทำอย่างนั้นอีก เราก็คงจะเลิกรักเขาไปด้วย ความรักแบบนั้นเกิดขึ้นได้ และหายไปได้ มันอาจอบอุ่นอยู่ชั่วคราว แล้วก็เยือกเย็นไป นั่นแหละคือความรักแบบที่เราพบได้ในโลกนี้ ชีวิตสมรสส่วนใหญ่ และความสัมพันธ์ส่วนตัวทั้งหลายแหล่ มักจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรักแบบนี้ เราชอบกินไอศกรีมเพราะมันอร่อย และเรารักคนอื่นก็เพราะเขาให้ของขวัญคริสตมาสแก่เรา

แต่ความรักของพระเจ้านั้นแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง เป็นความรักที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งใดเลยนอกจากขึ้นอยู่กับพระเจ้าเท่านั้น และเมื่อเรารับเอาพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว ความรักของพระเจ๋าก็หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเราโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดู รม. 5:5) เมื่อเราเข้ามาเป็นหุ้นส่วนร่วมกับพระเจ้าแล้ว พระองค์ทรงคาดหวังให้เราเป็นตัวแทนของพระองค์ในโลก

และพระองค์ทรงเสริมเราด้วยความรัก เพื่อให้เราสามารถกระทำการที่พระองค์ทรงเรียกให้ทำได้ เมื่อความรักของมนุษย์หมดไป ซึ่งเกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ ความรักของพระเจ้ายังมีอยู่พร้อมเพื่อให้เราสามารถกระทำการให้เสร็จสิ้นไปได้

ฉันไม่ได้รักพ่อเหมือนเด็กผู้หญิงทั่วๆ ไป เพราะเขาไม่เคยทำหน้าที่ของพ่อเลย แต่ฉันมีความรักของพระเจ้าอยู่ในใจ และฉันสามารถตัดสินใจที่จะรักท่านได้โดยไม่ต้องรู้สึกอย่างนั้น ทำให้ฉันสามารถปฏิบัติตัวดีต่อท่านและเห็นอกเห็นใจท่านได้ในวัยชรา จริงๆ แล้วฉันรู้สึกสงสารท่านมากเพราะชีวิตของท่านสูญเสียไปเปล่าๆ และเต็มไปด้วยความรู้สึกสำนึกเสียใจกับสิ่งที่เคยทำมาในอดีต

เราได้ยินได้ฟังเรื่องราวแห่งการยกโทษอันน่าประหลาดใจมาหลายเรื่อง ฉันได้ยินถึงเรื่องของวัยรุ่นคนหนึ่งที่มาแล้วขับ จนเกิดอุบัติเหตุทำให้ภรรยา และลูกของผู้ชายคนหนึ่งต้องเสียชีวิต ชายคนนั้นรู้ว่า พระเจ้าประสงค์ให้เขายกโทษให้ชายหนุ่มที่เป็นต้นเหตุของอุบัติเหตุนั้น เขาใช้เวลาอธิษฐานมาก จนสามารถทำให้ความรักของพระเจ้าหลั่งไหลผ่านชีวิตของเขาออกมาได้ ชายคนนี้เป็นนักปฏิวัติด้วยความรักด้วย!

เราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะมองดูสิ่งที่คนอื่นทำต่อตัวเขาเอง มากกว่าสิ่งที่เขาได้กระทำต่อเรา ตามปกติแล้ว คนที่ทำให้คนอื่นเจ็บปวดนั้นมักจะทำให้ตัวเองเจ็บปวด หรือต้องทนทุกข์กับสิ่งที่เกิดขึ้นพอๆ กันด้วย นั่นคือใจความสำคัญในคำตรัสของพระเยซูที่ว่า "ข้าแต่พระบิดา ขอทรงยกโทษให้พวกเขาด้วย เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่" (ลูกา 23:34)

ความรักแบบพระเจ้านั้น ไม่ใช่สิ่งที่เราสามารถเข้าใจได้โดยทางความคิด แต่เป็นเรื่องของใจ อาจเป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุผลสมผลเลยที่พระเจ้าสั่งให้ฉันเลี้ยงดูคุณพ่อ แต่ความรักก็เป็นสิ่งที่ไม่สมเหตุผลสมผลอยู่แล้วไม่ใช่หรือ? ไม่มีเหตุผลใดๆ เลยที่พระเจ้าจะต้องมารักเราในขณะที่เรายังคงกระทำความบาป และเพิกเฉยต่อพระองค์อยู่ แต่พระองค์ก็ยังทรงรักเราอยู่ดี

ความเมตตาอย่ามีชัยเหนือการพิพากษา

เป็นการง่ายที่เราจะตัดสินใครหรือเรื่องใด ตามสภาพการณ์ที่เราควรจะได้รับ แต่ความเมตตายิ่งใหญ่กว่านั้น มันเป็นเรื่องที่มีศักดิ์ศรีอย่างยิ่งที่ใครบางคนยอมมองข้ามความผิดของคนอื่นไปเสีย การที่เราจะหยิบบั่นความช่วยเหลือคนในประเทศโลกที่สามได้นั้น เราจะมัวมาสนใจกับเรื่องที่เราเห็นการรูปเคารพ หรือ กราบไหว้บูชาสิ่งสารสิทธิ์ หรือวิญญาณชั่วไม่ได้ ฉันอาจพูดได้ว่า "ไม่น่าแปลกใจเลยที่พวกเขา กำลังอดข้าวตาย เพราะพวกเขาหันหลังให้กับพระเจ้า" แต่ฉันอาจมีชีวิตแบบเดียวกันกับพวกเขาได้ถ้าบังเอิญฉันไปเกิดในประเทศเหล่านั้น เราต้องเตือนใจตนเองเสมอว่า "ถ้าไม่มีพระคุณพระเจ้า ชีวิตของเราอาจเป็นแบบนี้ไปแล้วก็ได้" อาจเป็นการง่ายที่คนเคร่งศาสนาจะมองดูชายรักร่วมเพศที่ป่วยเป็นเอดส์และคิดวาก็สมแล้วนี้ แต่นั่นคือวิธีที่พระเจ้ามองดูเขาหรือเปล่า? หรือมันใช่วิธีที่พระเจ้าพิจารณาถึงต้นเหตุของสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นหรือไม่? พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะหยิบบั่นการไถ่เข้าสู่ชีวิตของชายคนนั้นตราบเท่าที่เขายังมีลมหายใจอยู่ ซึ่งพระองค์อาจประสงค์ที่จะใช้คุณหรือฉันให้ทำการนั้นอยู่ก็ได้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราต้องชอบความบาปของเขา เราควรรักคนบาปและช่วยเหลือเขาในยามที่เดือดร้อน โดยการให้ยา ที่พักอาศัย และด้วยคำพูดที่ดีซึ่งจะช่วยให้เขาได้พบกับความหวังในพระเจ้าได้

ความเมตตาและความสงสาร เป็นคุณลักษณะที่สวยงามที่สุดของความรัก ซึ่งถ้าปราศจากสองสิ่งนี้ก็ไม่ใช่ความรักแท้ เพราะเหตุที่ฉันจำเป็นต้องตื่นนอนไขว่คว้าเพื่อให้ได้มาซึ่งทุกสิ่งในช่วงสามสิบปีแรกของชีวิต ฉันจึงไม่ค่อยมีใจกว้างที่จะแบ่งปันสิ่งที่ฉันอุตสาหะหามาได้ให้แก่ใครที่ฉันคิดว่าเขาแต่งอมือองเท้า ไม่ยอมทำอะไรเพื่อช่วยเหลือตัวเองเลย การเรียนรู้จักข้อแตกต่างระหว่างความรักแบบมนุษย์ของฉันกับความรักของพระเจ้าที่มีอยู่ในตัวฉันนั้นต้องใช้เวลาลอยุ่พอสมควร ความเมตตาไม่ใช่สิ่งที่เอาอะไรมาแลกได้ เปาโลเขียนถึงชาวโคโลสีและบอกให้พวก "สวมความรักไว้" (ดู คส. 3:14) ฉันชอบวลีนี้ "สวม"

ซึ่งหมายถึงเราต้องลงมือทำอย่างจริงจัง โดยไม่ขึ้นอยู่กับความรู้สึกหรือเหตุผลใดๆ ฉันได้รับบทเรียนชีวิตอันน่าทึ่งมากมายหลายเรื่องจากวลีสั้นๆ ตอนนี้นี่เอง

ขณะที่ฉันเขียนหนังสืออยู่นี้ มันเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ แล้ว และฉันก็ยังอยู่ในชุดนอนอยู่ เดฟฟิงโทรมาว่าอยากพาฉันไปดูงานแสดงรถยนต์มัสแตง ฉันบอกคุณได้เลยว่าถ้าจำเป็นต้องไปงานมอเตอร์โชว์ ฉันก็จะยอมไปเพราะความรัก ฉันไม่ยอมแต่งตัวเลย อยากใส่ชุดนอนไปทั้งวันอย่างนี้มากกว่า แต่ฉันก็จะยอมลุกขึ้นไปแต่งตัว ในทำนองเดียวกัน เราทุกคนต่างก็ต้องเจอกับสถานการณ์ที่เราต้องเลือกที่จะสวมใส่ความรักแบบไม่มีเงื่อนไขกันทั้งนั้น

ถ้าเราไม่ยอมเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตโดยไม่ต้องพึ่งพาความรู้สึก เราก็จะไม่สามารถรักคนอื่นได้ด้วยความรักของพระเจ้า และไม่สามารถช่วยเหลือคนในโลกที่เดือดร้อนได้ คุณพร้อมไหมที่จะสวมใส่ความเมตตา? ถ้าคุณต้องต่อสู้กับความรู้สึกที่อาจกำลังขัดขวางไม่ให้คุณทำในสิ่งที่ถูกต้องได้ ขอให้ถามตัวเองว่า "ถ้าเป็นพระเยซู พระองค์จะทำการอย่างไรในสถานการณ์แบบนี้?" ฉันแน่ใจว่า ถ้าเทพมหิตความอดทนกับฉัน ฉันก็คงไม่มีทางเป็นคนอย่างที่เป็นอยู่ในวันนี้ได้ เขาฟังเสียงหัวใจของตัวเอง ไม่ใช่เสียงของอารมณ์ นั่นแหละคือสิ่งที่ฉันกำลังหนุนใจ ให้คุณทำอยู่ในตอนนี้

ความรักไม่ยอมเดินหนีไปเฉยๆ

การที่เรารักคนอื่น ไม่ได้หมายถึงปล่อยให้เขาเอาเปรียบเราอย่างงี้ก็ได้ ไม่ใช่ปล่อยให้เขาได้สิ่งดีๆ ในชีวิตโดยต้องทำอะไร พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงรักทุกคน และเตือนทุกคนที่พระองค์ทรงรัก (ดู ฮบ. 2:6) การเตือนไม่ใช่การลงโทษ แต่เป็นการฝึกฝนให้เกิดพฤติกรรมที่ถูกต้อง บางครั้ง การฝึกฝนนั้นอาจทำให้ต้องงดการอวยพรไป แต่พระเจ้าจะทรงประทานปัจจัยพื้นฐานในชีวิตแก่เราเสมอ ถ้าเราร้องขอต่อพระองค์ พระคัมภีร์กล่าวว่า เราสามารถเผชิญกับการทดลองใจทุกรูปแบบได้ ถ้าเราต้องการสติปัญญา เราก็สามารถพลขอกจากพระเจ้า ผู้ทรงประทานแก่เราด้วยความเต็มพระทัย และไม่ตำหนิตีเตียน หรือคอยจับผิด (ดู ยากอบ 1:1-5) นั่นเป็นภาพที่สวยงามมาก!

ฉันคงไม่ซื้อรถยนต์ใหม่ให้คนติดยาเป็นแน่ เพราะรู้ว่าเขาคงเอารถไปขาย แลกยา แต่ฉันสามารถเลี้ยงข้าวเขาและให้เขามีที่อาบน้ำ และให้ความหวังใจที่จะมีชีวิตใหม่แก่เขา ฉันสามารถบอกกับเขาว่า พระเจ้าทรงรักเขาและประสงค์จะช่วยเหลือเขา ฉันสามารถที่จะไม่ตัดสินเขา เพราะถ้าตัดสินเขาเสียแล้วฉันก็ไม่สามารถที่จะรักเขาได้อีก

บ่อยครั้ง ถ้ามีใครทำให้เราเจ็บใจ หรือเป็นคนที่เข้ากับคนอื่นได้ยาก เรามักจะอยากกันเขาออกไปจากชีวิตของเรา แต่ถ้าพระเจ้าต้องการให้เราสร้างความสัมพันธ์กับเขาล่ะ? เป็นการง่ายที่เราจะเดินหนี หรือกันคนที่มีปัญหาเหล่านี้ออกไปจากชีวิตของเราเสีย แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าต้องการเสมอไป เราจะต้องเรียนรู้ที่จะมองเห็นความรักแท้ในแต่ละสถานการณ์ และใช้ความรักนั้น โดยไม่ต้องยอมจำนนต่อความรู้สึกใดๆ

คำถามข้อหนึ่งที่มีคนถามฉันอยู่บ่อยๆ คือ "ฉันควรจะคบกับคนอย่างนี้ต่อไปอีกนานแค่ไหน?" นั่นเป็นคำถามที่หัวใจของคุณเท่านั้นสามารถตอบได้ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเข้าใจถึงสถานการณ์ได้ทั้งสองฝ่าย และพระองค์จะทรงนำพาคุณเองในการตัดสินใจ ถ้าคุณต้องการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์อย่างแท้จริง ไม่ใช่ตามใจของตนเอง ขอให้จำไว้ว่า การเข้าร่วมในการปฏิบัติด้วยความรัก หมายถึงเราต้องพร้อมและเต็มใจที่จะรักคนอื่น ถึงแม้มันจะดูเหมือนเป็นไปได้ก็ตาม

เมื่อเราถกถึงเรื่องความรักแบบไม่มีเงื่อนไขกับคนอื่น คำถามอีกข้อหนึ่งที่มักจะเกิดขึ้นเสมอๆ ก็คือ "ฉันต้องเป็นฝ่ายให้อยู่เสมอ ไม่ว่าคนอื่นจะทำกับฉันอย่างไรหรือไม่?" คำตอบคือ ไม่ใช่

สมมุติว่าเรามีญาติคนหนึ่งติดยาหรือเหล้ามาจนเกือบทั้งชีวิต และเขาเป็นคนไม่มีความรับผิดชอบเลย ทุกคนในครอบครัวทุ่มเททั้งเวลา เงินทอง และเรี่ยวแรงไปมากมายเพื่อช่วยเหลือเขา แต่สุดท้ายเขาก็กลับไปทำตัวเหมือนเดิมอยู่ตลอด นี่เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่มีคนมักจะใช้ความอ่อนแอของคนในครอบครัวในลักษณะนี้ เพื่อทำให้คนที่รักเขาและคอยช่วยเหลือเขาเกิดความรู้สึกท้อใจ และหมดเรี่ยวหมดแรง บางทีเราต้องยอมรับความจริงว่า ไม่ว่าเราจะช่วยเหลือเขามากแค่ไหน มันก็คงไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าเขาไม่ยอมเราให้ช่วยเหลือเขาจริงๆ

อันที่จริงแล้ว ถ้าเราช่วยคนแบบนี้ด้วยความเสียสละมาตลอด เราก็น่าจะหยุดให้ความช่วยเหลือเขาได้แล้ว นี่เป็นเรื่องที่ไม่อาจตัดสินใจได้ง่ายๆ หรือต้องเร่งรีบ แต่เป็นเรื่องที่จำเป็นต้องตัดสินใจทำ

บางครั้ง ในฐานะที่เป็นคริสเตียนเรามักจะถูกตำหนิว่าไม่ได้ปฏิบัติตามความรักของพระคริสต์อย่างแท้จริงในเวลาที่เราเจอกับสถานการณ์แบบนี้ เราอาจได้ยินเขาพูดว่า "พี่จะอ้างว่าพี่รักคนอื่นได้ยังไง น้องของพี่แท้ๆ พี่ยังไม่ยอมช่วยเหลือเลย?" ถึงแม้จะเป็นเรื่องยาก แต่สิ่งที่เราควรทำก็คือ เราต้องมั่นคงและบอกเขาว่า "ถ้านายพร้อมจะเผชิญหน้ากับปัญหา และอยากแก้ปัญหาจริงๆ เมื่อไหร่ ก็มาบอกพวกเราแล้วกัน" แต่ฉันรู้ว่า เราไม่อาจปล่อยให้เขาทำตัวเหลวแหลก และทำร้ายชีวิตตัวเองไปเรื่อยๆ ได้

เราไม่ควรปล่อยให้คนที่เรารักที่กำลังมีปัญหาชีวิตอยู่ในสภาพไม่มีข้าวกินหรือเจ็บป่วยโดยไม่ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ แต่เราก็ต้องไม่ปล่อยให้เขามารบกวนสันติสุขในชีวิตเรา หรือใช้เราเป็นเครื่องมืออยู่ตลอดเวลา การที่เราจะรักใคร่ไม่ได้แปลว่าต้องคอยทำทุกอย่างให้เขาไปหมด ทั้งๆ ที่นั่นเป็นหน้าที่ที่เขาจะต้องทำเพื่อตัวเอง

ความเมตตาทำให้เราช่วยเหลือคนที่ไม่สมควรได้รับ แต่ความรักแบบไม่มีเงื่อนไข ไม่ใช่การเปิดช่องให้คนทำตัวขาดความรับผิดชอบในขณะที่เราคอยจ่ายค่าน้ำ ค่าไฟให้เขา ความเมตตาให้โอกาสคนมากมาย และความรักแบบไม่มีเงื่อนไขจะไม่วันยอมแพ้ แต่จะอธิษฐานและพร้อมที่จะก้าวออกมาจากเงามืดเพื่อหยิบยื่นความช่วยเหลือเสมอ ถ้าทำแล้วจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้

พระเจ้าประสงค์ให้ความรักของพระองค์หลั่งไหลผ่านทางเราไปสู่คนอื่น เราต้องเรียนรู้ที่จะรักตนเองอย่างสมดุล เพราะถ้าไม่รักตัวเองแล้วเราก็จะไม่มีความรักที่จะไปสู่คนอื่นได้ เราจำเป็นต้องรับเอาความรักของพระเจ้า และให้ความรักนั้นเยียวยาเรา โปรดจำไว้ว่า สิ่งที่เราไม่มีอยู่เราก็ให้คนอื่นต่อไม่ได้ แต่เราอย่าหยุดอยู่แค่นั้น พระเจ้าทรงเยียวยาเราเพื่อให้เราสามารถนำการเยียวยานั้นไปสู่คนอื่นได้ พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราเปลี่ยนผ่านจากการเป็นคนที่ได้รับการช่วยกู้ไปเป็นคนที่จะช่วยกู้ผู้อื่น ความรักแบบมนุษย์จะมาถึงที่สิ้นสุดเสมอ แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ความรักของพระเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงสัญญากับเราว่า ความรักของพระองค์ไม่มีวันลี้มเหลว!

ความรักไม่ช่างจดจำความผิด

ความรัก ไม่ขึ้นชมยินดีในความชั่วร้าย แต่ขึ้นชมยินดีในความจริง
ความรักปกป้องอยู่เสมอ ไว้วางใจ มีความหวัง และเพียรอดทนอยู่เสมอ

1 โครินธ์ 13:6-7

คุณเป็นสหายอดนักบุญซีหรือเปล่า? คุณเป็นคนชอบเก็บ ชอบจดจำรายการความผิดที่คนอื่นทำต่อคุณไว้หมดหรือเปล่า? เป็นเวลาหลายปีทีเดียว ที่ทุกครั้งเมื่อฉันกับเดฟทะเลาะกัน ฉันมักจะชอบขุดคุ้ยเอาเรื่องราวเก่าๆ ที่เห็นว่าเขาทำผิดออกมาพูดซ้ำ ฉันย้ำเตือนถึงความผิดพลาดที่เขาเคยทำไว้ จนเขาแปลกใจมาก เพราะฉันสามารถจดจำเรื่องเก่าๆ ได้หมด ครั้งหนึ่งฉันจำได้ว่า เขาพูดแบบนี้ "ผมสงสัยจริงๆว่าคุณเก็บสะสมเรื่องราวเหล่านี้ไว้ตรงไหนในหัว?" ฉันเป็นคนชอบเก็บเรื่องต่างๆ ไว้นานเป็นปีๆ ส่วนเดฟยกโทษได้เร็ว และมักจะปล่อยเรื่องต่างๆ ให้ผ่านไป

เหนือสิ่งอื่นใด พระเจ้าต้องการให้เรารักซึ่งกันและกัน แต่มันจะเป็นไปไม่ได้เลยถ้าปราศจากการยกโทษให้กันอย่างสิ้นเชิง เราไม่สามารถรักคนที่เราโกรธ หรือรู้สึกขมขื่นต่อเขาได้อย่างจริงใจหรอก เปาโลเขียนถึงชาวโครินธ์ว่า "ความรัก (ความรัก

ของพระเจ้าในตัวเรา) ไม่คิดเห็นแก่สิทธิของตนเองอยู่ฝ่ายเดียว เพราะความรักไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ความรักไม่ใช่โมโห หงุดหงิดง่าย หรือขมขื่น ความรักไม่ช่างจดจำความผิดที่ถูกกระทำ (มันไม่ใส่ใจในเรื่องที่ถูกทำร้าย)" (1 โครินธ์ 13:5ข)

เชื่อในส่วนดีเสมอ

ถ้าเราอยากจะรักคนอื่น เราต้องยอมให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงวิธีการที่เราคิดต่อคนอื่นและการกระทำของเขา เราอาจจะเชื่อในทางร้ายและตั้งข้อสงสัยในทุกเรื่องที่คนอื่นทำและพูด แต่ความรักแท้จะเชื่อในส่วนดีของเขายู่เสมอ การที่เราจะคิดและเชื่อสิ่งใดนั้น เป็นเรื่องที่เราเลือกได้ รากเหง้าของปัญหาส่วนใหญ่ในชีวิตของเราคือการที่เราไม่ยอมควบคุม หรือสร้างวินัยให้แก่ความคิดของเรานั้นเอง การที่เราเลือกที่จะไม่ใช้วินัยในการคิดของเรา เท่ากับเราเลือกที่จะเชื่อในส่วนร้ายของคนอื่น หรือเป็นคนซึ่งระวางสงสัยไปโดยอัตโนมัติ

ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ถามประชาชนว่า "กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย... ความคิดชั่วร้ายของเจ้านั้นจะสิงอยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าใด?" (ดู ยรม. 4:14) สิ่งที่พวกเขาเลือกที่จะคิดนั้นเป็นสิ่งที่น่าระคายเคืองต่อพระเจ้า

เมื่อเราเลือกที่จะเชื่อในส่วนดี เราก็สามารถที่จะปล่อยทุกเรื่องราวที่อาจเป็นผลเสียต่อความสัมพันธ์อันดีผ่านไป ฉันสามารถประหยัดพลังงานไปได้มากมาย ไม่ต้องเอาไปใช้ในการโกรธ โดยการบอกกับตัวเองว่า "ถึงแม้คำพูดหรือการกระทำของเขาจะทำให้ฉันเสียใจ แต่ฉันขอเลือกที่จะเชื่อว่า เขามีเจตนาดี" ฉันพูดกับตัวเองซ้ำๆ จนกระทั่งความรู้สึกโกรธค่อยๆ ละลายหายไป ฉันจะพูดในทำนองแบบนี้ "ฉันเชื่อว่า เขาคงไม่เข้าใจหรือว่าการกระทำของเขากระทบจิตใจฉันอย่างไรบ้าง ฉันเชื่อว่าเขาไม่ได้ตั้งใจที่จะทำร้ายจิตใจฉัน เขาคงไม่เข้าใจหรือว่าน้ำเสียงแบบนั้นมันเป็นยังไง บางทีวันนี้เขาอาจรู้สึกไม่ค่อยสบายเท่าไร หรือไม่ก็คงกำลังเจอปัญหาส่วนตัวจนทำให้เขาไม่ค่อยจะระมัดระวังในการกระทำของตนเองสักเท่าไร"

ฉันรู้ดีจากประสบการณ์ว่า การคอยจดจำความผิดที่คนอื่นทำต่อเราไว้ นั้น เป็นเหมือนยาพิษที่คอยทำร้ายตัวเราเองและไม่ได้ทำให้คนอื่นได้รับการเปลี่ยนแปลง

ไปในทางที่ดีขึ้นเลย หลายครั้งเราอาจทำให้เวลาสูญเปล่าไปทั้งวัน เพราะเราโกรธใครบางคนซึ่งไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเขาได้ทำให้เราไม่สบายใจ เขามีความสุขไปตามประสา ส่วนเรากลับทำให้เวลาสูญไปเปล่าๆ

ถ้าเราอยากจดจำ ก็น่าจะจดจำแต่เรื่องดีๆ ที่คนพูดและกระทำ ดีกว่าไปคอยจดจำข้อผิดพลาดต่างๆ ที่เขาเคยกระทำมา ไช้ไหม?

ตัวอย่างของการจดจำเรื่องราวแง่ลบ:

เดฟชอบนั่งดูรายการกีฬาอยู่ตลอด และเขารู้ดีว่าฉันไม่ชอบกีฬาเอาเสียเลย

เดฟจะคอยแก้ไขรายละเอียดของเรื่องราวต่างๆ ที่ฉันพยายามเล่า เมื่อฉันต้องการความเข้าใจ เดฟกลับพยายามให้ข้อแนะนำแก่ฉัน

นับแต่แต่งงานกันมาสี่สิบสองปี ฉันนับด้วยมือเดียวได้เลยว่าเดฟเคยส่งดอกไม้ให้ฉันมาแล้วกี่ครั้ง

เดฟพยายามวางแผนออกไปตีกอล์ฟกับเพื่อนๆ ของเขา โดยไม่เอ่ยปากถามด้วยซ้ำว่าฉันจะทำอะไรในช่วงนั้น หรือฉันวางแผนอะไรไว้บ้างหรือเปล่า

ตัวอย่างของการจดจำเรื่องราวในแง่บวก:

เดฟจะรีบยกโทษให้เสมอทุกครั้งที่ฉันทำผิดต่อเขา

เดฟให้ฉันมีอิสระที่จะเป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่ เดฟไม่ชอบทิ้งอะไรเรื้อราด เขาไม่ใช่คนที่ชอบทำอะไรแล้วปล่อยให้คนอื่นต้องมาคอยเก็บกวาดตามหลัง

เดฟบอกรักฉันทุกวัน และบางวันก็บอกหลายครั้ง

เดฟเอ่ยปากชมเชยฉันเรื่องเสื้อผ้า และการแต่งกายเสมอ

เดฟซื้อของให้ฉันทุกอย่างที่อยากได้ ถ้าเรามีเงินพอ

เดฟเต็มใจพาฉันไปทุกที่ทุกแห่งที่ฉันอยากไป

เดฟเป็นคนที่มีน้คงทางอารมณ์มาก เขาแทบจะไม่เคยอารมณ์เสียเลย

เดฟคอยปกป้องฉันอยู่ตลอด ฉันจะรู้สึกปลอดภัยเสมอเมื่ออยู่กับเขา

มองเห็นได้ชัดเลยว่า รายการด้านบวกยาวกว่ารายการด้านลบ และฉันคิดว่ามันคงเป็นแบบเดียวกันสำหรับคนส่วนใหญ่ ถ้าเพียงแต่เราจะยอมใช้เวลา นั่งลง เขียนบันทึกส่วนที่ดีๆ ไว้ เราควรจะมองหาและชื่นชมยินดีกับสิ่งดีที่อยู่ในโลก

และในตัวคนอื่น ๆ เพราะเราเอาชนะความชั่วร้ายได้ด้วยความดี การคิดและพูดถึง ส่วนดีของคนอื่น ทำให้เราแทบจะไม่สังเกตเห็นข้อบกพร่องต่างๆ ของเขาซึ่งครั้งหนึ่ง อาจเคยเป็นเรื่องที่รบกวนจิตใจเรา

อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย

เราสามารถทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรู้สึกเศร้าพระทัยได้ โดยความโกรธ อารมณ์เสีย การไม่ยอมยกโทษ ความขมขื่น การทะเลาะเบาะแว้ง และการโต้เถียงกัน พระคัมภีร์กระตุ้นเตือนเราให้ขจัดความมั่งร้าย ความเคียดแค้น และความต่ำช้า ทุกรูปแบบออกไป เมื่อคิดว่าฉันอาจเป็นเหตุให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า รู้สึกเศร้าพระทัยได้ ฉันก็พลอยรู้สึกเศร้าไปด้วย ฉันยังจำได้ว่าฉันเคยเป็นคนขี้โมโห เพียงใด ฉันรู้ว่าฉันทำให้พระองค์เสียพระทัยจริง และฉันไม่อยากจะกลับไป เป็นอย่างนั้นอีกแล้ว ทางเดียวที่ฉันสามารถเลี่ยงเรื่องนี้ได้ก็คือ โดยการเอาจริง เอาจริงในการกำจัดความรู้สึกที่ไม่ดีต่างๆ ที่มีต่อคนอื่นออกไปทันทีที่มันเริ่ม ก่อตัวขึ้น เราต้องทำตัวเป็นประโยชน์ ช่วยเหลือผู้อื่น และมีใจกรุณาต่อกันและกัน พร้อมที่จะยกโทษให้แก่กันและกันด้วยใจกว้างขวาง ดังที่พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้ แก่เราแล้วในพระคริสต์ (ดู อฟ. 4:30-32).

ความโกรธของเราเป็นเหตุให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เศร้าพระทัย ไม่ใช่เพราะ พระเจ้าประสงค์ให้เรารักซึ่งกันและกันเท่านั้น แต่เพราะพระองค์ทรงทราบว่า มันมี ผลเสียต่อเราด้วย และพระองค์ทรงประสงค์ให้เราเป็นสุขกับชีวิตที่มีเสรีภาพ เราควรจะประพฤติตามอย่างพระเจ้าและเลียนแบบพระองค์ พระองค์ทรงซ้ำ ในการโกรธเยี่ยงไปด้วยพระเมตตา และว่องไวในการยกโทษ ความโกรธของเรา ไม่ได้ทำให้เกิดความชอบธรรมอย่างที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราเป็นเลย

ความรักเท่านั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเรารู้สึกอย่างไร เช่นเดียวกับการยกโทษ ที่แท้จริงด้วย ทั้งสองสิ่งนี้ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเรา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้สึก ฉันได้เรียนรู้ว่า ถ้าฉันเลือกที่จะยกโทษให้ใครแล้ว ในที่สุดความรู้สึกของฉัน ก็จะค่อยๆ เป็นไปตามการตัดสินใจนั้น การยกโทษให้ผู้อื่นช่วยให้ฉันคุยกับเขาได้ ไม่ต้องกีดกันเขาออกไปจากชีวิต มันทำให้ฉันอธิษฐานเผื่อเขาและอวยพรเขาได้

ทำให้ฉันพูดถึงเขาในแง่ดี ไม่ใช่ในแง่ลบหรือในทางร้าย เราใส่ใจกับความรู้สึกของเรามากเกินไป ที่จริงแล้วเราควรจำไว้ว่าความรู้สึกของเรานั้นปรวนแปร ไม่แน่นอนเลย แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงเลยนั้นคือความรัก

อดกลั้นต่อกันและกัน

ถ้าเรารักซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง เราจะยอมผ่อนหนักผ่อนเบา และรู้จักอดกลั้นต่อกันและกัน (ดู อฟ. 4:1-2) การอดกลั้นต่อกัน ไม่ได้หมายถึงการหาข้ออ้างปล่อยให้ใครทำผิดอย่างไก็ได้ ความผิดก็คือความผิด การเสแสร้ง หรือการทำให้เป็นไม่รู้ไม่เห็นก็ไม่ได้ช่วยอะไร แต่การอดกลั้นต่อกันและกันหมายถึงเรายอมที่จะให้คนอื่นไม่ต้องเป็นคนสมบูรณ์แบบก็ได้ เราสื่อสารด้วยถ้อยคำและท่าทีของเราไปยังเขาในทำนองว่า "ฉันจะไม่ปฏิเสธคุณถึงคุณจะทำไปแบบนั้น ฉันจะไม่หมดหวังกับคุณ ฉันจะช่วยคุณจัดการแก้ไขเรื่องนี้ และฉันเชื่อในตัวคุณนะ"

ฉันบอกกับลูกๆ ทุกคนว่า ถึงแม้ฉันอาจจะไม่ได้เห็นด้วยกับพวกเขาเสมอไปในทุกเรื่อง แต่ฉันจะพยายามเข้าใจและจะรักพวกเขาอยู่เสมอ ฉันอยากให้พวกเขารู้ว่าพวกเขาพึ่งพาฉันได้ และเป็นคนที่ทำให้พวกเขาไว้วางใจได้เสมอ

พระเจ้าทรงทราบถึงความผิดของเราทุกอย่าง แต่พระองค์ก็ยังทรง เลือกสรรเรา พระองค์ทรงทราบถึงข้อผิดพลาดของเราก่อนที่มันจะเกิดขึ้นจริงเสียอีก พระองค์ส่งสัญญาณให้เราได้รับรู้ว่า "เรายอมให้เจ้าเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์แบบได้" พระองค์ทรงสัญญาว่า จะไม่ทรงละเลยหรือหลงลืมเราเสีย (ดู ฮบ. 13:5)

เดพยอมให้ฉันเป็นตัวของตัวเอง ทั้งๆ ที่ทุกอย่างในตัวฉันนั้นไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบเลย เขาไม่เคยกดดันฉันว่า "ต้องเปลี่ยนแปลง ไม่งั้น..." ฉันไม่เคยรู้สึกกลัวว่าเขาจะไม่ยอมรับฉันเลยที่เป็นภรรยาที่ไม่สมบูรณ์แบบ คงมีหลายอย่างในตัวแต่ละคนในครอบครัวเราหรือคนที่ใกล้ชิดกับเราที่เราอยากให้เปลี่ยนแปลง แต่ถ้าเรารักใครสักคนจริงๆ เราก็จะยอมรับทุกอย่างในตัวเขา เรายอมรับทั้งส่วนที่ดี และส่วนที่ไม่ค่อยดีด้วย ความจริงคือ ไม่มีใครเลยที่เป็นคนสมบูรณ์แบบ ถ้าเราคาดหวังความสมบูรณ์แบบ ก็เท่ากับเรากำลังอยากจะพบกับความผิดหวัง หรือบางครั้งก็เป็น

ความขมขื่นเสียด้วยซ้ำ การอดกลั้นต่อกันและกันทำให้ชีวิตเราสบายขึ้น และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น มันแสดงให้เห็นว่าเรากำลังเชื่อฟังพระเจ้าด้วย

เมื่อมีใครทำบางอย่างที่คุณไม่เข้าใจเอาเสียเลย แทนที่จะพยายามหาทางวิเคราะห์หรือวิจัยเขา ก็บอกกับตัวเองว่า "เอาเถอะ เขาเป็นแค่มนุษย์" พระเยซูทรงทราบถึงธรรมชาติของมนุษย์ดี ดังนั้นเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเขาทำในสิ่งที่ไม่น่าทำเลย พระองค์ก็ไม่ได้ตกใจ พระองค์ยังทรงรักเปโตร ถึงแม้เปโตรจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระองค์ พระองค์ยังทรงรักสาวกของพระองค์ ถึงแม้พวกเขาจะไม่สามารถอดนอนเพื่ออธิษฐานร่วมกับพระองค์ในยามที่พระองค์ กำลังทุกข์ทรมานใจ สิ่งใดๆ ที่คนอื่นทำจะไม่สามารถทำให้เราหยุดรักเขาได้เลย ถ้าเราทำใจไว้ล่วงหน้าว่าเขาไม่มีทางเป็นคนสมบูรณ์แบบได้ และเราก็ตริยุมใจไว้แล้วที่จะต้องเผชิญกับธรรมชาติแบบมนุษย์ซึ่งก็มีอยู่ในตัวเราทุกคนอยู่แล้ว

ไม่เพียงแต่เราต้องไม่ช่างจดจำความผิดของคนอื่นเท่านั้น แต่เราควรเลิกจดจำสิ่งที่เราเชื่อว่าตัวเองทำถูกอีกด้วย การคิดว่าถือตัวว่าสูงส่งเกินไปมักจะทำให้เราขาดความอดทนและขาดความเมตตาต่อคนอื่น อัครทูตมัทธิวกกล่าวว่า ถ้าเรากระทำการดี เราไม่ควรให้มือขวาว่าการกระทำของมือซ้ายเสียด้วยซ้ำ (ดู มธ. 6:3) สำหรับฉันเห็นว่า ข้อนี้หมายถึงการที่ฉันจะต้องไม่นึกถึงแต่คุณความดีหรือนิสัยที่ดีๆ ของตัวเอง แต่เราควรจดจ่ออยู่กับการสำแดงความรักให้แก่คนอื่นๆ ที่เราได้พบพาน นั่นแหละคือจุดเน้นหลักของการเป็นนักปฏิบัติด้วยความรัก!

ความรักปกปิดความผิด

อัครทูตเปโตรกล่าวว่า เหนือสิ่งอื่นใดเราควรจะรักซึ่งกันและกันให้มาก เพราะความรักย่อมปกปิดความผิดได้มากมาย (ดู 1 ปต. 4:8) ความรักไม่เพียงแต่ปกปิดความผิดพลาดหนึ่งอย่างเท่านั้น แต่ปกปิดความผิดมากมาย ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราก็ไม่เพียงแต่จะปกปิดความบาปของเราเท่านั้น แต่ยอมจ่ายทุกอย่างแทนเราเพื่อจะกำจัดความบาปเหล่านั้นให้หมดไปด้วย ความรักเป็นสิ่งที่ทรงพลังในการล้างชำระ ฉันอยากให้คุณสังเกตสิ่งที่เปโตรกล่าวไว้นั้นคือ จงรักกันเหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

เปาโลสอนอย่างเดียวกันสำหรับชาวโคโลสีด้วย เพื่อหนุนใจพวกเขาให้สวามิภักดิ์กับทุกสิ่งทั้งหมด (ดู คส. 3:14) ครั้งแล้ว ครั้งเล่าที่เราเห็นคำเตือนสติในพระคัมภีร์อยู่ตลอด เพื่อให้เรารักซึ่งกันและกัน โดยไม่ให้สิ่งอื่นใดเข้ามากลายเป็นอุปสรรคขัดขวางได้

เมื่อเปโตรทูลถามพระเยซูว่า เราควรยกโทษให้พี่น้องที่ทำผิดต่อเรากี่ครั้ง พระเยซูตรัสกับเขาว่า ให้ยกโทษอยู่ทุกครั้งไป (ดู มธ.18:21-22) เปโตรเสนอว่า เจ็ดครั้ง ซึ่งฉันก็มักจะสงสัยอยู่ตลอดว่า สงสัยเปโตรคงยกโทษไปแล้วหกครั้ง และเขาคิดว่าเขาที่กำลังจะยกโทษได้อีกครั้งเดียว ถ้าเราต้องการเข้าส่วนกับการปฏิบัติด้วยความรัก เราจะต้องเข้าใจไว้ว่า เราจำเป็นต้องมีการยกโทษอย่างมากมายที่จริง มันคงต้องกลายเป็นส่วนหนึ่งในประสบการณ์ชีวิตประจำวันของเราเสียด้วยซ้ำ บางอย่างที่เราจำเป็นต้องยกโทษนั้นอาจเป็นเรื่องเล็กน้อย และยกโทษได้ง่าย แต่บางครั้งก็มีเรื่องใหญ่เข้ามาและเราอดนึกสงสัยไม่ได้ว่า เราจะเอาชนะมันได้หรือไม่ จงจำไว้ว่าพระเจ้าจะไม่สั่งให้เราทำอะไรโดยไม่ได้ทรงประทานความสามารถแก่เราให้ทำสิ่งนั้นได้ เราสามารถยกโทษให้ทุกคน ในทุกเรื่องราวได้ ถ้าเรายอมให้ความรักแบบพระเจ้าได้หลั่งไหลผ่านทางตัวเรา

เมื่อเราปกปิดความผิดของคนอื่น เราก็ได้รับพระพร และเมื่อเราเปิดเผยความผิดนั้นออกมา เราก็ได้รับคำสาปแช่ง ส่วนหนึ่งของการปกปิดความผิดพลาดล้มเหลวของคนอื่นก็คือ การที่เราเก็บรักษาเรื่องนั้นไว้เป็นความลับ อย่ารีบไปบอกแก่คนอื่น ถ้าเรารู้ถึงความผิดของคนหนึ่งคนใด จงเก็บรักษาความลับของคนอื่นไว้ เช่นเดียวกับที่คุณต้องการให้เขาเก็บความลับของคุณ เราเห็นเรื่องราวในพระคัมภีร์เรื่องหนึ่ง เป็นเหตุการณ์ที่โนอาห์เมาเหล้าและนอนเปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่านบุตรชายของท่านคนหนึ่งเห็นแล้วก็เอาไปเล่าให้พี่น้องอีกสองคนฟัง เป็นเหตุให้เขาได้รับคำสาปแช่งในชีวิตนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา บุตรชายอีกสองคนซึ่งได้ฟังเรื่องนั้น ได้เดินถอยหลังเข้าไปในเต็นท์เพื่อจะดูไม่เห็นความเปลือยเปล่าของบิดาตน แล้วได้เอาผ้าคลุมกายท่านไว้ พระคัมภีร์บอกเราว่า เขาทั้งสองได้รับการอวยพร (ดู ปฐก. 9:20-27) การเปลือยกายของโนอาห์ หมายถึง ความผิดพลาดในการตัดสินใจ เป็นข้อบกพร่อง และเป็นความบาปของเขา พระคัมภีร์ตอนนี้ ให้บทเรียนอย่างชัดเจนว่า เราต้องปกป้องความผิดของกันและกันไว้ ไม่ใช่เอาไปเปิดเผย

พระเยซูทรงสอนไว้ว่า เมื่อพี่น้องกระทำผิดต่อเราแล้ว เราจะต้องจัดการกับเรื่องนั้นอย่างไร (ดู มธ. 18:15-17) พระองค์ตรัสว่า สิ่งแรกที่ต้องกระทำก็คือให้ไปหาผู้นั้นเป็นส่วนตัวแล้วแจ้งความผิดแก่เขา ถ้ายังไม่ได้ผล ก็ให้พาพยานไปพร้อมกันอีกสองสามคน โดยหวังใจว่า เขาจะรู้สึกสำนึกตัวและกลับใจใหม่ ถ้าเราเพียงแต่ทำตามคำแนะนำง่าย ๆ นี้ เราคงหลีกเลี่ยงปัญหายุ่งยากได้มากมายหลายเรื่องทีเดียว ฉันบอกคุณได้เลยว่ามีมากมายหลายครั้งที่คนมาหาฉัน เพื่อให้ช่วยแก้ปัญหา ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาควรจะไปจัดการแก้ไขเป็นส่วนตัวมากกว่า เพราะเป็นเรื่องระหว่างเขากับคนที่เขาคิดว่าได้ทำผิดต่อเขา อย่างลัวจนไม่กล้าเผชิญกับใครถ้าคุณคิดว่าจำเป็นต้องทำจริงๆ บางครั้ง วิธีที่จะยกโทษได้เร็วที่สุดก็คือการเปิดใจคุยกันถึงประเด็นปัญหานั้น การมีเรื่องต่อกันแต่เก็บซ่อนไว้ก็เปรียบเหมือนกับเรามีอาการอักเสบแต่ไม่ยอมเยียวยารักษา มีแต่จะค่อยๆ แผลงไปทุกทีจนเราเจ็บป่วย เราจำเป็นต้องทำความสะอาดบาดแผลนั้นในทันที ก่อนที่มันจะสาบสูญไป

พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องราวของชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ซึ่งถูกพี่ชายของเขาขายไปเป็นทาส หลายปีต่อมาเมื่อพี่น้องของโยเซฟรู้ว่าท่านยังมีชีวิตอยู่และได้เป็นใหญ่เป็นโต ดูแลคลังอาหารที่พวกเขาจำเป็นต้องไปขอซื้อ พวกเขาก็รู้สึกหวาดกลัวท่านมาก พวกเขาจำได้ว่าเคยทำไม่ดีไว้กับโยเซฟมากมายเพียงใด โยเซฟเองก็จำได้ แต่ท่านเลือกที่จะเก็บเรื่องนั้นไว้เป็นความลับ ไม่ยอมเปิดเผยให้ใครรู้ ท่านเรียกพวกพี่ชายเข้าไปคุยเป็นส่วนตัว แล้วบอกพวกเขาว่าท่านไม่ใช่พระเจ้า และหน้าที่ในการแก้แค้นนั้นเป็นเรื่องของพระเจ้า ไม่ใช่ของท่าน ท่านได้ยกโทษให้คนเหล่านั้นอย่างสิ้นเชิง และบอกพวกเขาว่าอย่ากลัวไปเลย และสุดท้ายก็ได้จัดหาเสบียงเพื่อให้พวกเขาพากลับไปเลี้ยงดูครอบครัวด้วย ไม่น่าแปลกใจเลยที่โยเซฟเป็นผู้นำที่ทรงอิทธิพลมากคนหนึ่ง ไม่ว่าท่านจะไปทีใดก็เป็นที่รักใคร่ของประชาชน ท่านรู้ถึงพลังของความรัก และรู้ถึงความสำคัญของการยกโทษให้แก่นคนอย่างสิ้นเชิง!

ลบล้างบันทึกให้หมด

ทำไมไม่ลองลบล้างบัญชีความผิดที่คนอื่นทำไว้กับคุณ ซึ่งตอนนี้คงล่วงเลยเวลาชำระไปหมดแล้ว และประทับตราลงไว้ว่า "ชำระหมดแล้ว" "ความสุขเป็นของคนที่พระเจ้าเป็นเจ้าไม่ทรงถือโทษ" (รม. 4:8) นั่นไม่ได้หมายถึงว่า พระเจ้ามองไม่เห็นความบาปของเขา แต่หมายความว่า เพราะความรักพระองค์จึงไม่ได้ทรงถือโทษต่อคนบาป ความรักสามารถยอมรับว่าได้มีการทำผิดไปจริง แต่ก็ลบล้างไปเสียก่อนที่มันจะจดจำไว้ในใจ ความรักจะไม่บันทึกหรือจดจำความผิดใดๆ ไว้ แบบนี้เองที่ทำให้ความขมขื่นไม่สามารถงอกขึ้นมาได้

พวกเราบางคนเป็นห่วงเรื่องความจำของตัวเอง แต่ที่จริงแล้วเราน่าจะลืมๆ บางเรื่องไปบ้างจะดีกว่า ฉันว่า บางทีเราไปจดจำเรื่องที่ควรลืม และเราลืมเรื่องที่ควรจำ บางทีสิ่งทีคล้ายคลึงกับพระเจ้ามากที่สุดที่เราสามารถทำได้ในชีวิตนี้ก็คือ การยกโทษและการลืมเสีย บางคนบอกว่า "ฉันยอมยกโทษให้เขา แต่ฉันจะไม่วันลืมนความผิดนั้นเลย" ความจริงนั้น ถ้าเรายังยึดติดอยู่กับความทรงจำแบบนี้เท่ากับเรายังไม่ได้ยกโทษให้คนอื่นอย่างแท้จริง คุณอาจจะถามว่า เราจะลืมเรื่องที่ทำให้เราเจ็บปวดไปได้อย่างไร คำตอบก็คือ เราต้องเลือกที่จะไม่คิดถึงเรื่องนั้นอีก เมื่อเรื่องเหล่านั้นแวบเข้ามาในความคิด เราจะต้องกำจัดความคิดนั้นออกไป และเลือกที่จะคิดถึงสิ่งที่จะมีประโยชน์ต่อเราเท่านั้น

การลบล้างบันทึกความผิดทั้งหมดเหล่านี้เสียจะส่งผลดีต่อคุณมาก มันจะปลดปล่อยความกดดันออกไป และทำให้ชีวิตของคุณมีคุณภาพที่ดีขึ้น ความสนิทสนมระหว่างคุณกับพระเจ้าจะรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ ความปิติยินดีและสันติสุขของคุณจะเพิ่มพูนขึ้น สุขภาพของคุณก็อาจดีขึ้นด้วย เพราะใจที่สงบและไม่หวั่นไหวนั้นทำให้ร่างกายมีชีวิตและสุขภาพที่ดี (ดู สภษ. 4:30) ความขมขื่น สร้างกำแพงขึ้น แต่ความรักสร้างสะพาน!

การสำแดงความรักในทางปฏิบัติ

จงประกาศพระกิตติคุณอยู่ทุกเวลา
ส่วนการประกาศด้วยคำพูดนั้น ค่อยใช้เมื่อถึงคราวจำเป็น
นักบุญ ฟรานซิส แห่งแอสซีซี

หนังสือเล่มนี้จะไร้ประโยชน์ ถ้าฉันไม่ได้นำเสนอวิธีการในทางปฏิบัติเพื่อให้คุณสามารถนำออกไปสำแดงความรักได้ในทันที อย่างที่ฉันได้บอกไปแล้ว ก่อนหน้านี้ว่า ความรักไม่ใช่ทฤษฎี หรือเป็นแค่คำพูด แต่มันเป็นการกระทำในฐานะที่เป็นนักปฏิวัติด้วยความรัก เราควรมองหาหนทางใหม่ที่ดีกว่า เพื่อนำความรักมาสู่ผู้คนในโลกอยู่เสมอ

ฉันอยากเตือนความจำคุณว่า ไม่สำคัญว่าเราจะมีหรือทำอะไร ถ้าปราศจากความรักเสียแล้ว เท่ากับเราไม่มีอะไรและไม่ได้เป็นอะไรเลย (ดู 1 คร. 13:1-3) เป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องสำแดงความรักอย่างเอาจริงเอาจัง เพื่อเห็นแก่นอนาคตของสังคมเรา คนในทุกวันนี้กำลังหิวกระหายอยากรู้ว่าพระเจ้ามีอยู่จริงหรือไม่ อยากรู้ถึงความมุ่งหมายของการมีชีวิตอยู่บนโลก และอยากรู้ว่าถ้าพระเจ้ามีอยู่จริงทำไมโลกเราถึงยังเต็มไปด้วยความชั่วร้าย ฉันเชื่อว่าถ้าพวกเขาเห็นถึง

ไม่สำคัญว่าเราจะมีหรือทำอะไร ถ้าปราศจากความรัก
เสียแล้ว เท่ากับเราไม่มีอะไรและไม่ได้เป็นอะไรเลย

ความรักในเชิงปฏิบัติ มันก็จะเป็นคำตอบสำหรับคำถามทั้งปวง พระเจ้าทรงเป็นความรัก และพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และทางหลักอันหนึ่งที่พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองก็คือผ่านทางผู้ที่เชื่อในพระองค์ โลกจำเป็นต้องเห็นถึงคุณภาพของความรักที่เป็นจริงในการดำเนินชีวิต เขาจำเป็นต้องเห็นความอดทน ความกรุณา การไม่เห็นแก่ตัว และความเต็มใจที่จะยกโทษ พวกเขานำจำเป็นต้องได้เห็นคนที่ยอมเสียสละเพื่อช่วยเหลือคนอื่นที่ตกทุกข์ได้ยาก การถูกล้มผัสด้วยความรักมันก่อให้เกิดความอบอุ่น เหมือนได้ซุกตัวอยู่ในผ้าห่ม หน้าเตาผิง และเรามีฤทธิ์เดชที่จะมอบของประทานแห่งความรักนั้นให้แก่ผู้อื่น!

จงอดทน

คุณลักษณะประการแรกของความรักที่กล่าวไว้ในคำสอนของเปาโลใน 1 โครินธ์ 13 ก็คือความอดทน เปาโลเขียนไว้ว่า ความรักนั้นอดทนและยังยืนนาน ความรักยอมทนกับความทุกข์ได้นาน ความรักทำให้เราหนักแน่นและคงเส้นคงวาเสมอ แม้สิ่งต่างๆ จะไม่เป็นไปอย่างที่เราอยากให้เป็นก็ตาม

ฉันพยายามฝึกฝนความอดทนกับพนักงานที่เชื่องช้า ทาราคาลินค้าไม่เจอกระดาษพิมพ์หมด หรือเอาแต่คุยโทรศัพท์เพื่อพยายามปลอมลูกค้าที่กำลังหัวเสีย ทั้งๆ ที่ฉันยืนอยู่ต่อหน้าเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ มีพนักงานหลายคนที่ย่อยปากขอบคุณฉันที่ยอมอดทนกับเขา ฉันแน่ใจว่าพวกเขาคงโดนดูจากลูกค้าหลายๆ คนที่ใจร้อนและขาดความรักมาากพอแล้ว และฉันก็ไม่อยากเอาปัญหามาไปทับถมเขาอีก ฉันอยากมีส่วนเป็นคำตอบชีวิตให้เขามากกว่า แน่นนอน เราทุกคนต่างก็เร่งรีบอยากให้มีคนมาบริการในทันที แต่เพราะความรักไม่ได้คิดถึงแต่ประโยชน์ส่วนตนเท่านั้น เราจึงต้องรู้จักคิดถึงใจของพนักงานมากกว่าของเราเอง ไม่นานมานี้

พนักงานห้างคนหนึ่งขอโทษขอโพยที่เธอชักช้า ฉันจึงตอบเธอว่าไม่เป็นไร ฉันไม่ได้มีเรื่องสำคัญเร่งด่วนอะไร ฉันเห็นเธอแสดงความโล่งใจ และฉันก็รู้ทันทีว่าฉันได้สำแดงความรักให้เธอเห็นแล้ว

พระคัมภีร์หนุนใจให้เราอดทนอดกลั้นต่อทุกคน และพยายามตรวจสอบคุณธรรมของเราอยู่เสมอ (ดู 1 ธส. 5:14) ซึ่งนั่นไม่ได้เพียงเป็นคำพยานที่ดีต่อคนอื่นเท่านั้น แต่มันยังเป็นสิ่งที่ดีต่อเราด้วย ยิ่งเราอดทนเท่าไร เราก็เครียดน้อยลงเท่านั้น! เปโตรกล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงอดกลั้นเป็นพิเศษต่อเรา เพราะพระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย (ดู 2 ปต. 3:9). นั่นเป็นเหตุผลเดียวกันที่เราควรจะอดทนต่อกันและกัน โดยเฉพาะอย่างกับผู้คนในโลกที่กำลังแสวงหาพระเจ้า

เปาโลบอกที่โมริว่า ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะต้องเชี่ยวชาญ และเป็นครูที่เหมาะสม มีอารมณ์อ่อนโยน พร้อมทั้งจะอดทนอดกลั้นไว้นาน มีใจกรุณา และอดทนต่อทุกคน (ดู 2 ทธ. 2:24) เราสอนคนอื่นทุกวันโดยทางการกระทำของเรา การสอนไม่ได้เกิดขึ้นด้วยคำพูดเท่านั้น ส่วนใหญ่แล้วการกระทำจะดังกว่า คำพูด เราทุกคนมีอิทธิพลต่อผู้อื่นเสมอ ซึ่งเราต้องรู้จักระวังว่าเราจะใช้อิทธิพลนั้นอย่างไร ไม่เป็นการติดต่อชื่อเสียงของเราหรือของพระคริสต์เลยถ้าเราใส่ใจรูปพระเยซูแต่กลับไปแสดงอาการใจร้อนหรือขาดความรักต่อพนักงานขาย บอกตามตรงว่าฉันเห็นอะไรทำนองนี้มาตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา จนรู้สึกคลื่นไส้

เราไม่ควรเอาสัญลักษณ์ของคริสเตียนมาห้อยคอ ถ้าเราไม่พร้อมที่จะดำเนินชีวิตให้สมกับความเชื่อนั้น สิ่งที่พิสูจน์ยืนยันถึงความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าไม่ใช่สถิติเกอร์ติดท้ายรถ หรือเครื่องประดับใดๆ หรือสถิติการไปโบสถ์ ไม่สำคัญหรอกว่าเราต้องซื้อพระคัมภีร์ได้กี่ข้อ หรือหนังสือ ซีดี ดีวีดี ในห้องสมุดของเรา มีหลากหลายมากมายเพียงใด หลักฐานยืนยันถึงการเป็นคริสเตียนที่แท้จริง ดูได้จากผลของการที่เรามีชีวิตอยู่ในความรัก

ฉันขอกระตุ้นเตือนให้คุณอธิษฐานเป็นประจำ เพื่อคุณจะได้อดทน กับเรื่องต่างๆ ที่จะเข้ามาในชีวิตได้ด้วยอารมณ์แจ่มใส เชื่อเถอะว่า จะมีเรื่องเกิดขึ้นเพื่อทำให้คุณอารมณ์เสียอยู่เสมอ แต่ถ้าคุณเตรียมใจไว้ล่วงหน้า คุณก็จะสามารถสงบนิ่งได้เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งเหล่านั้น การสำแดงถึงความมั่นคงทางอารมณ์และความรู้สึกนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ผู้คนมากมายในโลกกระเปิดอารมณ์ออกมาตลอด

เมื่อสิ่งต่างๆ ไม่เป็นไปดั่งใจ ฉันเชื่ออย่างจริงใจว่า ทางหนึ่งที่เราสามารถสร้างผลกระทบที่ดีต่อคนอื่นได้ก็คือ การรู้จักอดทนเมื่อทุกอย่างไม่ได้เป็นไปดั่งใจเรา

ไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา ฉันเทศนาเรื่องความอดทน และการมีใจขอบพระคุณเสมอไม่ว่าจะเจอกับสถานการณ์ใด ฉันมีประชุมใหญ่สามครั้งในระยะเวลาหกสัปดาห์ พร้อมกับไปเทศนาในรายการอื่นๆ ที่ได้รับปากไว้อีก และเช้าวันเสาร์นั้นจะเป็นการประชุมสุดท้ายตามที่ได้ตกลงกันไว้ วันนั้นฉันอยากกลับบ้านแต่หัววัน ได้ทานอาหารอร่อยๆ และให้เดฟพาไปเดินช้อปปิ้งหน่อย แล้วกลับไปนอนแช่อ่างน้ำร้อนที่บ้านทานไอศกรีม และดูหนังดีๆ ชักเรื่องหนึ่ง เห็นใช้ใหม่ว่า ฉันกำลังเตรียมให้รางวัลตัวเองที่ทำงานหนักมาตลอด ฉันวางแผนไว้อย่างดีติดเพื่อตัวเอง!

เราขึ้นไปนั่งบนเครื่องบินเตรียมเดินทางกลับ กำหนดเวลาบินวันนั้นแค่สามสิบห้านาที ฉันตื่นเต้นมาก... แต่แล้วก็มีปัญหาเกิดขึ้น ประตูเครื่องบินไม่สามารถปิดได้สนิท เราจึงต้องนั่งรอพวกเขาซ่อมประตูอีกเกือบชั่วโมงครึ่ง มีการพูดคุยกันว่าสงสัยจะบินกลับวันนั้นไม่ได้ และอาจจำเป็นต้องเช่ารถขับกลับบ้านแทน ฉันบอกไม่ถูกเลยว่ามันยากแค่ไหนที่ต้องพยายามอดทนในตอนนั้น แต่ฉันยอมปิดปากไม่บ่นออกมาได้ก็ถือว่าสุดยอดแล้ว ฉันฟังเทศนาเรื่องความอดทนมาหลายครั้ง แต่ก็ลืมอธิษฐานไปว่า ถ้าเจอกับการทดสอบก็ขอให้ผ่านได้อย่างสวยงาม

คุณเคยมีประสบการณ์กับการฟังคำเทศนาที่ตรงใจมากๆ แล้วก็ถูกทดสอบในเรื่องนั้นทันทีบ้างไหม? ถ้าฉันลองเทศนาคุณสิ แล้วจะเห็นเองว่าแบบไหนโดนทดสอบเร็วกว่ากัน! ฉันพบว่าเราอาจจะไม่รู้สึกว่าตัวเองอดทนอยู่ทุกครั้งที่ไป แต่เรายังสามารถควบคุมตัวเองให้มีความอดทนได้ บางทีฉันก็ควบคุมความรู้สึกของตัวเองไม่ได้ แต่ฉันสามารถควบคุมพฤติกรรมของตัวเองได้ คุณเองก็ทำได้เช่นกัน บอกได้เลยว่าฉันไม่รู้สึกว่าตัวเองอดทนเลยเมื่อต้องนั่งรอบนรันเวย์ตอนนั้น แต่ฉันอธิษฐานไปเรื่อยๆ ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยให้ลูกสงบนิ่ง เพื่อจะได้ไม่เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีในเรื่องที่ลูกฟังเทศนาไปนั้น และพระเจ้าก็ทรงช่วยฉัน ถึงแม้เรื่องต่างๆ ไม่ได้เป็นไปดั่งใจในตอนนั้น สุดท้ายเราก็ดำเนินกลับบ้านและมีเวลาเหลือเฟือพอที่จะทำทุกอย่างอย่างที่ฉันวางแผนการไว้

ถ้าคุณตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ขอให้พยายามสงบใจไว้ แล้วคุณ将会เห็นว่าพระเจ้าทรงกระทำการเพื่อคุณ เมื่อคนอิสราเอลตกอยู่ระหว่างทะเลแดง

กับกองทัพอียิปต์นั้น โมเสสกล่าวว่า "พระเจ้าจะทรงต่อสู้แทนท่าน แต่ท่านจงสงบใจและนิ่งไว้" (อพย. 14:14)

ใช้เวลา

เวลาคือสิ่งที่มีค่าที่สุดที่เราส่วนใหญ่มีอยู่ เมื่อเราร้องขอใครให้เวลาแก่เรา เราควรตระหนักว่าเรากำลังขอของขวัญที่มีค่ายิ่งจากเขา ซึ่งเมื่อเราได้มาแล้วเราก็ควรแสดงความซาบซึ้งใจให้มาก หลายคนชอบขอเวลาฉัน ซึ่งน่าเสียดายที่ฉันไม่อาจให้แก่ทุกคนได้ ซึ่งถ้าฉันชินลงทำแบบนั้น ไม่เพียงแต่ฉันจะเกิดอาการหมดไฟเท่านั้น แต่ฉันยังจะไม่สามารถทำในสิ่งที่พระเจ้ามอบหมายให้ฉันทำขณะที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้อีกด้วย

เราไม่อาจตอบรับให้กับทุกคนได้ แต่เราก็ไม่ควรบอกปฏิเสธทุกคนหมดเช่นกัน ฉันขอแนะนำให้คุณจัดเวลาให้แก่คนอื่นบ้างเพราะมันเป็นวิธีหนึ่งที่จะแสดงความรักได้ ไม่นานมานี้ฉันไปเทศนาที่คริสตจักรแห่งหนึ่งในเทสเนสซี ตามคำเชิญของเพื่อน ขณะที่อยู่ที่นั่น ฉันรู้สึกพระเจ้าบอกให้ฉันยกเงินถวายทรัพย์สินที่ได้จากคริสตจักรในคืนนั้นเพื่อมอบให้แก่คนยากจนในเมืองนั้น ฉันรู้สึกตัวในทันทีว่าพระเจ้าต้องการให้ฉันถวายเวลาและเงินทองด้วยใจกว้างขวาง พระองค์ไม่ต้องการให้ฉันรับสิ่งใดจากที่นั่น นอกจากความปิติยินดีที่ได้ให้ ซึ่งก็ถือว่าเพียงพอแล้ว ฉันพบว่าพระเจ้าทรงทดสอบฉันในเรื่องนี้ปีละสองสามครั้ง ซึ่งฉันก็ตั้งใจที่พระองค์ทำแบบนั้น เพราะฉันไม่ยอมมีนิสัยคาดหวังว่าจะได้รับสิ่งตอบแทนจากคนอื่นอยู่ตลอดเวลาทุกครั้งไป

ฉันต้องยอมรับว่า การใช้เวลาแก่คนอื่นนั้นยากกว่าการให้เงิน หรือข้าวของอย่างอื่นเสียอีก มาถึงตอนนี้ฉันอยู่ในวัยครึ่งก่อนชีวิตเข้าไปแล้ว และฉันรู้ตัวดีว่าจำเป็นต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการใช้วันเวลาที่เหลืออยู่อย่างมีจุดประสงค์ด้วยความจำเป็น ฉันสังเกตว่าตัวเองตอบปฏิเสธคนอื่นบ่อยขึ้น แต่ฉันก็ตอบรับด้วยในเวลาที่ได้ เพราะฉันรู้ว่าเวลาของฉันคือของขวัญแห่งความรักที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง

เมื่อมีคนช่วยเหลือเรา เท่ากับเขากำลังให้เวลาอันมีค่าเป็นของขวัญแก่เรา เมื่อมีใครตั้งอกตั้งใจฟังสิ่งที่เรามาปรึกษา เท่ากับเขากำลังให้เกียรติและแสดงความรักแก่เรา ทุกครั้งที่เราขอร้องว่า "ช่วยทำอะไรให้ฉันหน่อยได้ไหม?" นั้นเรากำลังร้องขอสิ่งที่มีค่าที่สุดที่เขามีอยู่ เพราะเราขอส่วนหนึ่งของเวลามาจากเขา ลองคิดถึงเรื่องเวลาของคุณดู พยายามใช้เวลาส่วนใหญ่ในการพัฒนาความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า และต้องแบ่งปันเวลาให้กับคนของพระองค์เพื่อสำแดงถึงความรักของพระเจ้าด้วย ทอมมี บาร์เน็ตต์ ศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรคริสเตียนสัมพันธ์ที่หนึ่งแห่งฟีนิกซ์ ซึ่งเป็นคริสตจักรที่เติบโตเร็วที่สุด แห่งหนึ่งของอเมริกา กล่าวว่า "ชีวิต คือสิ่งหนึ่งที่เราค่อยๆ สูญเสียไปอยู่เสมอ" เพราะเหตุนี้เราจึงควรเอาใจใส่กับทุกสิ่งที่เราทำอยู่ เมื่อใครบอกว่าเขา ไม่มีอะไรจะให้ แสดงว่าเขา กำลังลืมไปว่า トラบิตที่เรายังมีชีวิตอยู่ เรายังมีสิ่งหนึ่ง ที่จะให้แก่คนอื่นเสมอ คือเวลา นั่นเอง

เพราะเหตุที่เวลาเป็นสิ่งที่มีความหมายยิ่ง เราจึงควรใช้เวลาแก่คนอื่นอย่างมีจุดประสงค์และมีปัญญา อย่าปล่อยให้ใครมาขโมยเวลาของคุณ และปล่อยให้เวลาสูญเปล่า อย่าพูดเป็นอันขาดว่า "ฉันแค่ทำอะไรมาเวลานิดหน่อย" จงรู้จักจัดลำดับความสำคัญในชีวิตและทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งสำคัญเหล่านั้น พระเจ้าและครอบครัวควรอยู่ลำดับต้นในรายการของคุณ คุณจำเป็นต้องใช้เวลาเพื่อเอาใจใส่ดูแลตัวเองด้วย คุณจำเป็นต้องทำงาน พักผ่อน และเล่น เพื่อให้ชีวิตมีความสุขและคุณจำเป็นต้องแบ่งเวลาบางส่วนเพื่อช่วยเหลือคนอื่นที่ต้องการพึ่งคุณด้วย

ถ้าคุณคิดว่าไม่มีเวลาพอที่จะทำทุกอย่างไปพร้อมๆ กับแบ่งเวลาให้แก่คนอื่น ฉันขอหนุนใจให้คุณทำอย่างที่คุณที่พระเจ้าสั่งให้ ทอมมี บาร์เน็ตต์ ทำดู พระเจ้าตรัสให้ทอมมีใช้เวลาทีละครึ่งชั่วโมงอย่างมีปัญหา พระเจ้าสำแดงให้เขาเห็นว่าเขามีช่วงครึ่งชั่วโมงอยู่มากมายหลายช่วง อาจารย์บาร์เน็ตต์บอกว่า ถ้าคุณบอกเขาว่าคุณใช้เวลาแต่ละช่วงครึ่งชั่วโมงอย่างไร เขาจะบอกได้เลยว่าชีวิตของคุณเป็นแบบไหน คุณทำอะไรกับช่วงครึ่งชั่วโมงตอนขับรถกลับบ้านที่ทำงาน? คุณทำอะไรกับเวลาครึ่งชั่วโมงขณะที่นั่งรอหมอที่คลินิก? แล้วช่วงครึ่งชั่วโมงที่ต้องนั่งรอคนเสิร์ฟอาหารที่ร้านล่ะ? คุณมีเวลาในช่วงครึ่งชั่วโมงนั้นเพื่อสำแดงความรักแก่ใครไหม? คุณใช้เวลาตอนนั้นเพื่อโทรศัพท์หรือเขียนจดหมายหนุนใจใครได้ไหม?

คุณอธิษฐานเพื่อใครบางคนได้ไหม? คุณอธิษฐานว่าจะทำอะไรเพื่อใครบ้างได้ไหม? จงใช้เวลาที่จะคิดอย่างสร้างสรรค์ ว่าคุณจะแบ่งปันแก่คนอื่นได้อย่างไร

คุณอาจจะเขียนหนังสือหนึ่งเล่มในช่วงเวลาครึ่งชั่วโมงเหล่านั้น คุณอาจนำวิญญาณได้หนึ่งดวง คุณอาจตัดสินใจครั้งสำคัญได้ในครึ่งชั่วโมง เวลาครึ่งชั่วโมงอาจทำให้เกิดความแตกต่างได้ว่าบ้านจะสะอาด หรือบ้านจะสกปรก เวลาครึ่งชั่วโมงของคุณนั้นสำคัญมาก และคุณอาจจะมีเวลาแบบนั้นเหลืออยู่เยอะมาก ถ้าคุณลองพิจารณาดูให้ดี ฉันกำลังพยายามบอกว่า คุณต้องใช้เวลาทุกวินาทีเพื่อทำอะไรบางอย่างใช่หรือเปล่า? เปล่า ฉันไม่ได้บอกอย่างนั้นเลย ที่จริงคุณน่าจะตัดสินใจใช้เวลาซักครึ่งชั่วโมงเพื่อพักผ่อนบ้าง มันไม่ได้เสียหายอะไรที่จะทำอย่างนั้น อย่างน้อยคุณก็ยังใช้เวลาไปอย่างมีจุดประสงค์ ดีกว่าปล่อยให้มันสูญเปล่าไปโดยไม่ทำอะไร จำไว้ว่า แต่ละวันที่ผ่านไปนั้น เป็นสิ่งที่คุณไม่อาจเรียกคืนมาได้ จงใช้เวลาอย่างมีประโยชน์ อย่าปล่อยให้สูญเปล่าไป

รักโดยทางความคิด คำพูด และด้วยทรัพย์สินของ

พลังของความคิด ผู้หญิงคนหนึ่งเล่าเรื่องต่อไปนี้ให้ฟัง เพื่อชี้ให้เห็นถึงพลังของความคิด:

ในช่วงคริสตมาส ฉันย้ายต้นมะเดื่อขึ้นไปไว้ในห้องนอนชั้นบนเพื่อให้มีที่วางต้นคริสตมาส มันมีกิ่งเล็กๆ กิ่งหนึ่งที่อยู่ข้างล่างสุดซึ่งมีใบอยู่ชักริบกว่าใบ กิ่งนี้ดูไม่ค่อยเข้าท่าเท่าไรนัก มันทำให้ต้นไม้ดูเสียรูปทรงไปเลย

เวลาที่ฉันตื่นนอนตอนเช้า พอฉันเห็นต้นไม้ฉันก็จะเกิดความคิดขึ้นมาว่า เอ.. ฉันว่าน่าจะตัดกิ่งนั้นทิ้งไปเสีย ทุกครั้งที่เดินผ่านต้นมะเดื่อนั้น ฉันก็จะคิดว่ามันดูไม่สวยเลย ฉันว่าตัดมัน ทิ้งไปเลยดีกว่า

เวลาผ่านไป ฉันก็ย้ายต้นมะเดื่อกลับไปไว้ที่ห้องรับแขก ฉันก็ยังคิดถึงต้นไม้ในแง่ลบอยู่ทุกครั้งที่เห็นมัน เหตุการณ์ทั้งหมดดำเนินไปประมาณเดือนครึ่ง

เช้าวันหนึ่ง ตอนเดินผ่านต้นไม้้นั้น ฉันสังเกตเห็นว่าใบที่อยู่บนกิ่งเล็กๆ นั้นซีดเหลืองไปหมด ส่วนกิ่งอื่นๆ บนต้นไม้มีใบเหลืองอยู่เลย ฉันถึงกับขลุ่ยจิ้งเล่าเรื่องนั้นให้สามีฟัง เขามองหน้าฉันแล้วพูดว่า "นี่ผมดีใจจริงๆ นะ ที่คุณนึกถึงผมแต่ในแง่ดีตลอด"

วันนั้น ฉันจึงตัดกิ่งนั้นทิ้งไป!

ความสัมพันธ์ของฉันกับแม่ของสามีไม่ค่อยราบรื่นเท่าไรนัก แนนอนฉันไม่เคยคิดว่าตัวเองมีอะไรน่าตำหนิ ทั้งอ่อนหวาน ทั้งเรียบร้อยขนาดนั้น แต่ฉันก็คิดว่าน่าจะทดลองทำอะไรซักอย่างหนึ่ง คือทุกครั้งทีนึกถึงแม่ของสามีขึ้นมา ฉันตั้งใจไว้ว่าจะอวยพรท่าน ฉันจะยอมอุทิศสำหรับความรู้สึกของตัวเองแล้วอวยพรท่าน!

ปกติท่านไม่ค่อยโทรมา และไม่ค่อยสนใจพูดคุยกับฉันเท่าไรนัก แต่ภายในเวลาห้าวัน ท่านโทรหาฉันถึงสามครั้ง โทรแบบสั้นๆ แต่พูดคุยแบบเป็นมิตรมาก! ตลอดปีที่ผ่านมา ท่านไม่เคยโทรหาฉันเกินหกครั้ง เสียด้วยซ้ำ

ผู้หญิงคนนี้สั่งซื้อคำสอนของฉันในชุดพลังของความคิด และเธอบอกว่า "ตอนนี้ฉันระวังความคิดที่มีต่อคนอื่นมากเลย"

เรานึกถึงคนอื่นด้วยความคิดสารพัดสารพัน ที่จริงเราควรคิดแบบมีความรับผิดชอบมากขึ้น ฉันเชื่อว่าความคิดจะส่งผลในมิติฝ่ายวิญญาณ ซึ่งถึงเราจะมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น แต่ฉันก็เชื่อว่าความคิดของเราส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของคนอื่นได้ เช่นเดียวกับที่ต้นมะเดื่อนั้นได้รับผลกระทบในแง่ลบ จากความคิดแง่ลบของผู้หญิงคนนี้ ฉันเชื่อว่าคนอื่นก็ได้รับผลกระทบจากความคิดของเราด้วย

สิ่งที่เราคิดต่อคนอื่น ไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อเขาเท่านั้น แต่มันยังกระทบต่อวิธีที่เราปฏิบัติต่อเขาเวลาที่อยู่ด้วยกันอีกด้วย ถ้าฉันแอบคิดไม่ชอบหน้าใคร และนึกภาพถึงความไม่ดีต่างๆ ที่คิดว่ามีอยู่ในตัวเขาตลอด เมื่อฉันเจอหน้าเขา ฉันก็จะเริ่มปฏิบัติต่อเขาตามโนภาพที่ฉันมีอยู่ในใจนั่นเอง

วันหนึ่ง ฉันไปเดินซื้อของกับลูกสาว ซึ่งตอนนั้นยังเป็นวัยรุ่นอยู่ วันนั้น ลิวเธอขึ้นเต็มหน้า และผมก็กระเซิง ฉันยังจำความคิดของตัวเองได้ทุกครั้ง ที่มองดูเธอ วันนี้ลูกสาวแม่ดูไม่ตีเลย เมื่อเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ฉันสังเกตเธอมีอาการ หดหู่มาก จึงเอ่ยปากถามว่าเธอเป็นอะไรหรือเปล่า เธอตอบว่า "วันนี้ หนูรู้สึก ว่าตัวเองน่าเกลียดมากเลย" วันนั้น พระเจ้าทรงสอนบทเรียนอย่างหนึ่งแก่ฉันถึง เรื่องพลังของความคิด เราสามารถช่วยคนอื่นได้ด้วยการคิดถึงเขาในทางที่ดี มีความรักและในทางสร้างสรรค์ แต่เราสามารถทำร้ายเขาได้โดยการคิดถึงเขา ในทางร้าย ไม่มีความรักและคิดในทางลบ

ฉันขอหนุนใจให้คุณเลือกคนวันละหนึ่งคน เพื่อฝึกอธิษฐานและจงใจที่จะ นึกถึงเขาในด้านดีฯ ตลอดทั้งวันนั้น ลองใช้เวลาสักช่วงหนึ่งคิดถึงแต่จุดแข็ง ของคนๆ นั้น นึกถึงส่วนที่ดีทุกอย่างในตัวเขาเท่าที่จะคิดออก ความดีทุกอย่างที่เขา เคยทำต่อคุณ และคำชมเชยใดๆ ที่น่าจะมีในเรื่องการแต่งกายของเขา วันถัดไป ก็ฝึกนึกถึงอีกคนหนึ่ง และหมุนเวียนนึกถึงคนที่สำคัญๆ ในชีวิตของคุณไปเรื่อยๆ จนกลายเป็นนิสัยที่นึกถึงแต่เรื่องดีๆ ของพวกเขา

จงรักคนอื่นโดยทางความคิดของคุณ เมื่อคุณทำอย่างนั้นแล้ว เท่ากับเป็นการ เสริมสร้าง และทำให้เขาเข้มแข็งขึ้นในชีวิต

พลังของคำพูด เราได้คุยกันไปแล้วถึงวิธีที่จะใช้คำพูดเพื่อเสริมสร้างและ หนุนใจ และทำให้เขาจำเรอขึ้น แต่ฉันอยากพูดถึงประเด็นนี้อีกในการสำแดง ความรักต่อคนอื่น เราทุกคนมีความสามารถที่จะใช้คำพูดในการสำแดงความรัก ต่อคนอื่นอยู่แล้ว เมื่อวานนี้เองฉันพบตัวแทนชายบ้านคนหนึ่ง เธอมีดวงตาสีฟ้า ที่สวยงาม ฉันบอกได้เลยว่า นั่นทำให้เธอรู้สึกดีต่อตัวเองแน่นอน และฉันก็แค่ ใช้เวลากับความพยายามอีกนิดหน่อยเท่านั้นเอง ฉันมองเห็นตัวแทนชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีเสน่ห์อย่างแปลกประหลาด ฉันก็บอกเธอไปว่าเธอเป็นคนสวยมาก เธอตอบสนอง ด้วยท่าทีที่ซาบซึ้งและรู้สึกพึงพอใจมาก ฉันใช้คำพูดเพื่อเสริมสร้างคนสองคน และทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นในบรรยากาศธุรกิจปกติทั่วไปในฐานะที่เป็นนักปฏิวัติ ด้วยความรัก ในแต่ละวันเราจะต้องใช้พลังของคำพูดเพื่อสำแดงความรัก และ หนุนใจคนที่อยู่รอบตัวเราอยู่ตลอดเวลา

สามีของฉันทกลับมาจากเล่นกอล์ฟเมื่อวานนี้ ไม่ถึงห้านาทียเขาก็เอ่ยปากบอกรักฉัน บอกว่าฉันดูดี ทำงานหนัก ฉันนั่งเขียนหนังสือเล่มนี้มาเจ็ดชั่วโมง และอยากจะพักแล้ว คำหวานๆ จากเขาจึงช่วยให้ฉันรู้สึกมีค่าและเป็นที่รักของเขา เมื่อคืนเราพากันออกไปทานอาหารข้างนอก พร้อมกับลูกชายของเราและภรรยา และลูกของเขา ฉันบอกกับนิโคลว่า เธอเป็นภรรยาและแม่ที่ดี และลูกชายของเราก็กระซิบบอกรักเธอต่อหน้าเราตรงนั้น สิ่งดีๆ เหล่านี้แหละที่เราควรพูดต่อกันและกันตลอดวัน เพื่อแสดงถึงความรัก และช่วยสร้างความรู้สึกมั่นใจให้กัน

ความเป็น ความตาย อยู่ที่ย่ออำนาจของสิ่งนั้น นั่นเป็นแนวคิดที่น่าทึ่งมาก เรามีสิทธิอำนาจที่จะพูดในสิ่งที่ก่อให้เกิดชีวิต หรือความตายแก่คนอื่นหรือตัวเราเองก็ได้ สิ่งที่เราพูดต่อคนอื่นจะส่งผลต่อชีวิตของเราด้วย พระคัมภีร์กล่าวว่า "ความเป็น ความตาย ขึ้นอยู่กับอำนาจของสิ่งนั้น และผู้ที่รักมันก็จะได้กินผลของมัน" (สภษ. 18:21)

คำพูดเปรียบเหมือนภาชนะบรรจุฤทธิ์เดช และมันสามารถทำให้เกิดพลังทั้งในเชิงสร้างสรรค์ หรือทำลายล้างก็ได้ แล้วแต่เราจะเลือก จงเลือกคำพูดของคุณให้ดี และพูดออกไปอย่างระมัดระวัง มันสามารถส่งสารซึ่งทำให้ชีวิตคนเปลี่ยนทิศได้ ด้วยถ้อยคำของเรา เราสามารถสร้างหรือทำลายภาพพจน์ที่คน มีต่อตนเองได้ เราอาจทำลายชื่อเสียงใครบางคนได้ด้วยถ้อยคำ ดังนั้น จงระวังให้ดี ถึงสิ่งที่เราจะพูดเกี่ยวกับคนอื่น อย่าวางยาพิษทำให้ใครต้องคิดถึงคนอื่นในแง่ร้ายไป ลองจินตนาการว่า คำพูดของคุณถูกเก็บไว้ในคลัง และทุกเช้าคุณต้องออกไปตรวจตราดูชั้นต่างๆ ที่นั่น เพื่อเลือกดูว่าคุณจะคัดเอาคำพูดใดติดตัวไปใช้ในโลกราภายนอกตลอดวันนั้น คุณอาจจะรู้แล้วว่าวันนั้นจะต้องพบปะใครบ้าง คุณจึงเลือกเก็บคำพูดไว้ล่วงหน้าเพื่อจะช่วยให้เขารู้สึกมั่นใจ และรู้ว่าคุณรักเขา ขอให้เลือกเอาคำพูดที่เหมาะสมสำหรับทุกคนซึ่งคุณต้องพบปะในวันนั้น และเตรียมใจเพื่อที่จะเป็นพรแก่พวกเขาทุกคน ด้วยถ้อยคำที่คุณพูดออกไป

ทุกๆ วันฉันอยากเห็นว่า ฉันได้ช่วยชูกำลังใจคนโดยทางคำพูด แน่นอนฉันทำให้ชีวิตของตัวเองสูญเปล่าไปมากมายเพราะคำพูดที่ไร้สาระ ที่ทำให้คนอื่นรู้สึกแย่หรือไม่ก็ไม่มีประโยชน์ใดๆ ฉันรู้สึกเสียใจกับถ้อยคำที่สูญเปล่าพวกนั้น ตอนนี้ฉันจึงใช้คำพูดเพื่อพยายามลบล้างความเสียหายเหล่านั้นที่ฉันเคยทำมาในอดีต

ล้นเป็นอวัยวะเล็กๆ แต่มันทำให้ไฟลุกไหม้ได้ ถ้าเราไม่ระวัง กษัตริย์ดาวิดอธิษฐานเป็นประจำเพื่อคำพูดจากปากของท่าน ท่านกล่าวว่า "ข้าพระองค์เฝ้าระวังและรักษาหนทางของข้าพระองค์ เพื่อจะได้ไม่กระทำความผิดด้วยลิ้นของข้าพระองค์" (สดด. 39:1) ท่านอธิษฐานขอให้ถ้อยคำที่ออกจากปาก และการภาวนาในใจ เป็นที่โปรดปรานและพอพระทัยพระเจ้า (ดู สดด. 19:14) เป็นที่แน่ชัดว่า ท่านรู้ถึงพลังของลิ้น และความจำเป็นที่ต้องพึ่งพาในความช่วยเหลือของพระเจ้าเพื่อจะดำเนินไปในหนทางที่ถูกต้อง เราควรประพฤติตามแบบอย่างของดาวิดในเรื่องนี้

พลังของลิ้นทรัพย์ เราทุกคนต่างก็มีทรัพย์สิ่งของบางคนอาจมีมากกว่าคนอื่น แต่เราทุกคนก็มีบางสิ่งบางอย่างเพื่อจะเป็นพรแก่คนอื่นอย่างเป็นรูปธรรมได้ ความคิดและถ้อยคำ เป็นสิ่งที่ดี มันช่วยให้เราสำแดงความรักได้ แต่ทรัพย์สิ่งของทางด้านวัตถุก็เป็นพรแก่คนอื่นได้เช่นกัน สำหรับบางคนนั้น การช่วยเหลือทางด้านวัตถุนับเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

พระคัมภีร์กล่าวว่า ถ้าเรามีเสื้อคลุมสองตัว เราก็ควรแบ่งให้แก่คนที่ไม่มีหนึ่งตัว หลักการเดียวกันนี้นำไปใช้กับเรื่องของการกินด้วย (ดู ลก. 3:11) คริสเตียนในคริสตจักรยุคแรกตามที่เราเห็นในหนังสือกิจการนั้น เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชที่น่าอัศจรรย์ใจ คริสตจักรของเขาเติบโตขึ้นทุกวัน มีหมายสำคัญและการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขาจนเป็นปกติ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าอยู่กับเขา และเขาแสดงความรักต่อกันและกันด้วยสิ้นสุดใจ สุดกำลัง และสุดความคิด รวมทั้งด้วยทรัพย์สิ่งของที่พวกเขามีอยู่นั้นด้วย

"คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของของตนมีอยู่เป็นของตน
แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง"
(กิจการ 4:32)

เราเป็นเจ้าของ หรือเป็นผู้รักหาทรัพย์? ทุกสิ่งที่มีอยู่ เป็นมาจากพระเจ้า ทั้งสิ้น ในความเป็นจริงแล้ว ทุกอย่างเป็นของพระองค์ เราเป็นเพียงแค่ผู้ารักหา ดูแลทรัพย์สมบัติของพระองค์เท่านั้น บ่อยครั้งเรามักยึดติดอยู่กับสิ่งของแน่นเกินไป เราควรยึดมันไว้เพียงหลวมๆ เพื่อว่าเมื่อพระเจ้าต้องการใช้ทรัพย์เหล่านั้น เราจะได้ปล่อยมือมันไปได้โดยไม่ยากเกินไป ขอให้เราเตือนตนเองอยู่เสมอว่า ทรัพย์สิ่งของ ไม่ได้มีคุณค่ายั่งยืนนิรันดร์เลย สิ่งที่ยั่งยืนคือสิ่งที่เราทำเพื่อคนอื่น เปาโลบอกชาวโครินธ์ว่า ของฝากที่พวกเขาส่งไปช่วยเหลือคนยากจนนั้น จะมีคุณค่าดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์นิรันดร์ (ดู 2 คร. 9:9)

พระเจ้าประสงค์ให้เราสุขสบายกับทรัพย์สินของเรา แต่พระองค์ไม่ประสงค์ให้ทรัพย์เหล่านั้นมาครอบงำเรา บางที คำถามข้อหนึ่งที่เราควรถามตัวเองบ่อยๆ คือ "เงินเป็นทาสของฉัน หรือฉันเป็นทาสของเงิน?" คุณสามารถใช้ข้าวของที่คุณมีอยู่เพื่ออวยพรคนอื่นได้หรือไม่ หรือคุณเห็นว่าเป็นเรื่องยากที่จะแบ่งปันข้าวของให้แก่คนอื่น... แม้แต่ของที่ตนเองก็ไม่ได้ใช้แล้ว?"

ฉันมักจะได้รับน้ำหอมเป็นของขวัญอยู่บ่อยๆ และเมื่อไม่นานมานี้เป็นวันเกิดของฉัน ฉันจึงมีขวดน้ำหอมเต็มไปหมดบนชั้นวาง วันหนึ่ง ฉันรู้สึกได้รับการเร้าใจให้อวยพรเพื่อนคนหนึ่งซึ่งช่วยงานฉันบางอย่าง และฉันจำได้ว่าเธอชอบน้ำหอมชนิดหนึ่งเป็นพิเศษ แบบเดียวกับที่ฉันใช้อยู่ แนนอน ฉันได้ขวดใหม่มาพร้อมกับโลชั่นทาผิว แต่เพราะมันเป็นชนิดที่แพงกว่าทุกยี่ห้อที่มีอยู่บนชั้นนั้น ฉันจึงต้องพิมพ์าลอบใจตัวเองสั้นๆ อีกไม่กี่นาทีต่อมาก็ตั้งใจหยิบมันลงมาจากชั้นวาง เอาไปใส่ไว้ในถุงของขวัญ และนำไปมอบให้เธอ มันทำให้เธอมีความสุขมาก ซึ่งฉันก็แค่ต้องเสียสละของไปอย่างหนึ่ง ซึ่งจะซื้อมาทดแทนเมื่อไหร่ก็ได้

ฉันขอวิงวอนให้คุณเริ่มใช้ทรัพย์สิ่งของที่มีอยู่เพื่อแสดงความรักต่อคนอื่นในรูปแบบที่คนสัมผัสได้ การให้ของขวัญเป็นวิธีการที่ดีในการแสดงความรัก ยกตัวอย่าง มีครั้งหนึ่ง เพื่อนของฉันบอกว่า ของขวัญวันเกิดของฉันจะมาถึงช้าหน่อยเพราะยังทำไม่เสร็จ ในที่สุดเมื่อฉันได้รับแล้วก็รู้สึกประหลาดใจมาก เพราะมันเป็นภาพเขียนรูปสุนัขของฉัน เพื่อฉันจะได้ดูอย่างมีความสุขต่อไปอีกหลายปี ฉันมีความสุขมากที่ได้รับภาพวาดนั้น แต่ที่มีความสุขยิ่งกว่านั้นก็คือมันเป็นสิ่งที่เพื่อนคนนี้อุตส่าห์วาดให้ฉันด้วยตัวเธอเอง

การให้แก่อื่นถือเป็นสิ่งดีทั้งนั้น แต่ขอให้พยายามเป็นพิเศษที่จะมอบบางอย่างให้แก่คนที่คุณรู้ว่ากำลังต้องการจริงๆ ยิ่งบ่อย ก็ยิ่งดี การที่คุณตั้งใจฟังจนรู้ว่าเขาชอบและอยากได้อะไร แค่นั้นก็เป็นพรแก่เขาอย่างใหญ่หลวงแล้ว เพื่อนของฉันคนหนึ่งมีลูกหมาตัวโปรดที่เธอเลี้ยงไว้ แต่มันตายไปตั้งแต่ยังเล็กๆ เธอเสียใจมาก แต่ก็ไม่มีเงินไปหาซื้อตัวใหม่มาทดแทน ฉันจึงไปซื้อตัวหนึ่งมาให้เธอ ซึ่งทำให้เธอประหลาดใจมาก ถ้าเราทูลขอพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงช่วยให้เราสามารถช่วยเหลือคนอื่นได้ ซึ่งนั่นเป็นทางหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเรารักเขา พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมให้เราอย่างบริบูรณ์เพื่อให้เราได้เก็บและใช้สอย และให้เรา มีบริบูรณ์เพื่อแบ่งปันแก่คนอื่นด้วย ขอเพียงให้เรายึดข่าวของไว้แบบหลวมๆ และคอยมองหาโอกาสที่จะแบ่งปันออกไป

บางครั้งฉันทำอย่างหนึ่งซึ่งฉันเรียกว่า การตะลุมแจ่งจ่าย ฉันอยากให้ตัวเองเป็นพระพร และอยากใช้ข่าวของที่มีอยู่เพื่อแสดงความรักต่อคนอื่นอย่างเป็นรูปธรรม ฉันจึงเริ่มคันดูทุกซอกทุกมุมภายในบ้าน ในลิ้นชัก ในตู้เสื้อผ้า และในกล่องเก็บอัญมณี เพื่อหาควาอะไรบางอย่างที่ฉันจะนำไปแจ่งจ่ายให้คนอื่นได้ คันทุกครั้งก็เจอของแจ่งทุกครั้ง ฉันแปลกใจที่ตัวเองมักถูกล่อลวงให้ห้วงหวงข่าวของพวกนี้ไว้ ถึงแม้ว่าฉันได้ใช้มันมาตั้งสองสามปีแล้ว เราแต่ละคนชอบเป็นเจ้าของข่าวของมันเป็นนิสัยเพียงใดที่จะใช้ทรัพย์สินของเหล่านี้เพื่อเป็นพรแก่ใครบางคน ซึ่งจะทำให้เขารู้สึกตัวว่ามีคุณค่า และมีคนรักเขา

ถ้าคุณรู้สึกเป็นเรื่องยากที่จะหาข่าวของออกไปแจ่งจ่าย ก็ลองทูลขอต่อพระเจ้าให้พระองค์ทรงช่วย แล้วคุณจะพบว่า คุณมีอะไรเยอะแยะมากมายที่พอจะนำมาใช้เพื่อแสดงความรักต่อคนที่กำลังเจ็บช้ำ เมื่อเราใช้สิ่งที่เรามีอยู่เพื่อจุดประสงค์อันดี ความรักก็จะทวีมากขึ้น พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มเติมสิ่งอื่นๆ เข้ามาในชีวิตเรามากขึ้น เมื่อเราลำแดงให้เห็นแล้วว่า เราเป็นผู้อารักขาที่ดี เหมาะที่จะดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า

นี่แหละคนที่หวานเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย
คนที่หวานมาก ก็จะมีเกี่ยวเก็บได้มาก

ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนิกเลียดาย

มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ

เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ออกด้วยใจยินดี

2 โครินธ์ 9:6-7

เมื่อคุณนอนบนเตียงเพื่อรอความตาย คุณคงไม่ขอเงินในบัญชีธนาคาร หรือรายการบัญชีข้าวของเครื่องใช้ที่คุณมีเหลืออยู่เป็นแน่ แต่คุณย่อมอยาก แวดล้อมไปด้วยญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงที่รักคุณ ขอให้คุณเริ่มสร้างความสัมพันธ์ เสียแต่ตอนนี้ โดยใช้ทรัพยากรทุกอย่างที่คุณมีอยู่ เพื่อแสดงความรักต่อผู้คนทั้งหลาย

นักปฏิบัติด้วยความรัก ศิษยาภิบาล ทอมมี บาร์เน็ตต์

การปฏิบัติ, การ 1: การกระทำของดวงดาวที่หมุนรอบๆ เป็นวงโคจร
2: วงรอบ **3:** การหมุนเวียน **4:** การเปลี่ยนแปลงอย่างทันทีทันใด, แบบหน้ามือ
เป็นหลังมือ, และครบถ้วนสมบูรณ์ โดยเฉพาะการล้มรัฐบาล และเปลี่ยนให้ผู้ถูก
ปกครองขึ้นมาครอบครองแทน

คำนิยามของคำว่า ปฏิบัติ ในพจนานุกรมทุกเล่ม ต่างบ่งบอกถึงการเชื้อเชิญ
ให้คุณเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติด้วยความรัก ซึ่งพระเจ้ากำลังแพร่ขยาย
ออกไปทั่วโลก

ที่จริง พจนานุกรมนิยามความหมายของ นักปฏิบัติ ไว้ว่า ผู้ที่เข้าส่วนในการ
ปฏิบัติ หรือผู้ที่ยึดถือ สนับสนุน ปรีชาญาณแห่งการปฏิบัติ การปฏิบัติด้วยความรัก

คือหลักคำสอนที่จะนำไปสู่การปฏิบัติอย่างแท้จริง เพราะโลกมองดูความรักว่าเป็นสิ่งที่ต้องมีไว้ หรือครอบครอง ส่วนพระเยซูพยายามปฏิบัติความคิด และการกระทำของเรา เพื่อบอกนิยามความรักว่าเป็นสิ่งที่หลังไหลออกมาจากตัวเรา และเป็นสิ่งที่ต้องแบ่งปันให้แก่ผู้อื่น

ฉะนั้น คุณจึงได้รับคำเชื้อเชิญให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมแห่งความรักที่มีลักษณะพิเศษ เป็นสังคมที่แพร่ขยายออกไปได้อย่างไม่จบสิ้น โดยมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่เป้าหมายเพียงประการเดียว คือ การที่จะรักคนอื่น และหนุนใจให้พวกเขาเข้ามาติดตามพระคริสต์ ในขณะที่เราพยายามต้อนรับคนในโลกให้เข้ามาอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า

สังคมแห่งความรักและการหนุนใจอันแปลกประหลาดของเรา ประกอบด้วยคนไร้บ้าน, เหลือของภัยพิบัติทั้งจากธรรมชาติและฝีมือมนุษย์, เหลือของการทารุณกรรมต่างๆ, สตรีที่กำลังรับมือกับเรื่องการทำแท้ง และความเจ็บช้ำจากความล้มพันธ์, คนยากจนด้อยโอกาส หรือคนตกงาน, พวกคนผลาญทรัพย์ และบรรดาผู้คนหลากหลายที่เผชิญกับความเจ็บปวดเกินกว่าที่จะนำสารยาเยาที่นี่ได้ในอดีตนั้น คริสตจักรชอบถือว่าคนเหล่านี้เศษสวะของมนุษยชาติ แต่เรามองเห็นพวกเขาเป็นทรัพย์สมบัติแห่งอนาคต สำหรับแผ่นดินของพระเจ้า

การปฏิบัติด้วยความรักเป็นเรื่องง่าย มันเริ่มต้นจากเราแต่ละคนขยายวงแห่งความรักของเราออกไปให้ครอบคลุมคนอื่นๆ รอบตัวเราซึ่งกำลังเจ็บช้ำน้ำใจอยู่ นั่น เป็นเวลาหลายปีแล้วที่คริสตจักรพยายามเน้นกิจกรรมต่างๆ เพื่อนำคนใหม่ๆ มาเข้าโบสถ์ แต่กิจกรรมต่างๆ เป็นสิ่งที่ต้องเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และไม่ประสบความสำเร็จเอาเสียเลยในการเพิ่มจำนวนคนเข้าสู่คริสตจักร ตรงกันข้ามขอบเขตแห่งอิทธิพลของคริสตจักรที่มีต่อสังคมกลับมีขนาดหดตัวเล็กลงเรื่อยๆ การเน้นความสำคัญของกิจกรรมต่างๆ มากกว่าคนนั้น ไม่อาจทำให้การทำทนายที่พระเยซูมอบหมายให้เราทำนั้นบรรลุผลสำเร็จได้ พระเยซูเองเป็นผู้ตรัสไว้ว่า เราต้องรักซึ่งกันและกัน

การทำทนายของการปฏิวัติ

การปฏิวัติในการดำเนินชีวิตให้เป็นตามแบบของพระเยซู สำหรับคนทั่วไปนั้น ถือเป็นการทำทนายอย่างหนึ่ง ซึ่งอัครทูตเปาโลได้วางแผนไว้ให้เราเห็นแล้ว "เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้าในฐานะที่เป็นบุตรที่ทรงรัก และจงดำเนินชีวิตในความรัก ดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเราทั้งหลาย และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราเป็นเครื่องถวายบูชาแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นกลิ่นหอมอันชอบพระทัย" (อฟ. 5:1-2)

นี่คือสิ่งที่การปฏิวัติเรียกให้เรากระทำ: เราต้องดำเนินในความรัก ไม่ใช่แค่ตัดสินใจที่จะรักเท่านั้น หลายคนรู้ว่าเป็นสิ่งถูกต้องที่จะรักคนอื่น แต่เราจะขยายแวดวงแห่งความรักของเราให้ใหญ่ขึ้นได้อย่างไร? มันเกิดขึ้นได้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน

เราทุกคนต่างก็มีอิทธิพลต่อคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และเราก็เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคนในแวดวงนั้น พวกเราส่วนใหญ่มีกลุ่มเพื่อนฝูงอยู่จำนวนหนึ่ง แวดวงนั้นมีขนาดแค่ไหน? คุณเปิดโอกาส หรือปิดกั้นจากคนอื่นมากน้อยเพียงใด? ผมได้พบกับหลายคนที่มีความตั้งใจดี แต่ก็ดูเหมือนไม่รู้ตัวว่าสังคมของตนเองนั้น เล็กน้อยเหลือเกิน ถ้าเรากำลังดำเนินชีวิตตามแนวคิดแบบพระคริสต์อย่างแท้จริง และเรามีพระทัยของพระคริสต์อยู่ภายในเราแล้ว แต่ละกลุ่มของเราก็ไม่ควรปิดกั้นใคร แต่ต้องรวมเอาคนทุกคนเข้าไว้

สิ่งที่มีความสำคัญสำหรับผมและเป็นตัวกำหนดแวดวงส่วนตัวของผมคือประเด็นเรื่องคนบาปที่จำเป็นต้องนำเข้ามาร่วมอยู่ในกลุ่ม ผมพบว่ามันเป็นเรื่องง่ายที่ผมจะเอาความรู้สึกเกลียดชังความบาปไปพ่วงอยู่กับคนบาป จนทำให้ผมพลอยเกลียดคนบาปไปด้วยกัน ผมเรียนรู้มาว่าพระเจ้าต้องการให้เราเกลียดความบาป แต่รักคนบาป บางครั้งท่าทีของเราต่อบาปอาจเป็นเหมือนกับการได้เจอทางกระดิ่งตัวร้ายที่กำลังอยู่ต่อหน้าเด็กเล็ก เจ้างูนั้นกำลังม้วนตัวและพร้อมจะฉกกัดได้ตลอดเวลา เราเกลียดงู แต่รักเด็ก และเราพร้อมแล้วที่จะกู้ชีวิตเด็กนั้นจากคมเขี้ยวแห่งความตายของมัน

เราได้รับคำสั่งให้เตือนคนทั้งหลายจากผลลัพธ์ของความบาป แต่เราต้องกระทำการด้วยความเมตตาของพระเจ้า เพื่อให้ได้รวบรวมคนบาปเข้ามาอยู่ในแควงแห่งความรักของเราด้วย นอกจากนี้คนบาปส่วนใหญ่ก็รู้ตัวดีอยู่แล้วถึงผลเสียของการเลือกกระทำในสิ่งผิดๆ ในชีวิตของเขา และเขาก็ไม่ต้องการให้ใครมาคอยบอกหรือกล่าวโทษเขาอีก หลายคนก็เป็นทุกข์พออยู่แล้วกับความเชื่อที่ว่าคนในคริสตจักร (ยังไม่นับพระเจ้า) ไม่ยินดีต้อนรับเขาเพราะรูปแบบการดำเนินชีวิต การติดยา ความไม่สัตย์ซื่อ และความบาปใหญ่ๆ ในชีวิตของเขา

ผู้นำหลายคนถามเราอยู่บ่อยๆ ว่าทำไมคริสตจักรของเราที่ฟินิกซ์ และดริมเซ็นเตอร์ในลอสแอนเจลิสถึงได้มุ่งเป้าไปทำงานกับกลุ่มคนที่ไม่มีสิทธิ์มีเสียงในสังคม, คนที่ไม่น่ารัก, และคนที่ไม่มีใครต้องการ คนเหล่านี้ได้ตัดสินใจเลือกทางชีวิตที่ผิด แต่ผมก็ไม่เคยสงสัยเลยว่าพระเจ้ามีพระประสงค์ให้ทุกคนได้เข้ามาอยู่ในแควงแห่งความรักของพระองค์

ถ้าเราเป็นอย่างที่วาดอ้างว่าเราเป็น คือเป็นตัวแทนสำแดงถึงองค์พระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง เราก็ไม่ควรกันใครออกไปนอกแควง เราต้องรวบรวมคนเข้ามาจากกลุ่มที่หลักความเชื่อต่างกัน ต่างคณະนิกาย และต่างประสบการณ์ เราต้องเป็นนักหนุนน้ำใจ ผู้ให้ความหวัง ซึ่งชี้นำคนไปสู่ความรักอันไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้า และทำให้ตัวเราเองกลายเป็นหลักฐานบ่งชี้ถึงความรักนั้น ต่อหน้าต่อตาพวกเขา

ใครจะรับเราหรือกันเราออกไปนั้นไม่ใช่ความรับผิดชอบของเรา แต่ผมต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและคนที่ผมกันออกไป เมื่อพระเยซูถูกตรึงไว้บนไม้กางเขน พระองค์ตรัสถ้อยคำที่เราจำกันดีว่า "พระบิดาเจ้า โปรดยกโทษบาปของเขา เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำสิ่งใดอยู่" (ดู ลูก. 23:34) แควงของพระองค์นั้น รวมเอาคนที่ตรึงพระองค์ไว้ด้วย แม้แต่กลุ่มคนที่ชอบนินทาว่าร้ายพระองค์ คนที่ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และคนที่เสนอให้พระองค์ดื่มน้ำส้มเมื่อพระองค์ขอน้ำดื่มก็ยังถูกนับรวมอยู่ในแควงแห่งความรักของพระองค์

แควงชีวิตของเรามีไว้เพื่อรองรับคนที่ทำผิดต่อเราด้วย ผมได้เรียนรู้ที่จะไม่ต่อสู้กับคนที่อยู่ในแควงของผม มันไม่มีสงครามเกิดขึ้น ผมจะยังปลอดภัยตราบดีที่ผมนับทุกคนเข้าอยู่ในแควงแห่งความรักของผม และผมก็จะไม่ต้องเจ็บซ้ำ

เราสามารถมีเพื่อนฝูงมากมายได้ไม่จำกัด แต่ถ้าเรามีศัตรูเพียงแค่มองคนเดียว เราก็จะเจอกับศัตรูในทุกที่ทุกแห่งที่เราไป สิ่งที่คุณเกลียด มันจะผูกติดตัวคุณไป แต่เมื่อคุณยอมรับทุกคน คุณจะเริ่มเรียนรู้ว่าความรักของพระเจ้ามันเป็นอย่างไร ใครก็ตามที่อยู่นอกแวดวงความรักของคุณอาจทำให้คุณเจ็บช้ำได้ แต่ใครก็ตามที่อยู่ในแวดวงความรักของคุณ จะไม่ทำให้คุณเจ็บช้ำ

มาตรฐานความเคร่งศาสนาที่หลายคนติดพูนอยู่นั้น หลายครั้งมักจะคับแคบ และกันไว้สำหรับคนเฉพาะกลุ่ม การปฏิบัติด้วยความรักเป็นเรื่องที่เปิดสำหรับทุกคน ความรักจะเยียวยา ความรักจะรื้อฟื้นสู่สภาพดี ความรักจะให้แสงสว่าง และความรักจะยกชูคนขึ้น ยิ่งเราขยายแวดวงความรักให้กว้างออกไปเท่าใด เราก็ยิ่งเป็นสุขมาก และสามารถสำแดงความรักของพระเจ้าให้คนอื่นได้เห็น มากขึ้นเท่านั้น

การปฏิบัติด้วยความรักในภาคปฏิบัติ

ตอนที่เราร่วมก่อตั้งดริมเซ็นเตอร์ ที่ลอสแอนเจลิส นั้น เราตั้งใจเข้าไปในพื้นที่ที่ขาดความรัก ซึ่งทั้งรัฐบาล คริสตจักรและแม้แต่ตำรวจก็ตัดหางปล่อยปลายไปแล้ว เพราะเห็นว่าหมดหวัง เพราะเราขยายแวดวงความรักของเราให้ครอบคลุมไปถึง พวกแก๊งค์ เด็กจรจัด คนยากจนไร้บ้าน ผู้หญิงขายตัว อาชญากรที่โหดเหี้ยม และ พวกวัยรุ่นที่สังคมไม่ต้องการ แวดวงแห่งความรักของเราจึงได้ขยายออกไปอย่าง กว้างขวาง จนดริมเซ็นเตอร์ทั่วโลกได้นำข่าวดีไปถึงคนที่ไม่มีใครต้องการ ไม่มีใครรัก และได้สำแดงถึงความรักของพระคริสต์ผ่านทางกิจกรรมบริการของเรา

ในทุกสัปดาห์ อาสาสมัครจากดริมเซ็นเตอร์ ลอสแอนเจลิส ของเราตามโครงการ แบ่งซอยดูแล (Adopt-a-Block outreach) (ซึ่งเป็นหนึ่งในหลายร้อยโครงการ ในการปฏิบัติด้วยความรัก จากดริมเซ็นเตอร์ของเรา) จะพากันออกไปย่านชุมชน ใกล้เคียง เพื่อทำหน้าที่บริการชุมชนโดยการทำความสะอาด ทาสีทับรอยฟัน สเปร์ย และรับใช้ชุมชนในรูปแบบต่างๆ กัน มันเป็นการรับใช้ผู้คนในสังคมซึ่ง พวกเขาไม่รู้จักเสียด้วยซ้ำ เพื่อสำแดงให้คนเหล่านั้นเห็นถึงความรักของพระคริสต์

และในช่วงเวลาที่สถิติอาชญากรรม และความเสื่อมโทรมทางสังคมได้พุ่งสูง อยู่ทั่วลอสแอนเจลิสนั้น บริเวณชุมชนใกล้เคียงริมเซ็นเตอร์กลับมีสถิติอาชญากรรม ลดลงถึงร้อยละ 70 พร้อมๆ กับที่มีคนกลุ่มใหญ่ได้เข้ามารับเชื่อในพระคริสต์ หน่วยงานแรมพาร์ท ซึ่งตั้งอยู่บริเวณนั้นและเคยมีชื่อเสียงเน่าเฟะ ในด้านคอร์รัปชัน อาชญากรรม และความบาป ตอนนี้ก็กลายมาเป็นแบบอย่างอันดีที่กำลังสำแดงถึง ความรักของพระคริสต์ให้คนได้เห็น นี่แหละคือการปฏิบัติ ด้วยความรัก!

การยกโทษ และการแบ่งปันให้คนอื่น

คุณเคยได้รับการยกโทษไหม? ถ้าอย่างนั้นจงยกโทษให้คนอื่นด้วย ความรัก จะทำให้เรายกโทษ และความรักมีไว้เพื่อให้แก่คนอื่น

การให้ความรัก คือสิ่งหนึ่งที่ท้าทายที่สุด โดยประการต่างๆ มันยากกว่าการ ให้เงิน เพราะความรักต้องออกมาจากหัวใจที่เปิดออก มันไม่มีทางที่เราจะส่งต่อ ความรักไปให้คนอื่นได้อย่างเย็นชา ไร้หัวใจ

แต่พวกเราหลายคนเข้าใจความรักผิด เราคิดว่ามันเป็นสิ่งที่เรา สามารถรับ และครอบครองไว้เหมือนกับของขวัญ หรือสมบัติของเรา แต่นั่นไม่ใช่ลักษณะ ที่แท้จริงของความรัก

ความรักคือสิ่งที่เราต้องให้ออกไปเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่เราจะครอบครอง ไม่มีใคร ที่เป็นเจ้าของความรัก เราแค่ใช้ความรัก ศัพท์คำว่า ความรักในพระคัมภีร์เป็นศัพท์ ที่ต้องเป็นผู้กระทำ หมายถึง ความรักที่เน้นอยู่แต่การที่จะได้รับนั้น ไม่ใช่ความรักเลย คุณเคยพบใครที่ต้องการความรักอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่เคยเพียงพอเลยบ้างไหม? ยิ่งเขาจดจ่ออยู่กับความรักที่เขาคิดว่าตนเองสมควรจะได้รับ ก็ดูเหมือนเขายังมี ความรักนั้นน้อยลงเท่านั้น เขาจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ตัวเองขาดอยู่ จนสิ่งที่เขาได้รับมานั้น ไม่เคยเพียงพอ

เมื่อเราช่วยเหลือคนที่เจ็บช้ำ เราได้พบกับคนที่บอกเราตลอดเวลาว่าเขา อยากเป็นที่รักของใครสักคน แต่ผมพบว่าเรื่องจริงกลับเป็นตรงกันข้าม คือ เราไม่ได้ ต้องการให้ใครมารักเราหรอก เราต้องรักใครบางคนมากกว่า

เมื่อเรารักได้แบบไม่มีเงื่อนไข เราก็จะไม่มีวันกลายเป็นคนที่ต้องถูกจำจอง แต่ถ้าเราเรียกร้องให้มีใครบางคนมารักเรา เราก็กลายเป็นทาสของเขา และต้องถูกจำจองอย่างง่ายดาย เพราะการที่เขาขาดความรักต่อเรานั้น

การให้สำคัญยิ่งกว่าการรับ

ผมเชื่อว่าการที่คนเราจะสำแดงความรักนั้นสำคัญยิ่งกว่า การรับเอาความรัก เมื่อคุณสำแดงความรัก มันเป็นการเปิดท่อในสวรรค์เพื่อให้พระเจ้าส่งผ่านความรัก มาสู่เราอย่างต่อเนื่อง ยิ่งคุณสำแดงความรักออกไปเท่าใด คุณก็ยิ่งมีความรักมากเท่านั้น และยังทำให้เป็นเรื่องง่ายที่จะให้ก็อכןั้น เปิดไว้เพื่อความรักได้หลั่งไหล ไปสู่คนอื่น

ปริมาณของความรักที่คุณมีอยู่จะเกี่ยวข้องกับปริมาณความรักที่คุณให้ไป มันอาจฟังดูขัดกัน แต่นี่เป็นความจริง ทางเดียวที่จะยืดฉวยความรัก ไว้ได้ก็คือ การให้ความรักออกไป

ทางเดียวที่จะยืดฉวยความรักไว้ได้ก็คือการให้ความรักออกไป

ถ้าคุณให้ความรักออกไปเรื่อยๆ คุณก็จะจดจ่ออยู่กับสิ่งที่คุณมีอยู่ เพื่อจะแบ่งปันออกไป และคลังของคุณก็จะขยายใหญ่ขึ้น ถึงแม้จะไม่มีใครรักคุณตอบคุณก็จะมีคลังแห่งความรักอย่างไม่รู้จบผ่านทางพระเยซู และชีวิตของคุณจะเต็มไปด้วยความรัก

เมื่อผมยังเด็กอยู่นั้น ผมรักคนอื่นน้อยกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ แต่ผมก็พยายามให้ความรักออกไป และพบว่าคลังแห่งความรักมันขยายใหญ่ขึ้น เมื่อผมใช้ความรักที่มีอยู่ พระเจ้าก็ทรงประทานให้ผมมีความรักที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเรื่อยไป

ตอนที่เบ็นหนุ่ม ผมไม่ค่อยรักเด็กเล็กๆ เท่าไรนัก ผมแค่ประทับใจในพวกเขาเท่านั้น แต่วันหนึ่งผมก็ตัดสินใจเลือกที่จะรักเด็ก ทุกวันนี้หัวใจของผมล้นไหลไปด้วยความรักที่มีต่อเด็กเล็กๆ ตอนนี้ผมบอกได้เต็มปากว่าผมรักและมีความสุขที่ได้อยู่กับเด็กๆ อย่างแท้จริง และผมชอบที่จะอวยพรเด็กๆ

ตอนนี้ผมมีความสุขกับชีวิตอย่างมากมาย แต่ตอนที่ผมยังเป็นนักเทศน์หนุ่ม ผมไม่ค่อยมีความสุขมากเท่านี้เลย ผมมีความยินดีในชีวิตมากกว่าเมื่อยี่สิบปีก่อน รวยยี่สิบเท่า ผมตัดสินใจเลือกเอาว่าจะเป็นคนที่ยี่สิบร้อย หรือจะเต็มไปด้วยความปิติยินดี ซึ่งผมก็สมควรจะเลือกเอาความปิติยินดี ผมเริ่มเห็นความยินดีหลังไหลเข้ามานับแต่ผมตัดสินใจที่จะแบ่งปันความยินดีออกไปสู่คนอื่น

ส่วนหนึ่งที่การปฏิวัติด้วยความรักมาถึงพระกายของพระคริสต์ ก็เพื่อช่วยให้คนได้เข้าใจว่า การแสวงหาความรักนั้นเป็นวิธีการที่ผิด เราจะต้องช่วยเหลือคนอื่นโดยผ่านทางแบบอย่างชีวิตของเรา ให้เขาได้เข้าใจว่า วิธีการที่จะได้มาซึ่งความรักนั้น เราต้องให้ความรักออกไปไม่ใช่ไปแสวงหามา

ความรักแท้ ไม่ได้จากใครคนใดคนหนึ่ง แต่มาจากพระเจ้า แม้แต่ความรักที่ผมมีต่อมารยากรยาของผมนั้นก็เป็นรักที่บริสุทธิ์ เพราะผมได้พบกับแหล่งความรักนั้นแล้ว เราเรียนมาแล้วว่า การให้ความรักทำให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ และเมื่อสามกับภรรยาต่างก็ให้ความรักต่อกันและกัน เขาก็จะมีชีวิตสมรสที่มีความสุข

เมื่อพระกายของพระคริสต์เรียนรู้ที่จะแบ่งปันความรักออกไปสู่ชาวโลกที่กำลังหลงหายและอยู่ในความตาย เราก็จะขยายแควดวงแห่งความรักและอิทธิพลในทางที่ได้ออกไปสู่สังคมของเรา และเราจะสามารถพัฒนาสังคมของเราให้ดีขึ้นได้

คุณพร้อมหรือยังสำหรับการปฏิวัติ? ต่อไปนี้เป็นข้อแนะนำบางประการที่คุณจะสามารถดำเนินชีวิตในความรักของพระคริสต์ได้ เป็นการปฏิวัติด้วยความรักแบบส่วนตัวของคุณเอง

1. พูดภาษารัก พูดบอกรักออกมาเลย

จงเป็น "น้ำตกแห่งความรัก" เทความรักรดสู่คนอื่นเสมอ บางคนบอกว่า "ผมไม่ได้ถูกเลี้ยงดูมาแบบนี้" แต่สำหรับทุกคนที่เป็นผู้เชื่อผมขอบอกว่า "ผมรักคุณ" เพิ่มขึ้นอีก มันจะเป็นสิ่งเปลี่ยนโฉมระบบความสัมพันธ์ในโลกเรา ลองดูสิ ถ้าคุณ

บอกคนอื่นว่าคุณรักเขา คุณก็จะได้ยินเสียงตอบกลับ เมื่อคุณบอกคำว่า "ผมรักคุณ" ออกไปด้วยความรู้สึกจริงใจ มันจะทำให้คุณมีฤทธิ์เดชเข้มแข็งขึ้นในความรักของพระคริสต์

2. เขียนภาษารัก

ผมทำแฟ้มเอกสารชื่อว่า "ฉันรักเธอ" ไว้เล่มหนึ่งเพื่อเก็บจดหมายน่ารักๆ ที่ผมได้รับไว้ มันมีความหมายมากสำหรับผม โน้ตธรรมดาๆ ที่คุณเขียนเพื่อหนุนใจใครบางคน อาจมีความหมายมากมายสำหรับเขา การที่คุณเขียนความรักของคุณลงไป ทำให้มันคงทนถาวร มันอาจเป็นเครื่องช่วยชีวิตแก่ใครบางคนที่กำลังจมอยู่ในความสิ้นหวัง การเขียนข่าวสารแห่งความรักของพระเจ้าถึงใครบางคนจะช่วยหนุนใจเขา สร้างแรงบันดาลใจแก่คุณ และช่วยเพิ่มพูนการรู้สึกสัมผัสถึงความรักของพระเจ้ามากขึ้น

3. สิ่งยั่วยุที่แสดงความรักอย่างนอกเหนือความหมายของผู้คน

เมื่อเราแสดงถึงความรักของพระคริสต์ออกไปอย่างเหนือความคาดหมายของคนอื่น ผลลัพธ์ของการกระทำด้วยความรักนั้นจะทวีคูณขึ้นอย่างมากภายในชีวิตของคนอื่น บางครั้งเราต้องเสี่ยงบ้างเล็กน้อยเพื่อจะทำให้มันแรงขึ้นอีกหน่อย นั่นคือส่วนหนึ่งของการปฏิบัติด้วยความรัก ลองถามตัวเองว่า "ฉันจะแสดงความรักต่อคนอื่นให้มากกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้อีกหน่อยหนึ่งได้ไหม?" จงทำให้ชีวิตของคุณอยู่ในความทรงจำของคนอื่น นักปฏิวัติมักจะทำในสิ่งที่โดดเด่นรุนแรงมากหน่อย ลองทำให้วัณธรรมดาๆ ของคุณได้กลายเป็นวันพิเศษขึ้นมาอย่างเด่นชัด โดยการสำแดงถึงความรักของพระเจ้าออกมา

4. ความรักจำเป็นต้องมีความเต็มใจที่จะประนีประนอม และร้องไห้

บ่อยครั้ง การแสดงความรักออกไปไม่ก็จะเป็นการช่วยเหลือใครบางคนที่ไม่ได้อยู่อารมณ์ที่จะเฉลิมฉลอง การมีส่วนร่วมในความทุกข์ ความเศร้า กับใครบางคนหรือเดินเคียงข้างไปกับเขาในหุบเขา เป็นการวางรากฐานแห่งความรักและความไว้วางใจอย่างลึกซึ้ง พระเยซูเสด็จไปงานสมรสและงานศพ พระองค์ทรงทราบว่

ผู้คนในแต่ละสถานการณ์ต้องการสิ่งใด เราจะต้องแบ่งปันความรักของพระเจ้าในทุกสถานการณ์ เพื่อเราจะสามารถสำแดงความรักของพระเจ้าให้แก่ทุกคนที่มีความยินดี และคนที่มีความทุกข์ใจได้อย่างไม่ขัดเขิน

5. เรียนรู้ที่จะรักคนแต่ละประเภทต่างกันออกไป

แต่ละคนมีวิธีรับและให้ความรักต่างกันออกไป เราจึงต้องเรียนรู้ที่จะรักแต่ละแบบต่างกันออกไป เป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่เราแต่ละคนต้องเรียนรู้ที่จะให้และรับเอาความรักจากคนใกล้ตัวเรา และเป็นเรื่องจำเป็นที่เราต้องเรียนรู้ที่จะให้ความรักแก่ผู้คนในโลกที่อยู่รอบตัวเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนซึ่งอาจไม่เคยได้รับความรักจากคนอื่นใดเลย จงศึกษาชีวิตคนและพระวณะของพระเจ้า เพื่อดูว่าพระเยซูแสดงความรักต่อคนทั่วไปอย่างไร แล้วคุณจะได้เรียนรู้ถึงวิธีสำแดงความรักของพระเจ้าแก่คนแต่ละประเภทในรูปแบบต่างกันออกไป เพื่อให้ทุกคนซาบซึ้งกับความรักนั้นได้อย่างเต็มที่ และเป็นที่ยกย่องพระเกียรติแด่พระเจ้า

อยากจะเป็นนักปฏิบัติไหม?

ตกลงวันนี้ คุณจะทำตัวแบบนักปฏิบัติไหม? นับแต่นี้เป็นต้นไป คุณจะให้แต่ละวันในชีวิตของคุณเป็นหลักฐานบ่งชี้ว่า คุณคือส่วนหนึ่งของการปฏิบัติด้วยความรักใช่ไหม? สิ่งที่คุณคนอื่นจะจดจำเกี่ยวกับตัวคุณคืออะไร? เขาวิญญาของคุณ? หรือความรอบรู้ของคุณ? ในท้ายที่สุด มันมีแค่เพียงความรักเท่านั้น ที่สำคัญความรักคือสิ่งที่ทำให้เรามีคุณค่าชั่ววันจันทร์ ทุกคนอยากให้คนอื่นรับรู้ว่าคุณเป็นสิ่งที่ทรงสร้างในฝ่ายวิญญาณตามพระฉายาของพระเจ้า ซึ่งความรักเท่านั้นที่เป็นหนทางไปสู่จุดนั้นได้

จงรักคนอื่นราวกับว่าคุณมีความรักไม่จำกัด แล้วคุณจะพบว่ามันเป็นเช่นนั้น ตอนที่พบใครเป็นครั้งแรก คุณอาจไม่ได้รู้สึกรักเขาเลย แต่ถ้าคุณให้ความรักที่คุณมีอยู่ออกไป รักนั้นก็จะมีเจริญงอกงามขึ้น

ผมขอท้าทายให้คุณเป็นคนแห่งความรักให้มากที่สุดเท่าที่คุณเคยรู้มา และผมบอกคุณไว้ล่วงหน้าได้เลยว่า ถ้าคุณรักคนอื่นอยู่ทุกเวลา คลังของคุณจะไม่มีวันเหือดแห้ง

แล้วคุณจะทำอย่างไร? จงลงชื่อสมัครเข้าร่วมกับกองทัพของพระเจ้าที่พระองค์กำลังรวมพลอยู่ในเวลานี้ แล้วผมจะได้พบกับคุณในการปฏิบัติด้วยความรัก!

เราต้องการฟื้นฟูหรือการปฏิวัติ

ทุกคนคิดถึงแต่การเปลี่ยนแปลงโลก
แต่ไม่มีใครคิดถึงการเปลี่ยนแปลงตัวเองเลย
ลีโอ ตอลสตอย

เมื่อสิ่งใดได้รับการฟื้นฟู นั้นหมายถึงสิ่งเก่าๆ ถูกทำให้กลับมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ทุกคนหันกลับมาสนใจสิ่งนั้นใหม่อีกครั้ง เมื่อสังคมหันกลับมาตื่นตัวสนใจในเรื่องศาสนาอีกครั้งหนึ่ง เราเรียกเหตุการณ์นั้นว่า การฟื้นฟู พจนานุกรม เมอเรียน-เว็บสเตอร์ฉบับวิทยาลัย (Merriam-Webster's Collegiate Dictionary) นิยามความหมายของคำว่าฟื้นฟูไว้ว่า "การประชุมเพื่อการประกาศพระกิตติคุณที่เน้นด้านอารมณ์ความรู้สึกอย่างสูง หรือการประชุมแบบต่อเนื่อง" ชีวิตคริสเตียนของฉันในช่วงที่เป็นผู้ใหญ่ขึ้น ฉันได้ยินคนพูดถึงและอธิษฐานเพื่อการฟื้นฟู แต่ฉันไม่แน่ใจอีกแล้วว่า สิ่งที่เราต้องการคือการฟื้นฟูจริงๆ หรือเปล่า ฉันคิดว่าเราต้องการบางอย่างที่จะพลิกโฉมสังคมเรามากกว่า ฉันคิดว่าเราต้องการการปฏิวัติ พจนานุกรม ของเว็บสเตอร์ นิยามคำว่า การปฏิวัติ ไว้ว่า "การเปลี่ยนแปลงชนิดฉับพลัน, แบบหน้ามือเป็นหลังมือ, หรือการเปลี่ยนแปลงที่ครบถ้วนสมบูรณ์"

มีบางอย่างทำให้เรารู้สึกสบายใจกับการเอาสิ่งเก่ามาปรับปรุงใหม่ มากกว่าที่จะเจอกับการเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือ แต่การฟื้นฟูในอดีตที่ผ่านมาได้เปลี่ยนคริสตจักรและโลกของเราหรือเปล่า? การฟื้นฟูมีประโยชน์บางอย่างสำหรับในยุคสมัยนั้น แต่สิ่งที่เราต้องการในคริสตจักรทุกวันนี้ เพื่อให้เรามีประสิทธิภาพมากขึ้นในโลก คืออะไร? ถ้าเราอยากจะเป็นความสว่างตามที่พระคริสต์ทรงเรียกให้เราเป็นนั้น มันต้องใช้อะไรบ้าง?

ในหนังสือ *เส้นทางคนเถื่อน* ของเออร์วิน แมคมานัส เขาเขียนไว้ว่า "ปล่อยความเป็นคริสเตียนแบบอนามัยทิ้งไปเสียเถอะ แล้วหันกลับมาสู่ความเชื่อแบบมีฤทธิ์เดช ดิบๆ และเก่าแก่ ที่ยอมเลือกเอาการปฏิวัติยิ่งกว่าการประนีประนอม เอาภัยพิบัติแทนความปลอดภัย และความเร่าร้อนใจแทนศาสนาแบบอุ่นๆ และเย็นเยือก" ความเร่าร้อนใจของพระคริสต์ได้ผลักดันให้พระองค์มุ่งไปสู่ไม้กางเขน แล้วความเร่าร้อนใจของเรา พอจะมีแรงผลักดันให้เราอย่างน้อยยอมละทิ้งทางเก่าๆ บางอย่าง เพื่อให้คนรุ่นต่อไปได้มีประสบการณ์กับฤทธิ์เดชแห่งการพลิกฟื้นที่มีอยู่ในการปฏิวัติด้วยความรักบ้างไหม?

พระเยซูทรงเป็นนักปฏิวัติคนหนึ่ง และพระองค์ไม่ใช่ผู้ที่คอยทำหน้าที่ปกป้องชนบทรอบๆ เนิบมอย่างแน่นนอน พระองค์เสด็จมาเพื่อนำการเปลี่ยนแปลงเข้ามา แต่มันทำให้พวกผู้นำทางศาสนาไม่พอใจ พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง แต่พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงคนอื่น ฉันพบว่าพระองค์ทรงรักความคิดสร้างสรรค์และสิ่งใหม่ๆ และพระองค์จะกระทำให้สิ่งต่างๆ สดและร้อนอยู่เสมอ

บางคริสตจักรไม่ยอมแม้แต่จะเปลี่ยนเรื่องง่ายๆ เช่น สไตล์เพลงที่ใช้ในการนมัสการ เขาใช้แต่บทเพลงนมัสการ และเล่นออร์แกนอยู่อย่างนั้น เขาเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงที่ว่า สมาชิกที่มาประชุมมีน้อยลงเรื่อยๆ และคริสตจักรก็ไม่ได้ส่งผลกระทบใดๆ ต่อชุมชนเลย พวกเขาจำเป็นต้องมองไปรอบๆ ในเช้าวันอาทิตย์แล้วถามตัวเองว่าทำไมคนที่มาประชุมถึงมีแต่คนที่มียายุเลยวัยกลางคนขึ้นไปทั้งนั้น? คนหนุ่มคนสาวหายไปไหน? ความกระตือรือร้นอยู่ที่ไหน? ความมีชีวิตชีวาอยู่ที่ไหน?

เมื่อหลายปีก่อน เราเริ่มพบว่าจำนวนผู้เข้าร่วมในการประชุมใหญ่ซึ่งเราจัดขึ้นทั่วประเทศนั้น เริ่มมีปริมาณลดลงบ้างเล็กน้อย และเราลังเกตเห็นว่าคนที่มาประชุมส่วนใหญ่เป็นมีอายุในระดับวัยกลางคนขึ้นไป ลูกชายของเราซึ่งตอนนั้นอายุยี่สิบสี่

เริ่มหันใจเราให้ทำการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในเรื่องสโตนดรี ระบบแสงสี การตกแต่งสถานที่ และวิธีการแต่งตัวของเรา เขาบอกว่าคนในรุ่นของเขาจำเป็น อย่างยิ่งที่จะต้องมีคนประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ให้ฟัง แต่รูปแบบ ศาสนาเก่าๆ ซึ่งเน้นแต่ความเคร่งครัด และน่าเบื่อหน่าย ได้ปิดใจคนเหล่านั้นไปเสีย เดพกับฉันต่อต้านเรื่องนี้อยู่นานประมาณหนึ่งปี เราพูดแบบเดียวกันกับที่ คนส่วนใหญ่ชอบพูดตอนที่เขาไม่อยากจะเปลี่ยนแปลงว่า "พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยน" เรายังรู้สึกด้วยว่า เท่าที่เราทำผ่านมานั้นก็ได้ผลดีอยู่แล้ว ทำไมต้องเปลี่ยนมัน ด้วยล่ะ? เรื่องนี้มีความหยิ่งเข้ามาเกี่ยวข้องเยอะ และมันเป็นเรื่องยากที่จะปล่อยให้ เด็กอายุยี่สิบสี่ที่เพิ่งเข้ามาทำงานกับเรา มาบอกเราว่าเราควรทำพันธกิจอย่างไร แต่เมื่อผ่านไปหนึ่งปี เราเริ่มฟังเสียงของเด็กหนุ่มคนอื่นๆ ด้วย และเราก็เริ่ม ตระหนักว่า เราต้องไม่มัวล้าการวิธีการ คำเทศนาของเราจะไม่เปลี่ยน แต่บรรจุก็นท์ จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงใหม่

โลกเปลี่ยน คนก็เปลี่ยน คนรุ่นใหม่มีความคิดแตกต่างจากคนรุ่นก่อนๆ และ เรายังควรสนใจว่าจะนำพระกิตติคุณไปสู่พวกเขาได้อย่างไร ฉันอยากเห็นคน หนุ่มสาวมาร่วมประชุมใหญ่ของฉันด้วย แต่ฉันไม่เต็มใจที่จะจัดเตรียมสิ่งใดๆ ที่จะจุดประกายความสนใจของพวกเขาเลย ฉันไม่เต็มใจที่จะไปเจอกับพวกเขาในที่ๆ พวกเขาอยู่ แต่ใจของเราก็ค่อยๆ เปิดออกเพื่อลองดูสิ่งใหม่ๆ แล้วเราก็ได้เห็น ผลลัพธ์ที่ใหญ่หลวงเกิดขึ้น ไม่เพียงแต่เราจะรักษากลุ่มผู้ร่วมประชุมชุดเดิม ไว้ได้เท่านั้น แต่มีคนใหม่ๆ เข้ามาร่วมประชุมด้วย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่มคนสาว ที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น ถ้าเพียงแต่เรามีปัญญาของคนรุ่นเก่าก่อน มาบวก กับความคิดสร้างสรรค์ที่กระตือรือร้นของคนหนุ่มคนสาว เราก็จะมีส่วนที่ดีที่สุด จากคนทั้งสองรุ่น

วันหนึ่งเราจัดประชุมธุรการกับทีมผู้นำของเราขึ้นที่สำนักงาน ลูกชายของเรา ที่พยายามผลักดันให้เราเปลี่ยนแปลงก็เกิดความคิดบางอย่างขึ้น ซึ่งฉันไม่เห็นด้วย เลย เขาพยายามเสนออยู่เรื่อยๆ จนฉันตัดสินใจหารือกับคนอื่นๆ ว่าคิดยังไง ซึ่ง ทุกคนก็เห็นด้วยกันกับฉัน เมื่อฉันอ้างว่าทุกคนเห็นด้วยกันกับฉัน แดนลูกชาย ของเราก็บอกว่า "แน่นอนอยู่แล้วที่ทุกคนจะเห็นด้วยกับแม่ เพราะเขาอยู่ใน วัยเดียวกับแม่นี้" ในจุดนั้นเองฉันเริ่มตระหนักว่า ฉันเอาคนแบบเดียวกันกับฉัน

มาทำงานอยู่รอบตัว ซึ่งเป็นการปิดกั้นความหลากหลาย เราจำเป็นต้องมีผู้นำในทุกวัย ไม่ใช่เป็นคนในรุ่นเดียวกันหมดทุกคน

ในอีกสถานการณ์หนึ่ง แดนอยากให้วารสารประจำเดือนของเรามีสี่สัปดาห์ แบบที่เราไม่เคยใช้มาก่อน ฉันก็ไม่ชอบจึงตอบปฏิเสธไป แต่เขาก็กังกรูกรั่วเพื่อให้เราใช้สี่สัปดาห์ ฉันจึงตอบเน้นๆ ว่า "แม่ไม่ชอบสี่สัปดาห์นั้น และเราจะไม่เอามันมาใช้เด็ดขาด!" เขายกมือว่า "ไม่รู้จะเน้นว่าแม่ได้รับการเรียกให้มารับใช้ตัวเอง แล้วถ้าคนอื่นเขาชอบสี่สัปดาห์นั้นล่ะ?" ในจุดนั้นเองที่ฉันมีประสบการณ์ชนิดเปิดหูเปิดตา ฉันเริ่มรู้ตัวว่า เรามีระเบียบการแต่งตัวในที่ทำงานตามแบบที่ฉันชอบ และเราใช้สี่ในวารสาร ในการโฆษณา และสิ่งที่ทำติดตามที่ฉันชอบ เราใช้เพลงที่ฉันชอบ ฉันรู้สึกละเอียดใจมากเมื่อรู้ตัวว่า การตัดสินใจหลายอย่างใช้ความชอบ และความสบายใจของฉันเป็นเกณฑ์ ไม่ใช่ตามที่คนอื่น ๆ ต้องการ

ฉันกับเดฟเริ่มตระหนักว่าเรากำลังบูชาวิธีการ ซึ่งวิธีการเหล่านั้นไม่ได้มีความหมายใดๆ ต่อพระเจ้าเลย สิ่งที่เราองค์ต้องการส่งออกป็นนาคือพระกิตติคุณของพระองค์ ส่วนบรรจุกษัตริย์ภายนอกนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้เราจึงเริ่มเปลี่ยนแปลง และยังคงเปิดรับการเปลี่ยนแปลงนับแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา เราเปลี่ยนการแต่งตัวของเราเพื่อให้เข้ากับยุคสมัยใหม่มากขึ้น เราเปลี่ยนวงนมัสการของเราเป็นวงที่ดึงดูดคนหนุ่มคนสาวมากขึ้น ฉันตัดสินใจที่จะรักคนในรุ่นปัจจุบันมากพอจนยอมร้องเพลงที่พวกเขาชอบ เราปรับเวลาประชุมให้สั้นลงเพราะสังคมในยุคปัจจุบันชอบทำอะไรแบบรวดเร็วทันใจ ฉันคุ้นเคยกับ การประชุมนมัสการความยาวสามชั่วโมง แต่ไม่ใช่ทุกคนคิดอย่างนั้น เราจึงตัดสินใจพบกันครึ่งทาง เราเปลี่ยนแสงสีของเราให้หวือหวามากขึ้น และเราซื้อเครื่องปล่อยควันซึ่งมีคนบอกว่ามันช่วยสร้างบรรยากาศ ฉันยังคงคิดว่ามันทำให้คนมองเห็นไม่ชัดมากกว่า แต่ก็ยอมรับว่าฉันได้ถ้ามันทำให้คนฟัง สนอกสนใจฟังคำเทศนาได้มากขึ้น โปรดจำไว้ว่า เปาโลกล่าวว่า ท่านยอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวงเพื่อจะได้นำพวกเขาเข้ามารับเชื่อในพระเยซูคริสต์ได้ (ดู 1 คร. 9:2-22) ท่านไม่ได้ยึดติดกับวิธีการ เราก็คควรเป็นเช่นนั้นด้วย

พระคัมภีร์กล่าวว่า ในยุคสุดท้ายนั้นเราจะพบกับคริสตจักรที่เห็นแก่ตัวและยึดตัวเองเป็นที่ตั้ง ผู้คนจะเสื่อมทรามทางศีลธรรมและจะถือศาสนาแต่เปลือกนอก

และปฏิเสธรูทรีเดชของพระกิตติคุณ (ดู 2 ทธ. 3:1-5) เราจำเป็นต้องเห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าในคริสตจักรของเรา เราจำเป็นต้องเห็นชีวิตคนได้รับการเปลี่ยน ได้รับการรักษา การฟื้นฟู และการไถ่ เราจำเป็นต้อง เห็นความรักของพระเจ้าที่หลั่งไหลออกไปอย่างเสรี เราต้องการเห็นการปฏิวัติ และฉันตั้งใจแล้วว่าขอเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิวัตินี้!

ฉันบอกตามตรงว่า การเปลี่ยนแปลงหลายอย่างที่เรำทำไปสำหรับการประชุมใหญ่ของเรานั้น ฉันไม่ได้ชอบเลยเป็นส่วนตัว แต่ฉันเรียนรู้บทเรียนเพิ่มเติมทุกวันว่า ความรักทำให้เราต้องยอมทั้งวิถีทางของเราไป แล้วค้นหาว่าวิถีทางของพระเจ้าสำหรับยุคกาลปัจจุบันคืออะไร การเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่ที่เราทำไปนั้นถือเป็นสิ่งที่ฉันต้องยอมเสียสละเป็นส่วนตัว แต่ฉันรู้แน่แกใจว่าทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่ควรทำ แม้บางอย่างมันจะฟังดูเหมือนโง่ แต่ก็มีช่วงหนึ่งที่ฉันเชื่อเป็นตุเป็นตะว่า พระเจ้าจะไม่อวยพรคนที่ใส่ผ้าฝ้ายขึ้นมานำรายการบนเวที แล้วฉันก็เริ่มคิดอย่างจริงจังว่า ตอนโมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าบนภูเขาเพื่อรับพระบัญญัติสิบประการนั้น ท่านสวมใส่เสื้อผ้าแบบไหน สุดท้ายฉันก็รู้ตัวว่า ฉันเองโง่มาตลอด ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นคนที่แต่งตัวประหลาด เขากินอาหาร แปลกประหลาด และก็อาศัยอยู่ตามถิ่นทุรกันดาร แต่เขาก็กลายเป็นผู้นำการปฏิวัติ เขาเป็นผู้เตรียมทางให้พระเมสสิยาห์ เขาไม่ใช่คนที่นิยมในศาสนาที่เคร่งครัด และเขาเรียกพวกผู้นำศาสนาที่เคร่งครัดที่สุดในสมัยนั้นว่า เจ้าชาตุงูร้าย เขาไม่พอใจกับคนที่อ้างตัวว่าชอบธรรมในสมัยนั้น ซึ่งชอบอธิษฐานตามพระวิหาร แต่แม้แต่ฉันเดียวก็ไม่ยอมใช้เพื่อช่วยเหลือคนที่กำลังเดือดร้อน

พระเจ้าทอดพระเนตรดูที่จิตใจ และเราต้องเรียนรู้ที่จะทำแบบเดียวกันด้วย พระองค์ไม่ได้สนพระทัยเลยว่าโมเสสกับยอห์นจะมีท่าทางอย่างไร แต่พระองค์ทรงตื่นเต้นที่จะได้พบกับคนที่ไม่กลัวที่จะเป็นผู้นำในการปฏิวัติ ต่อสู้กับศาสนาที่ตายแล้ว เพื่อนำผู้คนเข้าสู่ความสัมพันธ์สนิทกับพระองค์

ความรักยอมเสียสละ

คำว่าเสียสละ ไม่ใช่คำที่ทำให้เราตื่นเต้นเท่าไรนัก เพราะมันหมายถึงการที่เราต้องยอมละทิ้งบางสิ่งที่เราจะเก็บรักษาไว้มากกว่า ในรากศัพท์ภาษากรีกซึ่งใช้กันยุคพันธสัญญาใหม่นั้น คำนี้แปลว่า "เป็นการถวาย หรือสิ่งซึ่งถูกถวายเป็นเครื่องบูชา" ความรักไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว (ดู 1 คร. 13:5) บ่อยครั้งที่ความรักจะเรียกร้องให้เรายอมเสียสละวิธีการปฏิบัติบางอย่างของเรา

ในพันธสัญญาเดิม คำว่า "การเสียสละ" หมายถึง สัตวบูชาเพื่อลบล้างบาป แต่ในพันธสัญญาใหม่ มันหมายถึงการเสียสละของพระคริสต์บนไม้กางเขนนั้น พันธสัญญาใหม่ยังกระตุ้นเตือนให้ผู้เชื่อได้ "ถวายตัวของท่านเพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอยู่อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการด้วยวิญญาณจิตของท่าน" (รม. 12:1)

เหตุผลหลักที่เราไม่เห็นความรักอันแท้จริงในโลกอย่างเท่าที่ควร ก็เพราะคนเราไม่ชอบการเสียสละ แนวโน้มตามธรรมชาติของเรานั้นคือการเก็บรักษาไว้ ไม่ใช่ให้ออกไปอย่างเสียสละ เราคอยปกป้องเขตแดนแสนสบายของเราไว้ เราอาจถวายไปบ้าง ถ้ามันง่ายและสะดวกสบายดี แต่เมื่อต้องมีการเสียสละขึ้นมา เราขอถอยดีกว่า สิ่งใดบ้างที่เรากำลังกระทำอยู่นั้นที่กลายเป็นสิ่งที่เรายึดติดโดยไม่ยอมทูลถามพระเจ้าเลยว่า "พระองค์ต้องการให้เราทำสิ่งนี้ในวิถีทางแบบใหม่หรือเปล่า?" ถึงยังงี้ พระคัมภีร์ก็บอกไว้ว่า วิถีทางของพระเจ้านั้นสูงกว่าวิถีทางของเรา (ดู อสย. 55:8)

ขอบคุณพระเจ้าที่เราสามารถสร้างนิสัยใหม่ และมีชีวิตในการเสียสละโดยที่ยังมีความสุขกับมันได้ เมื่อเราระลึกถึงคนอื่นและแสดงความกรุณาต่อเขา และยอมแลกจ่ายด้วยใจกว้างขวาง พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงชอบพระทัยกับเครื่องถวายบูชาอย่างนั้น (ดู ฮบ.13:16) "พระเจ้าทรงรักโลก จนประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์" (ยอห์น 3:16) ความรักคือการให้ และการให้ทำให้เราต้องเสียสละ!

เราทุกคนมีวิธีการทำสิ่งต่างๆ ที่เราชอบ และเรามักจะคิดว่าวิธีการของเรานั้นแหละถูกต้องดีแล้ว ปัญหาใหญ่ทั่วไปของศาสนาคือ มันติดอยู่กับวิธีการเก่าๆ ซึ่งไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อผู้คนอีกแล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมเปลี่ยนแปลงอีก มันไม่ยอมที่จะเสียสละวิถีทางของมันเอง

เพื่อนคนหนึ่งบอกกับฉันเมื่อไม่นานมานี้ว่า เธอบังคับให้ลูกสาววัยรุ่นของเธอไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ แต่พวกเขาชอบเมื่อ อยู่ไม่เคยจบประชุมได้ซักที เธอยอมรับว่า พวกลูกๆ ไม่ได้รับอะไรเลยจากการไปโบสถ์ เด็กสาวเหล่านี้อาจจะรักพระเจ้าก็ได้ แต่พวกเขาเข้าไม่ถึงวิธีการที่ทางโบสถ์ใช้อยู่ พวกเขาเป็นคนรุ่นใหม่ซึ่งทำสิ่งต่างๆ ในแบบใหม่ เป็นเรื่องน่าเศร้าที่เด็กๆ ที่ถูกเลี้ยงในครอบครัวคริสเตียน มักจะหันหลังให้กับศาสนาของตนเองเมื่อโตขึ้น เขาอาจท้อใจกับความหน้าซื่อใจคดปิดใจไปเพราะกฎระเบียบที่เคร่งครัด หรือเกิดความเบื่อหน่ายสุดขีด คริสตจักรไม่เหมาะสำหรับพวกเขา พวกเขาอยากได้อะไรที่เป็นของแท้ และมีฤทธิ์เดช อะไรที่น่าสนุก และตื่นเต้นผจญภัย แต่กลับมาลงเอยอยู่กับรายการยาวเหยียดที่พวกเขาทำตามไม่ไหว

ทอมมี บาร์เน็ตต์ ผู้ร่วมก่อตั้งดริมเซ็นเตอร์ที่ลอสแอนเจลิส พบว่าเด็กหนุ่มในย่านนั้นชอบเล่นสเก็ตบอร์ดกันมาก เมื่อเขาได้ยืมว่ามีนักสเก็ตบอร์ดคนหนึ่งจะเดินทางมาที่นั่นเพื่อถ่ายทำภาพยนตร์ และมีการติดตั้งเวทีสเก็ตมูลค่าล้านห้าแสนบาทไว้พร้อมแล้วสำหรับการถ่ายหนัง เขากล้าที่จะขอว่า ถ้าถ่ายทำหนังเสร็จแล้ว คริสตจักรอยากจะได้เวทีนั้นไว้ พวกนั้นก็ยกให้เขาจริง เขาจึงจัดการย้ายเวทีไปตั้งไว้ที่ดริมเซ็นเตอร์ ตอนนั้นทุกวันเสาร์ ถ้าใครไปร่วมประชุมที่คริสตจักรในช่วงสัปดาห์นั้น ก็จะได้รับตัวเล่นสเก็ตบอร์ดฟรีถ้าอยากได้ การที่อาจารย์บาร์เน็ตต์พร้อมที่จะทำสิ่งใหม่และแหวกแนว ทำให้วัยรุ่นหลายพันคนได้เข้ามาที่ดริมเซ็นเตอร์ เพื่อเล่นสเก็ตบอร์ด ซึ่งต่อมาวัยรุ่นเหล่านี้หลายคนก็ได้ต้อนรับพระคริสต์ ท่านยอมสละธรรมเนียมเก่าๆ ซึ่งคงไม่ปล่อยให้มีการทำแบบนี้เพื่อนำวิญญาณนักสเก็ตบอร์ดเหล่านี้ด้วยความรัก ท่านเข้าใจถึงความปรารถนาของพวกเขา และช่วยให้มันเกิดขึ้นจริง เราคงไม่อาจคาดหวัง ให้คนหนุ่มคนสาวหรือใครก็ตามที่จะเอาแต่ก้มหน้าก้มตาอ่านพระคัมภีร์ และอธิษฐาน คนเราต้องมีการหัวเราะ และสนุกสนาน และผจญภัยบ้าง ซึ่งเขาไม่จำเป็นต้องออกไปหาสิ่งเหล่านั้นในโลกภายนอก

อาจารย์บาร์เน็ตต์ กล่าวว่า คณะนักร้องชุดชาวสองร้อยชีวิตของท่าน ร้องเพลง "พระเจ้ายิ่งใหญ่" จนพวกวัยรุ่นหลักกันหมด พอกลุ่มวัยรุ่นมาขอร้องเพลง ของพวกเขาเองในอาทิตย์ถัดไป ท่านจึงยอมอนุญาต เมื่อท่านนั่งฟังในอาทิตย์ถัดมาก็พบว่าพวกเขาเปลี่ยนเพลงร็อคคอนโรลให้กลายเป็นเพลงฝ่ายวิญญาณ ตอนแรกท่านก็ตกใจ คิดว่า ตายล่ะ นี่เราทำอะไรลงไป? แต่พอฟังต่อไปอีกหน่อย ก็เริ่มรู้สึก สัมผัสว่าพระพรของพระเจ้าอยู่ในเพลงนั้น น่าอัศจรรย์ใจที่พระเจ้าสามารถใช้สิ่งที่ พวกเราชอบปฏิเสธ พระเจ้าทรงทอดพระเนตรเห็นหัวใจที่อยู่เบื้องหลังนั้น

ฉันเชื่อว่าเราต้องเรียนรู้ว่ามีเพียงเนื้อหาของพระกิตติคุณเท่านั้นที่มีความ คัดลึลึลึลึ ไม่เกี่ยวกับวิธีการที่เราใช้ในการนำเสนอ ถ้าเราไม่เรียนรู้ถึงเรื่องนี้ เรากำลังตกอยู่ในอันตรายเพราะไม่สามารถเข้ากับคนในยุคปัจจุบันได้ และเรากำลัง จะสูญเสียพวกเขาไปแล้ว เขาจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องรู้จักกับความรักของพระเจ้า ซึ่งเราอาจจำเป็นต้องยอมเสียสละวิธีการของเรา เพื่อทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้นได้

เราทำการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในการประชุมใหญ่ของเรา เรายอม เสียสละสิ่งที่คนฟังตอนนี้ชอบ เพื่อเห็นแก่คนใหม่ที่เราอยากให้เข้ามาฟังหรือไม่? นี่ถือว่าเป็นเรื่องไม่ยุติธรรมกับคนที่อยู่กับเรามานานไหม? ฉันว่าไม่ใช่หรอก เพราะ คนที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณมากกว่า ก็ควรจะพร้อมและเต็มใจที่จะเสียสละเพื่อให้ คนใหม่ๆ ได้เข้ามารู้จักความจริงมากขึ้น เมื่อฉันอธิบายให้คนเหล่านั้นฟังถึงเหตุผล ที่เรามีการเปลี่ยนแปลง ทุกคนต่างปรบมือสนับสนุน ทุกคนอยากทำ ในสิ่งที่ถูกต้อง เพียงแต่เราต้องช่วยทำความเข้าใจกับเขาหน่อยเท่านั้น แน่ละคนที่ไม่ชอบการ เปลี่ยนแปลงก็จะมีอยู่เสมอ ซึ่งคนแบบนั้นก็จะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง พวกเขายังคง อยู่ต่อไปในที่เดิม แต่พระเจ้าทรงเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ซึ่งอาจมีหรือไม่มีเขาไปด้วยก็ได้

เมื่อเราพูดถึงความจำเป็นที่ต้องมีการปฏิวัติด้วยความรัก เราหมายถึง การ เปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตแบบหน้ามือเป็นหลังมือ เราควรทูลถามพระเจ้า ทุกวันว่าเราจะทำสิ่งใดเพื่อพระองค์ได้บ้าง ไม่ใช่เฉพาะสิ่งที่พระองค์สามารถทำเพื่อ เราเท่านั้น ใครก็ตามที่เข้าร่วมในการปฏิวัติด้วยความรักจะถูกเรียกร้องให้เสียสละ เพื่อเห็นแก่คนอื่น แต่การเสียสละเหล่านั้นจะนำมาซึ่งความยินดีแบบใหม่ด้วย จุดเน้นของเราควรเปลี่ยนจากตัวเองไปเป็นคนอื่น เราต้องคิดว่าเราจะสามารถ ให้สิ่งใดได้บ้าง ไม่ใช่เราจะได้อะไร เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปกับสาวกของพระองค์

พระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาถึงเรื่องของชีวิต ฉันเชื่อว่าเราจำเป็นต้องฟังคำเทศนาจากธรรมาสนาในเรื่องวิธีดำเนินชีวิตประจำวันซึ่งเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าด้วย ไม่ใช่แค่เรื่องประเด็นทางศาสนศาสตร์เท่านั้น เราต้องแน่ใจว่าคำสอนของเราเข้าถึงคนทุกรุ่นทุกวัยได้

คุณรู้จักพระคริสต์มานานแล้ว แต่ความรักของพระองค์ยังถูกกักขังไว้ในตัวคุณอยู่ใช่ไหม? ถ้าเป็นอย่างนั้น ก็ถึงเวลาแล้วที่คุณต้องยอมปล่อยความรักนั้นออกมาอย่างกล้าหาญ เราต้องเป็นช่องทางเพื่อให้ความรักของพระเจ้าได้ไหลผ่าน ไม่ใช่เป็นอ่างเก็บน้ำ จงทำตัวเองให้พร้อมที่พระเจ้าจะใช้ในแต่ละวัน ฉันขอท้าชวนให้คุณอธิษฐานแบบนี้ในแต่ละวัน "พระเจ้าข้า โปรดสำแดงว่า ข้าพระองค์จะกระทำสิ่งใดเพื่อพระองค์ได้บ้างในวันนี้"

พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรามอบถวายตัวเองแด่พระองค์ทุกวัน เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอยู่ (ดู รม. 12:1) พระองค์ทรงประสงค์ให้เรามอบถวายความสามารถและทรัพยากรทุกอย่างของเราให้กับพระองค์ การปฏิบัติด้วยความรักจะเรียกร้องให้เราเสียสละเวลา กำลัง เงินทอง วิธีการของเรา และสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย แต่การมีชีวิตอยู่โดยปราศจากความรักเท่ากับเรายอมสละละทิ้งชีวิตที่พระเยซูทรงยอมสละพระชนม์ชีพเพื่อจะประทานให้แก่เรานั้นเอง

ก้าวออกมาจากธรรมเนียมทางศาสนา

คุณพร้อมที่จะก้าวออกมาจากธรรมเนียมเก่าๆ ทางศาสนา แล้วเข้ามามีส่วนร่วมกับผู้คนจริง ที่มีปัญหาจริงๆ แล้วหรือยัง? ภูมิใจไปสู่อุณหภูมิไม่ใช่การมีคนมารักเรา แต่เป็นการมีคนที่เรารัก ถ้าคุณอยากมีความสุขอย่างแท้จริง ก็ลองไปหาสักคนหนึ่งแล้วแสดงความรักต่อเขา ถ้าคุณอยากทำให้พระเจ้ายิ้มได้ ก็ให้ออกไปหาใครสักคนที่เจ็บช้ำ แล้วช่วยเหลือเขา

ฉันไปโบสถ์อยู่สามสิบปี โดยที่ไม่เคยได้ฟังคำเทศนาถึงหน้าที่รับผิดชอบตามพระคัมภีร์ที่ต้องกระทำต่อเด็กกำพร้า หญิงหม้าย คนยากจน และคนที่ถูกเบียดเบียนเลยแม้แต่ครั้งเดียว ต่อมาฉันรู้สึกตกใจมากที่ได้พบว่าพระคัมภีร์สอนไว้

มากมายถึงการช่วยเหลือคนอื่น ฉันใช้เวลาส่วนใหญ่ในคริสเตียนไปกับ การคิดว่า พระคัมภีร์เป็นเรื่องของการที่พระเจ้าจะช่วยเหลือเราได้อย่างไรบ้าง ไม่แปลกใจเลย ว่าทำไมฉันถึงไม่มีความสุข

ในตอนนั้น ฉันกำลังเตรียมตัวเดินทางไปอาฟริกา เพื่อเยือนประเทศรวันดา และอุกันดา ฉันรู้ว่าฉันจะเห็นถึงความเดือดร้อนของคนที่นี่ซึ่งมีมากมาย กายากองยิ่งกว่าที่เคยพบเห็นในที่อื่นใด และฉันก็พร้อมและกระตือรือร้นที่จะแบ่งปัน การเดินทางครั้งนี้จะเป็นการที่ต้องเสียสละทั้งเรื่องเวลา กำลังกาย ความสะดวกสบาย และเงินทอง แต่ฉันจำเป็นต้องไป ฉันอยากได้สัมผัสกับผู้คนที่เจ็บช้ำ ฉันจำเป็นต้องสัมผัสใกล้ชิดกับความอดอยากและยากจน ต้องใกล้ชิดมากพอจนไม่มีวันลืมอีกเลยเมื่อฉันเดินทางกลับบ้าน

ฉันจะอุ้มทารกที่ด้อยโภชนาการเพราะขาดอาหาร และฉันจะได้เห็นความเจ็บปวดในดวงตาของผู้เป็นแม่ที่มองเห็นลูกของตนเองตายไปต่อหน้าต่อตาโดยที่ช่วยอะไรไม่ได้เลย แต่ฉันจะช่วยเหลือพวกเขาบางคนด้วย ฉันคงไม่อาจช่วยเหลือพวกเขาได้ทุกคนหรอก แต่ฉันจะขอทำในสิ่งที่ตัวเองทำได้ เพราะฉันจะไม่ขอยุ่เฉยอีกต่อไป! ฉันจะนำประสบการณ์ตรงมาแบ่งปันกับเพื่อนๆ และหุ้นส่วนในพันธกิจของเรา ว่าพวกเขาสามารถที่จะมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือ ผู้คนเหล่านี้ได้อย่างไรบ้าง

มีหลายคนที่ยากจะช่วยเหลือ แต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร พวกเขาต้องมีคนมาช่วยจัดการให้คุณมีของประทานในการเป็นผู้นำไหม? ถ้ามี ทำไมไม่ลองจัดโครงการช่วยเหลือคนยากจนในเมืองของคุณขึ้นมา หรือริเริ่มทำพันธกิจช่วยเหลือคนยากจน และคนหลงหายทั่วโลก? มีสตรีกลุ่มหนึ่งที่ตั้งใจมุ่งมั่นที่จะลงมือทำอะไรบางอย่าง ได้รวบรวมข้าวของเครื่องใช้จากคนในชุมชนของตนเอง แล้วจัดงานขายครั้งใหญ่ จากนั้นได้มอบเงินทั้งหมดเพื่อช่วยเหลือคนยากจน งานนั้นประสบความสำเร็จมากมาย พวกเขาจึงได้จัดต่อมาอีกหลายครั้ง และตอนนี้ได้เปิดเป็นร้านค้าขึ้นมา โดยมีอาสาสมัครช่วยกันดูแล สินค้าที่วางขายได้มาจากการบริจาคทั้งสิ้น และรายได้จากการขายก็มอบให้แก่งานมิชชั่นทั้งหมด ภายในหนึ่งปีกลุ่มนี้สามารถบริจาคเงินได้มากถึงหกหมื่นห้าพันดอลลาร์ (อ้อ สตรีเหล่านี้ส่วนใหญ่จะมีอายุเกินหกสิบขึ้นไปทั้งนั้น และฉันรู้สึกปลื้มใจกับคนเหล่านี้ที่ลงมือทำในสิ่งที่สร้างสรรค์ และมีคุณค่ายัง พวกเขาได้ตัดสินใจที่จะใช้บันปลายชีวิตให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด)

จงตั้งใจมุ่งมั่นที่จะช่วยเหลือใครบางคน จงมีความคิดสร้างสรรค์! จงเป็นผู้นำ การปฏิบัติต่อต้านธรรมเนียมทางศาสนา ในที่ๆ คุณเอาแต่ไปโบสถ์ แล้วกลับบ้าน แล้วกลับไปโบสถ์อยู่อย่างนั้นโดยไม่เคยช่วยเหลือใครอย่างแท้จริงเลย อย่าเอาแต่นั่งร้องเพลงนมัสการอยู่ในม้านั่ง จงเข้ามามีส่วนในการช่วยเหลือผู้ที่เจ็บช้ำ เราต้องระลึกถึงถ้อยคำของพระเยซูที่กล่าวไว้ว่า:

"เพราะว่าเมื่อเราหิวท่านก็มีได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำท่านก็มีได้ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็มีได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในพันธนาการ ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา'

เขาทั้งหลายจะทูลว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวร หรือต้องจำอยู่ในพันธนาการ และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'

เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสกับเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เราด้วย'"

มัทธิว 25:42-45

คำปฏิญาณของเรา

ฉันแบกความสงสารไว้ และยอมทิ้งข้อแก้ตัวทุกอย่างไป

ฉันยืนหยัดต่อต้านความอยุติธรรม

และอุทิศตัวเพื่อดำเนินชีวิตที่สำแดงถึงความรักของพระเจ้า

ฉันปฏิเสธที่จะอยู่เฉยๆ โดยไม่ทำอะไร นี่คือปณิธานของฉัน

ฉันคือการปฏิบัติด้วยความรัก

บันทึก

1. โลกเราเป็นอะไรไปแล้ว?

1. "จงช่วยกันหยุดการค้าประเวณี!" <http://www.crisisaid.org/traffickstats.html>
2. "ข้อเท็จจริงการหิวโหย: นานาชาติ" <http://www.bread.org/learn/hunger-basics/hunger-facts-international.html>

2. รากของปัญหา

1. "จำใจต้องหนี: กลุ่มเยาวชน "ไนท์ คอมมิวนิตี" แห่งอุกันดา" <http://www.theirc.org/where/page-28828228.html>
2. "สถิติทั่วไป"

6. ชนความชั่วร้ายความดี

1. "หญิงหม้ายในประเทศโลกที่สาม" <http://www.deathreference.com>
2. "สถานการณ์ของสตรีหม้ายในอุกันดา กาน่า และโคต ดิวอร์" <http://www.ifad.org/gender/learning/challenges/widows/55.htm>

7. ความยุติธรรมสำหรับผู้ถูกกดขี่ข่มเหง

1. "การขายประเวณีไม่ใช่อาชีพที่เลือกทำ แต่เพราะไม่มีทางเลือกต่างหาก" <http://www.spokesmanreview.com/blogs/vox/media/Feb07voxpage2.pdf>

9. ทำให้ผู้อื่นรู้สึกมีคุณค่า

1. จอร์จ ดับบลิว เครน, คู่กับ ดร.เครน ทางวิทยุ, ชุดที่ 1 (เมลลอต, อินเดีย: สำนักพิมพ์ฮอปกินส์ ซินดิเคท จก., 1948), หน้า 7.
2. อ้างแล้ว หน้า 8-9.
3. อ้างแล้ว หน้า 16.
4. ไม่ทราบที่มาของต้นฉบับ
5. ขอบคุณ วิลเลียม เพนน์ และสตีเวน เกรลเลท

12. ความรักแบบไม่มีเงื่อนไข

1. <http://preventdisease.com/home/weeklywellness203.shtml>

เกี่ยวกับผู้เขียน

จอยซ์ ไมเออร์ เป็นอาจารย์ผู้สอนพระคัมภีร์ชั้นนำคนหนึ่งของโลก ซึ่งเนื้อหา
คำสอนสามารถนำไปปฏิบัติตามได้ ท่านเป็นนักเขียนหนังสือขายดีอันดับหนึ่ง
ของนิวยอร์กไทมส์ ได้เขียนหนังสือประเภทสร้างแรงบันดาลใจมากกว่า
แปดสิบเล่ม เช่น เคล็ดลับสู่ความสุขแท้, 100 วิธีเพื่อให้ชีวิตเรียบง่าย, ชุดหนังสือ
และคำสอนเรื่อง สนามรบในความคิด, และนวนิยายสองเล่ม ได้แก่ เดอะเพนนี่
และ แอนี่ มินนิท, และหนังสืออื่นๆ อีกหลายเล่ม จอยซ์ ยังได้ผลิตชุดเทป และวีดีโอ
คำสอนอีกนับหลายพันเรื่อง รายการวิทยุและโทรทัศน์ ชีวิตเปี่ยมสุขทุกวัน
ของจอยซ์ ออกอากาศไปทั่วโลก ท่านเดินทางไปจัดประชุมใหญ่ตามที่ต่างๆ ทั่วไป
จอยซ์ และเดฟ สามี มีบุตรที่โตแล้วสี่คน ทั้งสองท่านพักอาศัยอยู่ที่เมืองเซนต์หลุยส์
รัฐมิสซูรี

JOYCE MEYER MINISTRIES

U.S. & Foreign Office Addresses

Joyce Meyer Ministries

P.O. Box 655

Fenton, MO 63026

USA

(636) 349-0303

www.joycemeyer.org

Joyce Meyer Ministries-Canada

Lambeth Box 1300

London, ON N6P 1T5

CANADA 1-800-727-9673

Joyce Meyer Ministries-Australia

Locked Bag 77

Mansfield Delivery Centre

Queensland 4122

AUSTRALIA

(07) 3349 1200

Joyce Meyer Ministries-England

P.O. Box 1549

Windsor SL4 1GT

UNITED KINGDOM

01753 831102

Joyce Meyer Ministries-South Africa

P.O. Box 5

Cape Town 8000

SOUTH AFRICA

(27) 21-701-1056

THE **REVOLUTION**

ฉันแบกความสงสัยสารไว้ และยอมละทิ้งข้อแก้ตัวทุกอย่างไป

ฉันยืนหยัดต่อต้านความอยุติธรรม

และอุทิศตัวเพื่อดำเนินชีวิตที่สำแดงถึงความรักของพระเจ้า

ฉันปฏิเสธไม่ขอทำสิ่งอื่นใด สิ่งนี้เท่านั้นที่เป็นปณิธานของฉัน

ฉันถือการปฏิบัติด้วยความรัก